

Ramóna

(Regény sok humorral)

Írta:

Végh Miki

e-mail: vmikusz@gmail.com

(2008. április 11. – 2009. április 5.)

„Te vagy a lélegzet s minden szívdobbanás,
te vagy a születő gondolat, a magamba zárt vallomás.
Te vagy a vágy, ami ébren tartja az álmokat.
S ami nem én vagyok, minden más is te vagy!”
(Kirsch Péter)

1. fejezet

Kinyílt a presszó ajtaja, belépett rajta. Rögtön tudtam, ő az. Előre megbeszéltük, hogy leszünk öltözve, ehhez képest ő is, én is más színű ruhában voltunk. Mégis tudtam, hogy ő az. Felkeltem az asztaltól, eléje siettem. Bemutakoztam, ő a kezét nyújtotta. Tenyerembe fogtam, felemeltem, ráhajoltam, és - éppen csak érintve a számmal - megcsókoltam, majd az asztalomhoz, asztalunkhoz kísértem.

- Honnan tudtad, hogy én vagyok?
 - Megéreztem, pedig úgy beszéltek meg, hogy drapp kosztümben leszel.
 - Te pedig szürke öltönyben.
 - Röstellem, de lányos zavaromban miután felöltöztem, még egy kávé ittam a konyhában, és idegességemben sikerült magamra önteni. Beláthatod, nem jöhettem abban a zakóban!
 - Pedig milyen érdekes lett volna, ha úgy beszéljük meg, hogy te egy foltos szürke zakóban leszel.
 - Feltételezem, meglátsz, aztán visszafordulsz az ajtóból.
 - Nem hiszem. Te tényleg az vagy, amilyennek elképzeltelek. Bevallom, én nagyon féltem. Magamban elterveztem, mégsem drapp kosztümöt veszek fel, legalább nem ismersz rám. Aztán mikor elcsomagoltam a ruháimat, mégis úgy döntöttem, becstelenség lenne tudatosan eltérni a megállapodásunktól. El is tettem azt a kosztümmöt, de ma reggel, amikor kinéztem az ablakon, úgy éreztem, nagyon meleg lesz a szövetruha.
 - Alaposan elszámoltad magadat, mert délelőtt tényleg úgy tűnt, hogy kánikula lesz, de mint tapasztalhatod, estére megérkezett a tél.
 - Nem tagadom, nincs melegem.
 - Milyen italt rendelhetek neked?
 - Kávé már ilyenkor nem akarok inni, a hideg üdítő pedig valahogy ebben a hidegben nem vonz.
 - Hubertus megfelel, kisasszony?
 - Aranyos vagy. Az ötvenéves kisasszony. Nem szoktam alkohollal mérgezni magam, de belátom, ebben az időben mégiscsak az lenne ésszerű.
- Rendeltem két Hubertust. Én szívesebben maradtam volna a megszokott Unicumom mellett, de nem akartam mást inni, mint ő.
- Zavarba hoz a nézésed.
 - Tudod, hogy mindenre odafigyelek.
 - De mi van rajtam olyan különös?

- Szomorúak a szemeid.
 - Tudod, Feri, egy személyes találkozás azért egészen más. Mióta ismerjük egymást?
 - Február 16-án volt az első e-mail váltásunk, de másnap már a hangodban is gyönyörködhettem. Hogy azóta pontosan mennyi idő telt el, ennek kiszámítását rád bízom.
 - Öt hónap. Volt olyan nap azóta, mikor nem volt levélváltásunk vagy nem beszéltünk telefonon?
 - Igen. Márciusban, két egymás utáni nap. Tudom, mert még most is borzongok, ha arra a két napra gondolok. Életemben nem volt még olyan elvonási tünetem. Nagyon hiányoztál, miközben tudtam, a sors szól közbe.
- A pincér kihozta az italokat. Koccintottunk, és bár ő nem akarta egyből meginni, kérésemre fenékgig ürítette a poharát.
- Megfoghatom a kezedet?
 - Jólesett a kézcsókod. Egy igazi gentleman megnyilvánulása volt. Igen, megadom az engedélyt, uram, a kézfogásra. Milyen érdekes. Éjjel alig tudtam aludni. Ideges voltam, hiszen az első találkozásunk, miközben elméletileg mindent tudunk egymásról. Furcsa ez a virtuális kapcsolat.
 - Magamban mindig azt gondoltam, a legtermészetesebb lesz az első találkozás. Tényleg: elméletileg ismerjük egymást, és mégis... mennyire más. Miért remeg a kezed? Ja, és miért vagy szomorú?
 - Tudod, hogy tíz éve vesztettem el a férjemet, egy tragikus baleset folytán. Boldogok voltunk a házasságunk 18 évében. Halála után azt gondoltam, soha nem jöhet másik férfi az életembe.
 - Ezért vagy szomorú? De hát ez egy virtuális szerelem, ami köztünk lángra lobbant.
 - Milyen igazad van. A virtuális férfi fogja a virtuális nő kezét a virtuális szerelemben, és jól esik nekik. Nem vagyok szomorú.
 - A tekinteted másról árulkodik.
 - Viaskodok az érzéseimmel, miközben pontosan tudom a végkifejletet. Meghalt a férjem, és soha nem jutott eszembe, hogy másik férfi jöhet az életembe, aztán hirtelen minden megváltozott. Jól tudod, egy hét alatt megzavartad az öreglány fejét.
 - Én nem így emlékszem. Te zavartál össze engemet, az agglegényt.
 - Az agglegénynek mindig voltak kalandjai.
 - De soha nem volt szerelmes. Gyarló lélek vagyok, és a biológiai követelésnek nem tudtam ellenállni. Tudod, hogy hűséges vagyok hozzád.
 - Tudom? Ez azért túlzás. Mondjuk úgy inkább, hogy szeretném tudni. Ha remegést érzel a kezemen, ez annak a jele, a két érzés harcol egymással. Hűség a férjem emlékéhez és az immár öt hónapja tomboló szerelem.
 - Édeske, ne vedd át a szerepemet! Udvarolni az én feladatom.
 - Szerinted ezt még el lehet dönteni, hogy melyikünk udvarol a másiknak?
 - Remélem, hogy én. Te egy gyönyörű teremtmény vagy, egy földreszállott angyal, az én istennőm, aki lassan fél éve minden álmomban benne van.
 - Miket szoktál álmodni rólam?

- Sokszor beszámoltam róla neked.
 - De én most szeretném hallani!
 - Júúújj, azt nem lehet.
 - Na tessék! Az előbb még engedélyt kért, hogy megfoghassa a kezemet, aztán kiderül, hogy malacságokat álmodik rólam.
 - Édesem, ez már márciusban kiderült a számodra, és egyáltalán nem volt ellenedre.
 - Nem tudom, mit akar ez a télies időjárás nyáron?
 - Kérjek még egy Hubit?
 - Ettől az egytől is megszédültem. Elég furcsa lenne, hogy öt perccel előbb még engedélyt kértél a kézfogásra, aztán kénytelen lennél a karjaidban visszavinni a szállodába.
 - Csak a presszóból kell a karjaimban, mert a parkolóban ott vár a Renault. Különben is... eltökélt szándékom, hogy innen a szállodába akarsz visszamenni?
 - Nincsen elhatározott tervem. Hagyom magamat sodorni az eseményekkel, de azért megjegyzem, nem értek a bélyegekhez, tehát olyan csalit ne dobjál be, hogy menjek fel a lakásodra, és megmutatod a gyűjteményedet!
- Rendeltem még egy Hubertust mindkettőnknek, mert igazi tiltakozást nem tapasztaltam a részéről.
- Ugye természetes szóke a hajad?
 - Ahogy már sokszor megbeszéltük. Tudom, imádod a szóke nőket.
 - Asszonyom, ha szabadna kérnem, egyes számban! Ténymegállapítás, hogy imádom ezt az imádnivaló szóke nőt.
 - Még mindig?
 - Nem, kedvesem. Eddig csak azt hittem, hogy imádlak, de immár fél órája minden zsigeremben tudom.
 - Háromnegyed.
 - Ne kicsinyeskedjél! Veled telefonon repül az idő, de személyesen megszűnik.
 - Mesélj a terveidről!
 - Ramónám édes, nincsenek veled kapcsolatban terveim. Jajj, nem igaz. Most jutott valami az eszembe. Mi lenne, ha megkérném a kezedet?
 - Biztos, hogy a kezemre gondoltál? Elvégre azon már fél órája túl vagyunk.
 - Igazad van. Akkor a szádat kérem, vagy ezeket a szép ígésző szemeidet!
 - Amik szomorúak?
 - Már nem. Sikerült magadra találnod.
- A pincér kihozta az italokat. Nyomban fizettem. Közben rájöttem, hogy nem a legillendőbben cselekedtem, de nem vonhattam vissza.
- Egészségedre, drágám! Fájó szívvel, de el kell, hogy engedjem a kezedet, hogy megfoghassad a poharadat.
 - Nem muszáj. Megitathatsz.

- Érdekes lenne, én a kétbalkezes itatlak téged. Mint mondtam, magamat sikerült leöntenem kávéval.
- Úristen, nem tudom, mi lesz velem ennyi ital után.
- Mint tapasztalhattad, én sajnos hirtelen döntöttem.
- A döntésedet még megváltoztathatod. Elmehetünk sétálni, ha már fizettél.
- Milyen áldozatkész valaki. Az imént panaszkodtál, hogy hideg van, most meg sétálni akarsz?
- Legalábbis annyit, hogy elsétáljunk a szállodáig.
- A lakásom közelebb van, mint a te szállodád.
- Nem tudom, nem vagyok ebben a városban ismerős.
- Hárman jöttetek hölgyek, vagy férfi is van veletek?
- A konferenciára hárman jöttünk, de sikerült összeismerkednem egy férfivel. Ne engedd el a kezemet! Féltékeny vagy? Naaa! Ne légy már olyan morci! Az előbb mondtam neked, hogy a férjem halála óta nem volt férfi az életemben.
- Miért akarsz visszamenni a szállodába?
- Vessél meg érte, akkor is kimondom. Nem a szállodába akarok visszamenni. Azt szeretném, ha egy pillanatra eltűnne a potenciális nézőközönség, és megcsókolhatnám ezt a féltékeny lovagomat. Olyan igazán, nem pusztára gondoltam, hiszen azon túl vagyunk.
- Mit mondtál a kolléganőidnek?
- Megmondtam, hogy itt lakik a szerelmem, ebben a városban, és most fogok először randevúzni vele, de azt nem mondom meg, ők mit reagáltak rá.
- Feltételezem, nem várnak vacsorára.
- Az embereknek szennyes gondolataik vannak. Már meg a kezemen találtál valami érdekeset?
- Szépek ezek a hosszú, vékony ujjaid, nem beszélve az ápolt körmeidről.
- A körmeimre nagyon odafigyelek, szokták dicsérni. Ne nézz így rám, mert félek tőled!
- Tudod, hogy féltékeny vagyok.
- Te pedig tudod, hogy szeretlek.
- Én is azért vagyok féltékeny, mert nagyon szeretlek. Nem akarlak elveszíteni. Értelmet adtál az életemnek. Neked köszönhetem, hogy lassan fél éve nem szürke hétköznapiakra ébredek reggelenként.
- Te kis buta. Nem másnak készítem ki a körmeimet meg a hajamat, hanem saját magamnak, de ha neked tetszem, akkor ezután már teneked. Feltéve, ha remélhetem, hogy nem ez az első és egyben az utolsó találkozásunk.
- Pedig én nagyon azt szeretném, hogy találkoztunk, és soha többé nem válunk el. Mindig foghatom a kezedet. De jó lenne, ha valami csoda folytán úgy léphetnénk ki a presszó ajtaján, mint férj és feleség. Jajj tényleg! Az imént mondtam, hogy megkérem a kezedet. Legyél a feleségem!

- Bevallom, fáj, hogy ez csak játék. Örömmel lennék. Jól tudod, virtuálisan több hónapja az vagyok. Tudod, minden este megkérdezem, reggel milyen ruhát vegyek fel, te pedig komolyan válaszolsz. Ismered a teljes ruhatáramat.

- Ne is mondd! Még a fehérneműidet is ismerem. Mi van, kislány, csak nem elpirultál? Hát nem elmeséled, milyen színű és mintájú bugyit veszel fel, engem meg esz a fene, mert 150 kilométer az nagy távolság köztünk.

- Ez borzasztó. Számomra a legtermészetesebb, hogy telefonon mindent elmondok neked, még azt is, hogy mikor borotválom, aztán személyesen meg mindezt szégyenlem.

- Ramónám, édes! Hűl a levegő még itt benn is. Mi lenne, ha beülnénk az autóba, és a lakásom előtt szállnánk ki? Nincs bélyeggyűjteményem.

- Komolyan gondolod, azután is, hogy már személyesen ismersz?

- Nem, édesem. Felmegyünk hozzám, és viccelődök veled. Rendben?

- Figyelj rám! Még két napig leszünk itt. Mi lenne, ha most hazakísérnél a szállodába, és aztán otthon a magányodban alaposan mérlegelnéd a dolgot? Ha holnap is úgy ítéled, megyek veled.

- De én most is szeretném, meg holnap is.

- Amikor szomorúságot láttál a szememben, vívódott bennem az asszony, akinek ott fenn az égből egy szerető férje van, és az asszony, akinek immár itt a földön is van egy férfi, aki mindenkinél többet jelent a számára. Aztán ez percek alatt elmúlt, mert nagyon sok erőt adtál, hogy fogtad a kezem. Most boldogan mennék a lakásodra, a szívem azt diktálja, és valami mégis megszólal bennem, hogy nem szeretnék egy elhamarkodott lépéssel elveszíteni. Egy férfi volt az életemben, te pedig tapasztalt vagy ezen a téren. Mi van, ha kiderül, hogy nem felelek meg az igényednek?

- Ez a válaszod?

- Igen. Adjál egy napot, hogy bátorságot gyűjtssek magamba!

- Angyalkám, te mondtad, hogy öt hónapja tart a virtuális kapcsolatunk. Nem számolok utána, mert jelenléteddel úgy megbabonáztál, hogy elfelejtettem számolni. Édes, az igényem te vagy. Te vagy az etalon, miközben nem tagadhatom, sok év alatt némi tapasztalatra tettem szert, de mióta téged ismerlek, azóta az ábrándjaimból élek. Nem tudom, és nem is tudhatom, abban a helyzetben milyen vagy, és te sem tudhatod, én milyen, de egyet tudok: Nem okozhatsz csalódást, mert magadat adod, és nekem te kellesz. Ugye eljössz hozzám? Nem kényszer, de én nagyon szeretném. Ahogy mondtam az imént: legjobb lenne, ha ezután mindig mellettem érezhetnék. Lelkileg tökéletes köztünk a harmónia.

- De hát nem a lelkünkéről van szó. Lehet, becsukódik mögöttünk az ajtó, és én levetem minden gátlásomat. Tudod, az előbb is csókra vágytam.

Úgy álltam fel az asztaltól, hogy fogtam a kezét. Természetesen ő is felállt. Szó nélkül mentünk ki a presszóból.

* * *

„Az idő túl lassú azoknak, akik várakoznak, túl gyors azoknak, akik aggódnak,
túl hosszú azoknak, akik szomorkodnak, túl rövid azoknak, akik örvendeznek,
de azoknak, akik szeretnek, az idő örök.”
(Henry van Dyke)

2. fejezet

Mikor is volt utoljára az, hogy egy hölgy az én konyhamban serénykedjen? Úgy két évvel ezelőtt - az anyám. Azóta viszont senki, egészen tegnap estig. Kifáradtunk, megéhezünk, ő ez utóbbiról nem tett említést. Azt hiszem, bármennyire is céltudatos vagyok, fordított helyzetben én is titkoltam volna, hogy igény lenne némi kalóriapótlásra. Még időben kezdtem faggatni, elővezetve az itthoni készletet, hogy mit alkossak belőle. Örültem, hogy nem kellett győzködnöm, és ami plusz örömet jelentett, a leghatározottabban mondta: én mutatok, ő alkot. Persze eddig is volt némi fogalmam arról, milyen háziasszony, de csak elmondása alapján. Ettünk, aztán úgy emlékszem, azzal az elhatározással feküdtünk le, hogy elérkezett az alvás ideje, ez a kijelentés azonban nem lett betartva. Valamikor elaludtunk, bár szívesebben definiálnám úgy, hogy meghaltunk. Én azonban ma is korán ébredtem, ő pedig még mindig alszik abban a pozitívában, ahogy este - vagy inkább éjjel - elaludt. Eszembe jut - ahogy nézem az arcát - a cigány meg a földmunka kapcsolata. Mindegy, szokta nem szokta, most riadót fújok. Simogatom az arcát meg a haját, közben szólongatom:

- Édeske, ébresztő van, vár a finom tejezske.

Te hülye Feri, nem macskát szólongatsz. Különb is, nem emlékszem rá, hogy az öt hónap alatt ivott volna tejet.

- Ramóna, drágám, édes kis cicám, baj van.

Ez van. Tejjel vagy tej nélkül, de a macska mégiscsak befészkelte magát a fejembe. Eszembe jutott, hogy a nevét becézni kéne, de tudom, mikor megismerkedtünk, kijelentette: a Ramóna az Ramóna, és nem Ramika vagy akármi más. Lehet, hogy felébredne mérgében, de azt nem akarom.

- Harmatos virágszálam, arany kis alvó babám! Felébredtél, életem?

- Úristen, szia! Egy pillanat, mindjárt észhez térek, mert azt se tudom, hogy kerültem ide.

- Úgy emlékszem, szabad eséssel.

- Jól emlékszel, Ferikém. Te rázuhantál a heverőre, én meg rád, és voltál kedves egy megjegyzést tenni azonnal.

- Mondtam, hogy asszonyom, összenyom.

- Pedig nem vagyok kövér.

- Gyere, főzöm a kávé, gyorsan megisszuk, attól felfrissülsz!

- Ferikém, te olyan erős kávé nem tudsz főzni, amitől én most felfrissülök. Mit csináltál velem?

- Meséljek, amikre emlékszem? Az az igazság, könnyebb dolgom lenne elmondani, mit nem.

- De finom volt. Ez a Ramóna nem az, akit te megismertél.

- Most ismertelek meg, te vadmacska.

- Júúújj, ne! Ugye, hogy nem ok nélkül féltem én tegnap. Kiábrándultál belőlem.
 - Angyalka, okosságokra sincs idő, nemhogy butaságokra. Készülnünk kell, gyere szépen!
 - Könnyű azt mondani, hogy menjek, de nem akarnak a lábaim engedelmeskedni. Nesze neked, öreglány.
 - Majd meglátjuk, ma este milyen öreglány leszel, mert tegnap felvetted volna a versenyt két 25 évessel.
 - Miért, mi lesz ma este?
 - Feleltetés, édesem. A tanár néni felelni fog a tegnap tanultakból.
 - Komolyan mondod?
 - Nem ezt beszéltük meg tegnap?
 - De igen, csak azóta sok minden történt.
 - Erről van szó, mindketten repetázni szeretnénk. Remélem, te is. Ramóna! Látod, ott a fürdőszoba ajtó!
 - Nem bánnám, ha idejönne.
 - Na mondd, életem, mit csinálnál egy ajtóval? Félek, ha még gyönyörködöm a jelenlegi öltözkédben, műsorváltás történik.
 - Vesszen, aminek vesznie kell!
- Mondjuk úgy, hogy kiment a fürdőszobába, bár mozdulatai inkább cammogásra hasonlítottak. Én pedig mentem a konyhába szervírozni a kávé. Ez is érdekes: pontosan tudom, hogy édesen, három cukorral szereti, miközben ez lesz az első alkalom, hogy együtt kávézunk. Ez persze nem teljesen igaz, mert többször előfordult, hogy a vonal egyik végén az én Ramónám, a másikon pedig jómagam - együtt ittuk a kávé. Mire elkevertem a cukrot, megérkezett ő is.
- Ferikém, olyan buta vagyok. Szégyenlem, de nem tudom, mikor kezdődik a te munkaidőd.
 - Erre tényleg nem lehetsz büszke, hiszen jó néhányszor megbeszéltük. Ma egyébként a szállodába érkezésed után tíz perccel kezdődik, máskor pedig, amikor nálatok az iskolában becsengetnek.
 - Háromnegyedre kell benn lennünk, tanároknak, az iskolában.
 - Édeske, ezt még sokszor megbeszélhetjük, de most térjünk a lényegre! Mit parancsol a hölgy magához venni kalória-utánpótlás céljából, a tegnap feltérképezett agglegény készletéből?
 - Jól fogalmaztál, alig félreérthető. Igen, úgy rémlik, feltérképeztem az agglegényt, de szerintem te most nem ezt akartad tudomásomra hozni. A szállodában kapok reggelit meg vacsorát is. A vacsorámat úgyis otthagytam, de a reggelimet elfogyasztom.
 - Akkor pedig beszéljük meg, ma csütörtök van, holnap még lesz előadásotok, tehát a következő éjjelt is szeretném, ha nálam töltenéd, de úgy, hogy délután, ha végeztetek, telefonálsz nekem, elmegyek érted, és egyúttal a szállodából elhozzuk a holmidat hozzám. Ez így jó lesz?
 - Ne haragudj, nem vagyok még elég élénk, de a „hozzám” eljutott a tudatomig, és erre csak igenlő lehet a válaszom.
 - Akkor folytatom, napsugaram.
 - Jézusom, csak most látom, hogy esik az eső. Ma sem lesz melegem ebben a ruhában.

- Feltételezem, hoztál magaddal melegebb holmit is, és a szállodában még lesz időd átöltözni, ha csak kilencre mentek. Folytathatom, amit szerettem volna veled megbeszélni?
- Bocsánatot kérek, de úgy érzem magamat, mint elefánt a porcelánboltban. Minden szokatlan. Tessék, mondd!
- Holnap - gondolom délután - a kolléganőid hazamennek, én pedig szeretném, ha te vasárnapig itt maradnál nálam. Persze ez részedről némi áldozattal jár.
- Biztos. Rébuszokban beszélsz, Ferikém, de tudom, hogy igazad van. Vállalom az áldozatot, bár fogalmam sincs, mi az, de tudom, boldog vagyok, ha melletted lehetek, csak a jövőre nem akarok gondolni.
- Vasárnap délután negyed ötkor indul innen egy busz felétek. Tehát ha engem választasz hétvégi programnak, akkor nem mehetsz haza kocsival a kolléganőiddel holnap, hanem vasárnap busszal kell menned.
- Eddig világos, folytassad!
- Nincs mit folytatni, ennyit akartam mondani.
- Az imént áldozatot emlegettél.
- A buszozás, édesem, az az áldozat.
- Ja, akkor értem, csak nekem nem tűnt annak. Elkábítottál most már teljesen. Magamban tudom, a tiéd vagyok, csak az a kérdés, hogy kellek-e neked? Mindenesetre a leghatározottabban mondom, semmit nem kérhetsz olyat, ami érted áldozat lenne.
- Ramónám édes, tegnap a presszóban figyelmeztettelek, hogy szerepcserében vagy. Az én feladatom az udvarlás.
- Nem tudtam, hogy ez udvarlás. Akkor most én mondom, amit te tegnap mondtál nekem: értelmet adtál az életemnek, bearanyozod a szürke hétköznapijaimat. Ezt érzem, de közben félek. Tudod, hogy kishitű vagyok.
- Te pedig tudod, hogy én határozott. Csillagom, boldog vagyok veled, és hiszem, ez nem rövidtávú érzés. Naponta nem szeretném hallani ezt a butaságot. Örüljünk annak, hogy mindketten úgy érezzük: a másik ajándék a számunkra. Ígérem neked, ennél sem jobb, sem rosszabb nem leszek. Komolyan érzem, végre értelmet nyert az életem általad, ha te is ezt érzed, akkor ne járjuk az udvariassági köröket! Tehát ha az elképzelésem neked megfelel, akkor örülök neki, és majd valahogy megpróbáljuk a jövőnket közös mederbe terelni, mert eddig is nehezen működött a 150 kilométeres távolság köztünk, ezután pedig elviselhetetlen lesz. Valamelyikünknek változtatni kell az eddigi életformáján.
- Gondolom, mindkettőnknek, ami az életformát illeti, legfeljebb egyikünk még a lakhelyét is megváltoztatja.
- Ezek szerint, tündérkém, te is így gondolsz?
- Most akartam fogadalmat tenni, hogy nem bizonytalankodok, erre te veszed át a szerepeimet? Igen, Ferikém, így gondolom. Szeretném, ha együtt élnénk. Rossz rágondolni, hogy mindjárt itt a hétfő.
- Az semmi, Ramónám édes, de ezután még lesz pár ilyen utálatos hétfőnk, mert akárhogy is, de a hétvégéket - remélem - együtt töltjük.
- Megállapítom: bármit csinálunk együtt, az idő repül. Annyira repül, hogy még pár perc engedélyt kérek, ezalatt elkészülök teljesen, aztán részemről indulhatunk a szállodába!

- Ez a beszéd, Asszonyom. Szeretem, ha határozott vagy.
 - Miközben fogalmad sincs, bennem mi zajlik le, mekkora erőfeszitésembe kerül a határozottságom. Köszönöm szépen a kávé.
 - Egészségedre, szívem. Távozás előtt kérek egy amolyan kávé pecsételést a számra!
- Megkaptam, de rögtön meg is bántam, hogy megint fölöslegesen beszéltem, mivelhogy éppen felkelt az asztaltól, és érzékelhető volt a szándéka. Ha nem dumálok, akkor is szájon csókol, mielőtt távozik, de nekem szövegelnem kellett, amivel persze csak magamnak ártottam. A lényeg ugyanaz volt, de mennyivel másabb lett volna, ha hagyom, hogy felszólítás nélkül tegye. Viszont legalább azt elkönnyvelhettem, milyen természetesen viselkedik. Semmi zavartságot nem láttam az arcán, miközben - finoman szólva - az öltözéke kávézás közben némi hiányosságot mutatott. Picit hosszabb ideig tartott a készülődése, mint ahogy azt elterveztem, de még időben érkezett.
- Ferikém, úgy látom, nagyon elmerültél a gondolataidban. Mivel nem rendelkezem telepatikus adottságokkal, megkérdezhetem, mi az, ami ilyen komolyan foglalkoztat?
 - Próbáltam valamit elképzelni a cselekedetedben, ami esetleg nemtetszésemet válthatná ki. A szerelmesnek rózsaszínű a világ. A „szerelem a szeretett személy iránti vágyban és odaadásban megnyilatkozó, nemi vonzalmon alapuló érzélem”.
 - Csak nem?
 - Tagadnom kéne, hogy régen volt este? Amikor valaki szerelmes, különös folyamatok játszódnak le a szervezetében. A szakemberek szerint szinte megbolondul a test. Több ezer különféle vegyi anyag játszik ebben szerepet.
 - Ferikém, bevallom, én is hadban állok a vegyi anyagokkal, valamint az idővel.
 - Te is fiam, Brútusz? A szerelmes egyén ereiben egyebek között ott áramlik a feniletilamin, amelynek enyhe hallucinogén hatása van. Nem véletlen tehát, hogy a szerelmes számára ilyenkor rózsaszínű a világ.
 - Ezért mondtad az előbb, hogy „napsugaram”, miközben kinn esik az eső?
 - A szerelemtől vakká válunk partnerünk hibáival szemben. De ez nem igaz. Ramónám édes, én most is tisztában vagyok a legnagyobb hibáddal.
 - Lenne egy fogadásom, de ez tisztességtelen fogadás. Merem remélni, momentán számodra a legnagyobb hibám, hogy távol van innen az otthonom. A nagy szerelem elnyomja azoknak az idegpályáknak a működését, amelyek a társas kapcsolatok kritikus megítéléséért felelősek.
 - Te ezt honnan tudod?
 - Talán onnan, hogy én is hasonlókat érzek, nem gondolod?
 - A két nem között egyébként lényeges különbségek vannak. A női sexualitás nem függ annyira a hormonoktól, mint a férfiaké. A nők inkább a pszichére összpontosítanak.
 - Mennyire igaz volt ez tegnap a presszóban. Aztán belépve a lakásod ajtaján, hirtelen megfeledkeztem róla, hogy nő vagyok.
 - A férfi néz, a nő érez.
 - Na tessék! Akkor mégis van különbség az érzelmeink között?
 - Azt mondják, miközben én nem csak nézlek.

- Az évek múlásával a szerelem - vagyis a feniletilamin hatása - lecsillapodik. De nincs minden veszve, mert ott az endorfin, ami olyan vegyület, amely segít kialakítani a barátságot, megelégedettséget, nyugalmat és békességet.
- Drágám, akarod, hogy barátok legyünk?
- Nem akarom. Barátaim eddig is voltak, de a szerelem elkerült.
- Akkor, rövidre zárva, várok tőled egy utolsó szerelmi megnyilvánulást, aztán vislek a barátnőidhez!
- Javaslat elfogadva! Csak vigyázzunk a frizurámra, mert eleget bajlódtam vele! Azt hiszem, a hajam nincs hozzászokva a megpróbáltatásokhoz.
- Este tovább szoktatjuk, és ha nem sikerül, felajánlom szolgálatomat, hajlandó vagyok levágni.
- Ferikém, te most a hajamról beszélsz?

* * *

„Amióta szerelembe estem,
Igazán, hogy féleszű vagyok,
Szembekötősdit játszanak fejemben
S falnak mennek a gondolatok.”
(Petőfi Sándor)

3. fejezet

- Nagyon szeretem, mikor így fogod a kezemet. Ilyenkor teljes biztonságban érzem magamat. Hol van már a szerda, amikor engedélyt kértél rá először, hogy megfoghassad? Mennyi minden történt velünk azóta!
- Tedd hozzá: jó és rossz is!
- Rossz csak veled történhetett, én nem emlékszem olyanra.
- Pedig már kétszer mentél el tőlem azóta.
- Fizikai valóságomban igen, de gondolatban végig veled voltam.
- Ezek szerint számodra akár meg is lehetne ismételni a konferenciát?
- Okosabb nem lettem, az biztos, viszont elhagyott a maradék eszem, legalább ezt biztosan tudom.
- Semmi okod a bizonytalanságra, drágám. Stabil a munkahelyed, szakmailag felkészültebb vagy a szükségesnél, és ezen felül, valakinek te vagy a legfontosabb ezen a világon. Mi a bizonytalanságod oka akkor?
- Ilyennek születtem. Tudod, „Halak” csillagjegy. Szakmailag tényleg felkészült vagyok, de ha a főnököm behív magához, első gondolatom, hogy valamit hibáztam.
- Tudom, te soha nem hibázol, mert precíz vagy.
- Kedves tőled, hogy így gondolsz. Talán igaz is, de akkor magyarázd meg nekem, mit követtem el a levelezőlistán, hogy felfigyeltél rám? Persze, ma már örülök neki, hogy így történt, de visszagondolva, biztos, hogy hibáztam. Férjem halála után soha eszembe nem jutott, hogy jöhet egy új szerelem az életembe. Beleástam magamat a munkámba, és csak néha éreztem, hogy valami hiányzik, nem teljes az életem társ nélkül. Ha felfigyeltél rám, az azt jelenti, hogy tudat alatt működött bennem valami feltűnősködés. Ezt egészen biztos, hogy nem szándékosan követtem el.
- Vádolt valaki, életem? Miért védekezel? Soha nem mondtam még: a neved, ami elsősorban felkeltette az érdeklődésemet, másrészt, a szakmai felkészültséged. Olyan cikkeket írsz a listán, hogy doktori disszertációnak is megfelelnének.
- Nevemet a szüleimnek köszönhetem. Nekik egyszerű nevük volt, amolyan tucatnév. Azt gondolták, a lányuk jobb, ha a keresztelezésben nem egy szokványos nevet kap. Ma már sok Ramóna van, de akkor ez ritkaság volt Magyarországon. A szakmai felkészültségem pedig természetes azon a területen, ahol dolgozom. Tudod, hogy állami gondozottakkal foglalkozunk, nekünk nem csak pedagógusoknak kell lennünk, hanem szülőknek is. Hiszem, gyermekkorodban te is felnéztél a szüleidre. Ők voltak számodra az etalonok. Mi pedig ezeknek a kamasz gyerekeknek a pótszülei vagyunk.
- Nem hiszem, hogy minden kollégád elhivatott.

- Valóban nem, de ez nem ok arra, hogy az legyen a szint. Én mindig pedagógus akartam lenni, de arra nem gondoltam, hogy problémás gyerekeket fogok tanítani. Sokszor érzem, belefáradok, de másnap új erővel folytatom. Min gondolkodsz, Ferikém?
- Fogom a kezéd, nézlek, gyönyörködöm a hangodban, és időközönként azon kapom magam, bármit mondhatnál, a lényeg, hogy a te szádból halljam. A jövőnk jutott eszembe. Neked hivatásod van, nekem valójában nincsen, viszont elég jól keresek. Vajon melyikünk fog váltani a közös életünk érdekében?
- Hazamegyek vasárnap, aztán mindketten gondolkodni fogunk a történeteken, és mérlegelünk. Én eldöntöttem, mi a fontosabb a számomra: gyerekek szellemi világának ápolása, illetve építése, vagy a saját boldogságom, úgy, hogy azért továbbra is taníthatok, legfeljebb normál iskolában. Te pedig eldöntöd, ha szeretsz, megérek-e neked mondjuk havi 20000 forint veszteséget anyagilag.
- Nekem te minden pénzt megérsz, de azért beláthatod, éhen nem halhatunk!
- Azt sem bánám. Szenvedni nem szeretnék sokat, valamint, ha meghalok, akkor veled együtt haljak meg. Nem azt mondtam, hogy búcsút mondok a hivatásomnak, miközben erre születtem, és nem azt mondom, hogy te jövedelem nélkül maradjál. Ha mindketten akarjuk, megtaláljuk az egészséges kompromisszumot, ebben biztos vagyok.
- Persze, de akkor is biztos lennél, ha elengedném a kezedet?
- Hinni akarom, hogy képletesen mindig fogod ezután. Ha mégis csalódom, az számomra végzetes csalódás lesz.
- Kis butám, csak szondáztalak. Kíváncsi voltam a véleményedre, számodra mennyire fontos a pénz.
- Eddig nem tudtad? Van két diplomám, van hivatásom, valamint van egy csomó ruhám, és élek egy szolgálati lakásban, közel 48 évesen. Bankban utoljára megtakarított pénzem akkor volt, mikor meghalt a férjem. Elég volt arra, hogy tisztességgel eltemettethessem. Mindig csak annyim volt, amennyi kellett a megélhetéshez. A férjem szintén ilyen anyagias volt, lévén ő is tanár. Beláthatod, sokra mentünk. És mégis boldogok voltunk 18 évig. Illetve egy apróság, ami beárnyékolta némileg a boldogságunkat, nem született gyerekünk, miközben mindketten szeretnénk volna.
- Gondolom, voltatok orvosnál, és kiderült az oka.
- Tudod, ilyenkor mindenkinek az első gondolata, a nőben van a hiba. Mondtam a férjemnek, hajlandó vagyok minden vizsgálatnak alávetni magamat, és ha tényleg nem lehet gyerekünk, akkor fájó szívvel, de elengedem őt, hogy legalább ő boldog lehessen egy másik nő mellett, aki szül neki gyereket. Sokszor volt téma köztünk, de mindig elvetette. Ma sem tudom, melyikünk hibája.
- Tudom, hűséges voltál a férjedhez, és azt is mondtad sokszor, hogy azóta nem volt férfivel kapcsolatod, de még nem beszéltünk az előéletedről.
- Hajjajj, pedig az volt. Esténként az éppen aktuális könyvemmel feküdtem le. Ferikém, az én életemben te vagy a második férfi.
- Az nem semmi, mert az én életemben eddig egy sem volt.
- Látod, boldog vagyok, miközben ezzel a ténnyel eddig nem számoltam. A nővel kapcsolatban nem tudsz ilyen határozott kijelentést tenni?

- Úgysem hinnéd el, mert emlékeznél a tegnapi, sőt, a ma reggelre is. Szívem, és mi lesz akkor, ha viharos együttlétünk folyamánya egy nem várt terhesség? Ne sírjál, drágám, nem fájdalmat akartam okozni, de lássad be, ha nem derült ki, kiben volt a hiba, akkor ez is a pakliban van!

- Nem tudom elképzelni. Jó, hogy ötven évesnek mondom magamat, mert így egyszerűbb, de februárban akkor is tény, hogy 48 leszek. Ebben a korban már nem szoktak gyereket szülni, és főleg nem első. Az borzasztó lenne, hogy megfogant bennem egy embrió, és mégsem tartatom meg. Márpedig a józanész ezt diktálja. Ne keserítsél el! Nem akarom.

- De akarod, mert különben nem fakadtál volna sírva.

- Hiába. Az eszem mást diktál, mint a szívem. Azt viszont tudom, hogy akkor neked nagyon erősnek kell lenned, mert magamtól képtelen leszek negatív döntést hozni.

- Máris döntöttél. Az egyik kizárása növeli a másik esélyét. Képes lennél feladni a hivatásodat a gyerekedért, a közös gyerekünkért?

- Ezen nem kéne gondolkodnom, annyira nem vagyok elhivatott.

- És ha én azt mondom, hogy örülnék neki? Ne sírjál drágám, mert csúnya leszel, és kiábrándulok belőled! Látnod, már is döntési helyzetbe hoztalak. Most sírni vagy nevetni akarsz?

- Hirtelen belegondoltam, ahogy mondod: elhagysz, mert nem felelek meg az esztétikai igényeknek, miközben én gyereket várok. A tanári kar röhögne rajtam, én pedig szégyenemben elbújhatnék a föld alá.

- Bizony, az én megesett szerelmem ott sírdogálna... mármint a föld alatt.

- Szép perspektíva. Jól tudod, alig van olyan nap az életemben, mikor egy picit sem sírok. Gyenge vagyok, nem tudok senkivel harcolni, ezért nagyon hamar sírva fakadok. Szeretném, ha elmennénk sétálni! Olyan szép helyen laksz itt fenn a hegyen. Tudod, a férjem is biológia szakos volt. Imádtuk a természetet. Sokat kirándultunk, gombát szedtünk meg gyógynövényeket, amikor jártuk az erdőt.

- Ramónám, édes, most egyrészt elodáztad, vagy legalábbis szeretnéd elodázni a kényes témát. Másrészt: én sajnos nem vagyok természetimádó. Egy természetet imádok mindössze, a tiédet. Ugyanakkor, nem szeretném, ha bennem a férjed mását látnád. Én, én vagyok, és nem szeretnék azon igényednek megfelelni.

- Csak részben van igazad. Valóban ez a gyerektéma mindig könnyekre fakaszt. Egy nőnek legyen bármilyen hivatása, valójában elsősorban anya szeretne lenni, amiről már lekéstem.

- Olyasmiről beszélünk, ami - lehet - nem is aktuális.

- Merem remélni. Ami pedig az összehasonlítást illeti, öt hónap alatt volt alkalmam megbizonyosodni arról, te teljesen más természetű vagy. Sietve jegyzem meg, mielőtt megismertelek, ő volt, akinél különben elképzelni nem tudtam, még hozzá hasonlót sem. Azután megismerkedtünk és hetek alatt rájöttem, nem volt igazam. Igenis, létezhet rajta kívül is ember a földön, aki beköltözik a szívembe. A leghatározottabban mondom, soha nem foglak hozzá hasonlítani. Ő ő volt, te pedig te vagy. Ha nem szeretsz sétálni, akkor nem fogom erőltetni a dolgot.

- De én veled, szeretnék sétálni, feltéve, ha nem azt várod tőlem, hogy szerepet játsszak.

- Csúnya dolog lenne. Pontosan tudom, hogy te egy karakterisztikus egyén vagy, téged ilyenek szerettelek meg. A férjemmel mindig voltak terveink, csak keveset sikerült megvalósítanunk belőlük. Melletted érzem, rád kell bíznom magamat, mert tudom, jól akarsz nekem.

- Mondjad még, szívem, mert nem vagyok hozzászokva, hogy szavakkal kényeztessenek! Valószínű, ezért maradtam agglegény.
- A sok nő között egy sem volt, aki megdobogtatta volna a szívedet?
- Mióta megszülettem, azóta folyamatosan dobog. Néha előfordult, hogy hevesebben.
- Menyasszonyod sem volt soha?
- De igen, az volt.
- Miért nem vetted feleségül?
- Mert a szüleink beleszóltak. Elméletileg gyerekeink is voltak már.
- Elméletileg?
- Igen, mert akkor még azt hittük, a gólya hozza.
- Világos. Ferikém, sikerült a szobaasztal mellett ülve bevinned az erdőbe.
- Ezt a fajta kirándulást mindig szerettem.
- Tudom. Ember legyen a talpán, aki esetenként követni tud, és még akkor hol van, hogy túl is beszéljen téged.
- De neked ez nagyon bejött. Ne panaszkodjál drágám, erre vártál tíz évig!
- Legalábbis úgy tűnik ma már, hogy vártam. Mindenesetre megérte.
- Olvadok, Ramónám édes. Hallhat ennél szebb vallomást egy férfi a szerelmétől személyes ismeretségük harmadik napján?
- Magamban biztos vagyok, hogy harminc év múlva is ezt hallhatnád tőlem.
- Könnyíts a lelkeden! Mi az, mi elbizonytalanít?
- Arra kevés ez a hétvége.
- Hölgyem, rossz irányt vett a társalgásunk, ezért javaslom, igazítsunk szerelést, és indulhatunk gyilkos galócát szedni. Majd meglátod, hogy az életemet a kezédbe teszem.
- Lefordítva az én nyelvemre, ez annyit jelent, hogy szedünk gombát, megfőzzük, és hajlandó leszel velem együtt megenni?
- Abban nincs igazi kockázat, hogy veled együtt. Te megfőzöd, és nézed, hogy én jóízűen elfogyasztom.
- Sűrű az erdő?
- Igen, drágám: sűrű az erdő, nap sose látja, és nem szól benne csalogánymadár.
- Ezek szerint nem kell attól félnem, hogy egyszer csak átkarolod a derekamat, összeérintjük a száunkat, és valaki meglátja?
- Attól ne féljél! Nem szeretném, hogy elirigyeljenek tőlem.
- Esetleg téged tőlem. Nem gondolod?
- Nyugi, kis szívem, nincs nekem olyan rossz ízlésem. Hidd el, jegyeznek téged!
- Ebben van némi igazság, mert délután mondták Juditék, az előadáson valaki nagyon legettette a szemeit rajtam, én pedig észre sem vettem.
- Mert szótlannul tette, nem bégetett. Hol lakik az illető?

- Erről nem esett szó. Mindenesetre a kolléganőim azt mondták, hogy szerencsés csillagzat alatt születtem. Kimozdulok fatornyos hazámból, aztán egyből egy férfi ágyában találom magamat.
- Mi munka volt abban, nem dicsekedtél el vele?
- Gyanították. Képzeld el, majdnem elaludtam az előadáson.
- Jól tudod magadat tartani. Én ugyanis délelőtt magamra zártam az irodát, és aludtam a telefonkönyvön. Tudod, milyen kényelmes volt?
- Ferikém, ugye ma időben fekszünk le?
- Eddig sem a lefekvéssel volt a baj, te vadmacska.

* * *

„Szeretni akarlak és megtartani, mindörökre,
Kezem feléd nyújtom, szívem neked adom,
Melyet vissza soha nem kérek.
Szeress egy életen át,
úgy, mint én téged,
Akkor is ha megöregszünk,
És akkor is, ha már nem élek.”
(Ady Endre)

4. fejezet

Illene bemutatkoznom magamnak, mert az biztos, a jelenlegi énemet eddig nem ismertem. Tükör előtt ismerős vagyok, de a tükör nem mutatja, mi zajlik le bennem. Hét elején hittem, hogy szerelmes vagyok. Szerelmes vagyok valakibe, aki szóban és írásban öt hónap alatt elém tárta a lelkét. Igen, ez biztos, hogy így történt, mert az információhalmaz vele kapcsolatban azóta sem sokat változott. Picivel persze többet tudok, de ellentmondásba nem került egyszer sem. Kedves, aranyos kis nyuszikának ismertem meg, akiben első perctől kezdve éreztem valami szomorúságot. Értékelte mindig az én szófordulataimat, nevetett rajtuk, de ez a nevetés nem a lényéből fakadt. Egy tanult nő kultúrált viszonyulása valami számára idegenhez. Nekem akkor is imponált. De sok poént dobtam be a társalgásunkba ez idő alatt, és egyszer sem húzatta be velem a féket. Sőt! A legtöbbször sikereim voltak. Nem tagadhatom, napok alatt beleestem, vagy legalábbis úgy gondoltam. Ma már tudom, többet jelentett mindenkinek, de semmiképpen sem egy életre szóló szerelmet. Minél többet mesélt magáról, annál jobban kívántam, hogy végre találkozzunk. Tegnap neki is bevallottam, hogy az ismeretlen nő megismerése fontosabb volt, mint a lelke. Mindegy, ez új, ismeretlen érzés volt nekem, és tényleg hűséges voltam hozzá, azt hiszem, boldog is. Része lett az életemnek, de olyan része, amivel nem kellett számolnom. Volt nekem, mint sok minden, ami az életemet elviselhetővé teszi. Levegővétel nélkül nem tudnánk létezni, de az embert mégsem foglalkoztatja naponta ez a tudat. Azt hiszem, az összehasonlításban mégiscsak ez a legjobb példa, mert pár másodperces légszomj elég ahhoz, hogy az ember semmi másra ne tudjon gondolni, csak arra, hogy levegőhöz jusson. Nem, ezt én vele kapcsolatban csak most érzem. Illetve, akkor erősödtek meg az érzelmeim, amikor először találkoztunk. Azt hiszem, mégiscsak ez az igazi szerelem, és nem az, amit öt hónapig éreztem iránta. Légszomjam ebben a pár napban sem volt, hiszen mellettem érezhettem. Most azonban valami nagyon fojtogat. Kivitettem a buszpályaudvarra. Borzasztó volt a búcsúzás, az utolsó csók, majd az utolsó pillantás egymásra. Én pedig hazajöttem az üres lakásba. Becsuktam magam után a bejárati ajtót, és eluralkodott rajtam a légszomj, akarom mondani: Ramóna-szomj. Még itt van az illata a lakásban, még itt van a konyhasztalon a pohár, amiből indulás előtt utoljára vizet ivott, még a szék is úgy áll a szobaasztalnál - kicsit ferdén - ahogy utoljára felkelt róla, de ő messze jár. Nélküle üres a lakás. 96 óra elrepült az életemből egyetlen pillanat alatt, miközben az eszem tudja, mennyi minden történt ez idő alatt velünk. Bár csak most lépne be a presszó ajtaján. Hiányzol, drágám, és tudom, hogy ezt te pontosan így érzed fordítva. De ne haragudj, azért az nagyon nem mindegy, hogy én hiányzom neked, vagy te nekem. Egy istennő mégiscsak istennő, te pedig az vagy.

Bementem a fürdőszobába, és megláttam. A tükör előtt a kis polcon az ő fésűje, mi több, benne pár szőke hajsza. Merthogy precíz a munkájában, de a magánéletében ez a legjobb indulattal sem mondható róla. Ennek köszönhetem, hogy itt felejtette az egyik fésűjét. Ez a fésű lesz a társam, ameddig ismét nem zárhatom őt a karjaimba. Amikor a szobában a papu-

csát is megtaláltam, elnevettem magamat. Igen, ez ő. Ő az én Ramónám, akitől ha megkérdeztem ébredés után reggelenként, mit óhajt enni, nagy nehezen mondott valamit, aztán kiment a fürdőszobába, és mikor megjelent a konyhában, ő csodálkozott a legjobban, hogy mit készítek. Megállt az asztal előtt, csodálkozó szemekkel rám nézett, és megkérdezte: „ez lesz a reggeli?” Négy különböző reggel. Egyiken alig tudtam felébreszteni, a másikon ő ébresztett engem, de a legérdekesebb az a két reggel volt, mikor előadásra vittem. Csütörtökön a retiküljét felejtette fenn a lakásban, pénteken pedig beült mellém a kocsiba, indítottam a motort, és akkor vette észre, hogy papucsban van. Ilyenkor mindig zavarba jön. Furcsán hozza a tudomásomra, hogy valami nincs rendben. Mikor papucsban szállt be, indítottam a motort, ő pedig nyitotta az ajtót, és kérte tőlem a lakáskulcsot. Hozzá kell majd ehhez is szoknom. Természetesen adtam a kulcsot, mert azért az egyértelmű volt a számomra, valami nincs rendben, de ő nem magyarázkodott, hanem elszaladt. Naná, motor leállít, ajtó bezár, aztán rohanás utána. Józsi szomszédot majdnem felökleltem a lépcsőházban. Csodálkozott is, hogy az imént indultam itthonról, aztán máris hazaértem. Kíváncsian kérdezett rá, hová igyekszem, de én kikerülve őt, csak annyit rebegettem el, hogy: „papucs”. Futás közben észrevettem a hölgyön, nem tűsarkúban veszi az akadályokat felfelé. Mit is mondott egyik nap? „Férikém, te egy karakterisztikus ember vagy, én pedig rád bízom magamat, mert tudom, hogy jót akarsz nekem.” Azt hiszem, komolyan gondolta, és megvan rá az oka.

Jajj tényleg, voltunk sétálni, illetve beszerzőúton az erdőben. Sétálni indultunk, de nagyrészt álltunk valahol. Na, az én drágám, ott viszont precíz volt. Minden gombát alaposan átvizslalt, miközben előadást tartott róluk. Távol esik a gomba a statikus érdeklődési körétől, de azért lelkesen hallgattam. Gyűltek a gombák egy szatyorba, bár azt akarta, hogy kosarat vigyünk, de az aggregénynek nincsen kosara. Viszont határozottan tetszett, ahogy elképzeltem mackós alkatomat, karomon egy vesszőkosárával, ahogy viszem a nagymamának az ebédet, mint Piroska. Szedte a gombát, meg szedte a gyógynövényeket. Közben mondta a magáét, és hajlongott. Az biztos, a derekát jobban megtornáztatta, mint a lábait, de végül is, eredményes volt a gyűjtő körút. Finom volt a gombapörkölt, amit tegnap prezentált belőle. Drágám, ha most itt lennél, boldogan mennék veled az erdőbe, pedig tudod, hogy csak két napja szerettem meg a kirándulást. Sok ilyen gyűjtő körutunk lesz még, feltéve, ha ő költözik hozzám, mert körülöttük nincs erdő. Igaz, mikor ezt felvettem én, mint praktikusán gondolkodó, azt mondta, hogy semmi baj, mert alig kell pár kilométert sétálnunk, és ott is van erdő, ha nem is olyan szép, mint itt. Megbabonázott. Belém szuggerálta a természet szeretetét. Valószínű, ha összekerülünk, sok év múlva úgy fogok visszagondolni a pályaválasztásomra, hogy én valójában erdész szerettem volna lenni, csak gellert kapott az elképzelésem.

„Ha én egyszer megnősülök, csak építész lehet a feleségem” mondtam mindig, ha valaki érdeklődött. Azért néha elábrándoztam, és olyankor megalkudtam volna egy villamosmérnök hölgygel is, de isten bizony, biológia-földrajz szakosról soha nem ábrándoztam, kivéve az utolsó öt hónapot. Azóta viszont mást nem tudok elképzelni. Meggyőződésből állítom, hogy egy építész mellé csakis biológiatanár illik. Fő az, kis cicám, hogy te rám bízod magadat, én pedig figyelem, hogy mikor füttyentesz.

Nyolc óra előtt leültem az egyik fotelba, és bűvölni kezdtem a mobilomat. Nyolckor érkezik menetrend szerint haza a busszal, és a lelkére kötöttem, hogy ne cipelje a bőrröndöt, hanem, üljön taxiba. Tehát emberi számítás szerint negyed kilenckor illene megszólalni Csajkovszkij Diótörőjének. Szegénykém, ő a minap nem gondolta úgy, hogy részéről áldozat, ha nálam marad, mert idefelé kocsival jöttek, tehát ő is elég sok holmit hozott magával, most pedig cipelhette haza busszal. Már csak ezért is jó, hogy itt felejtette a fésűjét meg a papucsát.

Megéreztem, esküszöm, hogy megéreztem, mikor nyomta meg a telefonján a forrógombot, mert nálam még nem szólalt meg, de nagyot dobbant a szívem.

- Tessék!
- Szia, édes, most értem haza, két perccel ezelőtt, de nem tudtalak előre sorolni, mert a szükség törvényt bont.
- Egyem a ... bocsánat! Feltételeztem, hiszen még most is ott a vizespohár a konyhaasztalon. Feltankolt az én szerelmem az útra vízzel.
- Nyugodj bele, az utolsó félórában mondogattam magamban a sofőrnek, hogy siessen jobban.
- Csomót kellett volna kötni rá.
- Ferikém! Máris elfelejtetted?
- Éppen hogy nem. Hányszor mondtad ebben a pár napban, hogy az enyém? Ne nevéssél!
- Ferikém, csak elképzeltem, hogy szerdán a vallatásnál kiderül, hogy tényleg lehet csomót kötni rá.
- Bevallom, rosszul érintett volna, mert az olyan nekem unalmas.
- Ott tartottunk, hogy az unaloműződ megérkezett, és nagyon hiányzol neki. Szeretnéd hallani, Ferikém, az igazságot?
- Az igazsághoz engedélyt kell kérned? Hallgatlak!
- Egyedül vagyok, és ettől mostanában nagyon elszoktam.
- Kocsiba ülök, és megyek érted.
- Ne mondjál ilyeneket, mert beleképzelem magamat, és sírnom kell! Elhagyott a maradék eszem. Boldogan mennék vissza hozzád.
- Ennek nagyon örülök, drágám, meg annak is, hogy nekem lesz kis Ramónám, beeeeeee!
- Remélem, nem lesz.
- De lesz, mert itt hagytad a hajszálaidat, és klónoztatni foglak, tudd meg!
- Otthagytam én a szívemet is.
- Viszont sajnos elvitted az enyémet. Édeském, most szeretnék nem szeretni. Itt felejtetted a fésűt, és vannak benne hajszálak.
- Ez vagyok én. Elvesztettem az eszemet, és még a fésűmet is.
- Meg a papucsodat.
- Azt feltétlenül rakjad el, mert ha meglátja az egyik barátnőd, aligha lesz kedve az intimitáshoz.
- Ramóna!
- Jézusom, tudod, hogy megijedtem? Ne kiabálj velem!
- Csak azért kiabáltam, mert messze vagy, és nem tudlak megverni. Verd ki, édes, az okos fejecskédből ezt a hülyeséget!
- A furcsa, hogy semmit nem szégyellek, amik történtek köztünk, márpedig bőven történtek.
- Igen, ezt én is megállapítottam, hogy nagyon természetes voltál, és remélem, ezt a jó szokásodat megtartod.
- De mikor lesz még a következő találkánk?
- Nem rajtam múlik.

- Hát kin?
- Rajtad, szívem, mert azt beszéltük meg, hogy legközelebb én megyek hozzád.
- Ja, ha te jössz, akkor tényleg rajtam múlik. Szeretnélek megérteni, miért is?
- Mert csak akkor mehetek, ha meghívsz. Addig epekedek.
 „Van egy szőke asszony, piros, mint a rózsa.
 Annak az asszonynak halálos a csókja.”
- Ferikém!
 „Gyere velem akáclombos falumba!
 Idevárlak két ölelő karomba.”
- Angyalkám, mi alaposan megfertőztük egymást.
- Mi vár rám holnap, a dolgozós hétköznapon, ha már most sem fog az agyam?
- Hasonló érzések várnak rád, mint rám, de pénteken rohanok hozzád.
- Hol vagy most?
- Ülök a szobában, abban a fotelban, amelyik a bejárati ajtó közelében van.
- Ne üljél, hanem rohanj ide hozzám!
- Tulajdonképpen még munkaidő kezdésig visszaélnék. Közben tőled kapnék egy puszit, mert többre aligha lenne időnk.
- Tudom, nem ér annyit neked az én puszim.
- Ramónám édes, ne cukkoljál!
- Csalogatlak, és a cél érdekében mindent felteszek egy lapra. Péntekig megpróbálom valahogy lekötni magamat, de ha akkor nem jössz, én megyek vissza hozzád.
- Ennyiben maradunk. Vajon elvitted a hálóingedet?
- Szerinted?
- Nekem úgy rémlik, nem nyúltál pakolásnál az ágyneműtartóba.
- Én is úgy emlékszem. Na mit szólsz? Felcsalsz a lakásodra egy csajt, aztán rögtön rád költözik. Nem fogsz megcsalni?
- Te pedig nem félsz tőlem?
- Eddig legalábbis nem jutott eszembe.
- Maradjunk annyiban, hogy fájó szívvel elköszönünk egymástól, és holnap reggel beszélünk, ahogy szoktuk.
- Szeretlek.
- Csak szeretnél angyalom, ahogy én is téged. Jó éjszakát kívánok neked, álmodjál szépeket, de csak rólam, és reggelig pihend ki magad!
- Neked is nyugodalmas jó éjszakát kívánok. Holnap nem fognak rám ismerni az iskolában. Pár nap alatt úgy hozzád szoktam, hogy furcsa lesz egyedül lefeküdnöm. Na mindegy. Szia, édes.
- Szia, kis csillag.

* * *

„Szerelem: meghódítani, bírni és megtartani egy lelket,
amely annyira erős, hogy fölemel bennünket, s annyira gyöngé,
hogy éppolyan szüksége van reánk, mint nekünk őreá.”
(Paul Gerardy)

5. fejezet

A hétfő és a kedd valahogy csak lezajlott mindkettőnknek. Természetesen telefonon beszélünk, de még levélváltásunk is volt pár darab. Naponta átlagban két levelet szoktunk írni egymásnak, de ez biztos, hogy így nem igaz, mert az öt hónap alatt 300 darab körül lenne, miközben ennek a kétszerese van. Mindegy, ebben a két napban tényleg négy levél volt. Szerdán megkezdődött a visszaszámlálás. Két bolond. Mintha gyerekek lennénk, úgy vigasztaltuk egymást, már csak kétszer kell aludnunk, és végre találkozhatunk.

- Ugye nem felejtetted el?
- Mit angyalkám?
- A pénzteket!
- Nem lehet azt elfelejteni, mert minden héten van.
- Jól van, ezt megbeszéltük.
- Ne sírjál, kis buta! Nekem sokkal fontosabb számon tartani, mint neked, ezt sokszor mondtam. Te egy kincs vagy, én pedig csak silány utánczat. Megyek hozzád, életem, de sajnos még mindig csak félidőnél járunk.
- Miért cukkolsz?
- Ramónám, drágám, nem akarok mást cukkolni helyetted, ezért kénytelen vagy eltűnni.
- Tudod, hogy elbizonytalanítsz.
- Azért csinálom, édes.
- Csúnya vagy.
- Istenem, ez jutott neked tíz év várakozás után.
- Óvatosan ezzel a várakozási idővel! Mikor is tudtam meg, hogy konferenciára megyek?
- Három héttel ezelőtt.
- Abból lejön négy nap a múlt héten, mikor is nálad voltam, tehát nem kellett várakoznom, a többi pedig tényleg várakozással telt.
- Nagyon huncut vagy, vedd tudomásul, mert én úgy emlékszem, az öt hónap nagy részében arról ábrándoztunk, mikor fogunk először találkozni, és biztos kiábrándulunk egymásból. Volt, mikor én mondtam, máskor pedig te.
- Öt hónapig nem találkoztunk?! A mostani fejemmel hihetetlennek tűnik.

Lényegében az öt nap alatt a társalgásaink a következő találkozásról szóltak. Végre elérkezett a várva várt nap. Meglepetésnek szántam, hogy előbb érkezem hozzá. Ő egy órától otthon volt, és gyakorlatilag én is egykor indultam, miközben elhitettem vele, hogy négyig fogok dolgozni. Egy pici probléma volt csak: az utolsó métereknél navigálnia kellett. Ezt úgy oldottam meg, hogy hitelesen előadtam, diktálja le a pontos útvonalat, mert vezetés közben nem

szeretek beszélni telefonon. Miután lassan lediktálta azt is: „Ott, jobbra kell fordulnod, és bal oldalon az első ház”, gyorsan elkészöntem tőle, mondván, indulok. Kezembe vettem a táskámat meg a virágcsokrot, és két perc múlva nyomtam a lakáscsengőt.

- Jézusom, Ferikém! Ez nem lehet igaz! Fogjál meg, mert mindjárt elájulok!

- Hmm! Jó szöveg. Pedig én vagyok, és kérem a jutalmamat! Ez nem lehet igaz. Te bestia, ilyen ravasz lennél, hogy még tartani sem akarod magadat. Ha nem ölelnék szorosán, elesnél. Nem gondolod?

- Nem gondolom, hanem tudom, de akkor nem is rogyadoznának a térdeim. Gyere! Gyere!

- Angyalkám, akkor is követlek, ha nem húzol, és különben is, tessék megfogni a virágot!

- Köszönöm szépen. Képzeld el, mikor nálad voltam, nyitva felejtettem az egyik szobaablakot, és a szél bevágta, de levert egy cserép gyönyörű szép virágomat, ami ezáltal meghalt. Ezt a meglepetést!

- Ramónám, nincs abban semmi meglepetés, hogy a nyitott ablakból leesik a virág.

- Te vagy a meglepetés. Olyan boldog vagyok, hogy ki tudnék ugrani a bőrömből.

- Szeretem a világos bőrödet, meg a szőke hajadat, ne ugorjál ki a göngyölegedből! Csillapodjál le picit, és légy olyan bájos, tedd vázába a virágot!

- Mit hozhatok neked?

- Jól lehet, nem tudom, mi a választék, de én téged választalak. Magadat hozd!

Még mindig kezében a virágcsokorral, az ölembe ült, aztán hirtelen felugrott, és kirohant. Amikor visszajött, vázában hozta a virágot, viszont ismét kiszaladt, mert elfelejtette elzárni a csapot. A következő érkezéskor sikerült elkapnom.

- Mondd! Tulajdonképpen hány éves vagy, hogy így rohángaszol?

- Annyi, amennyinek érzel.

- Szó mi szó, nálam bizonyítottad, hogy letagadhatnál a korodból, de amit itt művelsz, az gondolkodóba ejt. Egy bakfisnak is szép teljesítmény lenne. Ennyire ne fiatalodjál, mert nem vagyok felkészülve a tisztába tevésre. Nincs benne gyakorlatom. Hol van a jeggyűrűd?

- Nincs jeggyűrűm. Tudod, sokat gondolkodtam azon, amit még nálad mondtál nekem, nem szeretnék, ha összehasonlítanálak vele. Hidd el, nem volt szándékomban, de lehet, hogy mégis úgy érezted. Megértem, hogy bántana téged, és jogosan. Azt gondolom, nincs férjem, ezért nem kell a gyűrű sem. A múlt héten véglegesen lezártam egy korszakot, hiszem, hogy ő is megértené. Hűséges voltam tíz évig az emlékéhez. A véletlen hozott bennünket össze, de boldog vagyok, hogy így alakult, és most már hozzád tartozom.

- Jól érezted, drágám, nem tudom megmagyarázni az okát, de tényleg rosszul esett, hogy hordod a gyűrűt.

- Vasárnap este lefeküdtem, és gondolkodtam, majd felkeltem, és levettem. Azóta nincs, és nem is lesz.

- Remélem, ez utóbbit nem gondolod komolyan.

- A legkomolyabban. 28 évig hordtam, és nem hiányzik. Emlékszel, a presszóban zavarban voltam, mondván, látja ott fenn, a felesége letért a közös útról. Ezért is örülök, hogy az első találkozásunk nem maradt szimpla randevú. Ma már nincs mit mérlegelnem, a tiéd lettem.

- És az enyém is maradsz. Csillagom, nem találkoztál valahol a kis táskámmal, mintha hűtlen lenne hozzám!

- Ha nem rajta ülsz, akkor mögöttes van.
 - Életem, az régen rossz, ha rajta ülök, mert kettőnk súlya igencsak kétdimenzióssá teszi. Megvan. Megpróbálom úgy kinyitni, hogy közben te se essél le az ölemből. Ez így nagyon jó. Szeretem, ha ölelgetsz. Feri most varázsolni fog: csiribú-csiribá, teremjen egy gyűrű az én csillagom ujjára! Várjál, Bogárka, ez még csak egy kulcskarika, és azt hiszem, nagy lenne neked. A sötétben tapogatódzok.
 - Ferikém, a múlt héten egész jól ment sötétben is.
 - Attól függ, mit kell keresnem. A lelkesedés nagymértékben tud hozzájárulni a sikerélményhez. Megvan. Ramóna ölelést felfüggeszt, és ideadja nekem a kezecskéjét! Jé! Pont jó az ujjadra. Kis butám, megint könnyezel. Örüljünk annak, hogy ennyire működik köztünk a telepátia! Bevallom, hétfőn, mikor vásároltam, nagyon féltem, hogy fogom neked előadni, hogy ezután hozzám tartozol, és a tőlem kapott gyűrűt hordjad.
 - Mintha az én ujjamra készítették volna.
 - Esetleg még az lehetséges, hogy ismerem a szerelmem minden paraméterét. Múlt csütörtök reggel pontosan tudtam, mekkorát kell venni neked.
 - Nem tudlak elérzékenyülés nélkül hallgatni. Te már akkor eltervezted?
 - Minden okom megvolt rá. Ez nem igaz, nem találom a zacskót.
 - Biztos, hogy jó helyen keresed? Segítsek, Ferikém édes?
 - Már nem, mert ez is megvan.
 - Sajnálom, pedig a lelkesedés megvolt bennem.
 - Ne mozgassad a kezedet, mert baromi ügyetlen vagyok bal kézzel!
 - Jajj, de szép mindkettő. Ezért most addig foglak csókolni, még azt nem mondod, hogy elég.
 - Angyalka, nem akarok udvarolni neked, de megjegyzem, annyira már nem vagy fiatal, ahogy én sem. Soha nem fogom a csókodat megunni.
 - Nincs nálam boldogabb ember a földön. Nem érdemlem meg. Vettem a héten egy üveg Unicumot, mert tudom, hogy a kedvenced. Gyere át velem a másik szobába, mert ott van, és félek egyedül átmenni!
 - Jól van, kisbabám, majd Feri bácsi átvisz a karjaiban.
 - Miért csak egy autóstáskát hoztál?
 - Hoztam három gyűrűt is. Tényleg! Az enyém még a zacskóban van. De szép ez a szoba! Jó ízlésed van, drágám. Édeske, nem volt szó róla, hogy itt maradok nálad éjszakára. Egyszer sem mondtad, hogy a meghívás több napra szól.
- A szoba közepén szembefordult velem.
- Hinni akarom, hogy ez megint vicc, de ha nem, akkor kegyetlen vagy velem. Akkor csak játszol az érzéseimmel.
- Rögtönöztem, mert az igaz, nem akartam egyből felmáhlázva csengetni az ajtaján. Letérdeltem elé, kezembe fogva a kezeit, mindkettőt megcsókoltam, és úgy kértem bocsánatot:
- „Drága szőke asszony, térden állva kérem, bocsásson meg nékem!”
- Elnevette magát.

- Ez nem igaz! Hogy lehet egy ilyen nagy ember ekkora gyerek? Ferikém, te mindenre képes vagy egy kis bohóckodás érdekében?

- Szerelmem, én teérted vagyok mindenre képes. Hogy pontosítsak: bizonyos cél lebeg a szemeim előtt, azért pedálozok.

- Kezdem érteni a letérdelés okát.

- Jajj, te kis malac! Nem az a cél, hanem az Unicum, majd az csak utána következik.

- Az Unicum feljebb van, itt a bársecszékényben.

Felálltam, és hosszabb társalgási szünet következett, mert a szánk nem ért rá beszélni, fontosabb feladatot kapott.

- Szívem, vannak neked itt a házban ellenségeid?

- Tudomásom szerint nincsenek. Miért kérdezed?

- Akkor mi lehet ez a terjengő égett szag?

- Szent Habakukk!

Álltam a szoba közepén bamba képpel, és ölelésre tárt karokkal. Ramóna szublimálódott közülük. Bevallom, elég nehezen kapcsoltam, aztán megindultam én is a konyha felé.

- Hát ez izé... ez, hogy úgy mondjam... szóval, ... ha vacsorának szántad, félek, újabb ötletet kell kitalálnod!

- Most mi lesz? Hogy vélekedsz ezután rólam?

- Melyik kérdésedre fontosabb a válaszom?

- A másodikra.

- Csillagom, te egy ragyogó háziasszony vagy! Asszony vagy, és ragyog a házad, akarom mondani, a lakásod. Nem szeretném, ha másmilyen lennél, és ezt nagyon komolyan mondom. Egymásra találtunk mi, két kerékfogyatékos.

- Igen, mert előbb jöttél, és úgy megörültem neked, hogy megfeledeztem a sütésről. Ne neved rajtam, légy szíves!

- Nem, én már ezen túl vagyok. Az jutott eszembe, hogy legközelebb mi lesz a magyarázatod ilyen esetben.

- Tudd meg, nem szokott velem előfordulni.

- Szerelmes sem szoktál lenni gyakran.

- Ferikém, ez a szerelemmel együtt jár?

- Látod! Ez éppen olyan, mint hogy én szeretek sétálni az erdőben.

- Nem haragszol?

- Kétségtelen, a türelmem a határon van. Mikor húztad el előttem a mézesmadzagot azzal az Unicummal? Hagyd a fenébe a konyhát! Ennél fontosabb dolgunk is van.

* * *

„Itt már a szavak mitsem érnek,
ne szólj a száddal, csak szemeddel,
a szerelem akkor beszédes,
amikor beszélni már nem kell.”
(Baranyi Ferenc)

6. fejezet

- Jaj, ez nagyon erős és keserű!
 - Ne törődj vele, nagylány vagy, legyél te az erősebb!
 - De mi történik, ha a fejembe száll, és megárt?
 - Drágám, kezességet vállalok amellet, ugyanaz történik, mintha egy kortyot se ittál volna.
 - Brrrr! Csókoljál meg!
 - Hős vagy, hogy mindet megittad.
 - Borzasztó! Ég mindenem.
 - Csak nem?!
 - Nem tudom. Szerintem ott is marni fog.
 - Angyalka, gyere le velem, mert teherautóval jöttem! Úgy döntöttem, leegyszerűsíttem a dolgot, és mindjárt ideköltözök hozzád. Csak a fésűdet, a papucsodat meg a hálóingedet hagytam ott. Kell, hogy segítsél a cuccok felhordásában!
 - Látod, Ferikém, ezen a hazugságon még gondolkodhattál volna! Első alkalom, hogy észrevettem a füllentésed. Azt elhinném, hogy ide akarsz költözni, de azt, hogy a holmijaimat ne hozzád, azt soha. Pontosan tudom sok hónapja, milyen féltékeny vagy. Még a tárgyaimat se engednéd át másnak.
 - Ezek szerint lebuktam? Életem, tudod, hogy nem vagyok természetimádó. Lebuktam, de fuldoklom a víz alatt. Nem tudok úszni, mentsél ki, édes!
 - Sajnos nem tudlak kimenteni, mert szédülök.
 - Ramónám, drága kis menyasszonyom, ne hagyjál vergődni!
 - Rendben, lovagom. Magamhoz ölellek, és legfeljebb mindketten megfulladunk.
 - Öleljél, Kiscicám, és engedd meg, hogy a tiéd legyek!
 - Képtelen lennék ellenállni ennek a szívhez szóló kérésednek. Ha úgy érzed, megérdemellek, ám legyen, jutalmazzál meg magaddal!
- Akármilyen furcsa volt az indítás, végül olyan jól sikerült a folytatás, hogy kénytelenek voltunk megenni a kissé elszenesedett sült húst. Nagyon megéheztünk.
- Megfájdult a fejem.
 - Mert elszoktál a viháncolástól.
 - Érdekes, arra gondoltam, az Unicumtól fáj.
 - Látod?! Esetleg még az lehet. Szép és tágas lakásod van.

- Együtt kaptuk a férjemmel, mert ő is itt dolgozott az iskolában. Viszont úgy néz ki, szemet vetettek rá, mert jött hozzánk egy házaspár, akiknek Pesten van lakásuk. Logikus, hogy igényt tartanának egy szolgálati lakásra, Csak hát ez az egy van.
- Angyalka, délelőtt beszéltem a gimnáziumunk igazgatójával. Régen ismerem őt, de most nem ez a lényeg. Éppen pályáztatnak egy biológiateacheri állást. Nincs kedved megpályázni? Szeptemberben, ha nyernél, ott dolgozhatnál.
- Mit mondjak erre? Örülne nekik, ugyanakkor jönne a következő gond: a lakáskérdés. Sajnálom a bútoraimat. Ezek mind az enyéim, és egy élet munkája fekszik bennük. Miközben az is tény, kettőnknek elég szűkös lenne a te lakásod.
- Most még a pályázatnál tartunk!
- A munkahelyemet nem sajnálom, valamint a környéket sem. Tudod, hogy számításba vehető rokonaim nincsenek, semmi nem köt ide igazán.
- Szívesen kidobálnám a bútoraimat, de belátom, egy szobába két szoba bútora nem férne el akkor sem. Viszont gondolkodtam rajta, ha én keresek itt a környéken állást, akkor is meg kéne oldani a lakáskérdést, mert egy szolgálati lakás nem életbiztosítás. Ha viszont lakást kell vennünk, bevallom, jobban szeretném, ha nálunk vennénk. Neked is megtetszett az a környék.
- Kétségtelen. Látod, Ferikém, csak a gond van velem. Ez a lakás jó lenne annak a házaspárnak, hozzád nem mehetek, mert nem férünk el... akkor hogy legyen?
- Összedugjuk a fejünket, aztán valamit kisütünk.
- Éppen akartam mondani, azon már túl vagyunk.
- Nem ihatsz több Unicumot, te bestia, mert képtelen vagy átlényegülni.
- Az a szerencse, hogy itt vagy te, a tiszta fejű férfi, aki két órával ezelőtt csak úgy minden bevezetés nélkül elélem tártá az óhaját.
- Neked akartam jót akkor is.
- Ez viszont igaz. Mármost az, hogy nekem is jót akartál.
- Most nincs itt az ideje a butaságnak. A sors így rendelte, hogy mi egymásra találtunk. Biztos, hogy boldogok leszünk, csak az a kérdés, hol.
- Ferikém, sajnos nincs megtakarított pénzem, tehát nem foglalkozhatok lakásvásárlással. Egyáltalán, nekem semmim nincs. Nem jobb lenne egy gazdagabb nőt keresned?
- Nincs rá kapacitásom. Minden vegyértékeimet lekötöd. Látom, nekem kell a te sorsod felett döntenem.
- Mondtam már nem egyszer. Tudom, jót akarsz nekem, minden úgy lesz, ahogy kívánod.
- Letöltjük a netről a pályázati felhívást, és írsz egy szép szakmai önéletrajzot! Rendben?
- Persze, hogy rendben. Ha akarod, eladom a bútoraimat.
- Én pedig eladlak téged.
- Abból nem gazdagodnál meg.
- És ha mesélnék, hogy milyen ez a vadmacska? Különben ebben a pillanatban elég, ha rám nézne a vevő. Teljesen leamortizáltál.
- A jelenlegi erőnlétemmel én sem dicsekedhetnék.

- Istenem, milyen gyerek vagy. Nem csodálom, ha a férjed is februári volt, nem sokra mentetek a döntéseitekkel.
- Jaj, pedig olyan okos döntéseket tudtunk hozni. Itthon jól felhergeltük magunkat, hogy majd másnap az iskolában az igazgatónak lesz kapsz. Gyere cipó, hamm, bekaplak!
- Feltételezem, másnapra elszállt a mérgetek.
- Nem. Az nem szállt el. De megláttuk az igazgatót, aki valami ok miatt éppen szomorú volt, és meggyőztük egymást, hogy nem lehetünk embertelenek vele.
- Ez neked jó volt?
- Igen, mert ritkán veszünk össze. Nagy volt az egyetértés köztünk. Mit tudtam én akkor, hogy másképpen is lehet élni, és még boldog is lehet az ember. Láttam, persze, sok mindent láttam, de kiegyensúlyozott jó házasságokat nem. Márpedig a miénk az volt. Kicsit hibáztott a döntések végrehajtása, viszont ha lassan is, de minden igényünket ki tudtuk elégíteni. Szerények voltunk.
- Vissza fogod te még sírni a férjedet mellettem.
- Soha. Értelme sem lenne, de különben is, nekem nagyon tetszik a te határozottságod. Igazi férfi vagy.
- Ha most betoppanna?
- Megijednék, azt hiszem. Te úgy gondolod, veled közölném: „Szevasz, tavasz?”
- A leghatározottabban. Elvégre is még mindig a férjed.
- Igen. Ő a férjem, miközben a te menyasszonyod vagyok. Különben pedig ki tudja, meddig tart ez a furcsa státuszom? Én még a héten azon idegeskedtem, vajon jól készülök-e fel a szerelmem fogadására, aztán arra eszméltem, hogy menyasszony lettem vén fejjel. Mondd meg, ezek után honnan tudhatnám, mikor lesz belőlem ismét feleség?
- Ha beadod a pályázatot, számolhatsz azzal, hogy megnyered, és ha megnyered, azzal is számoljál, hogy rögtön feleség lesz belőled!
- Na tessék! Mondom én, hogy nem tudlak követni, de fölösleges is lenne ezzel terhelnem az agyamat. Mindenesetre tudva a perspektívát, még nagyobb lelkesedéssel fogom megírni az önéletrajzomat. Megengeded, hogy a barátnőimnek úgy tálaljam, azért írok szakmai önéletrajzot, mert férjhez akarok menni?
- Jól hangzik. Mi van a szemeit legeltető fazonnal?
- Érdeklődési körömon kívül esik.
- Gyere ide, szépségem! Feküdjél le, én pedig melléd fekszem, és eget-földet rengető dolgokat fogunk megbeszélni.
- Ennyi nekem elég. Furcsán érzem magam. Valahogy úgy, hogy a lelkem a szívem, vagy én nem is tudom, mim, de nem akar elférni a testemben. Nem tudom jobban megfogalmazni, belül repdesek a boldogságtól. Hétközben sokszor leültem ide a fotelba, és gondolkodtam. Nem hiszem el, hogy mindez velem történik. Semmit nem tettem érte. Lehet, hogy nem voltam boldog, mert egyedül miért is lettem volna, de nem volt igazán hiányérzetem sem. Aztán egy hét alatt úgy beléd estem, hogy ismét nő lett belőlem. Nő, akinek nem csak lelki, de testi vágyai is vannak. Sok évig nem találkoztam ezzel az érzéssel.

- Ezekre a szép mondataidra hogy reagáljak? Tudod jól, hogy te adsz értelmet az életemnek. Bearanyozod, a szó legszorosabb értelmében a napjaimat. Hidd el, drágám, most is úgy ölelek magamhoz, hogy enyém a legdrágább kincs, és ezért mindenki csak irigyelhet engem. Az intézet vagy iskola, ahol dolgozol, az önkormányzathoz tartozik?

- Igen.

- Milyen kapcsolatban vagy az ottani dolgozókkal?

- Remélem, nagyon jóban. 25 éve dolgozom itt, és tudod, hogy az oktatási bizottság elnöke vagyok. Hetenként egyszer biztos, hogy bemegyek az önkormányzathoz.

- Mennyi időn belül tudod elintézni, hogy összeadjanak bennünket? Jaj, drágám, ne sírjál! Az előbb te mondtad, bármikor bekövetkezhet.

- Nem lehetek még boldogabb?

- De lehetsz. Tényleg: Ramónám édes, leszel a feleségem?

- Még személyesen nem is találkoztunk, mikor magamban az voltam. Mondd meg, Ferikém, de igaz lelkedre, van valami, amit nem tudsz rólam?

- Az biztos, hogy öt hónap alatt nem tudtál elmesélni nekem 47 évet, viszont az is igaz, bármit kérdezek tőled, mindenre válaszolsz. Nem túlzok, imádom benned ezt a természetességet. Nem tudom elmondani, milyen jól éreztem magam, mikor először voltál előttem a születési ruhádban, és nem szégyellted magad. A lakásomban éppen olyan természetesen járkáltál ruha nélkül, mint kosztümben. Ennek nagyon örülök.

- Biztos azért van, mert öt hónap intenzív virtuális kapcsolat van mögöttünk. Tudod, sokszor megbeszéltük: az első találkozás döntő lesz a kettőnk életében. Na, attól nagyon féltem, és örültem neki, hogy nem abban a ruhában jelentem meg, amit megbeszéltünk. Nem tudom, mit akartam, de féltem a találkozástól. Aztán gyorsan kisöpörted belőlem. Ma már úgy érzem magamat melletted, mintha mindig is együtt éltünk volna.

- Térjünk vissza a kérdésemre, mert azután meg kell keresni a neten a pályázati nyomtatványt.

- Ferikém, az anyakönyvvezető-nő tanítványom volt. Állami gondozott, és ide ment férjhez. Biztos vagyok benne, ami rajta múlik, megteszi nekem.

- Rendben van, tündérkém, szíveskedjél hétfőn intézkedni, hogy mielőbb papíron is a feleségem legyél, mert ez hoz valamit a konyhára a pályázatnál. Azt pedig én intézem.

- Rendben, ha sikerül, minden ingóságomat eladom, és valahogy megleszünk a lakásodban.

- Maradjunk annyiban, megbeszélés nélkül egyikünk sem intéz semmit!

- Nem tudom beleképzelni magamat, csak azt tudom, hogy szeretném. A világ végére is elmennék veled, még akkor is mondom, ha tudom, hogy ez közhely. Bármi történhet velem, csak te mellettem legyél!

- Vajon meddig tudom éltetni benned ezt a lángot?

- Ha húszéves lennék, nem tudnék ilyen határozott lenni, de ebben a korban mondhatom, hogy örökre. Egyébként sem vagyok az a könnyen lánggra lobbanó. Most megint ellentmondásba kerültem magammal, hiszen egy hét sem kellett, hogy beléd essek. Viszont büszke vagyok rá, hogy ez másodszor történt meg az életemben, pedig hidd el, férjem halála után voltam kitéve kísértéseknek.

- Ezután jön még csak a java. Napról napra szebb vagy. Hidd el, nem túlzok! Tény, előttem a múlt szerdai Ramóna, aki belépett a presszó ajtaján, és ez a mostani Ramóna. Olyan szomorúak voltak a szemeid, azóta pedig vidám, életrevaló vagy. Belsőleg sokat változtál. Nem fogom elfelejteni, ahogy ma fogadtál. Azt a gyerekes lelkesedést. Határozottan fiatalodtál.

- Ferikém, ha jól emlékszem a fiatal koromra, soha nem voltam ilyen virgonc, mint most. Igazad kell legyen, ha a kolléganőimmal ahányszor találkozunk, annyszor bohóckodnak. Megkérdezik, ki vagyok én, mert soha nem láttak. Még a tanítványaimhoz is másképpen viszonyulok. Mondom, állandó érzés, mintha belsőleg pörögnék. Nem férek a bőrömbe.

- Angyalka, elhiszem, hogy jó volt a házasságotok, de szürke, eseménytelen. Hiszem, a férjed is ezt mondaná. Nem illettetek egymáshoz. Felpörögtél, mert felpörgettelek. Évek múlva, ha analizálsz a kettőnk házasságát, biztos nem úgy fogsz nyilatkozni, mint most teszed a volt házasságodra vonatkozóan. Mi, édesem, sokat fogunk veszekedni is, de csak rövid ideig. Most még új a számodra az én temperamentumom, de majd néha besokallsz, és te is kitörsz magadból. Viszont máris mondhatom, fincsi lesz a kibékülés, percek múlva a fergeteges összeveszés után. Én ezt is ígérhetem neked.

- Például, ha leégetem a sült húst?

- Igen, ha akkor égeted le, mikor éppen enni szeretnék, feltétlenül kapod az istenáldást. Aztán kárpótolsz valami mással, és veled együtt fogok nevetni, hogy füstölt a sütő. Mindenesetre nem fogom negatív élményként tárolni. Egy jó kis történet lesz, amin mindketten derülhetünk. Akarsz a feleségem lenni ennek tudatában?

- Bekapcsolom a számítógépet, kíváncsi vagyok a pályázat kiírására.

- Ez a válaszod a komoly kérdésekre? Itt izgulok, hogy kikosarazol, te pedig máshol jársz gondolatban?

- Máshol? Édesem, addig nem fogok tudni ebből kikapcsolódni, míg ki nem mondjuk az igent. Ennyire járok máshol gondolatban. A gyerekeknek előadást tartok a sejtek osztódásáról, közben pedig az jár az eszemben, mikor állunk Magdika előtt.

- Mit forgatsz a fejedben akkor, ha anatómiából az emberek szaporodásáról beszélsz?

- Légy erős, azt nem a fejemben forgatom. Ez egy külön fejezet a mostani életemben. Tíz évig semmi, de tényleg semmi, aztán eljön a nap, amikor még nem is találkoztunk, de felizgulok a hangodra is. Ilyen se voltam soha.

* * *

„Az az ember, akit bennem szeretsz, természetesen jobb nálam: én nem olyan vagyok.
De te szeress, és én majd igyekszem, hogy jobb legyek önmagamnál.”
(Prisrin)

7. fejezet

- Csillagom, nem engedem, hogy a drága, viszont annál kevesebb időnket főzéssel töltsed! Elmegyünk sétálni, hogy én is megismerkedjek ezzel a környékkel, azután gondolom, talá-lunk egy éttermet, ahol megebédelünk.
- Édes vagy, de nem akarom, hogy étterembe menjünk. Engedd meg, hogy a tegnapi kudarc után bizonyítsak neked! Azt mondtad, intézzem a házasságkötésünket. Szeretném, ha tudnád, kit veszel feleségül. Sétálni elmehetünk, azt én is akarom, de inkább ebéd után. Ugye meg-értesz?
- Ritkán szoktam házasságban élni, eddig még nem is fordult elő, de azért azt megjegyzem, nem cselédre van szükségem. Ismerlek annyira, amennyi szükséges volt számomra ahhoz a döntésemhez, hogy veled szeretném leélni az életemet. Különb en pedig vedd tudomásul, én sem vagyok akárki a konyhában! Visszaemlékezve arra a tizenévre, mióta magam kell gon-doskodjak arról, ne haljak éhen, többször készítettem tojásrántottát, és a legtöbbször nem égettem le. Egyszer lecsót csináltam, mondjuk azzal nem érdemes dicsekednem. Ja, és hogy legyen minek örülnöd, képzel el, tudok gombapörköltet alkotni. Többször is csináltam, és csak egyszer tettem bele véletlenül örölt fahéjat.
- Olyan jól elterveztem tegnap, mire érkezel, tálalhatom a vacsorát. Előbb jöttél, szeren-csémre, ezért a húst elégettem, a körítés elkészítésére nem került sor, pedig hidd el, nem egyszerűt akartam csinálni!
- Angyalka, úgy emlékszem, jóízűen ettük meg este a sült hús nagy részét.
- Jóízűen? Inkább úgy mondanám, mohón. Ja, és még arra is emlékszem homályosan, a mohóságunk nem a húsnak szólt, hanem az előzmény folyamánya volt.
- Na látod! Tanulj a jó példából. Ezután, ha valami nem úgy sikerül, ahogy szeretnéd, rendez-zed át a program sorrendiségét! Formálható vagyok ezen a téren, mert nincsenek becsontosod-tott szokásaim. Mondd meg őszintén, hányszor hallottad tegnap tőlem közben, hogy még nem is vacsoráztunk?
- Úgy emlékszem, hogy nem emlékszem semmi másra, csak arra, hogy csodálatos volt.
- Ha bizonyítani akarsz, mindenben segítek neked, kivéve a tűzhely használatát, hiszen azt a precizitást megközelíteni sem tudnám, ahogy te bánsz vele.
- Csúnya vagy. Ugye, hogy cukkolsz?
- Édes, ez a tökéletes harmónia. Most cikázott át az agyamon egy ilyen gondolat, miközben egy ujjal sem érintettelek, de te máris érzed, hogy legszívesebben cukkolnálak.
- Ferikém, nem lehet ma veled komolyan beszélni.
- Ne is törődj vele! Próbálkozzál! Egyszer csak sikerül. Tudod, sült húst minden nő tud csinálni, de engem boldoggá tenni csak ez a szőke vadmacska tud.
- De az kevés?
- Percek óta ezt bátorodom tudomásodra hozni burkoltan.

- Ferikém, valaha eljutunk odáig, hogy telítettnek érezzük magunkat a szerelem terén?
- Várjál csak, hadd számoljak! Ez a tizedik nap... akkor még legalább két hét hátra van.
- És azután mi lesz?
- Azután jöhet a sült hús. Meglepődtem, amikor elolvastam a megírt vázlatodat. Nem tudom, miért, de valahogy kiesett nekem, hogy nincsenek szüleid.
- Pedig pici gyerek voltam, mikor elvesztettem őket a nővéremmel együtt. Lényegében fel se fogtam, hogy egyik pillanatról a másikra árva maradtam. Azon a buszon utaztak, amelyik a Margit hídról beleesett a Dunába. Azt hiszem, egy ember élte túl, aki esés közben kitörte az egyik ablakot, és kimászott rajta. A többiek mindenki odaveszett.
- Ramónám édes, ez borzasztó, hiszen a férjed is autóbalesetben halt meg.
- Igen, és a legborzasztóbb, hogy egyik sem volt hibás. A férjemet elütötték, a szüleim meg a nővérem utasok voltak a buszon. A nagynénémhez kerültem, ő nevelt fel. Képzeld el, a nagynéném egy osztályon dolgozott a buszvezető feleségével.
- Nem lehet az élet ilyen igazságtalan, hogy egy személyt ennyi csapás érjen.
- Tudod, hányszor jutott ez az eszembe? Nagyon sokszor. Mit vétettem, és kinek, hogy ennyit kellett szenvednem? Nem is vagyok istenhívő. Másodéves egyetemista voltam, mikor emlékrákban meghalt a nagynéném is. Végleg egyedül maradtam, és akkor felfigyelt rám egy negyedéves szimpatikus srác. Persze, hogy kárpótolva éreztem magamat minden szenvedésért, miközben elmondhatom, nem volt rossz életem a nagynénémnél. Tőle telhetően mindent megadott nekem, és mivel szorgalmas gyerek voltam, a legtermészetesebbnek vette, hogy nappali tagozatra mehetek egyetemre. A jó tanulmányi eredményemnek köszönhetem, hogy folytathattam nappalin az iskolát. Férjemnek sikerült elhelyezkedni, és feleségül vett. Pesten éltünk, ameddig tanultam, aztán pályázat útján jöttünk le ide, mert mindketten kaptunk tanári állást. Hittem, hogy kárpótolta az élet, aztán jött az újabb tragédia.
- Gyere kicsim, be a szobába! Ez nagyon komoly téma, nem konyhába való. Feküdjél az ölembe, és úgy meséljél! Sírjál, mert ez könnyíti a szíved fájdalmán!
- Tényleg sírnom kell, ne haragudj!
- Sírjál, babám! Kaptál az élettől egy csomó próbatételt. Ezeket mind jól oldottad meg, és hiszem, hogy elnyerted méltó jutalmadat. Tudom, ez az én számból szerénytelenül hangzik, de hidd el, mindig azon leszek, hogy neked jó legyen. Hiszem, ez így van elrendelve, hogy én adjam meg neked a kárpótlást a veszteségeidért. Mindig jól vizsgáztál. Ember lett belőled, nem züllöttél el és hűséges voltál a melléd rendelt társhoz, de még az emlékéhez is. Én pedig képletesen és a valóságban is mindig fogom majd a kezedet, hogy átsegítsek az út göröngein. Ha kevés lesz a kézfogás, akkor az ölembe veszek, és úgy viszlek tovább, mert megérdemled, Angyalka! Ennyire nem kellett volna komolyan venni a biztatásomat, hogy sírd ki magad. Ha tudom, hogy a nadrágomat is eláztatod a könnyeiddel, akkor előbb leveszem.
- Nagy sírás lett volna abból.
- Nem értelek. Megpróbállak nedvteleníteni ezekkel a zsebkendőkkel szemileg, orrilag, valamint arcilag, aztán kezdünk egy másik fejezetet. Ne beszélj sírás közben, mert az én füleim sem fiatalok már, legfeljebb nagyok!
- Szeretlek, és tudom, ezután mindig boldog leszek. Még hozzá olyan boldog, amilyen soha nem voltam.
- Ramónám, kicsikém, csak emlékeztetlek, tegnap este köhögési rohamom volt. Szóval lehet, hogy nem vagyok egy életbiztosítás.

- Olyan hülye vagy.
 - Mit mondtál?
 - Ne haragudj, kikíváncsozott belőlem! Olyanok voltunk, mint két gyerek. Elkezdtünk valamin nevetni, aztán nem tudtuk abbahagyni. A végén fuldoklás meg köhögés lett belőle. Előadtuk a két göthöst.
 - Édes! Lehet, hogy egyszerre fogunk meghalni? Gondolkodtál már rajta: a sírban felül vagy alul akarsz lenni? Esetleg külön sírba tesznek bennünket, aztán éjjelkor átmászunk egymáshoz, mondván: Kinek van kukaca? Tapogatózunk a sötétben.
 - Majd én emlékeztetlek rá.
 - Félek, az emlékeztetés kevésnek bizonyul.
 - A férjem halála nagyon megviselt, mert egyrészt számomra csak ő volt, másrészt jó házasságban éltünk. A múlt héten a presszóban ezért voltam szomorú, hogy most csalom meg az emlékét. Észrevetted rajtam. Ma már ezzel nem foglalkozom. Hiszem, hogy jogom van az élethez nekem is. Igaz, ők az életükkel fizettek, és ez nagyon nagy ár, de ha visszavonulok a magam kis odújába, azzal nekik nem teszek jót, viszont magamnak ártok. Tehát már ezen is túl vagyok. Nincs lelkiismeretfurdalásom. Igen, hinni akarom, valahol elrendeltetett, hogy megismerjük egymást. Még nem merem elhinni, hogy részem lehet ekkora boldogságban, de csodálatos volt az este is veled.
 - Este? Mondjuk inkább úgy: éjjel! Mikor aludtunk el?
 - Két óra körül. Ferikém, olyan jól aludtam, hogy az fantasztikus. Nálad aludtam utoljára ilyen jól.
 - Tudom, édes, meg ma éjjel fogsz, aztán napokig nem.
 - Majd hétfőn megmondom Magdikának, azért sürgős ez a házasságkötés, mert mindig kialvatlanul megyek dolgozni.
 - Világos. Neked is? Pályázatot azért adsz be, hogy házasságot köthessél, házasságot pedig azért fontos kötnöd, hogy nyugodtan alhassál. Ha az indulást és a célt vesszük alapul, úgy néz ki, azért pályázol, hogy aztán alhassál.
 - Hallgatom a sziporkázó rögtönzéseidet, és azon gondolkodom, vajon szokott neked lámpalázad lenni?
 - Hogy láttad? Elpirultam tegnap, mikor feleségül kértelek?
 - Nem láttam semmit. Lehet, hogy néztem, de látni nem láttam akkor.
 - Ramónám édes, mit látok, meggyűrűztek? Postagalamb az én szerelmem?
 - Részben igen. Repülni nem szeretne, viszont imád turbékolni.
 - Jól van, kis galambom, akkor most, ha megnyugodtál, visszamegyünk a konyhába, és alkotunk!
- Felkelt az ölemből, megfogta a kezemet, és húzott magával a konyhába.
- Mit főzzünk, édes?
 - Ha rám hallgatsz, sertésjávát eszünk pikáns szósszal.
 - Erre nem számítottam. Szégyenszemre elő kell vennem egy szakácskönyvet.
 - Tündérkém, szakácskönyvből főzöd a virslit?

- Miért? Az virsli?
- Igen, virsli mustárral.
- Mit szólnál a milánói makarónihoz?
- Úgy emlékszem, nem vagyunk beszélő viszonyban, de ha akarod, majd azt mondom neki, mak.
- A nyuszik beszélnek úgy.
- Te tudsz nyúlul?
- Ferikém, most a sarkamra állok. Tessék! Ezeket a hagymákat légy kedves buroktalanítani, majd felaprózni! Nekem marad a füstölt hús, meg a gomba. Valamint a rántanivaló húst is előkészítem.

Ügyesen megtermeltük, amit azután betermeltünk.

- Édes háziasszony vagy. Szeretem, hogy ahányszor elmégymellettem, mindig megpuszilsz. Az anyukám nem volt ilyen.
- Nem szokta megpuszilni az apukádat?
- Legalábbis nem emlékszem rá, pedig biztos, hogy előfordult, hiszen megszülettem.
- Ahhoz nem puszi kell.
- Na, csak vigyázz!

A mosogatás halasztódott, mert sürgős elmennivaló kedvünk támadt. Elindultunk, fogtam a kezét, de aztán zavarba jöttem, mert minduntalan köszöngettek neki a járókelők. Ezért el akartam engedni, de nem egyezett bele.

- Ramónám csillagom, az ki volt, az az idős muki?
- Melyik? A Petőfi utcában a Palikára gondolsz, aki rám köszönt: „Csókolom, tanárnő!” én pedig úgy viszonztam: „Szervusz, Palika?”
- Pontosan arra gondolok. Idősebb, mint te.
- Tévedsz. Vagy tíz évvel fiatalabb. Az első tanítványaim egyike volt.
- De hát akkor sem tegezheted.

- A Palikát mindenki tegezi. A Palika ezt megköveteli magának, miközben humora van, mert tőlem is szokta kérdezni: „Tanárnő, leszek én valaha annyi idős, mint amennyinek látszom?” Igencsak nehéz gyerekkora volt, de mindenáron le akart érettségizni. Szabadon választott tantárgynak a földrajzt választotta, mert azt csak két évig kellett tanulni, abból viszonylag könnyű volt felkészülni, de sajnos nem neki. Kihúzta a tételt, de egy szót nem tudott mondani belőle. Szellemileg terhelt. Megadtam neki a kettést. A többi tárgyból jobban remekelt. Többször megpróbálkoztam vele, ha találkozunk, magázom, de kikérte magának. Olyan hibás génnel rendelkezik, amelyik befolyásolja a kort. Mikor tanuló volt, szerintem akkor is hasonlóképpen nézett ki. Talán valamivel fiatalabbnak tűnt, de nem sokkal.

- Cicám! Biztos jó fényt vet rád, hogy mindenki szeme láttára egy férfivel kézen fogva sétálgatsz?
- Nem egy férfivel, hanem veled. Csókolózni nem fogunk az utcán, azt pedig miért kéne lepleznem, hogy hozzád tartozom?
- Mert feltételezem, eddig úgy tudták, egyedülálló vagy.

- Valószínű, bár nem tőlem tudhatták. Nem gondolkodom rajta ezután sem, hogy te felvetted. Egyszerűen nem érdekel. Még nem ismertük egymást személyesen, mikor már érzelmileg kötődtünk, és boldogsággal töltött el. Most pedig, hogy beteljesült, nem érdekel mások véleménye. Otthon mondtam neked, jogom van boldogan élni, és ennek érdekében mindent el fogok követni. Ha te akarsz elengedni a kezem, megengedem, de nekem így jó. Tudod, Ferikém, ha már fantáziáztunk róla, felvetésedre elképzelem a szituációt, hogy terhes vagyok. Biztos a hátam mögött összesúgnak az emberek, hogy mit akar ez a vénasszony nagy hassal. Valószínű, nekem is tudomásomra jutna, de én büszke lennék rá, és csak akkor szégyellném, ha közben te elhagynál.

- Olyan butaságokat tudsz mondani, hogy rossz hallgatni. Édeske! Biológiai értelemben a határon vagy korban, ami a gyerekszülést illeti. De te is tudod magadról, meghazudtolhatod a korodat. Amikor az ölemben feküdtél, néztem a hajadat, és egyetlen ősz hajszálad sincsen. Ráadásul mivel szőke vagy, ez is fiatalít, a kék szemeiddel együtt. Nem vagy elhízva, miközben abszolút nem vagy sovány sem. Mi a bajod a koroddal?

- Semmi. Eddig sem sok volt, most pedig, hogy boldog vagyok, hazudnék, ha problémám lenne vele. Ettől függetlenül sokan ki tudják kalkulálni. 25 éve élek ebben a kisvárosban, sok tanítványom itt telepedett le, de ezen kívül hosszú ideig magánórákat adtam, tehát iskolán kívüli tanítványaim is bőven vannak, ha nem több, mint iskolán belüli, hiszen az állami gondozott gyerekek, ha elérik a felnőttkort, az iskolából kikerülve inkább Pest felé orientálódnak. Soknak sikerül itt gyökeret eresztetni, mint például Magdikának, vagy az előbb megtárgyalt Palikának.

- Ez a másik, amit fel akartam vetni neked. Nem laksz csúnya helyen. Rendezettek az utcák, szép parkok vannak. Nálunk annyival jobb, hogy hegyes vidék. Itt kiépítettél magadnak egy kapcsolatrendszert. Okos dolog ezt felrúgni?

- Nem okos dolog, és ha te nem akarsz, akkor nem fogom.

- Előfordult már, hogy te fogtad, és én csak azután akartam. Ne, édes! Ne csináld ezt! Nem megbántani akartalak. Még a végén azt képzeled, hogy le akarlak magamról beszélni. Tudom, hogy kezembe tetted az életedet, de dönteni csak felelősséggel lehet. Esetleg még gondolkodhatnánk, és körülnézhetnénk, nekem milyen lehetőségem lenne itt.

- Akkor következik egy őszinte vallomás: beleéltem magamat, hogy elmegyek innen. Ráadásul meg is tudom magyarázni. Tehát a válaszem: el akarok menni innen, bárhová, de innen el, és persze veled.

* * *

„Mindig tud adni, akinek szíve szeretettel van tele.
A szeretethez nem kell teli erszény.”
(Szent Ágoston)

8. fejezet

- Milyen fagyaltot árulnak itt?

- Fagyaltot akarsz enni?

- Életem, hamarabb járt a szád, mint az eszed, de ha már feltetted a kíváncsi kérdést: azért érdeklődtem, mert halaszthatatlan vágyat éreztem megtudni az itteni emberek ízlését. Különbösen a fagyaltevés nincs ellenemre, de elsősorban ennek a szenvedélyes tanárnőnek szeretnék venni.

- Képtelen lennék ellenállni a szíves invitálásnak. Üljünk be a kerthelyiségbe, mert éppen kevesen vannak!

- Bejössz velem megvenni?

- Nem megyünk sehova, mindjárt jön Kati, és kiszolgál bennünket.

Igaza volt. Éppen folytatni akartam az utcán elkezdett témát, amikor megjelent egy bájos fiatal felszolgálólány, aki Ramóna néninek szólította a kedvesemet, valamint összepuszkodtak. Azután hozzám fordult, hogy felvegye a rendelésemet.

- Ő is egy tanítvány volt?

- Tavaly érettségizett, és sikerült itt elhelyezkednie.

- Borzasztó belegondolni, milyen szülők élnek ezen a földön. Hogy lehetett egy ilyen bájos teremtetst eldobni maguktól?! Te sírsz, Tündérkém? Mi történt? Úristen, mi rosszat mondtam már megint az én szerelmemnek?

- Bocsáss meg, Ferikém! Mindjárt megnyugszom.

Ekkor kiestem a szerepemből, vagy éppen hogy rátaláltam. Mivel szemben ültünk egymással, felálltam, odamentem hozzá, megsimogattam a haját (persze vigyázva a frizurájára), és megcsókoltam. Azután odahúztam mellé a széket, és leültem. A pincérlány még nem ment be az épületbe, mert másik asztalnál is rendelést vett fel. Visszanézett, és látva az új helyzetet, odajött, átölelte Ramónát.

- Katikám, légy kedves, hozzád nekünk két Hubertust, műsoron kívül!

Kati megpuszilta ismét, mielőtt eltűnt az üzletben, és pillanatokon belül megérkezett két pohárral. Szó, mi szó, igencsak furcsa perceket éltem át. Éppen csak megtörölte a szemét, majd rögtön a pohárhoz nyúlt.

- Egészségünkre, Ferikém! A boldogságunkra. És ne haragudj, hogy most formabontó vagyok! Mindent megmagyarázok neked.

Megittuk a Hubertust, felállt az asztaltól, bocsánatot kérve. Bement az épületbe. Rövid idő múlva jött vissza. Láttam, hogy a sminkjét tette rendbe. Addigra a fagyaltkelyhek is megérkeztek.

- Na szóval, Kati a sorstársam. A közelben éltek a szüleivel. Rendes, becsületes munkáscsalád volt. Kati egyedüli gyerekük. Tíz évvel ezelőtt, egy családi összejegövetelen voltak, valakinek a

névnapját tartották. Tény, hogy apukája is, anyukája is ittak alkoholt. Nem sokat, nem voltak részegek, de ittak. Nem tudni, miért döntöttek úgy, hogy hazafelé az anyukája fog vezetni. Lehet, hogy a férje picivel többet ivott, ez nem derült ki. Lényeg, hogy nem voltak ittasak. A főutcán jöttek éppen, be akart kanyarodni az egyik földes útra. Sajnos nem sikerült jól a kanyar, mert valószínű, nagyobb sebességgel érkezett a kelleténél, és nem tudott lefékezni. Mint kiderült, műszaki hiba volt, nem fogott a fékje. A nagy batár Volga kiegyenesítette a kanyart, felrohant a szemközti járdára, ahol éppen a férjem tartózkodott. Ez egy délutáni órán volt, tehát még csak nem is éjjel. A kocsit teljes sebességgel ment a falnak... a férjem teste fékezte le.

- Űristen! A kislány anyukája gázolta halálra a férjedet, és benned semmi rossz érzés nincsen. Miközben a kislány nem tehet róla, de azért én mégis csak úgy képzelem el, hogy hasonló helyzetben távol tartanám magamat a családjától is.

- Én is távol tartanám, ha nem lett volna folytatása. Megállapították, hogy műszaki hiba okozta a tragédiát, de azt is megállapították, hogy az asszony ivott. Kitűzték a tárgyalás időpontját, és valószínűsíthető volt, bár az alkohol nem játszott szerepet a balesetben, mégis csak ittasan vezetett, ezért pedig mindenképpen több büntetés járt egy kis dorgálásnál. Az asszony ezt elfogadta volna, mert maximálisan bűnösnek érezte magát. Neki meggyőződése volt, a férjem halálát ő okozta. Többször eljött hozzám, és Ferikém, amit az az asszony átélt a lelkiismeretfurdalásával, mondhatom, ahhoz képest én voltam jobb helyzetben. Na mindegy, nem nyújtom tovább. Pár hétig harcolt a lelkiismeretével, aztán gyógyszer-túladagolásban halt meg. Öngyilkos lett, még a tárgyalás előtt.

- Te milyen büntetést kértél volna rá?

- Felmentést. Ferikém, úgy szenvedett, mint a kivert kóbor kutya. Teljesen lefogyott. Borzasztó volt beszélnem vele. Ha egyáltalán beszélgetésnek mondható, ha az egyik fél csak sír folyamatosan. Rengeteg adósságuk volt, ezért a férj úgy döntött a felesége halála után, a lányát biztonságba helyezi nálunk, ő pedig elmegy külföldre dolgozni. Kati leérettségizett, elhelyezkedett itt a presszóban, az apukája pedig mostanában készül hazajönni. Kati jelenleg egyedül él a lakásukban.

- Eszembe jutott a történetről egy dal szövege: „Ketten vagytok a szívemben, te, meg a búbánat.” Változott a véleményem. Most azt mondom a leghatározottabban, hogy elviszlek innen, bármi is legyen az ára.

- Azért, mert felkavart Kati jelenléte?

- Igen, mert itt minden jó és rossz emlék a férjedet idézi.

- Márpedig, ha hiszed ha nem, sokszor találkozunk Katival, de nem szoktam sírva fakadni. Az érzelmek furcsa ötvözete jött létre, azáltal, hogy itt vagy velem. Találkozott a jelen és a múlt. Ettől borultam ki.

- Mert nem tiszta a lelkiismereted.

- Tökéletesen tiszta. Mit kérdeztél tegnap? „Mit csinálnál, ha hirtelen megjelenne a férjed?” Melletted maradnék, és hidd el, alaposan átgondoltam. Én nem tehetek a haláláról. Az életét igyekeztem széppé tenni. Az ő sorsa így volt megírva, hogy itthagyon engem. Még nem tudni, mi vár ránk. Ami viszont biztos, élőnek élő a társa, nem a halott. Tíz évig nekem még a halott volt a társam, de élni szeretnék, nem vegetálni.

- Ha betoppanna, ő is élő lenne ismét.

- Megelőzték, bár ha érzelmekről van szó, akkor ez a racionális kifejezés nem ideillő. Foglalt a szívem, és ez akkor is igaz, ha közhely. Nem ismerem a társbérletet. Az emlékémet halálomig megőrzöm, de a szerelmem itt ül mellettem.

- Tündérke, hírbe hoztalak. Mi lesz, ha kiderül, hogy látta valaki, mikor megsimogattam a tanárnő haját, és meg is csókoltam?

- Brrr! Még elképzelni is borzasztó. Kiderül, hogy Ramóna néni nő is. Ezt a szégyent nem tudnám túlélni. Mindegy. Ha már ilyen könnyelmű voltál, fogd meg a kezem! Ugye, hogy remeg?

Ráhajoltam, megcsókoltam a kezét.

- Tündérke, rendelhetek még neked valamit?

- Nem. Haza szeretnék menni, és hozzád bújni. Érzem, neked is arra van szükséged.

- Intek a kislánynak, és fizetek.

Meglepődött a busás borraival láttán. Ramónára nézett, ő pedig bátorító pillantást vetett felé.

- Messze vagyunk otthonról. Szeretném, ha szárnyaink nőnének.

- Mire mennél a ruhád alatt a szárnyakkal?

- Akkor nem lenne ruha rajtam.

- Ezt sürgősen verd ki a fejedből, mert nem tudom, mit csinállok veled!

- Ne izgassad fel magad, tollunk lenne, és az lenne a ruhánk. Képzeld el, repülnénk hazafelé, útközben megpihennénk egy faágon, és jókat csöröznénk!

- Nekem tériszonyom van. Tényleg, édes, vannak tériszonyos madarak?

- Feltételezem, hogy a házityúk például tériszonyos, azért nem szeret repülni.

- Akkor tyúkok ne legyünk, mert mire hazatotyogunk, elfelejtjük, miért siettünk. Drágám, ha nem lehet úgy, ahogy szeretnénk, akkor úgy szeressük, ahogy lehet!

- Ferikém, te soha nem akartál megnősülni?

- Nősülni néha szoktam, de házasságra eddig nem gondoltam. Ennek pedig egyszerű a magyarázata: meg volt írva a nagy könyvben, hogy csak te lehetsz a feleségem.

- Nekem miért nem volt ilyen egyértelműen megírva?

- Mert az előző életedben rosszul viselkedtél, ezért vezekelned kellett.

- De akkor miért nem éreztem büntetésnek a házasságomat?

- Azért, angyalom, mert a férjed ugyan jó ember volt, de neki másik utat jelölt ki a teremtmény. Ez az én szerencsém, hogy jó ember volt, most ezért lehetek büszke arra, hogy leparkoltál mellettem. Tudod, ha rossz ember lett volna, akkor nem lenne min csodálkozni, de egy jó után a még jobb én vagyok. Szeretném, ha holnap összepakolnál pár holmidat, hogy magammal vihessem!

- Az miért jó?

- Azért, életem, mert a jövő héten te jössz hozzám, és nem engedem, hogy felmálházva utazzál. Egyébként pedig érezni akarom mindig a jelenlétedet. Amennyi ruhát meg egyebeket csak tudsz, szépen összeszeded, és viszem magammal. Remélem, telepakolod a kocsit, még az utasteret is.

- Megkezdődik a költöztetésem? Nem fogod megbánni?

- Azt honnan lehet előre tudni? Ha megbánom, majd keresel magadnak másik fuvarost!
- Ezt a stílust nehezen fogom megszokni. Tudom, hogy viccelsz, de működnek a reflexeim, és először mindig rosszul esik a viccelődésed.
- Csillagom, mondtam már, hogy ne a locsi-fecsi legyen számodra mérvadó, hanem a cselekedeteim. Ebben mi van, ebben a szép házban? Ja, már látom: banképület.
- Tessék mondani, hogy nem fogod megbánni! Hallani akarom.
- Nem fogom soha megbánni. Sürgetném az időt, hogy minél előbb összeköltözhessünk. Nem találom én sem a helyemet, ahogy te sem. Esküszöm, arra is gondoltam, míg nem tudjuk elintézni a dolgokat, tőled járok be dolgozni. De azért ez az út még autóval is két óra, nem beszélve a költségekről. Márpedig nekünk most nem szabad szórni a pénzünket.
- Jó, hogy mondod. Miért kellett beülni a cukrászdába?
- Na, ott azért még nem tartok, hogy az a pénz is számítana. Angyalkám, bár tudok szövegelni, de udvarolni soha nem tudtam, és nem is akartam. Hiszem, minden cselekedetemmel igazolom, te az enyém vagy. Ha mást érzel, akkor tényleg valami baj van. Akkor nem vagyok méltó a szerelmedre.
- Jól van na, csak hallani akartam a cáfolatot. Majd ketten összepakolunk, mert nem csak ruhákat meg cipőket szeretnék vinni. Még nem kérdeztem, holnap mikor akarsz hazaindulni?
- Holnapután hajnalban.
- Húúú! Most egy pillanatig meleg volt a helyzet, mert alig tudott az eszem úrrá lenni a testem felett. Mi lett volna, ha itt a főúton a nyakadba ugrok?
- Ha már úgyis elhagynád lábbal a talajt, szorosan magamhoz ölelnék, és hazáig nem tennék le.
- Félek, nagyon kifáradnál.
- Otthon ráérnék kilihegni magamat.
- Édesem, ebben ne legyél biztos. Gondolatban összeállítottam az esti programunkat, a lihegés nem az első helyen szerepel, miközben az is napirendi pont.
- Na tessék! Ramóna néni virágzásnak indult.
- Ramóna néni totál megtébolyult. Abszolút nem ismerek magamra. Biológiai értelemben tudom, még nem cserélődhetek ki a sejtjeim, bár... szóval ízé...
- Malac vagy, tudd meg! Mi jár az eszedben?
- A vezérhangya akcióba lépett, s ezt közölte az aggyal. A beszédközpont pedig nyilvánosságára hozta.
- Jaj nekem! Jobban teszem, ha testi épségemet óvva, fel se megyek a lakásba veled?
- Csak ráéreztem a pályázás ízére, ezért pályázlak meg téged is.
- Szegény én!
- Óh, istenem! Ferike! Érzem, hogy remeg a kezecskéd. Na nem bánom, megígérem, Ramóna néni kíméletes lesz veled. Három után hagylak pihenni.
- Miért, most mennyi van?
- Édesem, még nulla. Koncentrálj!
- Úgy teszek, és látom, hogy öt van.

- Az órán, szívem, igen. Tudod mit? Velem lehet alkudni. Maradjunk annyiban, három óra után hagylak pihenni. Mivel most öt óra van, nyolckor jöhet a lihegés, mint program. Esküszöm, te tényleg nagy bohóc vagy. Képes vagy úgy megjátszani a félőst, hogy még a kezedet is remegteted?

- Miért?! Remegett?

- Ezt kérdezem, hogy miért remegett?

- Miért, miért? Csak.

* * *

„Soha ne kérj bocsánatot érzelmeid kimutatásáért,
mert ha azt teszed, akkor az igazságért kérsz elnézést.”
(Benjamin Disraeli)

9. fejezet

- Ez nekem annyira tetszik, Csillagom.
- Mi?
- Nevessél ki, az, hogy együtt jövünk hozzád haza. Olyan, mintha én is itt, ebben a lakásban élnék veled. Nagyon jó érzés, miközben tegnap léptem először át a küszöböt.
- Én pedig úgy érzem, mintha mindig is összetartoztunk volna.
- Álltunk a bejáratú ajtó előtt, és egymást néztük.
- Ferikém édes, leblokkoltál?
- Ezt, hogy érted, életem, hiszen a csukott ajtón nem tudok behatolni.
- Azért kéne kinyitni.
- Angyalka, csak nem azt mondd, hogy elveszítetted a kulcsot?
- Nálad van, mert te zártad be.
- Életem, én nem zárhattam be a te lakásod ajtaját, nekem nincs kulcsom hozzá.
- De mikor kijöttünk, és visszanéztem, már csukva volt, ezért azt hittem, te bezártad, mert levettél a kulcsot az előszobafalról.
- Minden világos. Akkor kockáztassunk! Csengessél be, hátha van benn egy betörő, és kinyitja!
- Tényleg nem te zártad be, hanem magától záródott?
- Döntsél el, kis cicám, hogy tegezel vagy magázol!
- A tegezés az, mikor a kardot kiveszik a hüvelyből?
- Hol jár az eszed?
- Kezdem elsajátítani tőled, Ferikém, ezt a kifinomult érzékelést.
- Hajjajj szívem, alighanem az autóban fogunk éjszakázni. Akarom mondani, ott sem, mert annak a kulcsa pedig a szobában van az asztalon.
- Most mi lesz?
- Miért? Mi szokott ilyenkor lenni?
- Nem szoktam becsapni az ajtót.
- Az lehet, de most becsaptad. Hazudtál valamit neki, és bosszúból nem nyílik ki. Egyem a kis szívedet, úgy nézel, olyan kétségbeesve, mint egy gyerek, aki rossz fát tett a tűzre.
- Most mit csináljunk?
- Amit a fiatal szerelmesek szoktak. Csókolózzunk!
- Nincs ellenemre, de ha valamelyik szomszéd kijön, és meglátja, mit gondol?

- Ha férfi, biztos, hogy irigykedni fog. „Az anyja mindenit, de jó ennek a lapátfülűnek!” - mondja magában.

- Nincs is lapátfüled. Ne nevéssél!

- Ramónám édes, próbálom magunkat kívülről nézni. Két, mondjuk úgy, középkorú egyén, áll egy zárt ajtó előtt, és tárgyalják, hogy kinek van lapátfüle.

- Miért vagy ilyen nyugodt?

- Édesem, itt vagy velem, és nekem ez a legfontosabb. Különben pedig van egy jó hírem: nézzél csak! Itt a kocsikulcs. Mégiscsak a nadrágzsebemben volt. Lesz hol aludnunk. Szoktál hálóing nélkül aludni?

- Újabban igen, de a kocsiban nem szeretnék.

- Na, mert hálóingben sokkal jobb lenne, ugye? Egyébként mindegy, mert az sincs nálad.

- Be kell jutnunk a lakásba.

- Ne izgulj, majd megálmodjuk hogyan!

- Ez borzasztó! Tegnap leégetem a húst, ma becsapom a bejárati ajtót, mi jöhet még ezután?

- Remélem, nem az, hogy engem is becsapsz. Mindenesetre, amit az utcán terveztél, annak úgy néz ki, hogy lőttek.

- Az legyen a legnagyobb bajunk!

- Nana! Egyáltalán nem elhanyagolandó. Akarod, hogy kifeszítsem?

- Nem, mert egyszer, mikor szintén kizártam magamat, az egyik szomszéd kifeszítette, de egy csomó pénzbe került a javítása az ajtónak.

- Mit hallok? Ez nem az első alkalom?

- Nem, de nagyon ritkán fordul elő ilyen. Haragszol rám?

- Borzasztó sejtésem van, Ramónám. Úgy érzem, bármit csinálhatnál, nem tudnék rád komolyan haragudni. Biztos, hogy nincs a kulcs a táskádban?

- Nincs, határozottan tudom, az egyik ott van az előszobában, a falon, a másik pedig az iskolában, a szobámban. Több kulcsom nincsen.

- Drága szépségem, arany kis gumi mókusom, hát miért nem ezzel kezdted, hogy a szobádban van egy másik lakáskulcs?

- De hát, Ferikém, tudod milyen messze van innen az iskola?

- Mesélj, szépségem, iszom a szavaidat!

- Tudd meg, csúnya vagy, mert játszol velem!

- Szeretlek, imádnivaló kis vadmacskám. Kérem a szádat!

Azért még a lépcsőházban is megadja a módját. Lehunyja a szemeit, belesimul a karomba, és szenvedélyesen csókol.

- Ez utánozhatatlan, ahogy átadod magadat az érzéseidnek. Elég annyit mondanom, hogy kérem a szádat, és egész lényedben olvadsz. Mondd, hogy csinálod?

- Szerelmem! Ha szerelem, akkor szerelem, ha munka, akkor pedig munka. Mindent a maga idejében.

- Édeske, most te nem ugyanazt mondtad kétszer? Ha te, mint szerelmem, szereled a szerelendő, akkor munkát végzel.
 - De én nem szerelem, mert nem szeretek szerelni.
 - És húst sütni?
 - Azt se. Egyébként mennyi sületlenség van a magyar nyelvben. Úgy mondják, sült húst sütünk, pedig sületlen az a hús, amit sütünk. Aki sült húst süt, az úgy jár, mint én, hogy elégeti.
 - Szeretem a szádat, ha eddig még nem mondtam volna. Éppen ezért, drágám, lesétálunk a parkolóba, beülünk a kocsiba, és elmegyünk a kulcsodért.
 - Hogy én milyen hülye vagyok! Két perccel előbb mondod, hogy megvan a kulcsod, én meg azon problémázok, hogy jutunk el az iskolába.
 - Közben sületlenségeket beszélünk. Legalább megnézem a szerelmem szentélyét. Nem tudtál elpakolni, bebebeeee!
 - Képzeld el, az én szobámban mindig rend van, bebebeeee!
 - Megeszlek. Tündérmeg, ha most az következik, hogy az iskolába sem lehet bemenni, esküszöm, hogy magamévá teszek.
 - De ugye, ha be lehet, akkor is magadévá teszel előbb-utóbb? Oda mindig be lehet menni, hiszen intézet. Tudod, hogy egész évben vannak gyerekek, a portán pedig ott a szobám kulcsa.
 - Ezek szerint a jobb programom lefűjva.
 - Addig legyek én szegény, aztán dúsgazdag, és olyan házat veszek a pénzemből ott nálatok, hogy hét nyelven fog beszélni.
 - Remélem magyarul is, ha szót akar velem érteni. Különben pedig, mit mondana egy ház?
 - Ott megy két intézeti lány, az én tanítványaim.
 - Messze van még az intézet, vagy iskola?
 - Legalább két kilométer.
 - Akkor megállok, szóljal nekik, hogy üljenek be!
- Két csinos lány ült be a hátsó ülésre. Beszélgettek hárman, én pedig hallgattam őket.
- Ramóna néni, szombaton fogjuk tartani a névnapomat, ugye el tetszik jönni?
 - Nórika, sajnálom, de szombaton nem leszek itthon. Azért remélem, jól fogjátok érezni magatokat nélkülem is. Hányan lesztek?
 - Talán tízen, de ez még nem biztos. Az a baj, hogy jó lett volna, ha Ramóna néni el tud jönni, mert mégiscsak lenne egy felnőtt velünk.
 - Az igazgató úr nem szereti, ha intézeten belül buliztok.
 - Nem lesz ez komoly buli. Tulajdonképpen csak azért akarom megtartani, mert mindjárt itt lesz a születésnapom is, a következő héten, de az hét közben van, a névnapom meg pontosan szombaton.
 - Fiúk is lesznek?
 - Tetszik tudni, fiúk nélkül elég unalmas lenne. De úgy tervezem, csak osztálytársak lesznek jelen.

- Csupa harmadikosok?
- Ramóna néni, már negyedikeseknek mondjuk magunkat.
- Ja persze, hiszen a tanév befejeződött.
- Tessék elképzelni: írt az anyukám! Azt írta, nemsokára meglátogat, de most még titok, hogy hol lakik, majd elmond mindent.
- Ferikém, ott az utca végénél, annál a hosszú zöld kerítésnél álljunk meg!
- Ramóna néni, nyitva van a kis utca felől a nagykapu, mert dolgoznak az udvaron, és akkor be is lehet állni az autóval.
- Kik dolgoznak szombat délután?
- Azt nem tudom pontosan, mert a szakiskolások műhelyében csinálnak valamit.
- Akkor most mit csináljak, megálljak itt, vagy menjek be az utcába?
- Itt álljál meg, mert itt a porta, és a kulcsot el kell kérnem!
- Köszönjük szépen, hogy el tetszett bennünket hozni!
- Szívesen, kislányok. Cserében elárultok nekem valamit Ramóna néniről?
- Júúújj! Mire tetszik gondolni?
- Tanít benneteket?
- Igen, a biológiát is meg a földrajzot is ő tanította nekünk.
- Sújtatok meg nekem, szeretitek az órát?
- Hááát! Nem is tudom. Ramóna néni, ne tessék idefigyelni egy picit!
- Tudod, mit Nórika, bemegyek a szobám kulcsáért a portára, ti pedig pletykáljatok rólam Feri bácsinak!
- Szóval az a baj, hogy nagyon szigorú velünk.
- Félték tőle?
- Félni nem kell, mert nem kiabál, de kíméletlenül osztogatja a rossz jegyeket is. Hogy is volt az, Margó, amikor tudod, az év végi összefoglalók voltak, ugye neked mondta, akkora egyest ír be, hogy kilóg a naplóból. Egyébként pedig nagyon szeretjük, mert igaz, az órákon fegyelmet tart, meg nem szereti, ha nem készülünk, de szünetekben mindig szeretünk vele beszélgetni. Tetszik tudni, Ramóna néni az egyik, ha nem az egyedüli, akihez minden problémánkkal fordulhatunk.
- Olyankor nem szigorú?
- Nem, csak órákon szigorú. Nagyon szeretjük őt.
- Te Nóra! Biztos azért mondtad ezt a dicséretet, mert éppen meghallottam, miket pletykáltok rólam.
- Ne tessék haragudni, nem hazudtam!
- De azért örültök, hogy negyedikben nem tanítalak benneteket, ugye?
- Azt hiszem, nem örülünk. Szigorú tetszik lenni, de igazságos.
- Jól van, mi felmegyünk a szobámba, ti pedig vigyázzatok magatokra, és nehogy valami túlkapás legyen azon a névnapi bulin!

Picivel előttem ment. A második emeleten az első ajtót nyitotta.

- Ferikém, vedd ki az ajtóból a kulcsot, biztos, ami biztos!

- Tündérkém, neked ekkora szobád van, de hiszen ez egy előadóterem.

- Ez a biológia előadó, mint látod, nagyon jól van megcsinálva, mintha színházterem lenne, emelkednek a széksorok. Hátul is jól lehet látni a vetítést. Gyere, a szobám még ott van az előadó végén!

Az is kulcsra volt zárva. Mikor beléptünk, megérkezésünk öröme megcsókolt.

- Engem ez a szoba féltékenyvé tesz. Te itt úgy el vagy dugva, hogy azt csinálhatsz, amit akarsz, és akivel csak kedved van.

- Látod, ez sose jutott eszembe, de igazad van. Ezek után kénytelen leszel evidenciában tartani. Ha elhanyagolsz, legalább tudod, mire számíthatsz. Felizgulok, elkapom az Erzsit, aztán máris megvan a baj.

- Miért nem férfi kollégával példálózol?

- Nincsen az iskolában férfi biológiatanár.

- Én is építész vagyok, aztán mégis bejöttem. Na jó, persze butaság ez az egész, de butaság ide vagy oda, engem mégis zavar ez a romantikus szoba.

- Édesem, a lovak közé kell csapni. Intézkedjél, hogy minél előbb lemondjak erről a szobáról!

- Angyalka, hihetetlen, hogy nem fogod sajnálni, amit magad mögött hagyasz. Bármilyen gyakorlatos tanár vagy, új helyen te is új leszel, nem úgy, mint itt. Ott biztos nem lesz külön szobád.

- Viszont lesz férjem.

Muszáj volt magamhoz ölelnem. Csak azt nem tudom, ha nem mond ilyen szépet, milyen ürüggyel tettem volna.

- Büszke vagyok rád, szerelmem. A lányok simogatták a szívemet, ahogy rólad beszéltek.

- Azzal, hogy szigorú vagyok?

- Még azzal is. Ramóna néni szigorú, de igazságos. Viszont órán kívül a legaranyosabb a tanárok közül. Hozzá mindig lehet menni, mindenkivel kedves, és segít bármiben ha tud.

- Ezt mondták ezek a csitrik?

- Csak Nórika szövegelt, a másik pedig mindig helyeselt. Kis buta, nehogy sírva fakadjál. Te vívtad ki a diákjaid között az elismerést. Magadnak köszönheted. Lehet, most butaságot csináltam, hogy elmondtam? Még a végén nem akarod őket itthagyni.

- Ez a boldogságomnak az ára. Tudom, mindenért kárpótolsz. Ez az ölelés, ez a figyelmesség, ez kell nekem. Minden más megvolt eddig, csak ez hiányzott, de nagyon. Ferikém, kire pazaroltam volna a szeretetemet, ha nem a tanítványaimra? Nekem ők adták az értelmet az életemnek.

- Édes kis csillagom, te folyamatosan küzdesz a sírás ellen. Miért is jöttünk ide?

- A lakáskulcsért. Ott van abban a jobb oldali felső fiókban. Vedd ki!

- Nem akarok kutatni a holmijaid között.

- Édes vagy, csak az a baj, hogy ebben a reagálásodban megbújik valami, ami nekem nem tetszik. Ha nem haragszol, leülök erre a székre, te előveszed ugyanabból a fiókból a szekrények kulcsait is, és elvárom, hogy mindenhová nézzél be!

- Nem akarok.

- Viszont nem is tettem fel szavazásra. Ferikém, ez nem kívánságműsor, miközben ráadásul pontosan tudom, hogy nagyon is érdekel téged minden, ami velem kapcsolatos. Tiszta lappal fogok a közös életünkbe indulni. Otthon azért nem játszottam le ezt veled, mert tudtam, hogy meglátogatsz, tehát akár el is dughattam volna előled bármit.

Láttam a szemein, nincs mese. Ramóna bekeményített. Tudtam, hogy nem talállok semmit. Hiszek én neki, de teljesítettem az óhaját. Időközönként elmosolyodtam, mert mi tagadás, nem volt mindenhol rend.

- Meg vagy elégedve velem? Óhajod teljesítve.

- A kérdés fordítva indokolt. Te meg vagy velem elégedve?

- Meg vagyok, te boszorkány. Ilyen keménynek még nem láttam az arcodat. Olyan voltál, mint a vídia.

- Mindig kényes voltam a becsületekre. Lehet, hogy egyébként nyuszika vagyok, de bizonyos dolgokban nagyon határozott. Például nem tűröm el, hogy nekem kétértelmű dolgokat mondjanak férfiak. Minden szempontból hozzászóltam, nekem gyerekként is jobban kellett bizonyítanom az átlagnál, mert nem volt anyukám. Engem ugyan szeretettel, de mégiscsak szíveségből nevelt fel a nagynéném, és én ezért hálás voltam neki. Hálás voltam a férjemnek, hogy mikor ismét árva maradtam, felkarolt.

- Most viszont én leszek határozott, életem: semmi okod arra, hogy nekem is hálás legyél. Én beleszerettem ebbe a drága tündérbe, akit önmagáért lehet szeretni, és semmi szükség arra, hogy folyamatosan bizonyítson nekem. Nagyon nem szeretném hallani, hogy hálás vagy, mert a magányod után társad lettem.

- Most akkor mit tegyek? Tegnap nem az bántott, hogy leégettem a húst. Az bántott, hogy kudarcot vallottam a szerelmem előtt. Meg akarok mindenben felelni neked, de ez hidd el, nem tudatos! Hálás vagyok minden jó szóért. Hálás vagyok, hogy magadhoz ölelsz.

- Szeretném, Ramónám édes, ha a hálát nem kevernéd össze a boldogsággal. Hiszem, boldog vagy, és nem érdekel, hogy nem vagy konyhatündér. Még nincs kellő ismeretem veled kapcsolatban, de a mozdulataidon látszik, nem tűzhely mellé születél. Nekem érényeiddel és hibáiddal együtt kellesz. Tudod, ezért jó volt a virtuális kapcsolat. Sok mindent megtudtunk egymásról, tét nélkül.

- Belepusztulok, ha elhagysz.

- Csillagom, feltételezem azt te fogod előbb észrevenni, és akkor utánam kiabálsz majd.

- Olyan hülye vagy. Ne haragudj, én itt kétségbeesetten próbállok győzködni, te pedig nem veszel komolyan.

- Ne is törődj vele, szívem! Nórika meggyőzött, hogy jól választottam. Ramóna néninek szíve van. Ezt persze elég régen tudom, azóta annyival bővült az ismeretem, hogy mása is van. A kutyát nem érdekli a sült hús.

- Hálás vagyok neked, hogy felfigyeltél rám. Találhatnál jóval fiatalabbat is, mint én. Ebben a korban az a módi. Az ötven körüli férfiak az olyan csitrikre buknak, mint Nóráék. Ráadásul őket még könnyű is behálózni, mert nincsenek gyökereik. Ez tart mindig rettegésben, hogy elzülленek a tanítványaim. És valóban, sokan jutnak olyan sorsra.

- Milyen finom szappanja van itt a mosdón ennek a tanár néninek.

- Az iskola veszi, nem én.

Megmostam a kezemet, aztán szorosan magamhoz öleltem.

- Tanár néni magyaráz, engemet a hideg ráz. Nem szeretem a földrajzot. Viszont imádom ezt a drága szőke tanár nénit. Tanárnő! Nem szeretnék megbukni anatómiából, engedje meg, hogy javítsak!

- Ferike, te eltévedtél. Én nem gyakorlatot tanítok nektek, hanem elméletet.

- Tanárnő, illusztrálni szeretném, nem csak elméletben tudom.

- Úristen! Mit csinálsz velem, te gyerek?

- Nem baj, ha holnapután eldicsekszem a srácoknak, hogy megvolt a Ramóna néni nekem?

- Nekik, fiacskám, lehet, hogy újdonság lesz, de Ramóna néni kolléganői már tudják.

- Nana, kis huncut! Tudnak, amit tudnak, de azt nem sejtetik, hogy még itt is.

- Hogy fogok ide hétfőn bejönni? Jajj, de szédülök! Ráadásul úgy érzem magam, mintha a trópusokon lennék, olyan melegem van.

- Ezek szerint javítottam? Nem fogok megbukni?

- Nem fogsz, de rossz rágondolni, ha valaki ránk nyitotta volna az ajtót.

- Nekem úgy rémlik, a tanárnő azt a feladatot adta, vegyem ki az előadó ajtajából a kulcsot. Kivettem, aztán belülről meg betettem, és ha már betettem, hát el is fordítottam.

* * *

„A nőket a szerelem nemcsak érdekessé teszi, hanem meg is szépíti.
A nő akkor szép igazán, ha boldog, és akkor boldog, ha érzi, hogy szeretik.”
(Rippl-Rónai József)

10. fejezet

- Mutasd magad, te majdnem-feleség!

- Pontosítsunk inkább: szerető!

- Ha még egyszer ezt magaddal kapcsolatban kiejted a szádon, elvágom a nyakad, megértetted?! Egész héten böjtölök, hogy végre pénteken találkozhassek veled, érkezés előtt fél órával a buszpályaudvaron toporgok, végre meglátlak, hazahozlak, és a második mondatod ilyen baromság?

- Tudom, Ferikém, nem úgy van, de türelmetlen vagyok. Minél közelebb a beteljesülés, annál nehezebben viselem a várakozást. Nem beszélve arról, hogy rendben van, egy hét múlva hivatalosan a feleséged leszek, és akkor mi változik? Hétfőn reggeltől péntekig a nagy várakozás, hogy ismét együtt lehetek a szerelmemmel, vagy a férjemmel, de ez most mindegy, hogy definiáljuk. A gyerekeim élnek így a sivár életüket. Hétről-hétre reménykednek, hogy felbukkan egy szülő.

- Angyalka, nekem éppen olyan rossz, mint neked, de lássad be, mindketten sok évig vártunk erre a boldogságra!

- Én nem vártam, azért vagyok most türelmetlen. Ölemből hullott, és elvesztettem a lábam alól a talajt. Maradékátalanul szeretnék boldog lenni, de valaha eljön az az idő?

- Kétségbeejtés. Te vagy az a kiegyensúlyozott nő? Mi történt veled, hogy ilyen ideges vagy? Ramónám! Három nappal több, mint két hete ismerjük egymást személyesen. Tegyük félre, hogy kettőnk között milyen viharos napok voltak ez az idő alatt! Nézzük a tényeket! Beküldted a pályázatodat, felhívtam a gimnázium igazgatójának a figyelmét, hogy a feleségjelöltem pályázott. Feladtam lakáshirdetést részben eladásra, részben pedig vásárlásra, te pedig elintézted nálatok, hogy jövő szombaton kimondhatjuk a boldogító igent. Miért vagy türelmetlen?

- Igazad van, Ferikém. A múlt héten csodálatos emléket hagytunk a munkahelyemen a szobában. Akkor azt hittem, naponta átélem a szerelmünket, mert részben a tárgyak rólad mesélnek. Hát nem. Kétségtelen, naponta átélem, de dührohamot kapok. Nem érdekel a szobám, nem érdekel az iskola. Egyedül vagyok abban a rohadt lakásban is. Persze, hogy csodálatos napokat töltöttünk a múlt héten nálam. Ez igaz, meg az is igaz, hogy belépek az ajtón, beképzelem magamnak, hogy ott vagy velem, átölelsz az előszobában, aztán jön a fejbekólintás. Ábrándozhatok kedvemre egyedül. Három csodálatos éjszakát töltöttem nálam. Mondhatom, minden bútorom rólad mesél, de engem nem érdekel a mese. Elegem van az emlékekből! Ne haragudj, édes, tíz évig, de legalábbis kilencig, az emlékeimből éltem. Boldog voltam abban a lakásban veled. Minden tárgy valamiről mesélt. Aztán berobbantál az életembe, és öt hónapon keresztül ábrándoztam. Már nem érdekelt igazán a múlt emlékei. Végre beteljesült a vágyunk, találkoztunk. Nem érdekel a fotel, ahol az öledben ültem, nem érdekel a franciaágy, ahol egymáséi lettünk sokszor, nem érdekel a munkahelyemen sem a szék, ahol - fantáziámat meghaladva de - a tiéd lettem. Nem akarlak fényképről nézni! Ölelni akarlak a hús-vér valóságodban. Tudod, a gyerekek még, akik lelket öntenek belém. Tudom, nekik százszor, ezerszer rosszabb életük van, mint nekem valaha is volt. Szeretek köztük lenni, és most

nyáron, mivel tanítás nincs, csak felügyelet, módomban áll sokat beszélgetni velük. Csak hát ez is hibádzik valahol. Ferikém, ha ismersz, tudod, hol a probléma.

- Azt hiszem, tudom. Ramóna néni, legszívesebben Nórával meg Margóval beszélgetne csak.
- Imádlak. Nem bírom. Vessél meg, gondold rólam bármit, de akkor is kijelentem: nem bírom. Türelmetlen vagyok. Ferikém, mindenről lemondok, éljünk egy csigaházban, de együtt! Igen, ennyire megismertél ezalatt a rövid idő alatt. Tudod, találkoztál a lányokkal, ezért most ők a liblingjeim. Nekem ez a két hét sokkal több volt. Ez alatt az idő alatt minden jót és rosszat ki-söpörtél belőlem.
- Hétről hétre szebb vagy.
- Sokra megyek vele a francos magányomban. Aztán itt a másik probléma. Nem akartalak idegesíteni telefonon, ezért inkább elhallgattam.
- Ne borzold az idegeimet, cicám! Hallgatlak!
- Minden hónapban jegyzem, mikor jön meg, mert már számítok a klimaxra. Öt napja késik.
- Ebben a témában meglehetősen hiányosak az ismereteim, de feltételezem, vagy a klimax miatt kezd rendszertelenné válni, vagy fiatalodtál és terhes vagy.
- Magamtól is tudtam ennyit. A klimaxos vénasszony nem valószínű, hogy vonzó a számodra, ha pedig terhes vagyok, na, abba jobb nem belegondolni. Mindenesetre ettől is feszült vagyok.
- Az első felvetésedet nem szeretném csócsálni. Életem, ha ilyen baromságokra gondolsz, akkor én szavakkal nem akarok meggyőzni az ellenkezőjéről. Szeretlek, szeretlek és szeretlek, amihez semmi köze nincs a klimaxnak. Most inkább elképzelek, hogy karjaidban a kis-babánkkal ülsz előttem. Elviselhetetlen szerep? Ne sírjál, mert megfojtalak. Ahányszor terítékre kerül az anyaságod, annyiszor könnyezel. Akkor mi az isten bajod van?! Ne haragudj, hogy indulatos vagyok! Mindketten akarjuk, vagy legalábbis szeretnénk.
- Olyan velem nem történhet meg. Nem lehet gyerekem.
- Világos. Veled olyan nem történhet meg, ezt akkor vehetjük fixre. Te ne tudnád, mint biológianár, hogy benne vagy a korban, számítanod kell a klimaxra. Akkor miért vagy ideges? Netán azt gondoltad, örökre fiatal maradsz? Emlékszel, az első együttlétünk alkalmával mondtam, ha terhes maradsz, mindent megmozgatsz annak érdekében, hogy a gyerekünk megszülessen, és anya, valamint lánya egészséges legyen.
- Mi az, hogy lánya?
- Kis Ramóna.
- De miből gondolod, hogy lány lesz?
- „X” kromoszómákat juttatsz folyamatosan a testedbe, abból pedig csak lány lehet.
- Folyamatosan?
- Ne kicsinyeskedj! Lehet, nem folyamatos, viszont annál több.
- Ferikém, nem tudom elképzelni, hogy gyerekem szülessen. Ugyanakkor az is igaz, ha ez megtörténne, és úgy, hogy mindketten egészségesek lennénk, akkor én szárnyakat kapnék. Nem akarom hamis illúzióban ringatni magamat. Klimaxos lettem, és kész.
- Nem baj, továbbra is fáradozni fogok az ügy érdekében. Anyává teszek, akárki meglássa. Egyébként ha mégis fütyivel születik, akkor is ragaszkodom, hogy Ramóna legyen a neve. Ne! Ne! Ne bántsál! Anyukám! Mama! Ramóna meg akar... szóval... engemet. Úristen,

mamáááám! Ez a klimaxos vénasszony rágja a fületem! Nem vagy az, csak engedd el, vagy legalábbis ne lihegjél bele!

- Majd megnevellek én még házasságkötés előtt! Nem fogsz komoly dolgokból hülyeséget csinálni.

- Ne izgulj, kis bogaram! A fiadat nem csak Ramónának fogják hívni, hanem olyan hülye lesz, mint én.

- Na, akkor figyelj rám, te áldozatkész apajelölt! Ezért szerettem beléd. Ezért esz a fene, hogy nem élvezhetem minden nap a sok hülyeséget, amit összehordasz kazalba.

- Te kannibál! Nyálas vagy véres a fülem, csak azt érzem, hogy nem olyan száraz, mint az előbb volt. Tessék szépen megtörölni! Tíz perce léptél be a lakásba, aztán máris letaroltál. Csakhogy végre nem vagy komoly, kis virágszálam. Gyere, mutatok neked valamit!

- Csúnya bácsi, csak nem fajtalanzkodni akarsz velem?

- Kérem a kezedet, a másikkal töröld a fületem! Meg akarom neked mutatni a szekrényedet.

Mivel a múlt héten megpakoltuk a kocsimat a holmijaival, most a héten kiürítettem egy külön szekrényt, és szépen berámoltam mindent. Ezt mutattam meg neki.

- Ferikém, nem akarok hazamenni.

- De hát nem arról volt szó, hogy negyedőrára jössz csak. Ha biztosak lehetnénk abban, hogy megnyered a pályázatot, azt mondanám, gyere szabadságra vagy betegállományba, és addig kihúzzuk a kis lakásban, de nem lehet mindent egy lapra feltenni. Hinni akarom, hogy sikerül, de a munkahelyeden eljátszani a becsületedet, nem lenne ildomos. Remélem, még nem mondtad el, hogy változtatni akarsz?

- Sajnos elmondtam. Az igazgató még nem tudja, de Juditék tudják, hogy jövő héten lesz a nagy nap. El is akarnak jönni. Nem tudtam magamban tartani, pedig hidd el, édes, szerettem volna. Nem tudom, mi történt velem, minden a feje tetejére állt.

- Angyalkám, biztos vagyok benne, a tanítványaid is látni akarják Ramóna nénit.

- Nem hiszem, hogy annak te annyira örülnél.

- Csillagom, ha nem kalkuláltam volna be őket, akkor itt is összeházasodhattunk volna. Természetes, hogy aki akar, eljön.

- Látod, ettől is tartottam, de örülök, hogy te hoztad elő.

- Hurrá! A szerelmem fél tőlem. Még nem is vertem meg, de máris fél. Mi lesz még ezután?

- Na, attól nem félek, hogy egyszer is bántanál.

- Te kis félénk madárka! Jól leisszuk magunkat, aztán tervezgetjük a jövőnket.

- Kiforgattál magamból. Képzeld el, kedden vagy szerdán, nem lényeges a dátum, azon kaptam magamat, hogy Unicumot öntök, és megiszom. Tudat alatt cselekedtem. Jó volt, mert megkönnyebbültem. Ferikém, nem tudom, mi lesz velem, vagy mi van velem, de türelmetlennek nem ismertem magamat. Most pedig hajtánám az időt, és a borzasztó, hogy egy cél lebeg előttem, mellettem tudni a személyedet, ezen kívül más nem érdekel. Attól félek, begolyósodok.

Természetesen Hubertust ittunk, mert nem terhelem Unicummal őt, aztán beültünk a szobába a heverőre, egymás mellé.

- Ramónám, bennem is változások fedezhetők fel. Ötödik napja, hogy utoljára az enyém voltál, és most mégis erre vágytam csak, hogy foghassam a kezedet, és szorosan mellettem érezhesselek. Hogy megmártózhassak, hogy lubickolhassak az aurádban.
- Boldog vagyok, mert nekem is ez hiányzik a legjobban, de azért megjegyzem, hogy az őt az inkább négy. Ferikém, hétfőn hajnalban indultál, de én úgy emlékszem, hogy előtte...
- Igazad van, szívem. Előtte elbúcsúztam tőled. Beláthatod, muszáj volt leltárt csinálnom.
- Beláttam. Ami a legérdekesebb, reggelenként nehezen ébredek, na de hétfőn hajnalban kávé nélkül is élénk voltam.
- Azt mondod, tündérkém, elképzelhető, hogy ketten vagytok? Szeretném megveregetni a vállamat, ahhoz legalább egyik kezemmel el kéne, hogy engedjem a te kezedet. Büszke vagyok magamra, de azért sokkal fontosabb, hogy végigpusziljam ezt az édes kis kezet. Nem félsz, életem?
- Melletted soha.
- Légy óvatosabb, mert a kannibalizmus jeleit tapasztalom magamon. Szeretném megenni az ujjaidat, aztán haladnék felfelé, majd fentről lefelé, és mindenedet megenném.
- Ferikém, ha a kezem vonalát követnéd, majd fejtől lefelé a törzsön, a lényeghez úgyszólván utoljára érnél. Ráadásul megfeledekezel arról, hogy én is kannibál vagyok, ahogy az imént közölted.
- Ronda vagy, de minimum csúnya. Nekem a szíved a lényeg.
- Milyen ruhában legyek?
- Édeske, nem az öltözködési program következik, te máris arra gondolsz?
- Jól van, majd megbeszélem a barátnőimmal, ha veled nem lehet.
- Még csak az kell, hogy megsértődjél. Angyalka, lehet, hogy nem hiszed, de úgy terveztem, holnap veszek neked alkalomhoz illő, szép kosztümöt. Van egy jó kis bolt, ahol egyedi darabokat készítenek, és ha szerencsénk van, találunk készen, mert megrendelésre már nincs idő.
- Ne haragudj, Ferikém!
- Hagyom magam kiengesztelni.

Azon az estén alighanem ez volt az utolsó értelmes mondatunk, ami közzétehető.

* * *

„Meggélozni a legszebb álmot,
komolyan venni a világot,
mindig szeretni és remélni,
úgy érdemes a földön élni.”
(Papp Lajos)

11. fejezet

- Jó reggelt kívánok, édes! Vigyázz, majdnem kiverted kezemből a csészét!
- Szia Angyalka. Érzékeled, hogy a legmélyebb álmomból is frissen ébredek, ha meghallom a csilingelő hangodat? Valamit nem értek. Felébredtem, fel is keltem, te pedig édesen aludtál, aztán úgy gondoltam, én is visszafekszem, és tessék. Most pedig te ébresztesz a kávéval?
- Mindjárt füllentéssel kezdted a napot, ahogy megszólalsz? Tudom én pontosan, a tanárookra jellemző, hogy pályájuk kezdetén igen hamar hozzászoknak a hangos beszédhez. Én sem vagyok kivétel. A kolomp nem csilingel.
- Továbbá a kolompnak nincs magas hangja, ezt is tedd hozzá!
- Rendben. Kétségtelen, magas hangom van, de a beszédem dinamikáján lenne mit finomítani.
- Megőrjítesz, te csaj! Akkor most még egyszer előadom: nagyon kellemes, szép hangod van, és bár valószínű, hogy szoktál az iskolában kiabálni, nekem még nem volt szerencsém tapasztalni. Lapozhatunk!
- Képzeld el, megpusziltam a homlokodat, mikor kibújtam mellőled, és nem ébredtél fel.
- Akkor azért aludtam olyan jól. Te drága, köszönöm a kávét. Ez hiányzik neked, mondd, hogy valakinek cselédeskedjél?
- Ne kezdjük így a napot! Elég lesz nekem holnap délutántól ismét átélnem az egyedüllétet. Utálom. Értsed meg, mindentől elmegy a kedvem, ha rá gondolok. Most is úgy lesz: kikísérsz a buszhoz, utolsó pillanatig halogatom a felszállást, aztán ablakon keresztül nézzük egymást, ameddig ki nem kanyarodik. Abban a pillanatban kimondhatatlan szomorúság uralkodik el rajtam. Ez így volt először, azóta pedig csak romlott a helyzet. Édesem, úgy ismertem eddig magamat, hogy nem vagyok lázadó típus. Méltósággal viseltem mindig, amit rám rótt az élet. Na, ennek vége. Viselni se tudom, méltóságról pedig szó nem lehet, ha össze-vissza csapkodok mindent a lakásban meg a munkahelyemen is. Alaposan átállítottad a konfigurációm. Az új szoftver telepítése korszerűsítette a működést, csak az a baj, hogy bele van programozva egy állandó vizsgálat. Nem beszélve arról, hogy automatikus indításra van bekapcsolva. Kezdődik a napom, de minden mozdulatom után a program visszatér a futtatás elejére, és vizsgál. Az eredmény: jó, jó a működés, de mégsem az igazi.
- Bogárkám, szerintem vírust kaptál.
- Esetleg még az lehet. A valóság, hogy első találkozásunkkor a tűzfalam be volt kapcsolva, de vírusirtót nem futtattam.
- Azóta sem?
- Nem, mert félek. Valószínű, ez a vírus beépült minden programba, és ha kiirtom a fertőzött fájlokat, leáll a rendszer.
- Istenem! Kaphat egy férfi ennél szebb szerelmi vallomást?

- És elveszítheti ennél jobban az eszét egy nő?
 - Te már megittad a kávédat?
 - Kinn van a konyhában. Nem találtam tálcát, ezért csak a tiédet hoztam be.
 - Jaj, te kis buta, akkor menjünk ki, mert elhűl!
 - Inkább azt is behozom, és szeretném, ha még nem kelnének fel.
 - De tudod, mi a ma délelőtti programunk?
 - Tegnap mondtad, de akkor nekem nem jutott el a tudatomig. Édes, a jövő héten veszek magamnak ruhát, már ki is néztem, csak nem volt nálam annyi pénz.
 - Találtál megfelelőt?
 - Azt hiszem, igen, de nem próbáltam fel.
 - Jó, azt úgy intézed, ahogy akarod, én pedig itt veszek neked egy szép kosztümöt meg blúzt hozzá. Sőt!
 - Mi az a sőt?
 - Tudod jól.
 - Csak sejtem, de bevallom, ez tetszik nekem. Nem lehetne úgy, hogy bemegy a fehérenemű szaküzletbe, és egy rejtett kamerával felvennéd, ahogy válogatsz a bugyik között?
 - Óhajod számomra parancs. Bemegyünk ketten, megállsz a pénztárnál, én válogatok, közben fennhangon érdeklődöm tőled, hogy ez a csipkés megfelel, de nem tudom, hogy a mérete jó lesz-e.
 - Képes lennél zavarba hozni?
 - Nincs benne tapasztalatom, de ha zavarba hozni jobb, mint ágyba hozni, akkor feltétlenül.
 - Próbáld ki, csak úgy tudsz véleményt alkotni!
 - Nincs kedvem a próbálkozáshoz. Az igazság, az ágyba hozás nekem nagyon bejött, maradok ennél a megoldásnál.
 - Behozom a doppingszeremet!
- Behozta. Leült a heverő szélére, majd tovább folytattuk az épületes társalgásunkat, miközben néha kortyoltunk is. Legalább mindketten hideget ittunk.
- Kiviszem a csészéket.
 - Csak vinnéd, angyalkám. A csészék elférnek a kisszekrényen. Te a kávéhozod ágyba, én pedig téged.
 - Mi vagyok én, játékbaba, hogy csak úgy magadhoz ölelsz, és máris fekszem a helyemen?
 - Ramónám! Megmérettetted, és könnyűnek találtattál. Ezért tudlak így mozgatni. De ciki! Azt hiszem, ez a megjegyzés nem illett ide.
 - Fel se tűnik már. Hozzászóltam, hogy mindenből viccet csinálsz.
 - Te drága kis háziasszonyom. Ezt akartad, ezért vagy hétközben ideges?
 - A pozitúrát nem szoktam végiggondolni. Állhatnál mellettem, az is jó lenne. Lényeg a jelenléted.
 - Mindjárt összetörlek, kis hisztis, aztán idézheted József Attilát.

- Ferikém, ne hozzál zavarba. Az irodalom nem erősségem. Erre gondolsz: „a távolságot, mint üveggolyót, megkapod?”

- Arra gondolok, esetleg levegőért fogsz könyörögni.

- Nem fogok. Méltósággal viselem, mit rám rótt a sors.

- Na tessék! Az előbb mintha negatívan nyilatkoztál volna a méltóságodról. Ezek szerint ágyban meg tudod őrizni? Imádom ezt a szép hosszú hajadat. Megengeded, hogy arcommal beletemetkezzek?

- Ha nem, akkor még milyen alternatíva áll rendelkezésemre?

- Engedélyed nélkül temetkezek, illetve felkelhetsz, és készítheted a reggelit!

- Temetkezzél, Ferikém!

Beletemettem arcomat a hajába. Jó volt érezni azt a meleget, azt a kellemes illatot, ami belőle áradt.

- Olyan jó érezni itt mellettem téged, mintha egy test, egy lélek lennénk.

- Igen, de miért lettél komoly?

- Furcsa ez az élet, Ramónám. Azt hittem eddig, mindenem megvan, amire vágytam. Te pedig nem voltál, és nem is tudtam, hogy létezik, él valahol a földön, tőlem nem messze egy égi tünemény, akit az isten nekem teremtett, és boldog mással.

- Ferikém, hiszel istenben?

- Nem, de tisztelem azokat, akiknek van hitük.

- Én sem hiszek, mert ha hinnék, most nagyon rosszul érezném magamat. Igen, ha valaki megkérdezte volna akkor tőlem, gondolkodás nélkül válaszolok: boldog vagyok. A karjaidban, visszagondolva az életemre, azért éreztem boldognak magamat, mert nem tudtam, mi az igazi boldogság.

- Most tudod?

- Igen. Édesem, az a 150 kilométer távolság engem ki fog készíteni. Ha sokáig tart, begolyósodok. A testem, a lelkem lázad ellene. Tíz évig nem voltak testi vágyaim. Most folyamatosan égek. Nem érdekelnek az illúziók, nem érdekelnek, hogy hol, milyen emlékünks van! Naponta akarom átélni a valóságot! A lelkem pedig minden ellen lázad. Igazságtalannak érzem, hogy dolgoznom kell, mikor a szerelmem messze van, és nem neki mondhatok szépeket. Félek, édes, nem fogom kibírni. Hidd el, mindig jól tűrtem, amit a sors rám mért. Sírta, sokat sírtam, mikor a férjem meghalt, de sírás közben a jövőmre gondoltam, hogy nem hagyhatom el magamat. Értelmet kell, hogy találjak az életemnek. Most nincs józan ész. Most szenvedés van. Leülök otthon abba a fotelba, ahol az öledben ülve húztad ujjamra a gyűrűket. Boldog voltam, nagyon boldog, és most is sírni tudnék a karjaidban, rágondolva, hogy akkor mit éreztem. De egyedül leülve, eszembe jut, és dührohamot kapok. Képzeld el, olyan hisztis lettem, hogy ököllel rávágtam a dohányzóasztalra, átmentem a másik szobába, és töltöttem magamnak Unicumot. Nem, a leghatározottabban mondhatom, nem az emlékekből akarok élni, amiket veled éltünk át. Nekem ez kell, hogy érezzelek, hogy öleljél, és hogy ölelhesselek. Nekem az kell, hogy ez a bolond mindenből viccet csináljon. Szomjazom arra, hogy öreglánynak hívjál, hogy klimaxos vénasszonynak, hogy menyasszonynak, hogy terhes anyukának, aki a te gyerekedet hordja a hasában. Bármit mondasz, nekem az kell. Tudom, hogy szeretsz, tudom, hogy játszol velem, tudom, hogy neked éppen olyan fontos vagyok, mint te nekem. Ferikém! Csináljunk valamit, találjunk ki valami okosat, mert belezavarodok. Nem akarok olyan feleség lenni, aki a férjével csak hétvégén szeretkezhet. De ez hülye érv. Ha

most azt mondanád, hogy szeretkezés nuku két hónapig, de a napnak minden pillanatában hallanám a lélegzésedet, akkor lemondanék a szeretkezésről is. Megbolondultam. Boldog akarok lenni. 25 éve élem át a gyerekek lelki konfliktusát. Néha rájuk virrad pár jobb nap, amikor a szülőnek eszébe jut, hogy van egy gyereke is, és meglátogatja az intézetben. Csórókáimmal olyankor nem lehet bírni. Repdesnek a boldogságtól, aztán rövid idő múlva jön a csalódás, hogy a szülő mégsem jött el ismét meglátogatni. Én biztos lehetek abban, hogy hétvégéken maradéktalanul boldog leszek, de a hétvége két nap. Szeretnék nyugdíjas lenni. Reggel magamhoz ölelnélek, mikor indulsz dolgozni, és délután izgalommal várnálak haza.

- Drága kincsem! Nem tudom, hogy lehetett egyetlen boldog percem nélküled. Érezheted, annyira egy test, egy lélek lettünk, hogy a könnyeidet is lecsókolom a szemeidről. Te ronda, nem hazudtam. Ne sírjál! Tudom, azért teszed, hogy bizonyítsak.

- Ezek a boldogság könnyei. Szoríts magadhoz, ahogy csak bírsz! Tapadj a számra, hogy csak belőled tudjak lélegezni, hogy te adjad nekem az éltető levegőt. Hidd el, nem fogom József Attilát idézni! Nem fohászkodom a levegőért. Belőled akarok élni, mint anyám méhében. Vele együtt dobbant a szívem, és tőle kaptam az éltető erőt. Ezt akarom veled érezni halálomig. Nincs külön életem, nélküled nem tudok létezni. Ha meghalsz, veled halok, mert belőled élek.

Nem tudom, meddig tartott ez a kábulat. Nem tudom, mikor ébredtünk a szürke valóságra, de kimondhatatlan boldogságot éreztünk mindketten, ameddig tartott.

- Szívem, nézzél oda a faliórára!

- Mit nézzek rajta? Fél délelőtt van, azaz mindjárt tíz óra.

- Nos, ennek értelmében saját lábadon akarsz kifáradni a fürdőszobába? Vagy esetleg felajánlom szolgálatomat, és kiviszlek. Akár így, akár úgy, gyors készülődés következik, és elmarad a reggeli is, mert nem érünk oda a ruházati boltba.

- Jól van, Ramóna, ha a főnök azt mondta, akkor illik teljesíteni. Megyek már, ne nézzél rám olyan szúrós szemekkel, te zsarnok! Megjegyzem, jobb néven venném, ha nem a saját lábaimat kéne koptatnom, de előrelátó vagyok, és nem szeretnék idő előtt leamortizálni.

Igyekezett. A vásárlás nem volt egyszerű. Mit tagadjam, inkább pénzt adtam volna, hogy vegye meg egyedül. Cipővételre sajnos nem jutott idő, mert már így is kinéztek bennünket a fehérnemű szaküzletből.

- Angyalka, ha akarod, én is cipő nélkül járulok az anyakönyvvezető elé. Mit szólnának a tanítványaid, amikor hiányos szerelésben állunk ott, irányodba elhangzik a kérdés, amire feltételezem, harsány igennel felelsz, én pedig a feléd eső fülem elé tölcseért csinállok a kezemből, hogy jobban halljam?

- Ahogy ismerem azokat a csibészeket, nyéríteni kezdenének.

- Csodálatos. Istállóban kimondani a boldogító igent, na, az már valami.

- Vedd tudomásul, több új cipőm van otthon, bár tavaly vásároltam, viszont nem hordtam még őket.

- Ugye-ugye, készültél férjhez menni?

- Igen, és tudod, arra gondoltam akkor, hogy férjet könnyebben találok, mint megfelelő cipőt.

- Megállj, te ronda! Azt terveztem, hogy étteremben fogunk ebédelni, de most már szó nem lehet róla. Ramóna fog ebédet készíteni uzsonnára.

- Azt akartad mondani, hogy reggelit?

- Jé! tényleg! Ma még nem is vettünk magunkhoz táplálékot, viszont vannak szép ruháid.
- Kellemetlenül érzem magam emiatt a nagy vásárlás miatt. Egy csomó pénzt költöttél rám.
- Nyugi! Ez be volt kalkulálva. Mézes madzagnak szántam. Az igazi énemet csak ezután fogod megismerni.

* * *

„Én én vagyok magamnak,
s néked én te vagyok,
a te én vagy magadnak,
két külön hatalom.
S ketten mi vagyunk,
de csak ha vállalod.”
(Radnóti Miklós)

12. fejezet

- Ramónám édes, nem tudod, hol muzsikál a telefonom?
- Fogalmam sincs, miközben lehet, hogy a dohányzóasztal alsó polcán.
- Vigyázzál a tésztára, nehogy elázzon, mert mindjárt kész!
- Jól van, vigyázok, de menjél, mert elhallgat!
- Tessék: Fenyő!
- ...
- Szia, Tündi! De örülök neked, csak nehezen találtam meg ezt a hülye telefont. A minap kerestelek.
- ...
- Akkor jó. Ezek szerint mondta, hogy benned van minden bizodalomam?
- ...
- Imádlak. Te vagy a legtündéribb Tünde.
- ...
- Bármikor.
- ...
- Sajnos a szombat az egyedüli, ami nem jó, mert éppen esküvőm lesz, és beláthatod, az esküvőm napján mégsem illene másik hölgygel randevúznom. Utána hétfőn nem jó?
- ...
- Ja persze, igazad van, nem veled. Tudod, délelőtt vásárolni voltunk ebben a dög melegben, lehet, hogy napszúrást kaptam, ezért keverek mindent össze.
- ...
- De ciki. Szó mi szó, velem tényleg nem sokra menne. Azért annyit elárulsz, agonizál a remény is, esetleg ringathatom magamat abban a hitben, hogy utoljára pusztul el?
- ...
- Nem igaz. Madarat lehetne velem fogatni, ha nem félnék tőle. Komolyan mondod?
- ...
- Na, attól viszont nem félek. Tudod, én is válogatós vagyok! Akárkivel nem lennék képes.
- ...

- Képzeld el, Tündi! A vásárláson kívül, egyáltalán nincs panaszom a mai napra, de te még ezen is tudtál javítani. Mondta a Dugó, hogy kerestelek?

- ...

- De hülye vagyok, hiszen nem vagy gondolatolvasó. Mondd meg neki, kiutaltam számodra öt puszit, és adja át! Várjál, inkább tízet, nem fogok smucigoskodni.

- ...

- Az lehet, miközben tőlem még soha nem kapott, és hátha annak jobban örül, mint a tiédnek. Tudod, Tündikém, egyik kollégám szokott sóhajtozni nekem, mint veterán házas: „Ferikém! 17 év házasság után már mindegy, hogy az ember a saját vagy a felesége fenekét simogatja.”

- ...

- Drága vagy. Ha összejön, imába foglalom a nevedet.

- ...

- Ne izgulj, nem kell meghalnod. Te kivétel leszel, és különben is, olyan jól nézel ki, hogy eléldgeélhetsz még akár két-három évig is.

- ...

- A hátralévő ötven évre már nem akarok megváltozni. Tudod, ilyennek szoktam meg magamat.

- ...

- Neked is millió.

- ...

- Én is öt. Neked pedig, ha nem rója le helyettem, akkor gyere ide és egyenlítem a számlát! Szia, Tündi!

- Ramónám édes! Hol vagy, kis énekes madaram?

Kimentem a konyhába, a tészta levéve a tűzhelyről, Ramóna pedig sehol. Spejzajtó nyitva, ott nincs, akkor csak a fürdőben lehet.

- Itt vagy? Mi baj van? Miért sírsz?

Magamhoz öleltem, nem simult a karjaimba. Mereven tartotta a derekát.

- Tessék szépen visszaadni a puszimat, nincs olyan sok, hogy pazarolhassam!

- Számomra nincsen, de másnak még meg is duplázod a telefonban.

- Féltékeny lettél? Persze, hiszen nem hallottad, Tündi mit beszél. Édes, említettem neked, Tündi a gimnázium igazgatójának a testvére, aki nekem volt évfolyamtársam. Érted?

- Ha évfolyamtársad volt, akkor lehet össze-vissza puszilgatni? Nekem is voltak évfolyamtársaim, és semmit nem tudok róluk, de nem is érdekelnek. Csalogassad a Tündikét a lakásodra, de legalább azt várjad meg, hogy elkotródok!

- Nem érdekel. Hiába hajtod hátra a fejedet, akkor is megcsókollak. Az enyém vagy, és kész.

- Mielőtt elmentünk vásárolni, azt mondtad, csodálatos órákat éltünk át ébredésünk óta, aztán kiderült, Tündike ezt még meg tudná fejelni. Legalább ne előttem udvaroltál volna. Ne puszilgassál, nem kell a puszid!

- Gyere, bemegyünk a szobába, és megbeszéljük!

- Nem megyek.

- Szeretném én azt látni.

Felemeltem, és bevittem. Az ölembe nem volt hajlandó ülni, de a heverőre leültettem magam mellé.

- Jól nézünk ki. Pár hét telt el, hogy egymásra találtunk, aztán máris kifelé tekintgetnék? Ezt nem hiheted, te kis buta. Felhívtam múltkor a Dugót, de bevallom, tudatosan hallgattam előtted róla. Dugó a Tündi férje, aki szintén évfolyamtársunk volt. Tündivel akartam beszélni, de nem volt otthon. Mivel Dugó is cimbora, sőt, jobban ismerem, mint a feleségét. Elmondtam neki, szeretném, ha Tündi pár szóval beajánlana téged a testvérénél. Azért az mégis más, ha egy ismerős pályázik az állásra, mint egy vad idegen. Tündi nem hívott vissza, én pedig elkedvetlenedtem, és már csak ezért sem bántam, hogy nem említettem neked. Úgyis türelmetlen vagy, nem kell, hogy rátegyek még egy lapáttal a hangulatodra. Aztán most hívott, hogy jövő szombaton tudnál találkozni az igazgatóval egy személyes megbeszélésre, mert azt tudja, hogy hétközben dolgozol, és messze innen. Megegyeztünk, utána hétfőn fogod tiszteletedet tenni. Rendben?

- Mit mondott, van esélyem?

- Istenem, csak nőkkel ne kezdjen az ember! Szerinted miért akartam összepusztítani?

- Mert biztos, hogy csinos nő.

- Drágám, ha minden csinos nőre ingerületem lenne, egész nap cuppoghatnék. Azt mondta, jó ajánlólevél vagyok, hiszen sok éve ismerjük egymást. Kezességet vállalt a tesójánál értünk. Dugó pedig megerősítette, hogy ... szóval rendes gyerek vagyok. Rendes cimborának pedig a társa is csak rendes lehet. A lényeg, Dénes közölte, menni fog a dolog. Mondtam, az én szerelmem szuper csaj.

- Ne hazudj, mert ilyet nem mondtál!

- Honnan tudod? Te a fürdőszobában voltál.

- Álltam az ajtónál, és nagyon füleltem.

- Szóval ezek nem is igazi, hanem műkönnyek?

- Sajnos igaziak, de akkor is, fájó szívvel is hallani akartam. Baj?

- Nem baj. Neked pedig tudnod kell, szuper csajnak tartalak.

- Azért, mert én tudom, még nem biztos, hogy a volt évfolyamtársad is tudja.

- Rendben, akkor most visszahívom, és megmondom neki.

- Azt próbáld meg!

- Ne butáskodjunk, ha komoly dologról van szó. Ramónám, egy hét múlva intézheted a kilépésedet! Ha Tündi azt mondta, hogy biztos a felvételed, akkor arra mérget vehetünk.

- Még nem ringatom magamat ebben a hitben.

- Jól van, én biztosra veszem, de ugye megérdemelné Tündi a puszikát?

- Majd én megadom neki, hiszen nekem segít.

- Add meg! Mit érdekel engem, lényeg, hogy nekem is maradjon. Ide vele! Kérem az adagomat! Illetve már megint muzsikál ez a nyavalya, tartogassad addig a puszidat, még ledumálom. Ha a Tündi, akkor ide hívom, hogy nyalakodhassatok.

- Tessék!

- Fenyő úr!
- Igen, Fenyő úr vagyok, parancsoljon!
- Szia, a Kormos vagyok.
- Jézusom! Ne haragudj, röstelltem a dolgot, de nem ugrik be a neved.
- Most beszélt veled a húgom.
- Ez borzasztó. Déneském, eddig azt hittem, te is élő vagy.
- Egy darabig még maradok, féltestvérek vagyunk Tüncivel.
- Remélem a keresztnévedet jól tudom?!
- Ne is törődj vele! Én sem tudtam a te nevedet, bár látásból hosszú évek óta ismerjük egymást.
- Azért nekem most ég az ábrázatom, hogy protekciót kérek tőled, aztán kiderül, még a nevedet sem tudom. Azt hittem, te is Élő vagy, mint Tündi.
- Mondja Tünci, jövő szombaton lesz az esküvőtök és inkább utána hétfőn randevúzzunk a feleségeddel. Felvetem, hátha szerencsém van, véletlenül most nincsen nálad?
- Ez elsősorban nekem szerencse, hogy itt ül mellettem, és nagyon figyel.
- Szuper. Átadnád neki a telefont?
- Csillagom! Kormos úr, a gimnázium igazgatója szeretne veled szót váltani.
- Üdvözlöm! Gyöngyváry Ramóna.
- Kézcsókom kolléganő! Kormos Dénes vagyok. Azért keresem magukat, mert éppen benn vagyok az iskolában, örülnék ha pár percre tudnánk személyesen találkozni. Tudja, nem vagyok helybéli lakos, ezért aztán nyáron elég nehéz időpontot egyeztetni.
- Mit szólnak én, aki 150 kilométerre lakik innen? Rendben van, élek a lehetőséggel. Feri majd útbaigazít, hol találom meg az iskolát.
- Megadom a telefonszámomat, és ha bármi gond van, csak szóljon ide, bár feltételezem, Feri is jön magával. A húgom nem úgy ismeri őt, hogy nem lenne lovagias.
- Ez igaz, de helyette mégsem diszponálhatok. Meddig lesz benn, igazgató úr?
- Szombat délutánonként szoktam bejönni, mert ilyenkor nyugodtan dolgozhatok. Sötétedésig bent vagyok.
- Rendben, megebédelünk, és megyek... vagy megyünk.
- Várom mindkettőjüket szeretettel, és különben Ferivel is volna megbeszélnivalóm. Kézcsókom.
- Viszonthallásra... vagy inkább -látásra.
- Ferikém, be kell menni az iskolába, eljössz velem?
- Szerinted szándékomban áll?
- Nem tudom.
- Na látod! Nézzél ki, édesem, az ablakon! Szemben látod, ott lenn valahol a templomtornyot. Belöved az irányt, aztán lesétálsz, és a templom mellett, a tér másik oldalán van a gimnázium. Simán odatalálsz. Ha mégsem, akkor felhívsz, és távirányítalak.
- Gyere el velem!

- Nem megyek, és nem érdekel. Vedd tudomásul, nagyon megsértettél! Ne puszilgassál! Nem kell a puszi.
- Tudom, hogy kell, és azt is tudom, hogy eljössz velem.
- Összetörlek, te nyavalyás. Ne bizonytalankodjál! Örömmel megyek veled, mert nem is tudnám elképzelni, hogy ne menjek, kötelességem is. Csak egy hét múlva fogunk esküt tenni, hogy jóban-rosszban kitartunk egymás mellett, de ezt eskü nélkül tudjuk.
- Szeretlek, Ferikém.
- Tudod, hogy én is. Te vagy a szemem fénye, még akkor is, ha most éppen a tésztát áztattad el.
- Mert akartam hallani, hogy udvarolsz a telefonban.
- Nem baj. Ha dicsekedni fogok a feleségemmel, bizonyos cselekedeteit elhallgatom. Különböben pedig jó a pörkölt kenyérrel. Igaz, száraz, viszont könnyebben emészthető, mint a friss.

* * *

„Megtaláltalak, fogom a kezéd,
nem űz el tőled már semmilyen rettenet,
s mint ahogy két kéz fonódik össze,
együtt vagyunk, s maradunk egymással örökre.”
(Pankovits Róbert)

13. fejezet

Eredményes megbeszélésen estünk túl. Megünnepeltük. Megmutattam neki, felénk is készítenek finom fagylaltot. Mondhatnám, az esti mesére értünk haza, ami, idő magasságában igaz volt, mi azonban nem kapcsoltuk be a tv-t. Belépve a szobába, egymásra néztünk.

- Látod, szépségem, mi van itt?
- Kicsit széjjelhagytam a holmijaimat.
- Kicsit?!
- Nagyon siettem, hogy időben odaérjünk, azért fordulhatott elő.
- Életem, még nem tudni, mit tartogat a jövő, de a jelenben csalhatatlanul megállapítható: ebben a legénylakásban egy hölgy nyomai fedezhetők fel tüzetes vizsgálat után. Mit műveltél elmenetel előtt?
- Ne haragudjál rám! Mindjárt elpakolok. Tudod, az a baj, hogy kevés holmim van itt, és nagyon kell válogatnom, ha fel akarok szépen öltözni.
- Ennyire rosszak lennének a szemeim? Téged mindig szépnek látlak.
- Köszönöm. Műszálast nem akartam felvenni, mert tudtam, izgulni fogok, aztán folyik rólam a víz, és hogy nézett volna ki egy foltos ruha rajtam?
- Igaz. Viszont felvehetted volna ezt a másikat, amit a heverőre dobtál.
- Azt azért nem, mert nincs megfelelő blúz hozzá. Otthon van, de itt nincs.
- Világos. Különben pedig egész jól mutat a dohányzóasztalon, a tálcán a melltartó az üdítő pohár mellett.
- Véletlenül került oda. Azt azért nem vettem fel, mert ...
- Ne folytassad, kitalálom! Ha le kellett volna vened Dénes előtt a felső ruhádat, nem lett volna az a melltartó elég mutatós.
- Engedjél! Megyek rendet csinállok. Eddig azt hittem, nem korholsz komolyan. Tévedtem.
- Összetörlek, esküszöm. Mit csináljak veled, te bestia?
- Törjél össze!
- Tényleg nem értem, miért kellett azokat is szétdobálnod.
- Milyen azokat? Kettő a szekrényben van, egy a fotelban, egy a dohányzóasztalon és egy rajtam. Milyen szétdobálásról beszélsz? Innen látom, a szekrénybe szépen vannak betéve.
- Igen, mert annak az ajtaját is nyitva hagytad.
- Nem hagytam nyitva. Emlékszem rá, bezártam, csak lehet, hogy rosszul, és magától kinyílt.

- Tőlem nem, az biztos. Nem is voltam a szobában. Tehát akkor, miért is került a dohányzóasztalra?
- Azért, mert kényelmetlen. Nem szeretem. Kidörzsöli a bőrömet. Érted már?
- A kérdés arra vonatkozott, miért került oda.
- Nem figyeltem, csak ledobtam valahova.
- Szívem, még jó, hogy nem azt a ruhát vetted fel, amit délelőtt vettem neked az esküvőnkre.
- Júúújj!
- Mi az, hogy júúújj?!
- Semmi. Hagyjuk!
- Te! ... Csak, nem?!
- Szemezttem vele, de nem mertem.
- Megörülök. Képes lettél volna befogni az esküvői kosztümödet?
- Olyan szép, és úgy örülök neki. Azt mondtad, elhozol egy csomó ruhámat, aztán tessék, most, hogy használni akarom őket, szemrehányást kapok?
- Jajj! Ne mondjál ilyen csúnyákat! Mi lenne, ha az arcomat is figyelnéd, nem csak a szavaimat?
- Nem haragszol rám?
- De, drágám, haragszom. Mérgemben pedig ölelgetlek.
- Ennek örülök, azért nem sietek rámolni.
- Tessék! Kellett ez neked, hogy rád fújjam a mérgemet?
- Emlékszel, Ferikém?! Nem is volt olyan rég, mikor dicsérted a frizurámat meg a körmömet. Akkor azt válaszoltam, mindkettőre gondot fordítok. Mit mondjak? Az együtt töltött hétvégén nem lehetek büszke a hajamra.
- Elég, ha én vagyok büszke rá. Szeretem összekócolni, szeretem simogatni, és szeretem ráfújni a mérgemet.
- Aranyos vagy. Tudom, hogy rendetlenséget hagytam magam után, de most boldog akarok lenni.
- Istenem! Ez a finom célzás, a vágyakat pontosan definiáló mondat. Ramóna néni tudomásomra hozta, hogy boldoggá tehetném. De hát hol, életem? Nézzél körül!
- Ferikém! Az igazgató úr boldoggá tett, neked csak tartósítanod kell az érzést.
- Szerencséd, hogy végig ott voltam melletted, mert ezután a buta mondat után megtanítanálak repülni.
- Rendetlen vagyok, és még butaságokat is beszélek, viszont nagyon szeretlek. Ölelj szorosabban! Ez jó. Ezt imádom. A legcsodálatosabb érzés, mikor így ölelsz, azt érzem, hogy össze-roppannak a csontjaim. Megsemmisülök a karjaidban. Kiszáll az erő a lábamból. Képtelen vagyok magamat tartani. Megsemmisülök a szerelmedtől.
- Te édes kis kócos vadmacskám. Mi lesz velem, ha elmaradnak a meglepetések? Ha nem lesznek szétdobálva a fehérneműid, ha az egyik cipőd nem a szobaajtóban lesz, miközben a másik az asztal előtt fejre állva... ha a tojásrántottát egyszer úgy tálalod, hogy nem lesz túl-

sütve? Akkor veszíti el életem az értelmét. Forró a szád, és izgató ez az erőszakos hegyes nyelved.

Semmi más nem történt, csak egymásba szédültünk. Percekig vagy órákig tartott a varázs, nem tudom. Amikor feleszméltünk a kábulatból, a ruhákon feküdtünk a heverőn.

- Drágám, ezt ki hinné el nekünk?

- Elhinni? Megérteni kéne. Ferikém, tökéletesen átéltük azt a szerelmet, ahol a testiség nem jutott szerephez.

- Hogy kerültünk a heverőre?

- Várjál! Még csak most fogom fel, hogy itt vagyunk. Melegem van.

- Nekem is. Azt hiszem, ledobom magamról a zakót meg a nyakkendőt.

- Ha két 37 fokos test összeölelkezik, mitől lesz melegük?

- Attól, hogy a ruháik felveszik a testük hőmérsékletét.

- Ha ez igaz, ebből is tanultam. Ezután csak meztelenül fogunk ölelkezni és csókolózni. Kiszáradt a szám.

- Jó. Holnap a buszmegállóban kipróbáljuk. Különben pedig az enyém is.

- Neked szokott fájni a nyelved?

- Mostanában ... néha ... könnyen sértődik.

- Enyém is érzékeny.

- Érzékeny, érzékeny, de nem sír, mert ha sírna, könnyezne, és nem száradt volna ki a szád.

- Ki kéne mennem a konyhába vizet inni.

- Akarod, hogy kivigyelek?

- Igen, de előbb vedd le a zakódat, mert nagyon gyűrött!

- Nem tudok felkelni, mert összeakadt a nyakláncod a nyakkendőmmel.

- Magamhoz láncoltalak. Nem örülsz neki?

- Lánc nélkül is rabul ejtettél.

- Nem a láncról beszélek, hanem a munkahelyről.

- Tudod, hogy örülök. A legnehezebb dolgon sikerült túljutnunk. Szeptembertől itt dolgozhatsz, már csak kérdés, hogy tudod elintézni ilyen rövid idő alatt?

- Azzal fogom kezdeni a hetet. De jó, még a fizetésem is több lesz valamivel, amire nem számítottam. Jaj tényleg, neked nem kellemetlen az igazgató kérése?

- Nem tudom, édes, milyen kérésre gondolsz.

- Arra, hogy megkért, a húga elkészíti a házának a tervrajzát, de te írd alá, mintha te készítettet volna.

- Ramónám, Tündit ismerem régóta. Tudom, hogy szakmailag felkészült, hiszen ő a főépítész a városnak. Ugyanakkor egyetértek Dénessel, itt akar építkezni a városban, ki tudja, nem kötne-e bele egy jóakarója, hogy a húga, aki főépítész, csinálja a terveket. Végül is Tündi dolgozik vele, és az én nevem alatt fut. Na, mondd már! Ha nem fordulunk hozzá kéréssel, biztos, nem velem íratná alá. Eszébe sem jutnék.

- Nem kerülhetsz bajba miattam?

- Nem igaz. Olyan naivan tudod előadni magadat, hogy egy húszévesnek is becsületére válna. Emlékszel, múlt héten, a zárt lakásajtó előtt? „Ferikém, most mi lesz?” Meg tudnálak enni. Bajba csak te kerülhetsz általam, és lehet, hogy máris úgy van.

- Csak legalább tudnám, hogy megöregedtem vagy megfiatalodtam?

- Hogy érzed?

- Úgy, hogy megöregedtem, mert messze van a konyha, és különben is, rossz volt felállnom.

- Mit nevetsz, te Boszorkány?

- Ahhoz képest, hogy mindketten fel vagyunk öltözve, nem mondhatnám, hogy jaj, de fitt vagyok.

- Ez van, édes, és még ezután következik az előjáték.

- Bárcsak úgy lenne, de előbb rámolnom kell.

- Ne izgulj, segíték! Ebben a fotelban még egy csomó hely van. Hozzál üdítőt, én addig összedobálok mindent!

- Ferikém, konstátalom: a zsák megtalálta a faltját. Azért, ha megkérhetlek, a nyakláncomat ne csomagoljad be a plédbe!

- Ne dirigálj! Hozzad az üdítőt, mert csikorog a torkom!

- Akarod, hogy valami harapnivalót készítssek? Bevallom, én éhes vagyok.

- Nana, kis huncut! Ilyet nem szoktam tőled hallani.

- Teljesen belémbeszéled.

- Részben. Mármint hogy részben beszélek is róla, na, de a munka sem lebecsülendő.

- Azzal persze nem törödsz, hogy milyen érzés lesz nekem a csalódás.

- Kis cicám, sajnos tényleg nagy hibám, hogy a viccelődésem néha otromba. Kérlek, ne haragudjál! Tudod, ha te csalódsz, akkor én is csalódok. Ezután örömünk és bánatunk is közös lesz.

Behozta az üdítőt, ami üdítő volt a számunkra, aztán végre átvedlettünk házi öltözkébe, mert éppen itt volt az ideje. A konyhában hagytam, hogy ő tevékenykedjen, mert úgy éreztem, ezzel a témával is túllöttem a célon.

- Min gondolkodsz?

- Semmin. Benned gyönyörködöm. Az én Ramónám ügyködik a konyhában. A haja...?

- Miért nem frizurát mondasz?

- Most kértem bocsánatot az otromba tréfáimért.

- Megfésülködjek?

- Már nem érdemes, mindjárt éjfél.

- Ne mondjad, mert sírva fakadok. Ez borzasztó. Tegnap jöttem, aztán mindjárt mehetek haza.

- Igen, de kezdhetsz intézkedni. Azért ez már nem olyan reménytelen. Sőt! Ha a mostani munkahelyedről sikerül simán eljőnnöd, gyakorlatilag semmi akadálya nincs annak, hogy együtt éljünk. Átszállítatjuk a bútoraidat. Láttam, az egyik szekrény sorodnak a négy szekrényét, ha kettesével egymás mögé rakjuk, a tetején elfér a franciaágy epedája, és azon fogunk aludni. Mit szólsz hozzá?

- Belegondolva, szokatlan lenne, de ha egész éjjel ölelnél, akkor nem félnék, hogy álmomban leesek.
- Még nem tapasztaltam, hogy leesel az ágyról.
- Milyen érdekes dolog ez is. Te nem úgy vagy vele, ha egy lapos tetejű ház tetejének a szélén kéne egy epedán aludni, attól félnél, hogy leesel?
- Sajnos nekem is ilyen gondolataim lennének. De most a lényeg: ha szabadulni tudsz az iskolából, költöztetlek. Lehet, hogy tényleg a szekrények tetején alszunk, de ez már nem akadály.
- Azt gondolom, nem kérdés, hogy eljöhettek, mert úgyis eljövök, ezen felül: nekem is jár a szabadság. Tehát ha elintézem az adminisztratív részt, akkor eljövök szabadságra, és itt leszek nálad, ha akarod.
- Várjál, ezt komolyabban átgondolom. Szóval... ha akarom, hogy a feleségem velem éljen, akkor ő erre hajlandó.
- Nem vagyok még a feleséged.
- A tegnapi hisztid után, a háztartási füzetemben beírtalak bevételi oldalra.
- Ezek szerint addig a kiadás oldalon voltam?
- Rosszul fogalmaztam. Sehol nem voltál, de most komoly bevételre tettem szert. Megnyertem a lottó főnyereményt.
- A tiédre is tehetek gulyáskrémot?
- Azért vettem.
- Nem lehetne, hogy én is hétfőn hajnalban induljak?
- Nincs busz, de ha lenne, sem egyeznék bele.
- Nem akarok hazamenni.
- Toporzékoljál!
- Utálatos vagy, tudd meg!
- Csak megkönnyítem az elválást.
- Nem is szeretsz engem.
- Próbálok bölcsen viselkedni. Amikor elbúcsúzunk egymástól, nem gondolok rá, milyen csodálatos érzés átölelni. Persze tudom, nem tart soká ez az ámítás, mert hazajövök, és mindenhol te vagy. Elmegy az élettől a kedvem. Ramónám édes, gyerekek lettünk. Nem értjük meg, hogy az anyu azért nem vesz fagylaltot, mert nincs rá pénze. Ilyen butaságot ne mondjál, hogy nem szeretlek!
- Jó étvágyat kívánok!
- Neked is, csillagom. Szeretem a melegszendvicset.
- A héten bekeményítek az önkormányzatnál meg az iskolában is. Szeretném elintézni, hogy csak ezen a héten kelljen dolgoznom. Jó lenne, ha esküvő után nem kéne a munkával foglalkoznom.
- Esküvő után különben sem kell, mert úgy intéztem, még szombaton lemegyünk Balatonra, és pár napig ott leszünk.
- Mindjárt megfulladok, pedig nem is halat eszem. Hogy mondod ezt, Ferikém?

- Úgy, hogy lefoglaltam a szobát ideiglenesen, négy éjszakára.
- De hát azt nekem az iskolában el kell intéznem, hogy elengedjenek.
- Most mondtad, hogy elintézed.
- Tudod mit? Biztos alaposan átgondoltad. Majd közlöd, hogy nekem milyen szerepet szánsz. Örülök, hogy lesz egy pici nászutunk, a többivel nem törődöm.
- Különben is azt mondtad, hogy rám bízod az életedet, ha lehetne, még a fizetésedet is én vehetném fel.
- Jól mondtam. Tapasztalhattad, tegnap kijelentetted, te veszed a kosztümömet az esküvőre, nem sokat tiltakoztam.
- Erről van szó. Megvívod a héten a harcodat, de ha nem sikerül, azokra a napokra még Balatonon leszünk, én adok igazolást.

„Tisztelt Igazgató úr!

F. Gyöngyvár Ramóna három napig nem tudott iskolába menni, mert nagyon meg volt fázva.

Üdvözlettel: Fenyő Ferenc”

- Nem fogja tudni, kiről van szó, mert F. Gyöngyvár Ramóna nem jár az iskolájukba. Egyébként pedig nem fogom rövidíteni a nevemet. Fenyőné Gyöngyvár Ramóna leszek. Továbbá minden bemutatkozásnál Fenyőnéét mondom.
- De hát szép neved van.
- Én is meg vagyok vele elégedve, de minden cselekedetemben azon leszek, hogy tudassam: hozzád tartozom. Nem foglak egy betűre degradálni. Tényleg megyünk Balatonra?
- Bizony, hogy megyünk, és meglepetésnek szántam. Komolyan gondoltam, hogy három munkanapot el lehet rendezni betegséggel is. Persze, ha te elintézed, hogy nem kell többet dolgoznod az iskolában, akkor valószínű tovább maradunk, mert én el tudom intézni a munkahelyemen, hogy legfeljebb két hétig szabadságon legyek.
- Úristen! Tudod, mikor voltam Balatonon?
- Ha nem haragszol, nem érdekelnek a balatoni élményeid, akármikor voltál. Az nem velem történt, tehát nem akarok hallani róla.
- Hova megyünk?
- Boglárra.
- Ott még nem voltam.
- Na, hála istennek, legalább nem lépnek közénk az emlékeid.
- Te buta, féltékeny lovagom! Közénk csak a halál léphet. Tudod, életem a kezédbe adtam, de egyúttal átmentem bogáncsba. Ragaszkodom hozzád. Bármit tehetsz velem, csak lerázni ne akarjál, mert soha nem fog sikerülni!
- Dilemmában vagyok. Ezután a kalóriadús táplálékfelvétel után komoly indíttatást érzek, hogy bármit tegyek veled, csak nem tudom, hogy viszonyuljak. Beláthatod, egy klimaxos vénasszonyhoz nem közelíthetek úgy, mint egy terhes anyához.
- Nézd, Ferikém, tudok alkalmazkodni. Közelítsél, mint egy terhes anyához, én pedig megpróbálom elviselni, mint klimaxos vénasszony. Arra fogok közben gondolni, az áldozattal jól teszek a szerelmemnek.

- Örülök, hogy kis lakásom van. A szobában a ruhák, a konyhában az edények maradnak rendezetlenül.
- Nem igaz, mert láttam, a szobában felstócoltad egy fotelba a ruháimat.
- Nemigazról ne tegyél említést, mert olyanod nincsen!

* * *

„Mintha a vágyad lennék, úgy higgy bennem,
mintha egy dallam lennék, hallgass engem!
Mintha a véred lennék éltesselek,
mintha csak benned élnék, érezzelek!”
(Adamis Anna)

14. fejezet

Vasárnap délelőtt elmentünk sétálni. Jó volt kiszellőztetni a fejünket, legalább addig nem gondoltunk a délutáni elválásra. Sikertelenül engem is megfertőznie. Étteremben ebédeltünk, minden tiltakozása ellenére. Otthon aztán megkezdődött a visszaszámlálás. Ültünk egymás mellett, fogtam a kezét, és időről időre azon kaptuk magunkat, hogy nagyokat hallgatunk.

- Szeretném, ha beszélne!
- Ramónám, ez milyen buta felvetés?
- Lehet, hogy buta, de te tudsz beszélni.
- Most én sem tudok, ahogy te sem, viszont mindketten egyre gondolunk.
- Nem akarok hazamenni.
- Drága kis virágszálam, ezzel a mondattal visszaidézted a gyerekkoromat, mikor este hívott az anyukám a konyhaablakon keresztül be a házba, hogy le kell feküdni, én pedig még játszani akartam a pajtásaimmal. Olyankor próbáltam még negyed- vagy félórászkát kikönyörögni tőle.
- Én is szeretnék olyat, de időre jön az a szemét busz.
- Ez az! Utáljuk együtt! Meglátod, elrepül ez az öt nap, utána mindig itt leszel velem. Sok mindent kell elintézned, ahogy nekem is.
- Szerdán bemégy a hirdetőbe megnézni, hátha kapsz leveleket?
- Bizony, és ha kaptam, akkor a szerelmemmel megvitatjuk a teendőket.
- Érdekes lesz. Pénzem nincsen, de lesz szavazati jogom, remélem, annak arányában, mert úgy igazságos.
- Mi lenne, ha megvernélek, és olyan állapotban vinnélek ki a buszhoz?
- Nekem könnyebb lenne. Verjél meg!
- Ott tartottunk, hogy a hirdetés figyelésén túl, készülnöm kell a nyaralásra. Át kell néznem a holmijaimat. Csillagom, te is holnap elkezdheted bepakolni bőröndödbe a ruhatáradat.
- Érdekes lesz, mert fogalmam sincs, hol van bőröndöm.
- Ha előbb mondd, szerezhettünk volna pár száz zacskit valamelyik bevásárlóközpontban.
- Bőrönd helyett?
- Úgy-úgy! Aztán a nyaraló udvarán teleaggatjuk a karunkat nylon szatyrokkal, és irány az emelet. Hadd röhögjenek az üdülőtársak, hogy megérkezett a feldíszített Fenyő.
- Ennyire ismernek téged?
- Soha nem jártam még ott, de egy karácsonyfát illik észrevenni nyáron.

- Vennem kell fürdőruhákat.
 - Ja! Azért nem láttalak még egyszer sem fürdőruhában, mert nincsen.
 - De van, és szalmakalapom is van, valamint fürdősapkám.
 - Gyerekcsináló sapi?
 - Pontosan. Bár nem tudom, miért mondják így a köznyelvben, mikor éppen hogy a gumival a gyerek fogantatását akadályozzák meg. Ugye pénteken jössz?
 - Pénteken?! De hát szombaton lesz az esküvő. Gondoltam, a házasságkötő teremnél találkozunk.
 - Helyes. Majd ott, 11 óra előtt pár perccel, de ne késél!
 - Kis buta! Csak nem megint sír az én szerelmem?
 - Dehogy sírok. Csípi a hagyma a szemeimet.
- Természetesen hagyma a közelben nem volt. Pontosan tudtam, mi baja van. Átöleltem.
- Butaságot kérdeztél, tessék szépen belátni! Jól tudod, az első adandó alkalommal repülök hozzád. Ha nem így lenne, nem szomorkodnék itt veled azért, mert mindjárt el kell válnunk.
 - Akkor is hallani akartam. Különben pedig jól tudod, mindent elhiszek, amit mondasz.
 - Azért, mert tudod, hogy csak viccből hazudok neked.
 - Ne engedj el! Öleljél, és nagyon szeressél! Ezt egyszer szeretném, ha lefényképeznénk, mikor így csókolod a kezemet.
 - Drágám, kiviszlek a buszhoz, aztán hazajövök, és vágok neked pár ilyen fotót, illetve felvételt a kameráról. Mire hazaérsz, ott lesz a számítógépedben, illetve a postádban. Ne lepődjél meg, ha a kézcsóknál erotikusabb felvételeket is látsz majd!
 - Csak nem?!
 - Mindig közöltem veled, amikor működött a kamera.
 - Valami rémlik, de elvetted az eszemet, aztán megfélemeztem róla. Nem akarom, hogy átküldjed, hátha illetéktelenek kezébe jut. Mi lenne, ha elvinném a kamerát? Ideadod?
 - Mi van, Bogárkám, lehet, hogy otthon mégsem a sírás vár rád?
 - Te láttad őket?
 - Nem, mert veled akartam megnézni. Viszont, mivel tudom, hogy mikor működött a kamera, hát bizony Ramónám, jobb ha már előre pirulsz! Pénteken kora délután ott leszek nálad. A barátomé pedig szombaton délelőtt fognak jönni a feleségével.
 - Valamit készítenem kell a vendégek fogadására.
 - Majd együtt csináljuk. Remélem, nem lesz bizonytalan az igened?!
 - Bizonytalan nem lesz, csak kimondani lesz nehéz, mert biztos végigsírom a szertartást. Ferikém, gondold meg, részemről mindenki ott lesz, aki jelent valamit az életemben. A barátnőim, a kollégáim és a gyerekeim.
 - Ettől félek én, hogy megfosztalak a gyerekektől, akiket gyerekeidnek nevezel. Vajon pótolni tudom az ő szeretetüket?

- Felelőtlenség lenne határozott választ adnom, mert nem tudom. Az iskola nekem a második otthonom volt. Ez nem egy hétköznapi munkahely. Tudod, hány karácsonyt töltöttem köztük? Nekem nem volt családom, természetes, hogy ünnepnapokon én voltam az ügyeletes.
- Ha hiányozni fognak, beülünk a kocsiba, és meglátogatjuk őket. Te síró kisbaba. Szegény tanítványaid, akik ettől a nagy gyerektől igénylik a tanácsokat.
- De pedig tudok nekik tanácsokat adni. Nem hiszed el?
- Elhiszem. Neked, édes, mindent elhiszek.
- Akkor miért nevetsz ki?
- Ne haragudj, édes! Nézzél oda a fotelba!
- Mondtam tegnap, hogy elrámolom a ruháimat.
- Valamire emlékszem. Holnap takarítani fogok, majd elrámolom. Mondtam már, hogy remekül tudsz tésztából kovászt csinálni?
- Egye meg a fene a tésztát! Ideges lettem tegnap, mert éreztem, hogy nővel beszélsz, és fontosabb volt számomra, hogy hallgassam, mint a hülye tészta. Félrehúztam, aztán elázott a vízben. Nem baj, jó volt a pörkölt kenyérrel is.
- Bizony jó volt, életem. Nagyon fogsz hiányozni. Azért jó lenne magadban tisztázni: terhes vagy klimaxos nem akarsz lenni?
- Magamban tisztáztam, csak kimondani nem merem. Tisztában vagyok vele, hogy mi lehet a legrosszabb és mi lehet a legjobb, ami vár rám. Nem akarok itt hagyni. Ha hihetek a kijelentésemnek, akkor mindent vállalom. Tudod, múltkor azt is mondtam, hogyha éhezni kell, szenvedni nem akarok, de haljunk meg együtt, az jó, azt nem bánom.
- Nem tudom, hogy dolgozzák fel magukban azok a férfiak, akiknek szülés közben hal meg a feleségük. Én képtelen lennék rá. Persze, azt el tudom képzelni, hogy örül az ember az utód születésének, de amikor a világra jön, akkor még igazán az érzelmi kötődés az anyához van csak. Én így képezem el. Még semmit nem tudunk, csak azt, hogy mindent elkövettünk az ügy érdekében. Ezt pedig felelőtlenül nem szabad csinálni. Biztos, hogy az életeddel játszol, ha ideillik a játék kifejezés. Ha felelőtlen lennék, az olyan lenne, mintha tudatosan egy autó alá löknék. Nem érhet többet a saját életem nekem, mint a tiéd, és nem is ér. Ebben biztos lehetsz.
- De mit fog szólni Dénes, ha engem felvesz, aztán kiderül, hogy még az évet sem dolgozom végig?
- Nem tudom. Ha terhes vagy, akár betegállományba is mehetnél, gondolom én. Ehhez nem kéne munkahelyet cserélni.
- Ha elkezdem intézni a kilépésemet, nincs visszaút.
- Hallgatlak, szívem, vagy vége a mondatnak? Várom a kérdésedet: „most mi lesz Ferikém?” Hazautazol, a jövő héten pedig megpróbálsz megtudni, mi az igazság!
- Igen, azt hiszem, az lesz a leghelyesebb, ha elmegyek ultrahang vizsgálatra. Legfeljebb ki-nevet az orvos, hogy mit akar ez az öreglány.
- Csobogj csak, kis patak!
- Elképzelni nem tudom magamat anyának. Az olyan csodálatos érzés lenne, hogy nem merek belegondolni.

- Örülök, ha így látod. Ezek szerint, ha kiderül, az én szerelmem boldog lesz, és nem fogja zokogva kérdezni tőlem: „Ferikém, most mi lesz?”

- A te szerelmed mindig ezt fogja kérdezni. Én bizonytalan leszek abban is, mint sok másban. Nekem halálomig szükségem lesz, hogy te erősítsél a döntéseimben. Ez régen nagy probléma volt. Tudod, magammal megbeszéltem valamit, aztán előadtam a férjemnek. Kikértem a véleményét, ő pedig: „tudod, édesem, én azt hiszem ...” Na, ez éppen elég volt ahhoz, hogy elbizonytalanodjak én is. Előttünk egy megoldatlan kérdés, és mindketten úgy álltunk hozzá, hogy: „én azt hiszem ...” Ebből aztán sok értelmes döntés született. Örülök, hogy ez az időszakom lezáródott. Kezedbe adtam a sorsomat, aztán kezdjél vele, amit tudsz!

- Azért ez nagy felelősség ám, életem. Ramóna szerelmes lett, életét a szerelme kezébe adja.

- Ennyire én is tisztában vagyok a csillagjegyekkel, neked ez nem olyan megerőltető.

- Mi lesz, ha gyerekünk lesz? A szerelmem mindent megenged majd neki, én pedig harcolhatok a majomszeretet ellen.

- Valami azt súgja idebenn, két majom fog harcolni a gyerek szeretetéért.

- Hogy van ez? Te vagy tipikus halak, vagy én vagyok tipikus bika?

- Elvégre jellemző a csillagjegyemre, az otthonomban elég rendetlen vagyok. Ami pedig az uraság bikaságát illeti, a csillagjegyedre nem nagyon ismerem, a férfiaságod eredményességéről pedig éppen most konzultálunk.

- Te elbűvölő nőszemély! Eszembe jutott, milyen harciasan álltál ki Dénes előtt a fizetésedért.

- Azzal nem foglalkoztam. Tisztában vagyok vele, a szakmai múltammal annyi bért fogok kapni, hogy ne haljak éhen. Nem érdekel a pénz, soha nem is érdekelt. Ma már bankszámlára utalják át a fizetéseket, gondolom ez a gimiben is így lesz, mert különben azt mondanám, havonta bejöhetsz aztán felveheted a titkárságon. Kezdjél vele, amit akarsz!

- De ha elköltöm magamra?

- Nem hülye vagyok. Fel tudom mérni, kire bízom az életemet. Végre teljes mértékben élhetek a hivatásomnak. Nem kell hétköznapi dolgokkal foglalkoznom.

- Főzzünk egy kávé, hogy friss legyél az úton?

- Nem akarok friss lenni. Remélem, lesz ülőhelyem. Olvasni fogok, de jobb lenne, ha elaludnék.

- Cicám, úgy érzem, ez az utolsó ilyen utad. Próbálj erős lenni! Úgy nézel ki, mintha a kivégző osztag elé készülnél.

- Nem tudom, külső szemlélő számára milyen vagyok. Fél évvel ezelőtt kezdtem magamon furcsa jeleket tapasztalni. Tudod, voltak drámák az életemben, de igazán nem kellett mélyen beleélni magamat, mert mindig jött valami, amibe belekapaszkodhattam. Visszagondolva, a férjem halála volt az egyedüli, ami után nem dobtak mentőövet. Kezd bennem tudatosulni, elszürkült a házasságunk. Jó volt, de minden előre kalkulálható. Persze, hogy megviselt a halála, ugyanakkor továbbra is teljes biztonságban éltem, igényeimnek megfelelően mindegyik megvolt. Kollégáim vagy barátnőim pedig mellettem voltak, és vigasztaltak. Most nem tudok mit kezdeni magammal. Berobbantál az életembe, hoztad a tökéletes biztonságot, valamint a teljes felfordulást is. Gondold végig, Ferikém! Jelenleg az egyedüli fix pont te vagy az életemben. Nincs lakásom, nincs munkahelyem, és főleg: nincs eszem. 47 évig lassan, de szorgalmasan építettem az életemet, mint a szorgos méhecskék, és most hazamegyek az üres lakásba, ami eleve nem az enyém, de fogalmam nincs, meddig fogok benne lakni. Igazán még a bútoraimnak sem örülhetek, mert lehet, meg kell válnom tőlük. Egyetlen

szalmaszál te vagy, de nem fogod állandóan a kezemet. Félek, lehet, hogy hülyén intézem el a kilépésemet. Lehet, nem fognak elengedni szeptemberig. Félek, mit fogsz akkor mondani. Szeretném biztosra tudni, mi bennem ez a változás. Egyik pillanatban azt gondolom, ha klimaxos vagyok, az nem baj, mert minden nőnek át kell esni rajta, te pedig tudtad, hogy ki mellett parkoltál le. Ha erre gondolok, nem bánám, ha a tünet ez lenne. Igen ám, de anyának lenni?! Világéletemben szerettem volna magamhoz ölelni a kisbabámat, aki az én véreimből az én testemből született. Én adtam neki életet. Ez az igazi hivatás, de nem jött létre, bár utolsó percig ábrándoztunk róla. Valószínű, a határozottságunknak köszönhető, hogy nem jártunk utána. De tényleg... mi van, ha most terhes vagyok? Nem tudom. Sok évig ábrándoztam, aztán most derülne ki, hogy már nagy gyerekem, gyerekeim lehetnének, ha nem vagyok határozatlan? Természetesen, megmaradtam volna a férjem mellett, de feltétlenül vállaltam volna, valami mesterséges beültetést. Vajon, ha most kiderül, tökéletes lesz a boldogságom? Mire felnő a gyerekünk, addigra mi sajnos öregek leszünk. Nem adhatom meg a gyerekemnek azt, amit egy másik gyerek megkaphat. Félek, vágyom rá, örülök és bánatos vagyok. De legalább a teljes bizonytalanságban mindig mellettem lennél. Este a karjaidban alhatnék el, ahogy hétvégeken. De nem. Lefekszem, aztán a sötétben ábrándozok.

- Miről ábrándozik az én kincsem?

- Arról, hogy magadhoz ölelsz, aztán csak azt veszem észre, hogy potyognak a könnyeim. Sok évig hittem, hogy boldog vagyok. Most tudom, nem ismertem az igazi boldogságot. Átélttem borzalmakat, átéltem nyugodt éveket, de égni soha nem égtem. Most, hogy tökéletes bizonytalanságban vagyok, most égek. Soha nem éreztem azt, hogy nem tudom, mi lesz velem öt év múlva. Pontosan tudtam. Ma nem tudom, mit tartogat a holnap. Türelmetlen vagyok, elégedetlen. Élni akarok, de hétközben csak vergődök, hogy a víz felszínén maradjak.

- Angyalkám, ezek szerint inkább károd származik belőlem, mint örömd. Ne kezdjél sírni, mert már nem fordulhat elő, de mi lenne, ha kilépnék az életedből?

- Pontosan tudom. Végeznék magammal. Önző lettem. Nem engedem el ezt a boldogságot. Vagy élhetek ebben, vagy nem akarok élni. Halálomig égni akarok. Nem azért születtem a földre, hogy vegetáljak. Eddig vegetáltam. Nem rosszul, de eseménytelen volt az életem. Belekóstoltam, megízleltetted velem, és képtelen lennék visszazökkenni a kényelmes, de áporodott állóvízbe. Pontosan tudom, sokat fogunk veszekedni, amihez nem voltam hozzászokva. De a békülés ízét sem éreztem soha.

- Ramónám, ez az utolsó hét lesz a legnehezebb mindkettőnknek, de gondoljunk arra, hogy utána miénk a világ! Gyere drága, még egyszer kérem ezt az érzéki szádat, aztán kiviszlek a pályaudvarra!

- Szeretlek. Nagyon fogsz hiányozni. Ideadod a kamerát?

- Húúú! Hogy stílszerű legyek, én is szeretlek, és hozom a cuccot.

* * *

„Akit párodul melléd rendelt az ég,
becsüld meg, szorítsd meg kezét,
és ha minden álmod valósággá válik,
akkor se feledd, légy hű mindhalálig!”
(Madách Imre)

15. fejezet

- Fenyőné nagyságos asszony, lenne kedves adni nekem egy kis üdítőt?
- Úristen, milyen érdekes, Ferikém! Most először vagyok így szólítva, és egyáltalán nem idegen a számomra.
- Gondolom édes, azért nem idegen, mert ketten ülünk a kocsiban, másnak aligha szólhatott a kérés.
- A Fenyő sem volt idegen, nem csak a kérés.
- Mert nekem egy erkölcsös szerelmem van. Akivel lefekszik, az számára nem lehet idegen, még akkor sem, ha egy fenyő.
- Az sem idegen, ha néha szúr.
- Azért szúr, mert ezüstfenyő.
- Mindjárt meglátjuk a Balatont.
- Ha nem adsz pár korty üdítőt, lehet, hogy nem fogod meglátni, mert kiszáradok, és meghalunk mindketten.
- A fenyő jól viseli a viszontagságos körülményeket, ez alól az ezüstfenyő sem kivétel. Ha így van megírva a nagykönyvben, hát legyen úgy! Fenyőnéként fogok meghalni veled boldogan.
- A boldog halált nem tudom garantálni kedves nemes fenyő asszonyság.
- Tessék az üdítő! Ameddig iszol, nem mondsz butaságokat.
- Köszönöm, ez a pár korty elég volt.
- Egészségedre! Úgy érzem, álmodom. Végre végre végre! Ezután soha többé nem kell hisztiznem az elutazásaink miatt. Aranyosak voltak a kollégáim meg kolléganőim.
- Egészen szemrevaló a Judit kolléganőd.
- Udvaroljál neki! Nyugodj bele, őt nem kell fél évig puhítanod, mint engem.
- Csak teszteltelek, hogy igazat mondtál-e a hisztivel. Azért azt őszintén megmondom, még akkor is, ha haragszol, jól megnéztem a tanári kart. Csodálkozom, hogy tíz évig özvegy voltál. Ramóna bizony megállja a helyét, mint nő.
- Tudom, szédítesz, hogy enyhítsd az előző kijelentésedet.
- Rendben, akkor még valamit, aztán kezdjél vele, amit akarsz! Juditnál százszor szebb vagy. Lehet, hogy egy másik férfi szemében az a három fiatal kolléganőd többet nyomna a latban, de szeretném azokat a huszonéveseket 25 év múlva látni, és olyannak, amilyen most te vagy.
- Örülök neki, tudom, hogy igazat mondsz.

- Sajnálom a tanítványaidat. Megsiratták Ramóna nénit. Örültek a boldogságodnak, de még nem tudják, hogy többé valószínű, nem fognak veled találkozni.
- Ez igaz. Pár hét alatt megváltoztam. Önző lettem. Nem ismertem a féltékenységet. Tudom, sokszor fogok emiatt szenvedni, de tudom azt is, hogy színes lesz ezután az életem. Azok a tanítványaim, akik megérdemlik, biztos, hogy elnyerik az életben a jutalmukat érte. Ha a volt férjem emléke tompul bennem, a tanítványaimé még inkább elmosódik idővel.
- Tedd a szívedre a kezed életem, és úgy mondd, minek örülsz jobban!
- Mindig őszinte leszek hozzád, most is, miközben valószínű, te nem fogsz annyira örülni a válaszonak: nem tudom eldönteni, és nem is akarom. Nekem gyereke csak a férjemtől lehet, tehát fölösleges lenne ezt az érzést megpróbálni függetleníteni tőled. Nem akarom, és kérek, ne is próbáljál ilyet belém beszélni! Tegnapról hiszem, megtörtént velem a csoda, anya leszek. Mától kezdve pedig feleség is vagyok. Nélküled soha nem lettem volna terhes.
- Mert elfecsérelted az utolsó tíz évedet. Mástól is teherbe eshettél volna, nem csak tőlem.
- Valóban, de a többiek védekeztek. Mi van, Ferikém? Ne rángassad a kocsit, mert a végén karambolozni fogsz! Te akartál ilyet hallani tőlem.
- Hány férfi volt az életedben?
- Kimondom: hülye vagy... és megértem. Majd lenevellek én a buta tréfáidról.
- Kérdeztem valamit!
- Mit kérdeztél, édes? Ne ölelgessél, mert nem szeretem, ha egy kézzel fogod a kormányt!
- Te bestia! Érzed, milyen indulatot tudsz belőlem egyetlen mondattal kiváltani?
- Érzem. Szeretném, ha te is éreznéd, fordítva. Hinni akarom, beteljesült életem legfőbb vágya. Ebben nem leszek bizonytalan. Hiszem, hogy terhes vagyok, és minden erőmmel azon leszek, hogy kihordjam a babánkat. Tegnapról kezdve megváltozott a hivatásom. Anya akarok lenni.
- Bizony jól sikerült az első randevúnk. Így kell ezt, édes, csinálni, nem szörözni rajta. Először megcselekedni, mit megkövetel a haza - mármint az utódról való gondoskodás -, aztán jöhet az örömködés.
- Világos, csak tudnám, melyik volt az alkalom, amikor teherbe estem, de nem örömködés által. Tudod, nem emlékszem rá, hogy egyszer is kiült volna közben az unalom az arcodra, vagy valamiféle kötelességtudat.
- Nem baj, ha nem vetted észre, én azért tudtam a kötelességemet. Megjelent a csaj a presszó ajtajában, rád néztem, eléd siettem, hogy kezet csókoljak, de közben cikáztak a gondolataim. Mikor számmal érintettem a kacsódat, döntöttem: ennek a szép asszonynak még ma gyereket csinálok!
- Bohóc. Előbb döntöttél, majd percek múlva engedélyt kértél, hogy megfoghassad a kezemet.
- Jaj, édesem! A gondolataim első perctől kezdve máshol jártak, nem a kezed körül.
- Tartok attól, most is elkalandoztak.
- Ááá! Ne hidd! Az van rajtad, amit én vettem neked a múlt héten a fehérnemű szaküzletben?
- Nem. Átcsereztem egy agyonmosottra. Gumiház kiszakadva, egyébként is lyukas. Ez itt Aliga?
- Aranyos, hogy a földrajztanárnő tőlem kérdezi.

- Drágám, tedd hozzá, biológia szakos is, miközben momentán azt sem tudja, fiú avagy lány. Nem is lényeges. A férje naponta többször fogja emlékeztetni a nemére.
- Juhuhúújj! Szegény Fenyő!
- Mi van? Látod a sötét jövődet? Ez van. Most feldíszítve pompázik, aztán elkezdődik a kopasztás. Elhullatod a tüskéidet.
- Leeszel rólam mindent, aztán kidobsz a második emeleti ablakon?
- Ferikém, egymásra találtunk. Kétségtelen, engem kellett még sorjáznod, de jelentem, azt hiszem, ma már én is olyan ... vagyok, mint te.
- Ramónám, az utód az anya, vagy az apa tulajdonságait örökli nagyobb mértékben?
- Nem tudom, hülye lesz az így is, meg úgy is, de közben a világ legszebb, legokosabb gyereke.
- Szeretném meglátogatni.
- Én pedig abban reménykedek, hogy felnőtt korában nem akarja viszonzni a látogatásaidat, mert az neked fájna.
- Röff-röff-röff. Akarod, hogy ne látogassam?
- Momentán csak annyit akarok, hogy az útra koncentrálj! Milyen nyugodtnak látszik a tó.
- Ma még megfürdetlek benne.
- Én is úgy terveztem. Sajnáltam Dénest. Nem hiszem, amikor úgy döntött, hogy eljönnek az esküvőnkre, eszébe jutott, hogy én meg cserben hagyom.
- A pályázat még nem futott le, tehát időben voltunk. Különben pedig egészen biztos, Tündi beszélte rá, hogy jöjjön ő is el velük.
- Helyes nő. Kénytelen leszek odafigyelni rád.
- A Dugóról mi a véleményed?
- Mindegy, ha már megfertőztél, lássad a következményeit! Melyik dugóról?
- Csak azt ne hidd, hogy magas labda! Nem a te dugóról érdeklődtem. Magamat ismerem.
- Nagyon komolynak tűnt. Milyen sokan fürdenek.
- Két dolgot megjegyzek, szívem: Dénes nem jár rosszul velem, mert aláírom a tervrajzokat, másrészt pedig az én édes kis tanárnőmre sanyarú hónapok várnak. Nem fogsz dolgozni, táppénzes állományban leszel végig, tehát háziasszonykodni fogsz.
- Borzasztó még rágondolni is. Minden gondolatom a szerelmem körül forog majd.
- Csak nehogy ráunjál a szerelmedre a nagy magányodban!
- Nem leszek magányos, indítok egy biológia szakmai listát. Azt nem akarom, hogy kiessek a munkámból. Sütök, főzök és terített asztallal várom a szerelmemet. Valamint tornázni járok, és sokat fogunk sétálni. Azt ígérted, mindent megteszünk, hogy egészséges gyerekünk legyen. Tudod, Ferikém, az lesz a baj, hogy az anyagiakat mindehhez neked kell megteremtened, mert az én táppénzem csak vegetálásra lesz elég.
- Ha vegeta nélkül is lehet vegetálni, akkor azzal is spórolunk. Vállalok tervezést, amit régebben is csináltam, mikor lakásra gyűjtöttem. Emlékszel még, azt mondtam, fogom a kezedet, és úgy viszlek végig a göröngyös úton? Ha ez nem elég, akkor ölbe veszlek, úgy megyünk tovább. Még nem voltam szülőszobában, de az biztos, hogy egyik kezetre máris igényt tartok.

Szülés közben fogom, és sugározni fogom neked az erőt. Hiszem, hogy sikerülni fog. Egyébként pedig most jutott eszembe, Ramóna néni vállalhat magántanítványokat is.

- Tegnap, mikor megkaptam az ultrahang eredményét, és gratulált a doktornő, elhagyott a maradék eszem. Én, mint anya? Nekem gyerekem, akinek minden vágya ez volt? Ilyen boldog nem lehetek. Persze, hogy szüleim, testvérem elvesztése, majd nagynéném, illetve volt férjem tragikus halála, megviseltek, de valahogy az igazi drámát nem kellett átélnem. Az életem nem a kudarcokról szólt. Nem hiszem el, hogy szerelmünk gyümölcsét ringathatom a karjaimban. Ez több, mint meseszerű. Igen, mindent betartok, amit az orvosok mondanak. Anya akarok lenni! Ha nem sikerül egészséges gyereket világra hoznom, akkor fizetek az életemmel. Nem akarok nélküle élni, és hiszem, hogy jössz velem, mert megígérted.

- Csillagom, mit fog szólni az üdülő vezetője, hogy egy könnyes szemű terhes anyával jelenek meg?

- Honnan tudja, hogy terhes vagyok?

- Kinézi belőlem. Különben pedig azt tudja, hogy ma csomóztuk egybe az életünket.

- Azt mondtad, hogy nászutasok vagyunk?

- Világos. Ez naponta 15 százalékot hoz a konyhára. Minél tovább maradunk, annál több a kedvezmény.

- Jézusom! Mindenki azt hiszi az üdülőben, hogy egy fiatal pár érkezik?

- Ne izguljál, majd megpróbálunk nem csoszogni!

- Megőrülök! Mondd, van az életben olyan, amiből nem vagy képes viccet csinálni?

- Például belőled, édesem.

- De, belőlem is viccet csinálsz.

- Nem baj. Nyolc hónap múlva megszülsz a kis poént. Megérkeztünk. Beállok az udvarra, és elkezdődik közös életünk.

- Szép ez az üdülő.

- Én választottam, életem. Szépek a szobák is, és főleg nagyok. Nyolcszemélyes a legkisebb.

- Azon gondolkodom, mi lenne, ha itt a parkolóban megcsócsálnám a füledet?

- Rossz fényt vetne rád. Azt hiszem, nincsenek hozzászokva ezen a vidéken a szerelem ilyenfajta megnyilvánulásához. Tudod, itt még a hagyomány dívik.

- Azt mondtad, mivel telepakoltuk a kocsit, ha leérvünk, és kirámolunk a szobában, elmegyünk vásárolni.

- Szörnyű sejtésem van. Valami itt benn azt súgja nekem, hogy te éhes vagy.

- Csodálkozol rajta? Neked elég volt az ebéd, amit az étteremben kaptunk?

- Mert ha elég volt...?

- Akkor nem szóltam semmit, és azt is halkan mondtam.

Tetszett a határozottsága. Elfoglaltuk a lakosztályunkat, felhordtuk a kocsiból a szükséges holmikat, aztán irány egy tóparti sütöde. Tudtam, hogy nagyon szereti a halat.

- Milyen formában kívánja az én szerelmem elfogyasztani a holt halat?

- Előbb igyunk valamit!

- Rendben, de itt Hubertust nem árulnak, és ha mégis árulnának, azt nem tudnám kifizetni.
 - Jól érvelsz. De vajon mit mondanál akkor, ha ingyen kapnánk?
 - Bajban lennék.
 - Én pedig örülök, hogy ilyen előrelátó vagy. Természetesen nem akarok alkoholt fogyasztani. Viszont egy hideg narancslét igen.
 - Ez esetben, kedvesem, menjél ahhoz az ablakhoz, ahol az italt lehet kérni, én pedig megrendelem a dögöket.
 - Neked Unicumot hozzak?
 - Hallani nem akarok róla az elkövetkezendő évben. Na, de majd azután mindent bepótolunk. Ültünk a vízparton, ettük a halat és ittuk az üdítőt.
 - Ferikém, te nem is szereted a halat.
 - Jé! Tényleg. Most mit tegyek, ha megkívántam?
 - Hányingered szokott lenni?
 - Azt hiszem, három.
 - Akkor ezt megbeszéltük, te nagy bohóc. Finom a pizstráng.
 - Könnyen bohóckodok egy ilyen ragyogó nő társaságában.
 - Szabad még egy üdítőt kérnem?
 - Tőlem kérdezed, mikor mindent te fogsz fizetni?
 - Ééén?! Az érdekes lesz.
 - Ne monddad olyan hangosan, mert meghallják, hogy nincs nálunk pénz! Hozzál még üdítőket, én pedig megrendelem az összes palacsintát!
 - Tényleg, nálad sincs pénz?
 - Nincs, veled fogok fizetni.
 - Ahogy ismerlek, ahhoz megehetjük a teljes készletüket, hogy velem fizessél.
 - Az egész világon nincs annyi hal, amiért odaadnálak. Na jó, nem butáskodok tovább, megyek rendelni. Négyféle palacsinta van, mindegyiket megkóstoljuk, aztán valahogy hazagurulunk.
 - Ferikém, nyolc óra van. Lesz ebből még ma fürdés?
 - Gondolod, hogy sötétedés után lezárják a tavat?
 - Akkor semmi baj, mert leússzuk a kalóriát.
 - Snassz, hogy mi úszunk a pizstráng helyett.
- Megettünk, megittunk mindent, addigra éppen besötétedett, aztán szerencsénkre hazavitt az autó.
- Szép vagy. Ruha nélkül sokszor láttalak, bár még nem elégszer, fürdőruhában azonban soha.
 - Zavarba hozol. Különben is olyan nagy a hasam.
 - Sajnos ez vele jár a terhességgel.

- Bizony, ha jól számolom, akár már egy hónapos terhes lehetek. Milyen érdekes! Te is terhes vagy?

- Ramónám, ragaszkodsz a karórádhoz? Nem biztos, hogy örülne a fürdésnek.

Az emberekből kihalt a romantika. Igaz, este volt és sötét, de finom, meleg a víz, és alighanem ketten tartózkodtunk benne egész idő alatt. Fürdősapkát elfelejtett felvenni, így azután meglehetősen átalakult a frizurája, mivelhogy alaposan megfürdettem. Kiviháncoltuk magunkat, aztán persze jó volt visszamenni a meleg szobába. Kivételesen engem sem kellett ringatni, bár az is igaz, majdnem másnap kerültünk ágyba.

* * *

„A lélek, amely mélységesen és erősen szeret, nem lehet gyáva.”
(Edmondo De Amicis)

16. fejezet

- Szia! Jó reggelt kívánok az én kis csillagomnak.
- Szia, Ferikém!
- Te csúnya, majdnem bekaptál, olyan nagyra tátottad a szádat!
- Álmos vagyok.
- Kávéval akartalak ébresztetni, de a szándék önmagában kevésnek bizonyult. Kávénk ugyanis momentán nincsen.
- Most mi lesz?
- Drága kis rekedt hangú énekes pacsirtám, az lesz, hogy mindjárt megzab... megeszlek, olyan édesen tudod ezt kérdezni.
- Egyél meg!
- Husit kenyér nélkül? Jó lenne az nekem?
- Ja persze! Kenyerünk sincs.
- És még sorolhatnánk, hogy mink nincsen. Mindig ennyire ki szoktál fáradni esküvő után?
- Igen. Ezért is hagyok pihenésre 25 évet két esküvőm között. Jó, hogy rákérdeztél, legalább felelevenednek bennem az emlékek.
- Viccnek szántam. Esküszöm, nem jutott eszembe, hogy ez neked a második volt. Ne haragudjál!
- Tudod, az utolsó pár évben összesen nem foglalkoztam annyit a volt férjem emlékével, mint az elmúlt hónapban. Bevallom, boldog tudnék nélküle lenni, ha hagynád.
- Még egyszer: Bocsánatot kérek, eszembe sem jutott. Különben nincs okom rá, hogy bántsalak. Magad döntöttél úgy, hogy leveszed a jegygyűrűdet, ezt soha nem fogom elfelejteni. Tény, én is gyarló lélek vagyok. Az irigység beszél belőlem, amikor felemlítem őt. Miért nem tudtunk húsz évesen találkozni?
- Erre én is sokszor gondoltam az elmúlt hetekben, a nagy magányomban. Gondold meg, vannak emberek, akik az egész életüket boldogtalanságban élik le, mi pedig boldogok lehetünk.
- Azért egyenlőségjelet ne húzzál közénk! Ha nagyvonalú akarok lenni, fél éve érzem, mi a boldogság. Addig csak güriztem, na és volt egy remek mostoha gyerekkorom.
- Viszont voltak szüleid.
- Most is vannak. Tapasztalhattad, hogy nyomultak a házasságkötő teremben. Röhejes. Jelen volt egy barátom a feleségével, két évfolyamtársam a családjával, és ezzel kifűjt. Miközben megkapták anyámék az értesítést, hogy járomba hajtom a fejemet.
- Feltételezem, jólesett volna nekik, ha előbb bemutatasz.
- Nekem is sok minden jólesett volna az elmúlt közel ötven évben. Mindegy, egymásra talált a két árva. Nem is bánom, hogy neked nincsenek rokonaid.

- Valahol vannak, csak én nem tudok róluk.
 - Mit álmodtál?
 - Semmire nem emlékszem. Este úgy kiszívta minden erőmet a Balaton.
 - Baj van, Ramónám. Ha te semmire nem emlékszel, akkor biztos nincs is mire. Én viszont ezek szerint megcsaltalak.
 - Ha jó volt, akkor egészségedre!
 - Nem hajó volt, és nem is tüsszentettem. Ez az álomszuszék ásózó tündér volt.
 - Láttál már ásózó tündért?
 - Eddig még nem. A tündérnek nem az az ismérve, hogy minden kívánságát teljesíti az embernek?
 - Hímtündérek nincsenek? Mert most jónéven venném, ha kimennél helyettem a fürdőszobába ügyintézni!
 - Annak nem sok értelme volna, de kiürítek egy üdítőszüveget neked.
 - Na, mert annak lenne értelme, igaz? Vagy az van, hogy romlik a memóriád, vagy tényleg hajóval csaltál meg.
 - Ha elkészültünk, lemegyünk a büfébe kávézni, aztán valahol veszünk reggelinek valót, de utána mit csináljunk?
 - Ez nem kérdés ilyen melegben a Balatonnál. Fürdünk.
- Úgyis történt, ahogy óhajtotta. Tíz órakor a parton voltunk, ami nem nagy csoda, ha figyelembe vesszük, hogy az épület, amiben laktunk, lehetett a parttól vagy tíz méterre. A meleg ellenére a víz nem tűnt olyannak, mint este. Bemenetelnél pipiskedtünk egy darabig, de aztán jót pancsoltunk. Mikor kijöttünk, csillagom elsősorban a napszemüvegét hiányolta, de a napolajat is a szobában hagytuk. Felajánlottam szolgálatomat. Ő csak üljön a padon a stégen, és szárítkozzon, majd én elővadászom a napolajat valahonnan. Nem mondhatnám, hogy gyorsan rátaláltam, viszont ezzel szemben elég lassan. Végre minden kellék megvolt, még törölközőket is vittem, amire leheveredhetünk, már aki heverni akar, mert én olyan nagyon nem vágyom rá soha. Tudom, gyerekes dolog, de mikor megláttam, hogy egy férfi ül mellette, és beszélgetnek, bizony féltékeny lettem, miközben ebben nincs semmi különös. Az a tény, hogy odaérve hallottam, hogy tegeződnek, csak tetézte rossz érzésemet. Ráadásul pár mondat erejéig még folytatták a diskurzust, aztán ő állt fel, és jött oda hozzám.
- Menjünk a főre! Bekenjük egymást, aztán pihenünk.
- Szó nélkül mentem mellette.
- Sokáig kerested?
 - Nekem úgy tűnt, aztán kiderült, nem elég sokáig. Könnyen ismerkedsz és tegeződsz. Ez új a számomra.
 - Akár el is felejtethed, mert nem ismerkedem könnyen, a bizalmaskodást pedig kifejezetten utálok. Gyuri évfolyamtársam volt az egyetemen. Ismerősnek tűntünk egymásnak, végül ő szólított meg. Azóta sem találkoztunk, hogy lediplomáztunk.
 - Hála istennek, legalább lesz társaságod rajtam kívül is.
 - Csúnya vagy, ha nem bízol bennem. Megelégszem a te társaságoddal. Nem tudom, ő meddig fog itt üdülni, mert csak addig jutottunk, hogy mondtam, mi három napig.

- Feltételezem, indokoltad a többes számot.
- Nem indokoltam, mert jöttél.
- Gratulálok. Máris látszik rajtad a nap hatása. Alaposan bekenlek, mert nem szeretném, hogy belázasodjál.
- Ha aggódsz értem, akkor ne bántsál! Nem adtam rá okot.
- Ő mit mesélt? Netán csak te mondtál el neki mindent, hogy most volt az esküvőd, és gyereket vársz?
- Így, ilyen megalázóan, kérlek ne beszélj velem! Gyurival egy évfolyamra jártunk, és érdekes, Emese - a felesége - pedig a férjemmel járt együtt.
- Velem nem.
- Bocsánat, biztos többször előfordul, hogy rosszul fogalmazok.
- Mert belül még mindig őt érzed a férjednek.
- Igen édes, minden bizonnyal, valahol belül őt. Tőle vagyok terhes.
- Akkor is zavar. Mesélj tovább!
- Gyuri Emesét vette feleségül, de mondta, hogy nemrég elváltak, miközben van egy nagy lányuk és van egy kisfiuk, aki most fog iskolába menni. Mondtam neki, hogy ...
- Édesem, ennyire nem rossz a helyzet, hogy említeni sem mered előttem. Nekem még soha nem volt feleségem, de szerelmem is te vagy az első. Valószínű, ezért esik rosszul, de természetes, hogy nem törölheted ki az életedből. Ráadásul nem is érdemelné meg. Gondolom, elmondtad, hogy meghalt.
- Elmondtam, és nagyon meglepődött. Jól ismerte.
- Ennyi?
- Lényegében igen, mert jöttél, amikor akartam mondani, hogy jóra fordult az életem. Ferikém, lehet, te nem örültél volna neki, ha egyből elmondom, de én mindenkinek elmondanám, hogy boldog vagyok veled.
- Eltűnt a stégről. Bemenjünk fürdeni?
- Szeretnék megcsókolni, de itt nem lehet. Szeretném érezni, hogy nem haragszol. Szeretném, ha átölelnél.
- Gyere, bemegyünk a vízbe, aztán amikor nyakig ér, senki nem láthatja, hogy magamhoz ölelem az én nedves kedvesemet.
- De azt meglátják, ha puszilkodunk.
- Majd lebújunk a víz alá.
- Nem is lehet a víz alatt csókolózni.
- Összeérintjük az orrunkat, ha tudjuk.

Nem tudtuk, és hiába vallottam szerelmet a víz alatt, nem hallotta meg. Ezzel szemben tele ment a szám vízzel, amit kénytelen voltam bőszen köpködni. Jól éreztük magunkat. Felmentünk a szobába, ő elment zuhanyozni, én pedig járattam az agyamat. Ekkora, ilyen erős lenne bennem a birtoklási vágy? Semmi nem történt. Ami pedig igen, az nagyon is természetes, és mégis, eluralkodott rajtam egy rossz érzés. Be is jegyeztem a naplómba, de úgy, hogy ha olvassa, ne tudja kihámozni, hogy egy hangulatjelet örökítettem meg. Ebédelni oda mentünk,

ahol előző este vacsoráztunk, csak most brassói aprópecsenyét ettünk, természetesen mindketten. Este nekem volt jó érzés egy pici áldozatot vállalni, hogy halat ettem vele, ebédkor pedig ő alkalmazkodott hozzám, mert nem tartozik kedvencei közé a brassói. Jó ez így, hogy ennyire harmóniába vannak a gondolataink. Délután hosszú sétát tettünk a parton. Árnyas fák alatt sétáltunk. A sors azonban megint beleugatott az életünkbe. Szembe jött velünk a kopasz barátjával, de legalábbis egy másik mukival.

- Szevasztok! Rami, nagyon csinos vagy. Mondták már, hogy letagadhatnál vagy tíz évet?

- Eddig még nem kellett szégyellnem a koromat.

- Jó, hogy összefutottunk. Este bulit tartunk a nyaralóban, Emese lejön a sráccal. Ott lesz a Kovács is. Tudod, a volt kizsitkár. Amolyan TTK-s találkozó. Az igazság, holnap leszek 48 éves. Szeretném, ha te is eljönnél! Údítóen hatna ránk a jelenléted. Sok öreg között egy csinibaba. Különb a szebbik nemet csak a volt feleségem képviseli, és bizony rá túlzás lenne a szép jelzőt használni. Jöhet a partnered is!

- A partnerem a férjem.

- Örvendek. Szevasz! Gyuri vagyok, Rami volt évfolyamtársa.

- Fenyő.

Nyújtotta a pracliját, és lekezeltünk. Akkor még nem tudtam megfogalmazni az okát, de határozott ellenszenvet éreztem iránta, és ez nem a délelőtti féltékenység volt.

- Dumáljátok meg, aztán gyertek! Bográcsolunk egyet, közben megtárgyaljuk az elmúlt 25 évet. Adok névkártyát, amin rajta van a nyaralóm címe.

- Este programunk van. Siófokra megyünk. Emesének azért megmondhatod, hogy pusziom. Jó lenne találkozni vele. Gondolom, ha ő is itt lesz, összefutunk majd.

- Holnap hazamegy, csak a gyereket hozza le hozzám. Sajnálom, hogy nem érsz rá.

- Nézd, Gyuri! Az az igazság, egyébként sem szoktam bulizni. Ezek szerint elfelejtetted már, én mindig is csendes, visszafogott voltam.

- Sajnos tudom. Ennek a visszafogottságodnak köszönhetem, hogy végül Emese karjaiban kötöttem ki.

- Nem tartozik rám a magánéleted. Különb is meglehetősen furcsa a szituáció. A barátod meg se szólal, miközben te, mintha nem vennéd észre, hogy a férjem itt áll mellettem. Ha kettőnket akartál meghívni, miért egyes számban adtad elő?

- Mert a meghívás elsősorban a te személyednek szólt. Az urat nem ismerem, valószínű, ha vele találkozunk szembe, fel nem vetődik bennem a meghívás.

- Nekem erről más a véleményem, de idő híján ejtem a témát. Ha nem haragszol, tovább sétálunk.

Megfogta a kezem, és meg sem várva a fickó reakcióját, kikerülte őket. Tovább mentünk, cseppet sem sietősen. Valami azt súgta, hogy megálljunk egy pillanatra, látványosan öleljem magamhoz, és csókoljuk meg egymást. Jó volt a sugallat. Szemem sarkából láttam, bár ellenkező irányba mentek, de a krapek visszanézett.

- Ferikém, ez színpadias csók volt, de megértelek.

- „Nem adlak másnak, nekem rendelt az élet. Nem adlak másnak, ha kell, harcolok érted.”

- Nem kell, hogy harcoljál. Kétségtelen, még sokat kell tőled tanulnom határozottságot, de erkölcsöt nem.

- Hogy jön ahhoz ez az alak, hogy téged meghív, és engem csak mellékszereplőként említ? Ki ez?
- Tessék, olvassad a névkártyáját!

Kiderült, hogy főosztályvezető a minisztériumban. Rázza a rongyot, mert szerepel a kártyán a nyaralójának a címe és az összes telefonszáma. Az csak természetes, hogy itt is van vezetékes telefonja.

- Édesem, számíthatsz rá, ez a fazon még összeütközik a tenyeremmel! Alighanem egy úgazdag, aki hozzá van szokva, hogy a pénzéért mindent és mindenkit megkap. Észrevetted, hogy nem volt józan?

- Nem vettem észre, de nem is érdekel. Azt viszont igen, hogy nyomulós fajta. Legyél nyugodt, nálam nem fog nyomulni. Azokat a férfiakat mindig is kerültem, akikből az ital beszélt. Gyere, hazamegyünk, mert a te lelkednek nem sétára van szüksége.

- Szóval ilyen évfolyamtársad volt?

- Nem szereztem róla tudomást akkor sem. Hiszen hallottad, mit mondott?

- Igen. Ha akartad volna, a felesége lehetnél. De az én Ramónám ma is jól jött volna neki dekorációként a felesége előtt. Viszket a tenyerem.

- Nem akarok botrányt. Mutassuk meg, hogy nem süllyedünk az ilyen emberek szintjére! Sajnálom, hogy így alakult a dolog. Nem tudom elkerülni a találkozást, hiszen nem ismerem a mozgáskörzetét, de legyél benne biztos, ezután mindig visszautasító leszek.

- Nem tudom egészségesen kezelni az érzelmeimet. Te vagy az első nő az életemben, akiben nem egy szexuális partnert látok. Mi lenne, ha pofán vágnám?

- Nem szeretném, és remélem tudok hatni rád.

- Ez igaz, de a továbbiakban nem fogom elnézni a provokációit.

- Akkor inkább utazzunk haza!

- Édesem, rámenős alakok máshol is vannak. A férfit pedig azért rendelte a teremő a gyenge nő mellé, hogy mindentől óvja őt.

- Az a baj, hogy tetszik ez a férfias viselkedésed.

- Ez miért baj?

- Mert csúnya dolog, miközben, ha értem teszed, imponáló.

Fenn a hűvös szobában elidőztünk, de végül úgy döntöttünk, nem ezért jöttünk le a Balatonhoz. Javasolta, mivel délután nagyon meleg van, autózzunk a környéken. A klíma majd lehűt bennünket, miközben körülnézünk kényelmesen.

- Az anyja mindenét a barátodnak. Ez igen, ez belekerült vagy annyiba, nem beszélve az udvaron a Merciről.

- Megjegyezted a házszámot, édes?

- Érdekem. Ha eltűnik a feleségem, tudjam, hol kell keresnem.

- Világos. Szeretem a vicceidet, hozzászoktam, hogy mindent kiforgatsz, de: ha még egyszer kiejted a szádon, hogy a barátom, valamint ha még egyszer előadod ezt az ízléstelenséget, hogy tudod, hol keressed a feleségedet, számítsál rá, itthagylak, és az első vonattal hazamegyek! Ezt a legkomolyabban mondom. Még viccből se tituláljál más kurvájának! Hűséget esküdtem neked, és nem az anyakönyvvezető előtt először, hanem az első intim együttlétünk után magamban. Az leszek, és elvárom, hogy te is az légy. Éppen ezért ezt a tréfát mellőzzed!

Leállítottam a kocsit, mert sokkolóan hatottak a szavai.

- Másodszor tapasztalom nálad ezt a határozottságot. Tudod, először mikor az iskolában rám parancsoltál. Szeretném megtudni ennek az okát, mert ilyen vehemenciával előadni nem természetes.

- Nem tudok magyarázatot adni. Lehet, betegesen kényes vagyok a becsületekre. Mindenkiel kerülöm a konfliktust, ezért nehezen viselem, ha belémkötnék. Ismered az eddigi életemet. Talán abban van a magyarázat. Sokszor beszélgettünk róla, négyéves koromtól tudatosan akartam mindenkinek megfelelni. Az egész életem egy bizonyítás. A volt férjem haláláig ez viszonylag egyszerű volt. Aztán úgy ítélték az ilyen Gyuri-félék, hogy szabad a vásár. Soha senkinek még azt sem engedtem meg, hogy megfogja a kezemet. Nem veszekedtem, hanem félrevonultam, ahogy nemrég a sétányon is megtettem veled. Meghalt, és én kijelöltem magamnak azt az utat, amin a továbbiakban egyedül fogok járni. Voltak leszólítások, és voltak iskolai összejöveteleken megjegyzések. Nem tároltam magamban, most sem tudnám megnevezni azon személyeket, akik ilyen módon próbálták az özvegyasszonyt becserkészni. Hárítottam, és nem tároltam soha tüskéket. Ezt az embert is letudtam. Tudod, ha úgy adja elő magát, hogy a személyedet belefoglalja, valószínű fel sem tűnt volna a nyomulása. Naiv vagyok. Nem őrzök magamban emlékeket az egyetemi évekről vele kapcsolatban. Ismertem és kész. Azt sem tudom, szorgalmas volt vagy sem. Nem voltam lányokkal sem barátkozó, bár páran mindig voltak, akiket többre értékeltem az átlagnál. Kérlek, ne bántsál, mert nem adok rá okot! Nem tudom megítélni a külsőmet. Valószínű, megütöm a korosztályomban az átlagot, de soha nem cicomáztam magamat csak azért, hogy feltűnőbb legyek. Ha felfigyelnek rám, az születési ajándékom. Semmit nem tettem érte. Nem tehetek róla, ha különb vagyok a feleségénél. Nem akarok másnak tetszeni, miközben valószínű, az is rosszul esne, ha én lennék a rút kiskacsa. Azért volt jó az életem, mert külsőleg és belsőleg egyaránt megütöm az átlagot. Talán kicsit felette vagyok.

Eleredtek a könnyei. Elhallgatott, úgy sírt.

- Angyalkám, elképzelted, hogy ilyet feltételezek rólad?

- Igen. Az a nő, aki kiemelkedik a környezetéből, az valószínű, hogy kihasználja az adottságait. A férfiak szemében egy kurva.

- Ez gyönyörű, ha rólam ezt feltételezed magaddal kapcsolatban.

- Fáj, amit mondtál.

- De hát csak azért mondtam, hogy cáfoljad. Ez éppen olyan, mint mikor megkérdezed, hogy szeretlek-e. Tudod, hogy igen, de hallani akarod.

- Ha belegondolok, igazat adok. Próbáld az én oldalamról megítélni! Fél éve, hogy megismertük egymást. Maximum két hét telt el utána, és totál belédestem. Én, aki tíz évig kizártam a férfit az életemből. Belédestem, aztán sóvárogva vártam az első személyes találkozást. Elérkezett, és meg akartam hátrálni, mert féltem a csalódástól. Aztán nemhogy csalódtam volna benned, de szárnyakat kaptam. Az ölembe hullt a tökéletes boldogság. Ha megkérdeznék egy jó tündér, mi lenne a három kívánságom, egyet sem tudnék mondani. Mindenem megvan, és ismétlem, semmit nem tettem érte. Boldog vagyok, nagyon boldog, de hirtelen jött ez az ajándék. Elbizonytalanít, ahogy jött, úgy el is mehet. Nem láthatok a gondolataidba. Még új vagyok a számodra, de honnan tudhatnám, hogy mindig én leszek az ideálad? Ezért az ilyen negatív megjegyzés elbizonytalanít. Hátha tudat alatt azt érzed, mivel könnyen megkaptál, laza erkölcsű vagyok.

- Szívem, szeretném ezt a témát lezárni, mert nagyon idegen. Nem tudom megígérni, hogy többé nem mondok otromba dolgokat. Ismerem magamat. Egyet azonban határozottan kijelen-

tek: ha egyszer is a szavakon túl azt érzed, hogy már nem te vagy számomra a nagy ő, akkor döntsél, és határozottan! Megérdemled, hogy boldog életed legyen. Buta megjegyzésem volt az előbb, neked pedig érezned kell, ez az alak felbosszantott, de véletlenül sem haragszom ezért rád. Délelőtt még nem voltam tisztában a dolgokkal, tudod, hogy haragudtam. Megbeszéltük. Tessék megtörölni a szemedet, mert még autózni sincs kedvem egy rút kiskacsával.

- Ha csúnya lennék, nem szeretnél?

- Nem jó a kérdés. Ha csúnya lennék, nem szerettem volna beléd. Viszont téged is, engem is kikezd az idő vasfoga. Húsz év múlva nem így fogunk kinézni, de én szeretni foglak, mert velem együtt csúnyulsz, bár szerintem én most sem vagyok az a hajde ...

Miután létrejött a békekötés, körbe mentem, hogy megmutathassam neki az újjazdag palotáját.

- Biztosan jól tud helyezkedni, mert mint tapasztalod, nekem nem sikerült meggazdagodnom eddig, ezután pedig esélyem sincs.

- Nem baj, édesem. Lesz egy stramm lányunk, lesz pár millió adósságunk, viszont megszeretjük a zsíros kenyeret.

- Nem bánom, csak az elkövetkezendő hónapokban ne kelljen azon élnem.

- Hazamegyünk, és megkérdezem az ismerős orvostól, hogy lehet külön táplálni a magzatot. Ha megoldható, akkor az anyuka majszolhatja a zsíros deszkát.

- Mondtam már, hogy bolond vagy?

- Nem, de nagyon imponáló. Tudtam, egyszer eljön ennek is az ideje. Hány éve vagyunk házasok?

- Egy napja múlt.

- Ezek szerint jól belecsaptál a lecsóba, szívem. Különben pedig vedd tudomásul, az életünk közös mederben folyik. A babát megcsináltuk, ezután sor kerülhet az adósság gyártására is. Számomra lelankasztó lesz.

- Akkor mit szóljak én?

- Mindegy. A lényeg, hogy mondjál valamit.

- Mikor fogunk felmenni oda, a kilátóba?

- A fütttyentésedre várok.

- Ezek szerint soha, mert rossz a füttyölőm.

- Ha panaszkodsz, nem viszlek fel.

Mindezt sikerült akkor kijelentenem, mikor éppen bekanyarodtam a felfelé vezető útra. A parkolóban megálltam, aztán leküzdöttük a számtalan lépcsőt, mint akadályt. Bevallom, nem voltam boldog tőle, mert eléggé tériszonyos vagyok, ráadásul érezni lehetett, hogy minden lépésünknel inog a szerkezet alattunk. Bezzeg az én szerelmem erről tudomást sem szerzett. A frász kerülgetett, mikor a tetején kihajolt a korláton. Ösztönösen öleltem át a derekát. Aztán rájöttünk, hogy mindkettőnknek jólesett. Belátni az egész környéket. A déli oldal legmagasabb pontja.

* * *

„Az igazi szeretet tetteiben, és nem a szavakban nyilvánul meg.”
(Filippinó közmondás)

17. fejezet

- Miért sírtál éjjel, édesem?
- Rosszat álmodtam.
- Valamit mondtál, de nem értettem, aztán magamhoz öleltelek, adtam egy puszit a homlokodra, és békésen aludtál tovább. Mit álmodtál?
- Nem tudom. Nem akarok elveszíteni.
- Ezek szerint most füllentettél, édes. Ne sírjál!
- Boldog akarok lenni, ne kínozzál!
- Boldogok egymással csak úgy lehetünk, ha mindent őszintén megbeszélünk. Tessék szépen elmondani, mit álmodtál!
- Engedd meg, hogy kisírjam magamat! Édes, meghaltak a szüleim, a testvérem, meghalt a nevelőanyám - mármint a nagynéném -, meghalt a volt férjem. Nem élem túl, ha a szerelmünk is meghal. Nem mondtam igazat. Félek, nagyon félek. Nem akarok nélküled élni! Miért ver ennyire a sors? Öljél meg! Az van számomra megírva, hogy mindenért fizetnem kell. De hát, fizetek én. Eddig nyugalomra vágytam, most boldog szeretnék lenni. Mit vétettem, mondd?
- Szeretnék megérteni, mert este még semmi bajod nem volt.
- Szerencsétlen vagyok, nem lehetek boldog. Tudom, hogy elhagysz. Borzasztó álmom volt. Nem tehetek róla, ha valakinek tetszem. Én hűséges maradok hozzád, de te nem hiszel nekem.
- Hiszek a hűségemben, minden szavadat hiszem. Ezek szerint a kopaszságról álmodtál, és nem merted elmondani nekem.
- Látod, máris így fogalmazol! Veletek álmodtam. Nem akarom a botrányt. Menjünk haza! Nem mertem megmondani. Félek.
- Megzavart a tudat, hogy tetszel neki?
- Szép is lenne. Nem érdekel, kinek vagy kiknek tetszem! Tartsa meg mindenki a véleményét magának, nem vagyok kíváncsi rá, és soha nem is voltam!
- Édeske, bennem csak egy epizód erejéig vetődött fel a kétely. Ezt tegnap délelőtt megbeszéltük. Vele semmi bajom nincsen.
- Azt álmodtam, hogy nem hiszel nekem.
- Bebeszéled magadnak.
- Nem akarok elveszíteni.
- Azért nem fogsz elveszíteni, mert mások nem tudnak normálisan viselkedni. Nem megyünk haza. Szemét alakok mindenhol vannak. Hiszem, hogy nem lesz több dobása, de ha mégis, akkor lerendezem vele.
- Tudom, milyen érzés féltékenynek lenni. Ha előkerülne egy volt barátnőd, én sem tudnék magamon uralkodni, ezért jobb, ha nem tudok róluk.

- Gyere, gyorsan rendbe tesszük magunkat, és úszunk egy jót a hideg Balatonban! Tündérkém, nem fogok bujkálni az ilyen alakok miatt. Továbbá, ne felejtse el, két emberért vagy felelős. Nem szabad idegeskedned. Mindentől és mindenkitől megvédelek, bízzál bennem!

- Ölelj magadhoz!

- Erre bezzeg jó vagyok, hogy ölelgessem a nagyságos asszonyt, de álmodni másról álmodik, ugye?

- Te is ott voltál az álmomban, és azért sírtam, mert szerettelek volna megvédeni, de nem volt erőm hozzá. Ők ketten voltak.

- Fura az a másik fazon. Szerintem buzitársa.

- Butaságot mondasz. Akkor miért kerülgetne engem?

- Többször nem fog, mert kiszúrom a szemeit, és még az is lehet, hogy kiverem a fogait, de ez nem biztos. Attól függ, milyen hangulatom lesz.

- Nem érted? Azt álmodtam, ketten voltak ellened.

- Na bumm! Mi pedig hárman vagyunk.

- De hülye vagy, édes jó istenem! Izgulok, félek, kísírom a szemeimet, te pedig elbagatellizálsz.

- Mit bagatellizálsz el? Nem hárman vagyunk?

- De igen. Van bennem egy két centis embrió.

- Ramónám, nem olvastad gyerekkorodban a Hüvely Matyit?

- Az nem Hüvely Matyi, hanem Hüvelyk Matyi. Nevét a testméretéről kapta, nem a származási helyéről.

- Bocs! Régen olvastam, és úgy emlékeztem rá. Édes kis síró babám! Ne pazaroljad fölöslegesen a könnyeidet, nem loptad! Keresek neked egy száraz fürdőruhát, aztán húzunk a vízbe.

- Az erkélyen van a fregolin neked is nadrág.

Nagyot úsztunk a nem túl meleg tóban. Ez lelkileg megerősítette. Mint később kiderült, szüksége is volt rá. Gyalog mentünk vásárolni.

- Vegyünk dinnyét! Még az idén nem ettem.

Kiválasztott egy kisebbet. Alig volt hét kiló. Aztán úgy döntött, reggeli előtt jól esne a fagyalt, hát azt is vettünk. Testvériesen megosztottunk a cuccokon. Ő vitte a sonkát meg a kifliket, valamint vajat és üdítőt, én pedig a dinnyét. Még szerencse, hogy nem volt túl meleg. Nyalogattuk a fagyit, és komótosan sétáltunk visszafelé, az üdülő irányába. Éppen egy útkereszteződésnél várakoztunk az átkelésre, amikor megjelent a Mercedes, csak lassított, és ránk dudált, de ment tovább.

- Ugye, megéreztem, hogy még lesz folytatás.

- Angyalkám, egyet szeretnék veled megértetni: bármi is legyen, te nem leszel hibás. Hidd el, lerendezem vele! Láttad, hogy mellette ült most is a fickó?

- Nem figyeltem, elfordítottam a fejemet.

- Okosan tetted. Én viszont nagyon is megnéztem magamnak. Vigyázz édes, mert rácsöpög a pólódra a csoki! Ramónám, a problémák azért vannak, hogy megoldjuk őket!

- Nem akarom megoldani.
- Nem is a te feladatod. Bízzad rám!
- Honnan lehet tudni, mit tartogat még meglepetésnek ez a ficsúr?
- Kérdezek, tanár néni! Mit csinálsz, ha egyedül hagylak a parton, és odamegy hozzád?
- Nem hagysz egyedül, mert nem maradok ott.
- De lehet, hogy előbb veszem észre, és félelmemben elszaladok.
- Megint játszol, mikor tudod, hogy engem idegesít.
- Engem meg az idegesít, hogy túl sokat foglalkozol vele. A kérdéseimre értelmes választ várok egy felnőtt nőtől!
- Többé nem állok szóba vele. Tegnap téged levegőnek nézett, ezután én nézem őt annak.
- Hála istennek, lapozhatunk.
- Nem fogsz elhagyni?
- Édes kis papagájom, recseg a lemez. Hazamegyünk, és megesszük a fél kiló sonkát, aztán valahogy kibírjuk ebédig.
- Olyan kövér leszek, mint a disznó.
- Nem minden disznó kövér. Különbözik pedig szeretném, ha jól meghíznál.
- Aztán majd azért fogsz elhagyni.
- Leteszem a dinnyét a járdára, és megfojtalak, ha nem hagyod abba. Ramóna megtörli a csokis száját, aztán szaporábbra vesszük lépteinket, mert megfő a sonka a szatyorban.
- Vegyünk valahol uborkát hozzá!
- A savanyú uborka nem lesz jó kivételesen, ami van a hűtőszekrényben?
- Van savanyú uborka?
- Igen, életem, a kis kacsóid által kerültek a hűtőbe, de úgy emlékszem a kocsiból is te vitted fel.
- Meg vagyok zavarodva.
- Én inkább úgy mondanám, hogy kezdünk összezsizsolódni. Zavarodottnak a társa is csak zavarodott lehet.

A szobában megettük a reggelit, utána egy kis meleg dinnyét, aztán irány a part. Dél körül meglehetősen magas volt a levegőnek a páratartalma. Sokat játszottunk, bohóckodtunk benn a vízben. Láttam, hogy időközönként odanéz a stégre, de nem szóltam érte. A délutánunk elég változatosan telt el. Volt részünk bőven zuhanyban, képletesen, meg a valóságban is. A szokott helyen ebédeltünk. Kivételesen ketten kétfélét. Ebéd után a kávézásnál tartottunk, mikor megjelent a kopasz a barátjával. Ez a kerthelyiség nem egy étterem, ahol nem illik leülni másnak a már foglalt asztalhoz. Hosszú asztalok vannak, két oldalán egy-egy paddal. Egymás mellett ültünk. Kopasz és a barátja pedig leültek velünk szemben. Úgy tűnt, hogy tanult az előző délutánból. Kettőnknek mesélt az esti buliról, de Ramóna oldalra fordult, és a Balatont nézte.

- Édesem, igyuk meg a kávé, aztán mehetünk sétálni!

Mindezt a kopasz szövegelése közben mondtam. Ramóna visszafordult az asztal felé, és kevergetni kezdte a kávéját. A fickó folyamatosan magyarázott. A kis csillagon látszott, hogy

nem figyel oda, ezért a kopasz, hogy felhívja magára a figyelmét, átnyúlt az asztal felett, és megfogta a kezét, amelyikkel a kávé kevergette. Abban a pillanatban akcióba léptem, és mivel az édeske visszahúzta a kezét, én ököllel hatalmasat vágtam a krapek kezére, de úgy, hogy repült felé a csésze, a tartalmával együtt. Valószínű, az egész kávé az ölébe ömlött, a csésze pedig meghalt a kövezeten. Ramóna meg én is felálltunk, és - hogy lehetőleg a szomszéd asztaloknál is hallják - imígyen szóltam:

- Uram! Elnézését kérem, hogy véletlenül felborítottam a csészét, és összetört. Megyek kifizetnem a kárt.

Ezt a szöveget szántam a többi vendégnek, majd halkán, alig mozgó szájjal folytattam:

- Saját érdekedben a jövőben kerüljél bennünket, mert a következő dobásod után úgy ki-dekorállak, hogy a gyerekeid nem fognak ráismerni az apjukra!

Nem tudom, reagált-e valamit, mert mi odamentünk az ablakhoz kifizetni az összetört csészét. Utána távoztunk a kerthelyiségből. Az biztos, hogy nem jött utánunk.

- Hogy érzed magad, drágám?

- Büszke vagyok a férjemre. Nagyon féltém, de a lehető legjobban intézted el. Hiszem, senki nem feltételezte, hogy direkt történt, az érintett személy kivételével.

- Ramónám, ez a patkány soha többé nem fog kellemetlen perceket szerezni nekünk. Egyébként tetszik a finom fogalmazásod, hogy érintett személy. Sikerült elég erőteljesen meg-érintenem.

- Úristen, mekkorát vágta a kezére!

- Remélem, meghibásodott egy-két ujj. Csillagom, ez van. Ha szemtelenkednek veled, készen állok, hogy elkenjem bárkinek a száját. Még hogy megfogja a kezéd?!

- Remélem, soha többé nem kerülsz ilyen szituációba. Képtelen lennék feldolgozni, hogy miattam valami bajod történjen. Remeg a kezéd.

- Az idegességtől remeg, de semmi baj, itt van az én nyugtatóm mellettem.

- Visszamenjünk az üdülőbe?

- Mivel nincs erős napsütés, mi lenne, ha megmászánk a dombot?

- Örülök az ötletednek, de ugye tudod, miért kérdeztem?

- Persze, hogy tudom. Valahol veszek neked kávé, mert anélkül fogyott el, hogy ittál volna belőle.

- Kétségtelen. Ugyanakkor, úgy érzem, mintha egy litert ittam volna. Meglehetősen élénk vagyok.

- Az a furcsa, hogy a másik alak meg se szólalt, tegnap se, most se. Testőre nem lehet, mert akkor biztos akcióba lép.

- Testőre?! Ez tetszik. Nem sokat értek ehhez a foglalkozáshoz, de ez az ember, az atléta trikójában meg a térdig érő bermudájában, valamint a vietnámi papucsában a vékony, pipaszár lábaival, ... Szóval engem nem emlékeztet egy testőrré.

- Tedd hozzá, szívem, a kis fejével és az aránytalanul nagy füleivel! Megvan! Ez egy karikatúra.

- Juj, rossz rágondolni, hogy rád támadnak.

- Látod?! Kitaláltam, milyen szerepet szántam volna neked a verekedésben. Remekül tudsz fület rágni. Megvédtél volna? Mit nevedsz, te rondaság?

- Elképzelem, ahogy négyesben győzködjük egymást az asztalok között, aztán holnap megjelenik a napilapokban:

„Tömegverekezés egy balatonboglári kocsmában!

A férj féltékenységből ütött, majd ketten rátámadtak. Erre a feleség ringbe szállt.”

- Valamelyik női magazin pedig névvel közölné, büszkék vagyunk Fenyőné Gyöngyváry Ramóna biológia-földrajzszakos tanárnőre, aki megvédte a nők becsületét egy boglári kocsmában. Jaj, tényleg! Azt már tudom, hogy arra allergiás vagy, ha egy idegen férfi megfogja a kezemet, ugyanakkor mintha azt mondtad volna, hogy mások fülét harapdálhatom.

- Azért nem javaslom, hogy szavamon fogjál. Látom, beindult a fantáziád. Nézzél az ég felé! Nem üzen valamit a volt kedvesed?

- Nem hinném. Viszont ha létrejönne egy ilyen pankráció, alighanem csalódottan legyintene, és elkönnyelné magában, hogy soha nem is ismert. Miért lihegsz?

- Mert meredek.

- Nem szoktál te olyankor lihegni, mikor meredsz, csak mikor már lankadsz.

- Igen, édes, de most azért lankadok, mert meredek.

- Ja, kérlek! Nem a fotelban kell kirándulni.

- Megállj, bestia, hazamegyünk, és hetenként háromszor fogunk sétálni a hegyen. Nem ám beülünk az autóba, az meg felvisz a tetőre. Vásárolni is gyalog fogunk járni.

- Tetszik a többes szám. Jó itt az erdőben.

- Most nem fogunk gyógynövényeket gyűjteni, édesem.

- Kár. Húha! Dörög az ég.

- Az bizony dörög.

- Most mi lesz, Ferikém?

- Megőrjítesz ezzel a kérdéssel! Olyan ártatlanul tudod mondani, hogy az borzasztó.

- Ha megázunk? Jézusom, már fúj is a szél, és milyen messze vagyunk az üdülőtől!

- Kapcsoljuk be a rakétákat! Szeretsz futni?

- Nem tudom, régen futottam, akkor szerettem. Az viszont jó, hogy kényelmes cipő van rajtam, mert magas sarkúban csak botladoznék.

Abban a pillanatban megeredtek az égi csatornák, de piszkosul. Haladtunk, haladtunk, de totál értelmetlenség volt még megmozdulni is, mert a hazaérés nagyon távoli célnak bizonyult. Lenn, a főúton volt egy cukrászda, de a kedves nem akart bemenni, mondván, hogy csurom vizesek vagyunk, nem fog szégyenkezni. Így azután loholtunk tovább. A hangulatunk nem volt drámai, mert végignevettük az utat. Egyszer majdnem nekirohantunk loholó sorstársainknak, akik a fene tudja miért, velünk szembe rohantak. Mondtam is:

- Hölgyeim, arra hiába futnak, ott nincs semmi, mi onnan jövünk.

Hogy kikerüljük egymást, mi letértünk a járda szilárd burkolatáról rövid időre. Sikerült a 46-os tappancsossal egy terebélyes pocsolya szemét kinyomnom. Kis csillagom ezáltal részesült egy komolyabb alvázmosásban.

- Angyalkám, jól érzékelem, alighanem most vagy legtávolabb gondolatban egy szeretkezéstől?
 - Szó mi szó, nekem sem lenne kedvem hozzá, de elképzelem a partnert, aki meglátná a sáros bugyimat.
 - Mi az, hogy partnert?
 - Ferikém, azért fogalmazok általánosan, mert te a pocsolót sem vetted észre.
 - Benned gyönyörködtem, harmatos virágszálam.
 - Édes vagy. Hogy stílszerű legyek, a hajamból csavarni lehetne a harmatot.
 - Mindjárt célba érünk, és látod, szakadoznak fel a felhők, a Balaton felett már nem is esik.
 - Jobban is érezném magamat, ha a vízben rohannánk.
- Megérkeztünk az üdülő kapujához, és kisütött a nap. Megálltunk a teraszon, mert nem volt képünk átmenni a felszőnyegezett társalgón. Nem csöpögött, hanem folyt rólunk a víz.
- Szép vagy, szerelmem. Megkérdezem: látsz a hajadtól?
 - Látlak, de futás közben elég macerás volt.
 - A pulinak is a szemébe lóg, aztán még terelni is tud.
 - Ne udvarolj ilyen hevesen!
 - Te pedig ne érzékenykedjél! Gondold végig: rólad jutott eszembe a puli, és nem a puliról te. Nagy különbség.

* * *

„Az embereket az életben csak két erő hajtja: az éhség és a szerelem.”
(Anatole France)

18. fejezet

- Jó reggelt kívánok az én tündérkémnek!
 - Szia, édes.
 - Fázol, hogy rángatod a paplant?
 - Éppen hogy melegem van, és ki akarok mászni, mert dinnyét szeretnék enni.
 - Azt hittem, lehúztam rólad a takarót, azért kapálódzol. Normálisak vagyunk mi? Ott a másik ágy üresen, aztán itt nyomorgunk?
 - Egyrészt nem nyomorgunk, vagy legalábbis én nem érzem annak, másrészt a másik ágy sem üres.
 - Jól van, nem üres, de le lehet pakolni róla a táskákat.
 - Első este megbeszéltük, hogy együtt alszunk. Most azonban átmászok rajtad, ha már te is felébredtél, mert szomjas vagyok, és kívánom a hideg dinnyét.
 - Ramónám, mi jut eszedbe arról, hogy hosszú és kemény?
 - Az általános iskola. Na, megyek.
 - Világos, de te jól érzed magad, és nem nyomorogsz. Életem, kávét kéne főzni.
 - Az életed dinnyét eszik, neked pedig megengedem, hogy főzzél kávét! Csak most esik le a tantusz, hogy mire gondoltál a hosszú, kemény alatt. Szegény Ferikém! Hogy bírtad az agglegény életet?
 - Brr! Borzasztó volt. A szél simogatta, a nap szívta, az eső verte és a hideg rázta. Hát te, hogy bírtad?
 - Szeretnék dinnyét enni, mert csikorog a torkom. Egyébként még soha nem voltam agglegény.
- Azt hittem, viccel, de nem. Ette a hideg dinnyét, majd itta a forró kávét tejszínhabbal. Közben képeslapokat írt. De még nem fejezte be az írást, viszont eszébe jutott, hogy itt a reggeli ideje, hát annak szervírozásába is belefogott. Addig én folytattam a képeslapírást. Leültünk az asztal két oldalára, hogy táplálkozzunk, amikor is kopogtak. Felkapta a pongyoláját, szájában egy darab uborkával kiment ajtót nyitni. Nem érdekes, csak a takarítónő érdeklődött, nincs-e véletlenül nálunk egy fölösleges lavór.
- Hála Istennek, megérkezett a kajához a Boris?
 - Honnan tudod, hogy úgy hívják?
 - A kinézete olyan. Neked ízlik?
 - Meg lehet egyszer enni.
 - A stégen nyávogó macskát is meg lehet enni, de mi válogatósok vagyunk.
 - Azért annyira nem rossz.
 - Azért? Miért? Ettél már macskát?

- Honnan tudjam? Elvégre üzemi konyhán étkeztem eddig.
- Csinálok egy csúzlit, aztán innen a szoba közepéről kilövöm a kolbászt az udvarra. Képzeld el, valaki éppen kiabálni akar, aztán berepül a szájába a kóbi! Ő szereti?
- Nem tudom. Mindenesetre: eszi, nem eszi, nem kap mást.
- Szegény gyerek. Nem félsz, hogy nyolc hónap múlva kidugja a fejét, körülnéz, aztán úgy dönt, hogy inkább visszabújik?
- Nem gondolnám, hogy megriad a látványodtól.
- Megpróbálok becsempészni a szülőszobába egy jól megfokhagymázott sült fogast. Beleszimatol a levegőbe, és igyekszik majd kifelé.
- Ebben van valami, hacsak nem un rá addig. Az elkövetkezendő hónapokban annyi halat fogok enni, hogy azon sem csodálkozom, ha a fiunk uszonnal és kopoltyúval fog születni.
- Lányunk.
- Fiunk.
- Nem baj, akkor is Ramóna lesz. Összekapjuk magunkat, aztán irány Fonyód.
- Mi az, hogy Fonyód? Tegnap azt beszéltük, elmegyünk hajókázni. Ez az utolsó nap.
- Rendben. Add ide a hátad mögül azt az újságot, abban benne van a hajóállomás száma, felhívom! Illetve felhívnám, ha nem merült volna le a telefonom.
- Bekapcsoljam az enyémet?
- Megtennéd, Bogárkám? Jé! Csak most veszem észre, neked is négy csillag a PIN-kódod? Felhívtam. Pontban mindig órákor indul Bogláról Révfülöpre.
- Forduljál el, mert öltözni szeretnék!
- Mást nem üzentek, életem?
- Komolyan mondtam.
- Értem már. Fél a nagyságos asszony a programváltozástól.
- A nagyságos asszony ismeri magát, na, meg a férjét is.
- De ugye jó véleménnyel van a férjéről? Becsületes, jó humorú... és főleg udvariasnak tartja. Olyannak, aki szeretkezés után mindig bocsánatot kér a lökdösődésért. Édes! Te tudsz biciklizni?
- Nem, mert utálok pedálozni.
- Szóljál, ha elvehetem a tenyeremet a szemeim elől!
- Akár el is veheted, úgysem zártad szorosra az ujjaidat.
- Annak megvan az oka. Ha szorosra zárom, nem látok semmit. Mit keresel?
- A lakáskulcsomat.
- Na és? Megvan?
- Ha meglenne, nem keresném.
- Logikusnak tűnik. Nézzük a tényeket, csak hogy az utókornak maradjon valami: három napja, hogy eljöttünk a te otthonodból ide, kikapcsolódási szándékkal, mivelhogy fontos esemény történt az életünkben. Előrelátó voltam, és gondoltam, azt ki kell pihenni. Elmondtam a

tervemet, majd te is úgy gondoltad, megérdemlünk jó cselekedetünkért pár nap kikapcsolódást a Balaton mellett. Következő epizód: szenvedünk reggelizés ürügyén egy asztal két oldalán ülve. A vetkőzékünkre nem érdemes szót vesztegetni. Az asztal annál érdekesebb. Megcsócsált kolbászarabkák két tányéron, mellette uborkamaradék, egy fél és egy negyed zsömle, Egy felnyitott üdítő üveg, temérdek morzsa, morzsatenger mellett, az asztal sarkán képeslapok, volt toll is, de az beszélgetés közben leesett a szőnyegre, ezen felül a morzsában egy női karóra, számlapjával az asztalra borulva, valamint... Ez mi, édesem?

- Dinnyehéj, te nagy bohóc.

- Jééé! Tényleg. Dinnyehéj, de miért van beledöfve ez a méretes kés?

- Mert nagyon szomjas voltam, mert kisebb kést nem találtam és mert közben elteltem a hideg dinnyétől, azért maradt félben a fogyasztása.

- Szóval hitvesem eltelt a dinnyétől, tehát keresett más ennivalót, de csak nehezen fogyasztható kolbászt talált. Reggelizés felfüggesztődik, majd az ara megkéri a férjét, hogy forduljon el, mert ő öltözködni akar. Tudniillik ugyanis, miután bekopogott a takarítónő, felkapott magára egy pongyolát. Előtte nem sok ruha volt rajta. Ezért aztán tényleg indokolt a kérése, hiszen hogy öltözzön, ahhoz előbb le kell vetnie a pongyolát. Feri barátunk csalafinta trükköt talál ki, nem fordul el, szemei elé teszi a két lapát mancsát, de az ujjai között kukucskál, mert három nap házasság után még minden látvány új. Ramóna drága, úgysí, mint újdonsült feleség, a fejéhez kap, és bugyiban, melltartóban veszettül keresni kezdi a lakáskulcsát. Jelenleg itt tartunk.

- Ne idegesítsél, Ferikém! Nincs meg. Tudom, hogy bedobtam a retikülömbé.

- Tudod, vagy csak hiszed? Nem lehetséges, hogy a bejárati ajtóban hagytad, és azóta idegenek vették birtokba a lakásodat?

Még csak ez kellett. Egy mozdulattal kiborította táskája tartalmát a morzsába.

- Hova a fenébe tettem?

- Hallottam, hogy valami leesett.

- Ez két ceruzaelem a volt zsebrádióhoz. Van egy aranyos kisfiú az intézetben, tavaly nekiadtam a rádiómat, akkor vettem hozzá két elemet.

- Amit elfelejtettél odaadni. Majd én egyenként adogatom a sok cetlit, igazolványokat, de természetesen előbb lefújom róluk a morzsát. De aranyos vagy, itt ezen a bilin ülve. Kis szösze. Ők a szüleid?

- Igen, a szüleim, a kis szösze pedig a nővérem.

- Te hol vagy?

- A szüleim ábrándjai között.

- Mit markolászod azt a kolbászt? Megbeszéltük, hogy kidobjuk.

- Elment az eszem. Be akartam tenni a retikülbe. Biztos, hogy eltettem a kulcsot.

- Ha eltetted, jól eltetted, mert nem találod. Kerüld meg szépen az asztalt, és gyere ide hozzám! Sűgni szeretnék valamit a fülecskédbé.

Kis csillagom, az elmúlt napok kikezdték az idegeit. Átöleltem és megpusziltam.

- Nehogy sírva fakadjál, életem! Kérem vissza a pusztát! A lakást én zártam be, és a kulcsot az autóstáskámba tettem.

- Ez biztos?

- Gyere, megmutatom!

A feladat egyszerűnek tűnt, aztán kiderült, hogy mégsem az. Három nap alatt akkora rendetlenséget csináltunk, hogy művészet volt bármit megtalálni. Szorgalmasan kerestük a táskámat. Meg is találtam. Párnák alatt az egyik fotelban pihent, beburkolózva egy fürdőnadrágba. Kikapta a kezemből, és vadul ráncigálta a zipzárat. Kulcs azonban sehol. Előre kalkulálható volt a következő lépése. Annak a tartalma is részben az asztalra került. A fémpénzek makacszkodtak, és szétgurultak.

- Azt mondtad, te tetted el.

- Ne idegeskedjél, angyalom! Már úgyis mindegy. Inkább telefonáljunk haza a lakásodba, hátha felveszik, és megmondjuk, locsolják meg a virágokat, amiket pedig az esküvőn kaptál, azokat dobják ki, mert biztos elhervadtak.

- Kié ez a kutya?

- Gyorsan add oda neki a kolbászt! Egyébként nem látok kutyát sehol.

- Itt van a képen egy vizsla.

- Ja! Ő volt az elődöd.

- Akarod mondani, a gazdája, ugye?

- Nincs gazdája, kóbor kutya. Tudod, sorstársak voltunk. Ő is magányos, én is. Mert akinek nincs senkije, nincsen igaz párja, az olyan, mint a kóbor kutya, az életét oly egyedül járja.

- Kóbor kutya, nyakán a nyakörv, és szépen kikefélt bundával?

- Persze, mert én kefélttem.

- Utoljára kérdelem: kié ez a szép vizsla?

- Imádlak. Imádom a szenvedélyt a szemeidben. Akkor most komolyan válaszolok, nem tudom, kié a kutya. Ezt a képet valahol találtam, de tényleg aranyos. Te pedig arra válaszoljál, kié ez a kettétört szemüvegszár?

- Az enyém.

- Ideutazásunk előtt vettem napszemüveget, addig nem volt szemüveged.

- Valamikor volt. Emlékszem, vittük a gyerekeket táboroztatni, négy... nem is... öt évvel ezelőtt. Ott tört össze a napszemüvegem.

- Ez teljesen új retikül, mit keres benne egy régi szemüvegszár?

- Otthon átrámoltam dolgokat egy másik táskámból, és valahogy közéjük keveredett.

- Tulajdonképpen mit is keresünk, édes?

- A lakáskulcsomat, de lehet, hogy nem zártuk be az ajtót.

- Azért vagyok nyugodt, mert tudom, hogy én zártam be.

- Nekem is meggyőződése, hogy én.

- Öltözzünk fel, és induljunk, mert elmegy nélkülünk az utolsó hajó. Délután majd keressük tovább, biztos itt van valahol.

- Mi lesz, ha nem zártuk be?

- Akkor is becsaptuk, és nem tudják kinyitni. Várjál! Támadt egy újabb ötletem.

Ő megkövült. Ellenben én, mint egy rakéta indultam az előszobaszekrény felé. Az asztalról a felnyitott üdítőüveg akart velem jönni, de lemaradt. Elhasalt, majd legurult az asztalról, és a tartalmának jelentős része a szőnyegre került. Viszont megérte, mert egy perc múlva, ujjamon forgatva a kulcsomóját, megjelentem előtte.

- Na, milyen gyerek a te Ferikéd, mondd meg?

- Tudtam, hogy bezártuk a lakást, és elhoztuk a kulcsot.

A következő pillanatban plusz 60 kilóval terhelődtek a lábaim, minek egyenes következménye, hogy elterültem hanyatt az ágyamon, rajtam egy mosolygó 47 éves Ramónával.

- Te gyönyörű, te tünemény, te nap a szerelem egén. Két mély kék szemedben a vágy, a szerelem ég. Ezek a csodálatos, hosszú szempilláid, imádom, ahogy cirógatják arcomat. Te istennő, nem tudok betelni az érzéssel, hogy az enyém vagy.

- Mindörökre a tiéd.

- Ölelhetem a világ legdrágább kincsét. Tudom, mindez lehetne közhely, de én ezt érzem a szívemben. Drága kis tündérem! Ennyire szereted a változatosságot, hogy csak egyszerűen rám veted magad?

- Kihasználom a helyzeti fölényemet, és végzek veled.

- Most, mikor képletesen szívemet a lábad elé tettem?

- Ne félj, soha nem fogom elfelejteni, ahogy udvaroltál! Azért azt vedd tudomásul, hogy az ujjadon a kulcsomó forgatását nem tekintem a jövőben sem előjátéknak!

- Megnyugtattál.

- Micsoda?! Én nem éreztem semmit.

- Mert előrelátó vagyok. Ideges voltál, nem kockáztattam, hogy rám szóljál: vagy tedd be, vagy vedd ki, de ne húzogassad! Nekem a testi közelséged is elég. Márpedig, ha itt kapálódzol rajtam, az testi közelséget jelent.

- Mondd, eljöhet az idő, mikor megharagszunk egymásra?

- Éppen az imént torzsalkodtunk a lakáskulcsod miatt. Jelenleg a felszálló ágban vagyunk. Békülünk, csak ne ugrálnál a hasamon!

- Miért néztél bolondnak?

- Véletlenül. Elvakított a szépséged, és mint rosszul látó, nem ismertem rád. Imádom, ahogy a hosszú hajad sátrat képez a fejünk felett. Egy a bajom csupán, hogy túl vagy öltözve.

* * *

„Ha volnék világlátó nap:
Ott hagynám az eget,
S a nagyvilág helyett nem néznék
Mást, mint szemeidet!”
(Petőfi Sándor)

19. fejezet

- Jaj istenem! Hova készülsz, életed bearanyozója?

- Hajókirándulásra, de tudom, hogy a hajón fújni fog a szél, márpedig szeretném, ha a fedélzeten lennék. Ezért öltözök melegebben, és ha már melegebben, egyúttal ünnepélyesebben is.

- Kínos a szituáció. Tanácstalan vagyok. Hozzád méltó módon öltözködjek, vagy a várható körülményhez?

- A kettő nem ugyanaz?

- Nagyon nem. Ha lépést akarok tartani ezzel az előkelőséggel, kiöltözöm, mint az a bizonyos Pista, Jézus nevenapján. Ugyanakkor különleges megjelenéssel magadra vonod a konkurencia figyelmét, és tanulva a tegnaptól, ez esetben legjobb lenne munkaruhát öltenem, mert meló vár rám, ha érted, mire gondolok.

- Kapisgálok, mint első randis kislány a gyerekszületést. Nagy áldozat lenne tőled házasságunk harmadik napján, hogy az én öltözékemhez alkalmazkodjál?

- Nem, de melyik ujjamat harapjam meg? Tudod mit?! Megdumáltál.

Ezek után én is adtam a figurára, és illatfelhőt hagyva magunk után, elindultunk a hajóállomás irányába. Gyalog, mert a drágának ez volt az óhaja, hogy sétáljunk. Közeledtünk a szökőkúthoz, mikor is az egyik kerítésen belül vörös szegfűk vonták magukra a figyelmemet. Nem volt szívem ott hagyni. Legalábbis egyet muszáj volt letépni, mert hallottam, hogy sírt utánunk. Rátűztem a blúzára, miért is kaptam cserébe egy pusztit.

- Életem! Ha jól látom, benn áll a hajónk. Megveszem a jegyeket, aztán te felmegy a fedélzetre, én pedig megörökítelek az utókor számára.

- Jó, de nem fogsz megszökni?

- Ne légy bátortalan, nyuszika! Kockáztassál!

Aranyos volt, ahogy fogta a korlátot, és belenézett a kamerába. Aztán búcsút intett a kezével, amit szintén megörökítettem. Jó kis poén volt, viszont majdnem lemaradtam a hajóról.

- Ideges voltam, hogy nem tudsz felszállni.

- Nem fázol?

- Azt megéreznéd, ha fáználak.

- Igaz. Különben sem tudnál fá nélkül fázni. Szegény kis Ramónám, milyen élet vár rád ebben a csúnya árnyékvilágban? Anyukád elvesztette a fejét, most éppen az eszét veszti.

- Ne higgy neki! Fordítva történt: anyukád előbb elvesztette az eszét, azóta fejvesztve követi az alkotót.

- Azt is mondd, hogy milyen alkotót! Szerencsédre rátaláltál a világ legnagyobb mesterére.

- Elismerem, nem hibázott. Tökéletes gyerekünk lesz.
 - Azt mondd, életem, egyikünkre sem fog hasonlítani? Bár igaz, az alkotás pillanatában te még tökéletes voltál, hej, de azóta sok víz folyt le a Dunán. Kibújik, és csodájára fognak járni. Tuti, hogy simán ad a kórház rá öt év garanciát. Arra gondoltam, ha fázol, megfűzlek, hogy menjünk be a hajó belsejébe, mert erős a szél.
 - Úgy érzem, mintha fázna a derekam, nincs kedved átölelni?
 - Óh, te gondolatolvasó. Semmihez nincs nagyobb kedvem, mint ezt az istennőt ölelgetni.
 - Hazudsz, de jól áll neked.
 - Halkabban! Momentán egyébként is tévedsz.
 - Képzeld el, egy gyönyörű szép virágos tisztáson fekszünk és öleljük egymást!
 - Nem akarom elképzelni. Én ölelem a derekadat, te pedig közben a hanc úrra gondolsz?
 - Mindig így kezdődik, vagy legalábbis hasonlóan, aztán jön a hanc úr. Haragszol rá?
 - Mondjuk úgy, nem akarok rá gondolni, mert az nekem nem jó.
 - Mindjárt megérkezünk. Valamit szeretnék tőled kérni, de félek a reagálásodtól.
 - Ami a kérést illeti, remélem tudod, nem kérhetsz olyat, amit tudok teljesíteni, és megvon-
nám tőled.
 - Ez igaz, de a mondat második részén volt a hangsúly. Félek, hogy megbántalak.
 - Jó volt a felvezetés, ezek után szó nem lehet bántásról.
 - Rendben, megpróbálom elővezetni: szeretném ha itt elmennénk abba az étterembe, ahol pár-
szor megfordultam vele! Kérlek, még ne mondjál semmit! Mielőtt lejöttünk a Balatonhoz, én
említettem, hogy voltam már itt, de akkor ideges lettél, meg is értettem. Talán most elmond-
hatom, soha nem voltunk, nem voltam a déli parton. Háromszor jártunk a Balatonnál, mindig
Badacsonyan. Onnan jöttünk át párszor ide, nagy sétával, bementünk egy étterembe meg-
ebédelni. Nem tudom megmagyarázni az okát, de szeretnék ott ebédelni, vagy inkább
uzsonnázni veled.
 - Emlékezni akarsz?
 - A leghatározottabban mondom, hogy nem. Azt szeretném, hogy ahhoz az étteremhez is
veled kapcsolatos emlékeim fűzzenek. Szeretném, ha mindenhol a te személyedhez kötődne
minden. Lezártam - és hiszem, hogy becsülettel - a múltamat.
- Láttam az arcán, milyen nehezeire esett mindezt elmondani. Csókolózni feltűnő és ízléstelen
lett volna, ezért csak a kezét csókoltam meg.
- Ramónám, édes! Nehogy elsírjad magad, mert nem tudom, mit csinállok veled!
 - Szeretném hallani, hogy megértesz, és nem haragszol!
 - Nem haragszom. A megértéssel annyi a bajom, hogy nem tudom beleélni magam. Nincse-
nek emlékeim. Illetve, persze mindenkinek vannak, de maradandó szép emlékeket nem őrzök.
Hát akkor kikötünk és követlek, szép szerelmem.
- Nem fájt, hiszen éreztem, véletlenül sem akar fájdalmat okozni nekem, de azért az biztos,
hogy az étteremben figyeltem őt. Rosszul esett volna, ha látom az arcán, hogy elgondolkodik.
Komplett ebédet rendeltem húslevessel és az alkalomhoz illő rántott szelet. Rizibizivel kértük
mindketten. Desszertnek csokoládétorta, majd kávé zárta a sort. Ettünk és beszélgettünk.
Azon kivételes alkalom volt, amikor ő tartott szóval. Ez is jólesett. A délutáni ebéd után

visszasétáltunk a hajóállomásra. Indulás előtt még volt fél óránk, leültünk a parkba. Nagyon szép park, sok virággal. Fogtuk egymás kezét. Többet hallgattunk, illetve nézelődtünk. Visszafelé feltámadt a szél, bár a nap erősen sütött. Ragaszkodott ahhoz, hogy a fedélzeten maradjunk. Kevesen voltak, igaz, odafelé sem volt zsúfolásig a hajó. Hétköznap ezek szerint kevesebb az utas.

- Édeske, ugye nem felelőtlenkedsz?

- Most igen, mert ilyenkor nincs a tanárnak felelője, tehát felelőtlen. Különben is elfelejtéd, hogy edzett vagyok. Nehéz lenne összeszámolnom, hány kilométer van a lábaimban.

- Jó étterem, és ahhoz képest, hogy milyen előkelőnek tűnik, nem drága.

- Ha már pénzről van szó: ugye, otthon nem fogod elfelejteni, hogy egyszer sem tiltakoztam, pedig mindenhol te fizettél!

- Elnézést, ez legfeljebb az én érdemem lehetne, semmiképpen sem a tiéd.

- Igazad van, rosszul adtam elő. Nos, csak azt bátorkodtam kifejezni, hogy otthon én fogok mindent fizetni, addig, míg lesz pénzem.

- Mindig lesz pénzed, mert gondoskodom róla. Érdekes ez is: ismerjük egymás életét, belelátunk a jövőnkbe, de még egy szó nem esett a közös kasszáról.

- Azért ez nem igaz, többször is mondtam, hogy felveheted a fizetésem, aztán csinálsz vele, amit akarsz.

- Kétségtelen, arra számíthatsz, hogy nem szórom a pénzt.

- Jó, hogy mondd, mert eddig nem azt tapasztaltam.

- Egyrészt nem fogunk mindig nyaralni, másrészt olyan hónapok következnek, amikor nem szabad visszafogni magadat. Sokszor beszéltünk róla, és még többször fogunk. Mindent meg kell tennünk, hogy egészséges gyerekünk és anyukája legyen. Görögországba nem foglak elvinni, mert az nem szükséges a baba fejlődéséhez.

Úgy eltársalogtuk az időt, észre se vettük, amikor kikötöttünk. Illetve a döccenésre eszméltünk fel. Ugyanazon az úton sétáltunk vissza, és ugyanott ismét letéptem egy virágot. Az előző már kókadozott a melegben, ki kellett cserélni. Éppen társalgás nélküli szakaszban voltunk, mikor feltűnt, hogy velünk szemben a túlsó oldalon jön egy hasonló korú pár, és nagyon néznek bennünket.

- Ne izgulj, édes, ez nem munkaruhás történet, mert hölgyel van az úr. Ráadásul engem jobban néz.

- Akkor most majd én lépek akcióba, ha szükséges.

Mellénk érve, átjöttek a mi oldalunkra, ezért megálltunk. A férfi udvariasan nyújtotta a kezét. Bemutatkozott mindkettőnknek. A feleségével is kezet fogtunk.

- Örülök, hogy összefutottunk. Szeretném megköszönni a tegnapi cselekedetét.

- Ne hozzon zavarba, fogalmam sincs, milyen cselekedetemre gondol, amit önnek meg kell köszönnie.

- Jól elintézte azt a beteges fajankót.

- Világos, csak még mindig nem értem, miért köszöni meg nekem?

- Nem akarom részletezni a hölgyek előtt, elég annyi, hogy nekem is volt vele afférom, azzal a különbséggel, hogy én nem mertem bekeményíteni.

- Azt mondja, ez az alak minden csinos nőre rászáll?
 - Erről van szó. Láttuk, hogy megfogja a felesége kezét, és azt is láttuk, hogy maga nem habozott.
 - Önök ismerik ezt a figurát?
 - Szerencsére nem, de azt tudjuk, hogy jól van anyagilag elengedve.
 - Gondolom, nem hallották, amit halkán közöltem vele, hogy a legközelebbi találkozásnál ki-dekorálom, hogy a gyerekei nem fognak ráismerni.
 - Ezek szerint önök ismerik?
 - Édesem, válaszoljál az úrnak, mint illetékes!
 - Évfolyamtársam volt sok évvel ezelőtt, innen az ismeretség, de azóta sem találkoztam vele. Elég hevesen próbálta felújítani az ismeretségünket. Félttem a botránytól, de utólag örülök, hogy a férjem elintézte.
 - Maguk elmentek, ők még maradtak, de láttuk, hogy vérzik a keze.
 - Biztos felsértette a kanál vagy a csésze.
 - Elnézést kérek, de muszáj volt egy kézszorítás erejéig megállítanom önöket!
 - Örülök, hogy tehettem valamit a hölgyek becsületéért.
 - Ma nem jöttek ebédelni, és érdekes, ők sem voltak ott a barátjával.
 - Mi most érkezünk a hajóval, de vacsorázni oda megyünk, hátha megjelennek.
 - Ferikém, nem megyünk oda. Ez az utolsó esténk a Balatonnál, nem vagyok hajlandó rettegésben tölteni.
 - Nincs igazság a földön. Elbánok a konkurenciával, velem meg a feleségem. Csak tudnám, miért nem lehetett kihagyni engem, mint láncszemet?
- Kiderült, náluk meg a feleség ígérte be a fülest a kopasznak, de nem volt igény rá, inkább lemondott az ürge a kalandról. Lassan beértünk az üdülőbe.
- Angyalka, vacsora előtt megyünk fürdeni, vagy csak az estire hagyatkozunk?
 - Nekem jólesik elnyúlni az ágyon ruha nélkül.
 - Nekem is jólesik a te elnyúlásod. Ezek szerint elmegyünk később hamizni, aztán belefojtalak a Balatonba.
 - Mivel érdemeltem ki, hogy az életemre törsz?
 - Rosszul fejeztem ki magamat. Lehet, hogy te fogsz belefojtani engem. Illetve, nem is tudom, hiszen hárman leszünk. Velünk lesz a hanc úr.
 - Azt nagyon szeretem. Vacsorázni viszont nem megyünk, mert nagyon jóllaktam.
 - Csitt! Hallod ezt, édes?
 - Nem hallok semmit, csak azt, hogy valaki szidja a gyerekeket az udvaron.
 - Innen a hasadból hallok a sírást. Nem lehetsz olyan kegyetlen, hogy nem eszel neki pár palacsintát még utoljára. Majd otthon aztán megtanulok sütni, és sütök hetenként.
 - Képzeld el, tudok palacsintát sütni!
 - Édes angyalkám, ez nem igaz. Te tudsz palacsintát sütni, és eddig nem mondtad? Engedd meg, hogy leboruljak előtted, vagy legalább számmal érinthessem ezt az okos homlokodat!

- Nem látom akadályát, de azt fixáljuk le, hogy nem megyünk sehova, vagy ha mégis ragaszkodsz a vacsorához, akkor másik helyet keresünk.
- Tudd meg, Bogláron ott készítik a legfinomabb palacsintát!
- Honnan tudod?
- Tőled hallottam, hogy milyen finom.
- Mindegy, nem akarok botrányt utolsó este, és ezzel ez a téma le van zárva.
- Melléd fekhettek? Meg akarom vele beszélni.
- Nincsen ellenemre, de bármit mond, akkor sem megyünk.
- Neked többet ér egy szeretkezés, mint a palacsinta?
- Megdöbbenő lesz a válaszom: igen. Te hogy vagy ezzel?
- Hát... izé... szóval... nekem is.
- Erről van szó.
- Tündérkém, elmondom, a palacsintán és a szeretkezésen túl engem más is érdekel.
- Kérem a homlokomra a beígért pusztát, aztán hallgatom a felsorolást!
- Síkbeli erőrendszer, eredője, összevonása, egyensúlyozása, rácsos tartók, kéttámaszú, konzolos, csuklós többtámaszú tartók, súlypont, inercianyomaték, terhek és hatások, központos húzás-nyomás, valamint a pina.
- A húzás-nyomás világos, de mi az, hogy központos?
- Kemény statika.
- Engem milyennek ítélsz statikai szempontból?
- Rugalmas vagy, ehhez képest jól bírod a terhelést. Elfogadom, itthon maradunk, csak tudnám megérteni, ami neked ilyen könnyen sikerül, az miért megy nehezen a barátainknak, már-már, hogy meggyőzzenek valamiről?
- Találd ki!
- Te kis gonosz. Olyan szép a hajad, hogy reggel megmostad.
- Te pedig voltál kedves megszáritani.
- Gyönyörű voltál ma délután felöltözve, így azonban még szebb vagy. Kíváncsi leszek, mit mondanak majd a kolléganőid, mert én úgy látom, napról-napra szebb, fiatalabb vagy.
- Az nem valószínű, hogy szebb, de én is úgy érzem, mióta tudom, hogy várandós vagyok, fiatalodom. Azt hiszem, sokkal komolyabb és visszafogottabb voltam.
- Szemeid lehunyod, s csókol a szád,
arcod ragyog csókok prizmaín át.
Ha simogat kezéd, de elmarad a válasz,
szerelmed tüze engem eláraszt.
Pezsdül a vérem, a szívverés kihagy,
Ramóna, édes életem, te vagy.
Reszket a testem éjszakákon át,
téged kívánlak, arcod mosolyát.
- Köszönöm. Tudod, hogy ez kölcsönös. Minden álmomban, minden percemben benne vagy, és hidd el, nincs benne túlzás. Emlékszel, mikor feküdtünk nálad a heverőn, mit mondtam?

- A meghatározásod pontatlan, mivel gyakran fekszünk ott, de tudom, mire célsz. Arra, hogy anyukád méhében tőle kaptad az élető energiát. Akkor belőlem lélegeztél, illetve egymásból lélegeztünk.

- Igen. Megfulladnék nélküled. A borzasztó, hogy azokat a tulajdonságaidat is megszerettem, amikről szívesen lemondtam volna hetekkel ezelőtt. Például, hogy drámai dolgokból viccet csinálsz. Furcsa lenne, ha változtatnál rajta. Ezt a bolondos, néha izgága embert szerettem meg.

- Most én is azon gondolkodom, mi az, amit nem szeretek rajtad.

- Húúúú! Kemény feladat, édesem. Momentán rajtam az egyik kezed van, valamint a gyűrűim.

- Lássad be, egész jól eltanulod tőlem a hülyeségeimet!

- Ez van, lovagom: fiatalodok és hülyülök. Miután nem tudsz dönteni, mi az, amit nem szeretsz rajtam, válaszolj arra, mi az, amit legjobban szeretsz bennem!

- Magamat, életem. Annál csodálatosabb érzést el sem tudok képzelni. Miért hallgatsz?

- Tornáztatom a fantáziámat.

- Drágám, megengeded, hogy megajándékozzalak a testemmel? Nem mertem tolakodó lenni, mert féltem a kudarcától, hogy úgy járok, mint a palacsintával.

- Ferikém! Megkívántam palacsinta helyett a hanc úrt.

Minden esténket egy balatoni fürdőzéssel zártuk le, ez most is így volt. Megnéztem az órát, pontban éjféltkor kerültünk ágyba egy alapos zuhanyozás után.

- Hogy fogsz, életem, visszagondolni erre a pár napra?

- Összességében csodálatos volt, egy epizód kivételével. Jó érzéssel és izgalommal fogok visszagondolni az esti fürdőzéseinkre. Tudod, egy héttel ezelőtt elképzelni nem tudtam volna, amik megtörténtek velünk a vízben. Sokáig fogok emlékezni a folyamatos aggodalmadra. Ez ma a hajón csúcsosodott ki igazán. Úgy öleltél, hogy azt éreztem, szeretnél a legkisebb szél-fuvallattól is megővni. Tárolom emlékeim között az arcodat, a szemedet. Azokat a pillanatok, mikor csak rám néztél, és kiolvashattam szemeidből a boldogságot, hogy a tiéd vagyok.

- Ezek szerint, ha legközelebb lesz egy hóbertos gondolatod, hogy jőjjünk le, nem kell sokáig udvarolnom?

- De igen. Sokáig kell udvarolnod. Egészen pontosan, mindig elvárom, hogy udvaroljál nekem.

- Nagyon fárasztó volt a mai nap?

- Csak most érzem, hogy igen. Rosszul indult a reggel az idegeskedésemmel, aztán pedig a folytatás túlzottan is jól sikerült. Büszkén mondhatom, meghazudtoltuk a korunkat.

- Ha holnap egy ajándék napra virradnánk, mit nem ismételnél meg a mai napból?

- A kulskeresést.

- Tehát a nem túl jó reggeli, a hajókirándulás maradna, ráadásul képes lennél ismét rácáfolni a korunkra?

- Kérdeztél valamit, édesem?

- Semmit, csak hangosan analizáltam az elmúlt napot. Reggel felkelünk, elkészülünk, egy búcsúpillantás a Balatonra, aztán megyünk, ahová a nagyságos asszony parancsolja.

- Izgalmas lesz a döntésem. Nem tudom, mi lehet a virágaimmal, miközben nagyon szeretném megtudni, kaptál-e leveleket a lakáshirdetésre. Talán mégis az lenne ésszerű, ha előbb hozzád mennénk. Legalább ezt a sok holmit otthagyhathánk, mert személykocsival elég macerás lesz az átköltöztetésem hozzád.
- Ne is törődj vele! Levizsgázol autóvezetésből, aztán ha valami holmidra szükséged lesz, átugrasz a lakásodba érte. 300 kilométer nem olyan sok.
- Micsoda?! Miből vizsgázok én le?
- Ne haragudj! Idő előtt járt a szám.
- Nem fogok levizsgázni.
- Az durva dolog lenne, hogy elvégzed a tanfolyamot, és nem vizsgázol.
- Szó nem lehet a tanfolyamról.
- Én is csak véletlenül kotyogtam ki a tervemet. Aludjál, életem, mert ki tudja, holnap, illetve még ma, mi vár ránk!
- Nem vagyok már álmos.
- Akkor meséljél egy szép mesét, csilingelő hangú énekes pacsirtám, és ringassál álomba!
- Nem megyek autóvezető tanfolyamra.
- Cicám, ezt a mesét ismerem.
- Megverlek, ha nem mondasz le a tervedről. Különben pedig nem szabad idegeskednem. Átöleltem, megkapta a jóéjt puszit, aztán finoman ringattam.
- Ramóna baba nem hisztizik, hanem lehunyja szemeit és alszik. Csicsikál az én életem fénye.
- Nem szeretnék menni.
- Befogod a szádat, piszkos kölök, és alszol! Majd adok én neked! Vedd tudomásul, ameddig az én házamban élsz, ameddig az én kenyeremet eszed, addig azt csinálod, amit én mondok! A „nem” szót jobb, ha kitörlöd a szótáradból! Ne puszilgassál!
- De apuci, olyan szigorú vagy, és olyan hülye.
- Én nem az apucid vagyok, hanem az anyucid.
- Anyucikám, miért ilyen rövid a hajad?
- Ne simogassad a fejemet!
- Máshoz ma már nincs kedvem, különben is, ha az anyucim vagy, akkor olyanom nekem is van.
- Tündérkém, aludjunk, mert mindjárt reggel lesz, a többit pedig megbeszéljük.

* * *

„Arra születtem, hogy megszeressenek,
s megszeressem én is azt, akit lehet.
Arra születtem, hogy boldog is legyek,
s továbbadjam egyszer az életemet.”
(Adamis Anna)

20. fejezet

Autóverseny volt a tv-ben, megbeszéltük, ha nem zavarja, megnézem, mert ez az egyedüli sportág, amit kedvelek. Azt mondta, addig készít valami finomságot, legalább nem jön zavarba, hogy figyelem. Bevonultam a belső szobába. Mikor vége lett a közvetítésnek, kiementem, de az én Ramónám sehol. Biztos, hogy finomságot akart csinálni, mert láttam, hogy vett elő tojást meg lisztet is. Szegénykém, biztos szublimálódott. Azért a biztonság kedvéért körbejártam a lakást. Itt nehezebb valakit megtalálni, mint az enyémben, mert kétszer akkora. Igyekeztem, de hűlt helye volt. Pedig még az ágyneműtartót is felnyitottam, szólongattam, de mindhiába. Mérgező lettem, mert biztos elment vásárolni. Cipeli a cuccot a második emeletre, miközben én vakarom a vakarandót a fotelban. Pár perc és kezemben volt a bunkofonom: „Kérem, tölts fel egyenlegét!” „Dögölj meg! Annyi pénz még van rajta, hogy meghalljam azt a szép erotikus hangját. Na végre, kicseng.”

- Cicám, szólj bele!

- Nem vagyok a cicád.

- Hogy a kutyák csócsálják meg a himbilimbidet! Miért vetted fel, ha nem téged kereslek?

Ismét hívtam:

- Tessék!

- Mi az, hogy tessék?

- Édes, honnan tudtad, hogy itt vagyok?

- Nem látod, hogy szopom az ujjamat?

- Nem látom, de jól nézhetsz ki.

- Kiszoptam belőle, hogy a hentesnél vagy.

- Igazad van, jó, hogy mondod, mert oda is kell mennem.

- Ramónám édes, csengettek, most mi lesz?

- Nézd meg, ki az!

- Innen nem látom a szobából, az előszobában pedig nincs térerő.

- A tiednek van, csak az enyémnek nincsen.

- Kinézek a kukucskálón, de nem nyitom ki az ajtót, akárki is legyen. Majd kikiabálok, hogy az anyukám nincs itthon.

- Jó, de közben szorítsd erősen, mert mintha olyankor magasabb lenne a hangod.

- Megint csengetett. Azt hiszem, a postás lehet, mert az csenget kétszer.

- Ferikém, nézzed meg, lehet, hogy az iskolából keresnek!

- Jó, megnézem. Megvárod? Bocs! Nem tudod megvárni, mert jelzi a telefonom, hogy lefogyott a ...

Kikukucsáltam. Nini! Egy néni, és nem szőnyeget árul.

- Parancsoljon, hölgyem!

- Jó napot kívánok, Ramóna kolléganője vagyok.

- Csókolom a kezét! Én pedig a férje vagyok. Fáradjon be, mert momentán semmit nem tudok Ramóna tartózkodási helyéről. Ha nem csal az arcmemóriám, akkor ön Juditka.

- Igen, Judit vagyok, de már kétszer találkoztunk.

- Háromszor, ha megengedi a korrigálást. Foglaljon helyet! Ne itt a konyhában, inkább jöjjön be a szobába, bár ott is elég nagy a rendetlenség. Tegnap érkeztünk, és még nem volt időnk rendet csinálni.

- Kíváncsi voltam, mi van a barátnőmmel, valamint az is érdekelne, mikor jön dolgozni.

- Ezek szerint ön nem tudja? Tartós táppénzes állományba megy.

- Jézusom! Mi baja van?

- Majd ő elmeséli. Amint hallom, most nyitja a bejárati ajtót. Ne haragudjon, hogy magára hagyom, megyek a fogadására!

Időben érkeztem, mikor kinyílt az ajtó.

- Drágám, engedje meg, hogy megszabadítsam a csomagjaitól! Megjegyezni kívánom, a vásárlás a cseléd feladata, nem az öné.

- Ki csengetett, te nagy bohóc?

- A legkedvesebb barátnője, és a várakozás idejére megkértem, foglaljon helyet a szalonban. Szervírozni akartam neki egy kis vendégmarasztalót, de a konyhaasztalon csak liszt meg tojás van. Juditka kedves, ugye tanúsítja, hogy éppen nyitottam a számat, mikor a kulcs megzördült az ajtóban?

Na persze, nem ment be a henteshez, mert a kíváncsiság hazahajtotta. Két perc múlva puszkodtak. Judit gratulált neki. Szerényen félrevonultam, mintha nem is lenne közöm hozzá. Rövid volt a látogatás, csak egy kávé erejéig tartott, aztán Judit távozott.

- Gyere ide, életem bearanyozója! Szeretnék társalogni a fejeddel.

- Nem érek rá, mert megsavanyodik a tej.

- Mesélj, miért kellett felmálháznod magad?

- Vége az autóversenynek?

- Ne dumálj mellé, mindjárt neked is véged lesz!

- Nekem nem, mert annál jobban szeretsz.

- Csillagom, miért nem szóltál, hogy vásárolni kell?

- Palacsintát akartam csinálni, és nem volt itthon tej.

- Túró volt?

- Az sem, de mindegy, ha tejért leszaladok, túrót is vehettem egyúttal.

- Valamint egy nagy dinnyét meg őszibarackot.

- Olyan szép volt mindkettő.

- Figyelsz rám, életem? Vértzik az egyik szatyor.
- Pedig jó kemény paradicsomokat vettem, de úgy látszik nem szeret alul lenni.
- Példát vehetett volna a gazdájáról.
- A gazdája is jobban szeret felül lenni.
- Arról pedig megfeledkezik a gazdája: „bár felül a gálya, s alul a víznek árja, azért a víz az úr.” Megígéred, hogy apróságokon kívül semmiért nem fogsz lemenni egyedül! Nem engedem, hogy cipekedjél, megértetted?
- Érteni értem, csak nem fogom fel. Nem tarthatsz búra alatt, azzal nem teszünk jót a babának, egyébként pedig edzettnek kell lennem.
- Rendben. Te leszöksz vásárolni, én pedig addig fogadom a hölgyeket.
- Ráéreztem. Nem véletlen, hogy kihagytam a hentest, és loholtam haza. Szeretlek, te zsarnok.
- Tudod, hogy én is téged, azért féltetek. Azt beszéltük meg, hogy délután bemegy az iskolába.
- Mondtam Juditnak, csak holnap megyek. Különben sincs kedvem ebben a melegben buszozni.
- Buszozni sem fogsz, bár azt nem emiatt, hanem azért, mert itt az autó. Jó, hogy eszembe jutott. Kérem a telefonodat, mert hívni akarom az autósiskolát nálunk!
- Nem megyek tanfolyamra. Különben pedig ott a vezetékes telefon. Szeretném letisztázni, mi az a súly, amivel terhelhetem magamat?
- Az én mindenkori versenysúlyom. Azért mondom versenynek, mert ki tudja, mikor kell ringbe szállnom érted.
- Akkor inkább tanfolyamra megyek. Nem lehetne úgy megoldani, hogy egyáltalán nem vásárolok egyedül?
- Megdumáltál. Kérek pár békepuszit, aztán tisztába tesszük a szatyrot, mert nagyon vértzik. Mit mondott Judit a terhességre?
- Drukkolni fog, hogy sikerüljön kihordanom.
- Engem nem illetett elismerő szavakkal? Például: Ez igen! Ez a Ferike férfi a javából.
- Képzeld el, nem, de belegondolva, nem is ajánlanám, hogy Ferikézzen.
- Képes lennél lenyomni neki egy sallert?
- Annyira azért nem, de biztos, hogy ha bizalmaskodna veled, többé nem tekinteném barát-nőmnek.
- Életem, hová tetted a lakáskulcsot?
- Nincs a fogason vagy az ajtóban?
- De igen. Itt van az ajtóban, kívül. Még jó, hogy nem zárták ránk.
- Mert megörültem, hogy az ajtóban fogadtál.
- Imádom, hogy mindenre van magyarázatod.
- Nem mindenre. Fogalmam nincs, hogy fordulhatott velem elő, hogy így belédestem.
- Ellenállhatatlan vagyok. Majd én kikeverem a tésztát, te addig csinálj mást!

Felajánlásom után bementem a szobába telefonálni, ő pedig keverte a tésztát. Csak akkor esett ki a habverő a kezéből, mikor elmondtam a beszélgetés eredményét, miszerint pontban egy hét múlva kezdődik a tanfolyam. Addig illene beszerezni az orvosi igazolásokat.

- Édes! Tényleg komolyan gondolod?

- A legkomolyabban. Hegyen lakunk, és ott nem olyan egyszerű a közlekedés, mint itt, sík terepen. Ezen felül, terhes állapotban olyan agyi hormonok termelődnek, amelyek a tanulásért és emlékezésért felelősek. Tehát már csak ezért is ki kell használnod az áldott állapotot, mert sokkal könnyebben tanulsz.

- Én vagyok a biológianár, nem te.

- Mondd, hogy nincs igazam!

- Igazad van. Nem is félek a szüléstől. Ferikém, kibeszéled a tehénből a borjút. Aztán mesélj! Te autó nélkül fogsz járni?

- Nem fogok. Minden nap beviszel a munkahelyemre, és jössz értem.

- Mi lesz, ha összetöröm?

- Idegeskedni fogok, hogy nem történt-e bajod. Ugye, úgy érzed, jobb volt az első házasságod?

- Szemét vagyok, de akkor is kimondom: nem volt jobb, bár igaz elkerültek a nagy események. Ferikém, kellemetlen erről beszélnem. Elég, ha cselekedeteimben megtagadtam a múltamat, kérlek, ne kívánd, hogy olyan mondatokat fogalmazzak meg, amik ma igazak, de akkor másképpen éreztem!

- Drágám, egy hét házasság után is csak azt mondhatom, soha nem fogod megbánni a döntésedet.

- Hét nap után még nem olyan nagy csoda, de vajon mit mondok hét év múlva?

- Nem tudod? „Kedves tanítónő, Fenyő Ramóna anyukája vagyok, és szeretném megvásárolni az első osztályos könyveket. Ide fog járni a kislányom.”

- De soká lesz az még. Azt nem szeretném, hogy hét évvel idősebb legyek, de egy évet boldogan vállalnék. Mi lesz velem, velünk egy év múlva?

- Teszem azt, felsír a kislányunk, mert tisztába kéne tenni, meg enni is szeretne, az atya gyorsan lerámol az íróasztaláról, ahol éppen tervrajzokat készített, hogy a neje elláthassa anyai feladatát. Ugyanis az én pici lakásomban minden bútornak több funkciója lesz.

- Édes, nagyon beleéled magad a kislányba.

- Nem látom, hogy hegyesedne a hasad. Magamból kiindulva, benned mindig fickós vagyok. Egy kislány aranyosabb is. Mindenesetre, ha mégis fiú lesz, akkor időben kioktatom az olyan számárságra, hogy mit kell mondani, ha serdülő korában megkérdezik tőle, szoptott-e már női mellet.

- Ezek szerint tőled megkérdezték?

- Igen. Elpirultam, és határozottan mondtam, hogy nem. Erre úgy reagáltak: Feri, te az apád himbilimbijéből szoptad a tejet? Kínos volt.

- Az én okos férjem úgy gondolja, ha fiúnk születik, egy hónap után látszana rajtam?

- Építész vagyok, ehhez nem annyira értek, csak egy férfinak a nőben eltér a formátuma a köznapi általánostól.

- Ugye nem haragszol, ha holnap szóba kerül a terhességem, akkor elmesélem a teóriádat? Ami a lakást illeti, önző leszek, és az utolsó pillanatig megtartom ezt a lakást. Ha minden úgy sikerül, ahogy tervezzük, még évekig leszek az intézet állományában.

- Ezt kéne meghallani a volt férjednek, hogy mivé alakulsz lassan. Dolgoznak a sejtek.

- Azt nem mondtam, hogy én fogok harcolni. Csak azt állítottam, hogy önző leszek. Harcolni te fogsz, ha szükséges.

- Nagyobb sikerre számítottam ezzel a lakás cserével vagy vásárlással kapcsolatban, miközben nyáron nem szerencsés belevágni a hirdetésbe. De hát nekünk most kellett.

- Ahogy tegnap mondtam, nem kell abbahagyni. Legalább havonta kéne meghirdetni, hátha egyszer összejön.

- Süssem?

- Mire gondolsz? Ha a palacsintára, azt én sütöm.

- Fantasztikus vagy. Teljesen átveszed az én fura észjárásomat.

Olajozta a palacsintasütőt. Ennél jobb alkalmat keresve sem találhattam volna egy kis ölelgetésre.

- Miért kell ilyenkor arra gondolnom, hogy harminc évet elfecséreltem az életemből? Miért nem tudtam rád találni? Csillagom, a jó előbb, mikor rájöttem, hogy egyedül vagyok a lakásban, idegesített, hogy elmentél vásárolni, de azért arra számítottam, hogy butaságot nem követsz el. Ugyanakkor hiányérzetem volt. Mintha egybenőttünk volna. Azt szeretném, ha minden szabadidőnköt együtt töltenénk, és szabadidő alatt mindent értek, a munkában töltött időn túl.

- Hiszem, hogy úgy is lesz, mert mindketten akarjuk. Tudod, nem véletlen, hogy az időjárásra fogtam a délutáni programomat.

- Ott nekem tényleg semmi keresnivalóm. A gyerekek feszélyezve éreznék magukat egy idegen ember előtt. Elviszlek, aztán ha haza akarsz jönni, telefonálsz, és megyek érted.

- Ugye te is úgy érzed, hogy itt is itthon vagy?

- Közhely, de komolyan gondolom, ahol te vagy, ott az otthonom. Bogláron is így éreztem.

Kivettem a kezéből a palacsintasütőt. Én sütöttem, ő pedig töltötte, és folyamatosan ettük.

- Jól mondtam Bogláron, hogy kívánja a palacsintát.

- Az biztos, bár lehet, csak belém beszélted, de ha valamit megkívánok, nincs türelmem várakozni. Ez még indokolatlan. Nem merem elhinni. Hány évig reménykedtem, hiába. Judit aranyos volt. Éreztem, hogy tényleg örül a boldogságomnak. Kérdezte, te hogy viszonyulsz. Nem tudtam megszólalni, de látta a könnycseppet a szememben. Ha az emberek csak fele olyan boldogok lennének, mint én, csodálatos világban élnénk.

* * *

„Ráhangolódok gondolataid hullámhosszára, s veszem szíved kódolt adásait.
Ha a szíved gyorsabban ver, az én szívem is hevesebben fog dobogni.
És ha valamitől félsz, én is szorongani kezdek, és lehet, hogy megértjük,
mitől félünk mindketten.”
(Müller Péter)

21. fejezet

Utálom, ha vezetés közben szólal meg a telefonom, ráadásul ismeretlen szám. Nem értem: hogy veszi bárki a bátorságot, hogy ilyenkor zavarjon?! Dögölj meg a neved napján!

- Hintaló abrakoltató, tessék!

- Azt hiszem, rossz számot hívtam. Elnézését kérem!

- Ez van, hölgyem, még utoljára elnézem. Kézcsókom kegyednek, és pacsí a férjének, ha van.

Naná, hogy egy barom beállt a cukrászda ajtaja elé. Ebben a dög melegben minden méter számít. Remélem, elkészült a torta, mert ha nem, baj lesz. Az én Ramónám névünnepe van. Reggel szóban és szavak nélkül is felköszöntöttem, mielőtt elindultam dolgozni. Említést tettem arról, hogy majdnem kerek évforduló, hiszen ez a negyvennyolcadik névnapja. A bicikli és a torta délutánra maradt. Megint muzsikál. Le kéne cserélnem a Micimackó zenét, mert ami még elment egy magányos Fenyőnek, az komolytalan egy családfenntartónak. Bolond biológia tanárnő. Tegnap a leghetetlenebb időpontot választotta ki buta kérdése feltevéséhez:

- Édes! Három fenyő: az már fenyves?

- Cicamicám! Hol jár ilyenkor az eszed?

- Te is szoktál elkalandozni.

- Nem gondolod, hogy az is más, meg az is, hogy te egy másik Fenyőre gondolsz, miközben én a te boldogságodra koncentrálok?

- Nem vagyunk egyformák, mi pinaceae.

- Hogy beszélsz?

- Csak azt mondtam, hogy fenyőfélék. Eszembe jutott, fél év múlva hárman leszünk. Te mint *picea pungens* 'glauca', vagy ha úgy jobban emészthető: ezüstfenyő; a kis Ramóna mint: *pinus mugo* (törpefenyő), valamint én.

- Csillagom, ne szerénykedj! Te sem leszel ebben a családban közönséges lucfenyő.

- *Picea abies*? Talán az nem. Helyette majd leszek: feketefenyő (*pinus nigra*).

- Igen, te mint szőke. Jól eldumáltunk. Szerinted ...?

- Azt hiszem, nem, de az előbb én majdnem.

Ezek után szétröhögtük magunkat. Végül is elfáradtunk és lihegtünk. Elégedettek voltunk az estével. Ma viszont ünnepelünk. Egyszer van egy évben Ramóna nap. Jó neked, hülye Micimackó, hogy fázol, miközben bizonyos alkatrészeim vízipóloznak ebben a melegben.

- Tessék! Mókuskám, te vagy?

- Te eszement Fenyő! Az Élő vagyok. Sikerült jól átvágnod az előbb. Csak azt nem értem, miért írja ki a telefonod a feleséged nevét, ha én hívlak?
- Szia, Tündi. Azt írta ki, hogy ismeretlen szám.
- Te pedig lemókuskázod az ismeretlen hívókat, ugye?
- Tündi! Itt ülök a kocsiban, és baromi melegem van. Közben muzsikál ez a nyomorult bunkofonom. Hidd el, így jártál jobban, hogy lemókuskáztalak, mert az irányultság pontos volt, de nem mókuskára gondoltam.
- Ezek után akarod, hogy megindokoljam a hívásomat?
- Nagyon szeretném, mert tudom, abból mindig jól járok, ha te hívsz. Egyébként is, bő egy hónapos házasság után azért még észreveszem a csinos nőket.
- Megmondom a feleségednek, hogy mit mondtál.
- Ne izgulj! Ő tett rólad ilyen említést az esküvő után, én csak rábólintottam.
- Tehát: Dénes mondta, hogy lakást akartok venni. Abba most ne merüljünk bele, miért neki és nem nekem adtad elő a vágyaidat.
- A Pista is tudja.
- Melyik Pista?
- A hentes.
- Ja, te a Lacit Pistának hívod?
- A rózsadombi hentesről beszélek. Tündi, nem tudod, ki találta ki a buckánkra, hogy Rózsadomb?
- A lokálpatrióták. Ha Pesten lehet Rózsadomb, akkor itt is. Mellékesen szólva, a pesti Rózsadomb inkább nevezhető buckának, mint a mi hegyünk.
- Szeretném, ha pletykálnál picit! Dénes nagyon haragszik ránk, amiért nem került a gimnáziumba az ország legjobb biológiai tanára?
- Jó, hogy mondd. Kormos Dénes megkapta az építési engedélyt a házára. Örül, mint majom a farkának.
- Te majomnak titulálsz a bátyádat, Tündi?
- Szoktam, bár ez a megfogalmazás tényleg a majomról szólt. Nincs oka a haragra. Ráadásul nem jött ki rosszul a buliból. Elvégre is készítettél egy remek tervrajzot neki.
- Ami a tervrajzot illeti, szívből gratulálok, kollegina. Mielőtt aláírtam, átnéztem a produktumodat. Tetszett a szinteltolás, és az, hogy minden négyzetcenti ki van használva. Remélem, másoknak nem hírszteled, hogy én készítettem.
- Tévedsz. Más is úgy tudja, hogy te készítetted. Még a gyanúját is kerülni akarom, hogy közöm van hozzá. Köszönöm, és azt is, hogy nemcsak aláírtad, hanem át is nézted.
- Csak azt nem tudom, ha találtam volna valami számítási hibát statikailag, hogy adtam volna elő a főépítészasszonynak.
- Remélem, őszintén. Hinni szeretném, a régi barátság nem kopott meg, annak ellenére, hogy meglehetősen ritkán futunk össze. Mondtam már, hogy érdemes volt ilyen sokáig megtartóztatnod magad? Ramónát látva, bizony elbújhatok mellette, miközben egykorúak vagyunk. Látszik, hogy nem csámcsogott rajta az idő. Simán letagadhatna legalább tíz évet.

- Tündi, egyszer szeretném, ha négyesben elbeszélgetnénk. Kétségtelen, szerencsés alkat, de igencsak sok próbatétel elé állította az élet őt is.

- Kíváncsivá tettél, de most lapozzunk! Arról van szó, hogy a Gyöngy utcában van egy teraszos kétszintes villa. A felső szintről lehet kimenni a teraszra. Azon az oldalon egyszintes a ház a hegyoldal miatt. Az emeleti rész nincs beépítve. A ház tíz éve épült. Az alsó szinten van három szoba komfort. Pince nincs a ház alatt, garázs sincs, ez utóbbi még építhető a telken.

- Izgalmas, amit mondasz. Kicsi az esély a tévedésre, azt a házat én terveztem, de te még akkor nem voltál az önkormányzatnál. Egyébként, ha egyre gondolunk, akkor van pince is, csak nem az egész ház alatt.

- Több hasonló ház van a Gyöngy utcában?

- Van egy másik, közvetlenül mellette, de az jóval régebbi.

- Ezek szerint te többet tudsz, mint én. A lényeg, akkor halt meg a bácsi, mikor ti a Balatonban lubickoltatok, és a néni egyedül maradt. A két lány nevén van a ház. Úgy döntöttek, el szeretnék adni, de úgy, hogy a néninek vennének a közelben egy kis lakást, maximum első emeletig. Ezért gondoltam rögtön rátok. A lánya behozta hozzánk a hirdetést, hogy tegyük ki a táblára, mert hátha találnak cserepartnert a közelben. Még nem tettem ki, mert veletek akartam előbb beszélni. Ha érdekel, gyertek be a papírért, aztán vegyétek fel velük a kapcsolatot!

- Tündi, ez túl szép. Természetesen bemegyünk hozzád, de hogy adjam én ezt elő egy várandós anyának, akinek igencsak minden lépésére oda kell figyelni ebben az időszakban. Ki fog ugrani a bőréből örömeiben. Benn vagy még a hivatalban?

- Fél órát itt leszek.

- Nagyon rendes vagy, hogy állásügyben intézkedté, és most is ránk gondoltál. Köszönöm. Drukkojjál, hogy sikerüljön! Ramónának ez lesz a legszebb névnapi ajándék.

- Ne hálálkodjál, hanem gyertek!

Mielőtt bementem a tortáért, felhívtam:

- Itt vagyok édes. Aggódok, mert nem jössz.

- Tündérekém, állok a cukrászda előtt. Most fogok bemenni a tortáért, aztán rohanok haza.

- Tárt karokkal várlak.

- Kivételesen ne tárt karokkal, hanem gyorsan szedd össze magad, bemegyünk Tündihez az önkormányzatba!

- Baj van?

- Csillagom, nincs baj. Csak akkor lesz baj, ha nem készülsz el negyedóra alatt. Szia!

Nem bírtam magammal. Egyik pillanatban az járt a fejemben, hogy ilyen szerencsénk nem lehet, a másikban meg a jövőnket tervezgettem az új otthonunkban. Vittem a tortát. Nem akartam csengetni - azzal is ne veszítsen időt -, de az ajtóban volt a kulcs.

- Kész vagy, életem?

- Csak fészülködnöm kell, de nem találom idegességemben a lakkot. Mondd meg, miért kell bemennünk! Utána még beérünk az áruházba, hogy megvegyük a szobabiciklit?

- Angyalka, bár névnapi ajándéknak szántam, most mégis abban reménykedek, hogy ma ne sikerüljön megvennünk.

- Jól csinálod, bár tudod, hogy nem szabad idegeskednem.

Ránéztem az órára, még volt teljes öt perc az indulásig. Különb is, biztos, hogy Tündi megvár.

- Gyere ide!

Elmondtam vázlatosan a dolgot. Tudtam, cseppet sem lesz nyugodtabb, de hát mit tegyünk. Tündi természetesen az irodájában volt. Kedvesen fogadott bennünket, ám előzőleg a portán nem akartak felengedni, lévén, nem volt félfogadás, de jól funkcionált a rábeszélőkém. A csajok körbedicsérték egymást, nekem pedig jól esett. Nem bánám, ha az új lakóhelyén is találna igazi barátnőt magának, mondjuk Tündi személyében. Nem időztünk sokat. Rögtön mentünk háznézőbe. Eldumáltuk a családdal az időt, mert szerencsénkre minden illetékes éppen jelen volt. Este értünk haza.

- Hogy érzed magad?

- A gyászt könnyebben tudtam kezelni. Hozzászoktam. Persze, hogy örülök, csak vajon van okom az örömrre? Az idősebbik csaj elég morózus. Holnap eljönnek megnézni a lakást. Félek, valami nem tetszik neki.

- Vegyük úgy, ez a lehetőség az ölünkbe hullott! Ha nem sikerül, majd jön egy másik.

- Ferikém, ennél jobbat elképzelni nem tudok. Viszonylag elég jól karbantartott belülről is. Az emelet nincs beépítve, de még így is jóval nagyobb, mint az én lakásom. Hármunknak bőven megfelel. Akár külön szobánk lehetne.

- Na, akkor itt berekesztem a tárgyalást. „Akár” folytathatnánk is, de nincs kedvem hozzá.

- Ne haragudj, igazad van. Meg vagyok kergülve, mert annyi jó történik velem mostanában. Tudod, hogy egy éjszakát sem tudok külön elképzelni. Aztán mi van, ha megfelel a lakás, de felsrófolják az összeget?

- Tündiék pontosan tudják, mennyi az én lakásom, és annak a háznak a forgalmi értéke. Úgy tűnik, ők is tisztában vannak vele, hiszen látatlanban nem mondtak elképzelhetetlen összeget. Mindenesetre, még finomítok rajta. Tudom, nem szép dolog a helyzettel visszaélni, de nekik fontosabb a csere, mint nekünk momentán. A néninek az a nagy ház csak komoly kiadás, és nem is tudja rendben tartani. A gyerekeinek pedig kell a pénz, hiszen hallottad a terveket.

- Szeretném, hogy sikerüljön! Már be is rendeztem a bútoraimmal. Szépen elférnénk, a harmadik szobába pedig úgyis kell idővel venni.

- Ezért ne idegeskedjél, édes, mert nagyon nem szeretném, hogy a gyerekbútor-vétel aktualitását veszítse.

- Lekopogom, az elmúlt két hónap simán zajlott le. Gyakorlatilag csak annyit veszek észre magamon, hogy mindig éhes vagyok, méghozzá úgy, hogy ha megkívánok valamit, türelmetlenkedek. Legyünk ezen túl, aztán több megpróbáltatás nem lesz.

- Képzeld el, a teraszon étkezhethünk ilyen jó időben. Akkora, hogy a kis Ramóna még biciklizhet is rajta.

- Ettől félek, de komolyan. Annyira beleéled magad, hogy kislány lesz.

- Hidd el, nekem mindegy, fiú vagy lány. Egy dolog van csak, ami a lány mellett szól. Szeretnélek téged kicsiben látni.

- De lehet, hogy rád fog hasonlítani.

- Azt is elviselem, csak ne az igazgatótokra hasonlítson. Ne kapálózzál, mert úgysem engedlek el!
- Igazad van. Beszéljél csak úgy velem, mint egy kurvával!
- Hülye vicc volt, belátom. Ne sértődjél meg, mert ha a csajoknak tetszik a kéglim, nem hagyhatlak itt, velem kell, hogy gyere.
- Van saját lakásom.
- Hogy szoktatók tartani a névnapodat?
- Szerinted hogy ünnepelhet egy pedagógus az évnyitón? Előfordult, hogy a névnapomon volt, de mindenképpen körülötte. A nyarak jobbak voltak, mert bár bejártunk az iskolába, de nem tanítani. Nem beszélve arról, hogy bármikor otthon lehetett maradni. A névnapom emiatt volt rossz, a születésnapom pedig azért, mert éppen túl voltunk a félévi értekezleten, ki-dögölve. Augusztus 31. nem szerencsés nap a pedagógusoknak. Hidd el, semmi túlzás nincs benne, ez a legboldogabb névnapom. Nincs évnyitó, és még az is lehet, hogy életem egyik legnagyobb ajándékát kapom. Nem a legnagyobbat, mert abban még csak reménykedek, de nagyot.
- Ahhoz mit szólsz, hogy holnap megkezdődik Ramónának a vezetése?
- Tudod, hogy beletörődtem. Ha összetöröm az oktatókocsit, azt valahogy elviselem. Abba pedig nem gondolok bele, milyen lesz a sajátunkat vezetni.
- Hajjajj! Rossz hírem van, Ramóna néni. Egy hét múlva vezetni fogod a sajátunkat is, mivel ha a tanfolyamra építünk, soha nem lesz belőled jó autóvezető. Tehát, gyakorolni fogunk.
- Micsoda?!
- Jó, hogy emlékeztetsz a micsodára. Túl sokat beszélgettünk.

* * *

„Most én vagyok a nap egyetlen sugara,
én vagyok az égbolt egyetlen madara.
Köszönöm Drágám, hogy egyetlenné tettél,
és hogy a mindenem, az életem lettél.”
(Mátyás Krisztina)

22. fejezet

- Bizony, ennek vége. Meghalt szegény. Nem baj, úgyis kicsi volt a füle, és kényelmetlen a fogása.
- Csúnya vagy.
- Te vagy csúnya, és még kávé is a hasad.
- Kiejtettem a kezemből, mert felidegesítettél az ötleteddel. Eddig elhittem, hogy aranyosnak tartod a füleimet, most meg kiderül, hogy nem igaz.
- Muti! Nem szőrös. Jól emlékeztem, tehát nem nemigaz. Ettől függetlenül, ha olyan füleid lennének, mint amilyen ennek a csészének volt, ritkábban dicsértem volna, sőt, az is lehet, hogy egyáltalán nem. Neked szájra-kézre álló fülecskéid vannak. Az egész Ramóna olyan aranyos, arányos.
- Erre térjünk vissza két hónap múlva!
- Nekem akkor is a legszebb leszel. Nyugi, bekalkuláltam, hogy a szerelmem arányváltozáson megy keresztül, ideiglenesen aránytalan lesz, de aranyos.
- Cipőkanállal kell betenni az autóba. Elképzelem a vágyakozó lovagomat, ahogy este az ágyban megkérdezi: „Cicám, játszhatok a melleiddel?” Én meg úgy válaszolok: „Játsszál, de ne vidd messzire!”
- Ha a terhesség hormonálisan hat az agyműködésre, márpedig hat, akkor te előrehaladott állapotban vagy. Csillagom, dömperral még nem szeretkeztem.
- Ez a dömpere-hasonlat éppen aktuális, mikor arra akarsz kényszeríteni, hogy vezessem az autót. Mi lesz, ha összecsókolózok egygel?
- Ne izgulj, gyereked akkor is tőlem lesz!
- Ki fogsz belőlem ábrándulni, mert csúnya leszek.
- Tőlem vagy a dömpertől leszel csúnya? Nagyon nem mindegy. Összekeversz a háztartási hulladékkal. Különben sem értem, hogy jutottunk a füledről a hasadra ilyen hirtelen?
- Ahogy szoktunk, ha nem is hirtelen, a mellemen keresztül.
- Nem rossz a téma alakulása, csak szólít a kötelesség. A butaságaidra pedig nem vagyok kíváncsi. Szép vagy, két hónap múlva pedig még szebb leszel. Azt nem bánám, ha rövidebb lenne a hajad, persze csak praktikussági szempontból. Nagyon nem szeretem azokat a nőket, akik nyűgként élik meg áldott állapotukat.
- Tudod, hogy csak provokáltalak.
- Are you ready to be a mother?
- Yes.

- Akkor pedig készüljél, mert elkések! A kávéból ma reggelre úgyis csak az illat maradt.
- Egyezzünk meg valamiben! Főzök másik kávé, de nem viszlek be a munkahelyedre. Miért fordítasz hátat?
- Nem tollas?
- Ruhán keresztül nem látom.
- Úgy egyeztünk meg, ha lesz jogosítványod, te vezeted az autót.
- Legalább ne használjál többes számot! Nesze neked nyugalom. Te ronda zsarnok. Mi lesz, ha összetöröm a kocsit?
- Igyekezzél a kanyarokat úgy kiegyenesíteni, ha muszáj, akkor az autó jobb oldalával köszörüljed a házak sarkát!
- Ez jólesik, hogy engem jobban féltesz, mint a kocsit.
- Újat hallottál? Rád harminc évig vártam. Nincs vesztegetni való időm.
- Ez az, ami vigasztal. Megyek átöltözöm, aztán indulhatunk!

Maga a vezetői engedély nemigen predesztinálná gépkocsivezetésre, mert elég lazán vették a figurát, de folyamatosan gyakoroltam vele esténként. Biztonságosan és főleg megfontoltan vezet. Nagy forgalomba még nem engedném, de a munkahelyemre be tud vinni, az orvoshoz is el tud menni, valamint a terhestornára. Felöltözött. Stikában lefényképeztem a kétségbeesett arcát. Ha nem sürgetett volna az idő, esküszöm, hogy megzabálom. Viszont a kocsiba határozottan ült be, és tovább nem bizonytalankodott. Beszélgetni nem lehetett vele útközben, de ez természetes. A cégnél érzékeny búcsút vettem tőle, és csak én tudom, milyen érzéssel engedtem útra. Megvártam a kapu előtt, míg elindul. Felmentem az irodámba, és vártam. Vártam, hogy megcsörrenjen a telefonom, mert addig értelmes tevékenységre képtelen lettem volna. Persze tudtam, jól megtanult mindent, de azt is tudtam, hogy stresszes. Lassan teltek a percek, mert az idő ellenem esküdött, de végre megszólalt a Micimackó:

- Hála istennek, Tündérkém!
- Szia, édes! Hazaértem. Drukkoltál nekem?
- Életem, legközelebb a szülőszobában fogok így drukkolni. Ügyes voltál?
- Nem tudom, de szakad rólam a víz.
- Miért nem kapcsolod be a klímát?
- Mert nem jutott eszembe. Képzeld el, a lépcsőházból visszamentem, hogy megnézzem, bezártam-e az ajtókat. Brr! Csakhogy túl vagyok rajta.
- Büszke vagyok rád. Angyalka, délután megbeszéljük mikor gyere értem.
- Nem lehetne úgy, hogy kivételesen busszal gyere haza?
- Kivételesen lehetne, de holnap kezdődik előlről. Gyakorolnod kell, mert szükséged van a kocsira.
- Biztos, ha mondd. Megyek, levetkőzöm, aztán lefekszem, mert minden erőm elhagyott.
- Rosszul érzed magad?
- Ez az egy vigasztal, hogy a babánk nem rendetlenkedik. Kezdek reménykedni.
- Tudod, ezek a hetek a legkockázatosabbak, a 12-14 hét közötti időszakban a legtöbb a vetélés.

- Szerencsére a szervezetem jól bírja a terhelést. Mindig maximalista voltam, és ez most gyümölcsözik. Indulás előtt idegeskedtem, de a kocsiban az útra koncentráltam.
- Pihenjél, majd telefonálok! Kérlek, ne csináljál semmit! Ez mára éppen elég neked!
- Büszke vagy rám?
- Büszke vagyok, és bíztam benned, különben nem erőltetném a dolgot.
- Ehetek egy jégkrémet a hűtőből?
- Elköszönök, mert a szerelmem átment butába.
- Félek, egyszer besokallsz. Nem elég, hogy eltartasz, még fel is falok mindent.
- Követelődzik a pocaklakó. Puszi a hasadra!
- Adod azt még lejjebb is!
- Szia, te malac!
- Szia. A kis Ramóna is puszil.

Napközben nem sok időm volt gondolkodni. Illetve gondolkodni kellett, de a magánéletemre nem maradt kapacitás. Túlállaltam magamat az elmúlt hónapban, de szükségünk van a pénzre, miközben elég jó üzletet kötöttünk a nénivel. Egy hét múlva beköltözhettek új és tágas otthonunkba. Ma még csak fenyegetem hitvesemet a Fenyő-féle terhestornával, ami abból áll, hogy naponta ötször körbe kergetem a házban. Nekem izomlázam van a sok munkától, ő pedig pazarol. Megfőzi a kávéért, hogy kiöntse a konyha közepére. De ez még nem elég, hanem ráadásul utána küldi a csészét is. Így azután rákényszerültem, hogy drága pénzért a cégnél igyak. Döntésem: holnaptól vagy nem idegesítem, vagy ha mégis, akkor magam főzöm a kávéért. Kis buta, még nem látja be, vele teszek jót, ha hozzászoktatom a vezetéshez. Bár mindig mellette lehetnék. Délután felhívtam. Nem merném kijelenteni, hogy friss volt a hangja, mikor megszólalt:

- Itt vagyok, édes, csak nem tudom hol.
- Ne idegesítsél! Rosszul vagy?
- Most ébredtem fel, de nehéz nyitva tartani a szemeimet.
- Annak örülök, ha aludtál. Hogy vagy?
- Ahogy hagytál.
- A hagyás óta veled is történt egy s más. Látom a sötét jövőmet. Bevallom neked, mielőtt személyesen találkoztunk, tájékoztam a terhességről. Tudtam, mindig szerettél volna gyereket, ezért beleolvastam a szakirodalomba. Figyelmesen tanulmányoztam, milyen feladata van a hímnak a megtermékenyítésben.
- Feltételezem, ennyi számodra elég is volt.
- Miből jutottál erre a cseppet sem hízalgő következtetésre?
- Felébredtem közben, mert jó a téma. Elfelejtetted a balatoni utolsó estét, mikor jött a hancúr?
- Ramóna kedvesem, most jöttem rá, hogy nem szeretlek.
- Nem baj, legkésőbb este eljön annak is az ideje. Azért elmesélem, mert időközönként jó emlékezni rá. Az én felvilágosult építésem egy hónapon belül kétszer ejtett teherbe.
- Te ezt érzed?

- Mit kéne éreznem, lovagom?
- Azt, hogy másodpercről másodpercre távolodunk egymástól.
- Ja, hogy curikkolsz? Nézzél magad mögé, nehogy hanyatt essél! Én közben elevenítek. Ott tartottunk, hogy jött a hanc úr. Mindkettőnknek nagyon fincsi volt. Én a végén a füledbe súgtam: Ferikém, úgy érzem, hogy ismét terhes lettem.
- Asszonyom, engem vár a munka.
- Tudom, téged a munka, te meg engem, hogy hozzalak haza. Mindjárt vége, hiszen már sokszor elmeséltem azóta. Te meglepődtél, sőt, úgy tűnt, örülsz is annak, milyen minőségi férfi vagy. Kicsit kételkedtél, hogy eddig is terhes voltam, de én elmagyaráztam neked, vannak egypetűjű ikrek és kétpetűjű ikrek is. Nálunk ez utóbbi van kialakulóban. Tehát, egy hónap eltéréssel, ha minden igaz, két gyereket fogok szülni neked.
- Én is folytatom a monológomat: Miután létrejött a zigóta, sokat olvastam a gyermek kihordásáról. Bevallom, rajtad olyan tüneteket tapasztalok, amik újak a számomra. A kétértelmű kifejezéseid a terhesség előrehaladtával szaporodnak, valamint egyre szellemesebb a szöveged. Ramónám, az ultrahang nem tévedett? Biztos, hogy testileg vagy terhes, nem szellemileg?
- Mindig tudtam az új körülményekhez alkalmazkodni. Bolond férjnek csak bolond párja lehet. De ugye azért szeretsz?
- Nem csak azért szeretlek, bár a kezdet kezdetén sokat nyomott a latba.
- A kezdet kezdetén? Ezek szerint álmodtam a ma reggelt?
- Veszek egy pisztolyt, és ha valakinek elmeséled ezt a hanc úr történetet, esküszöm, lepisztolyozlak. Te elhitted, hogy én komolyan gondoltam a láncterhességet?
- Abban az állapotodban akár úgy is lehetett.
- Nos! Helyi idő szerint 15 órakor szeretném látni a parkolónkban a piros kocsit!
- Mi lesz a gépkocsivezető fizetsége?
- Majd otthon jól meg... jól meg... mondom neki a magamét, mert szemtelen volt az előbb.
- Ami a tiéd, az az enyém is. Július 21 óta nincs tiéd vagy enyém, csak miénk van.
- Közlöm veled, a miénknek nincs ellenvetése.
- A miénk sem tiltakozik. Legalább ők megértik egymást.
- Fenyőné asszonyság elköszönök, félek, legallyaznak, ha szabotálom a munkát.
- Megyek érted, de hazafelé nem fogok vezetni.
- Háromra idejössz a parkolóba, és párbajjal döntjük el, ki vezet. Előre röhögök.
- Úgy lepárbajozlak, hogy csak na.
- Na persze. Ramóna kiugrik a kocsiból, hüvelyéből előkapja a kardját, én meg beledőlök.
- Feltételezem, Ramóna kardjára gondoltál. Isten áldjon, gyermekem alkotója!
- Neked pedig szerencse kísérje utadat!

Lehet ismét idegeskedni. Az ateista fohászkodik a nem létező Istenhez, hogy az úton a szerelmét semmi baj ne érje. Tulajdonképpen illetlenség az egyes szám. Ketten vannak, és nem-sokára kézzel tapinthatóan is életjelet ad magáról a kis Ramóna. Nem tudom, miért hiszek benne, hogy lány lesz. Pedig egyáltalán nem fogom csalódásként megélni, ha fiú. Viszont az biztos, ha fiú, akkor igencsak életrevalónak nevelem. Az én fiam okos legyen és nagy csibész.

Ha lány lesz, akkor pedig az anyukája miniatürizált mása. Fiatakoromban biztos volt női ideáлом. Mióta őt ismerem, azóta tudom, hogy ő az. Nincsen olyan tulajdonsága, amit szeretnék megváltoztatni. Megjelenésében számomra a tökéletes nő. Tetszik, hogy alkalmazkodik az én hülyeségemhez. Évődünk egymással, mint két tinédzser.

Három óra előtt elfoglaltam helyemet az ablaknál, hogy kukkolhassak. Kukkolom a saját feleségem, felöltözve egy piros Renaultban. Nincs az a kép, amiért felcserélném ezt a látványt. Óvatosan fordul be a parkolóba. Keresi a megfelelő tágas helyet, de nem találja. Vagy 15 kocsi van összezsúfolódva. Az én csillagom nem vegyül. Ő teljesen külön áll meg. Ravasz és előrelátó. Tolatva áll be, mert úgy könnyebb az indulás. Mázlija van. Talált olyan helyet, ahol akár keresztbe is állhatna. Lemegyek, és uzsonnára őt fogom elfogyasztani. Kissé pajkosra sikerült vennem a lépcsőfokokat. Azt hiszem, egy irodaházban nem ez a mód, hogy csak úgy leugrálunk, mint a bakkecske. Ráadásul a kapunál jöttem rá, táskám a szobámban maradt. Ott is fog maradni holnapig.

- Nekem van a világon a legcsinosabb gépkocsivezetőm.

- Nekem pedig a leglovagiasabb férjem. Ferikém, szépen kérlek, engedd meg, hogy átüljek az anyósülésre! Ez borzasztó. Tíz percet jövök, és rohad rajtam a ruha, pedig indulás előtt bekapcsoltam a klímát.

- Átülhetsz, de előre kérem a fizetséget! Szeretném, ha mindenki látná.

- Van a csomagtartóban feszítővas? Ha van, vedd elő! Aztán nyalakodás közben csühöljük a vaskorlátot, hogy felhívjuk magunkra a figyelmet.

- Honnan ismersz ilyen szót, hogy „csühöljük”?

- Nem tudom. Lehet, tőled hallottam, vagy a tanítványaimtól. Kié az a behemót terepjáró?

- A Matyi kocsija.

- Világos. Ki az a Matyi?

- Matyi egy nagy farok, amúgy a cégvezető. A nyúlványt megmagyarázom. Képzeld el, meghívta a közvetlen beosztottait a névnapjára! Egyedül él. Kilencen mentünk. Körbeültünk egy asztalt, és beszélgettünk, Matyi sehol. Egyszer csak belibeg, egy tálcán - írd és mondd - egy darab süteménnyel. Letette középre, és jó étvágyat kívánt, majd távozott. Mint később kiderült, a konyhában akkor készítette a kaját. Mi pedig éhesek voltunk. Néztük az egy darab süteményt, de senki nem nyúlt hozzá. A főnök ismét megjelenik, és ártatlan pózával kérdezi tőlünk: „Mi van, nem ízlik senkinek?” Páran átmentünk szerénytelenbe - főleg én. Előadtuk, még nem tudni, de ahhoz, hogy kiderüljön, jó lenne, ha hozna hozzá párat. Erre azt mondta: „Minek? Ezt sem ettétek meg.” Aztán később busás vendéglátásban volt részünk, csak szivattott egy picurkát előbb. Indulhatunk?

- Te vagy a főnök.

- Készüljél fel, ha igazoltatnak valahol, meleg helyzet lesz, mert a jogosítványom az irodában maradt! Természetesen azt fogom mondani, nincs engedélyem, csak neked van. Tiéd a kocsi is, de átengedted, hogy gyakorolgassak.

- Rendben. Jézus Máriám! Jaj, Ferikém, végem van. Jaj! Jaj! Meghalok.

- Mi bajod van, életem?

- Nagyon görcsöl a hasam. Vajúdok. Azt hiszem, meg fog születni itt a kocsiban. Álljál meg, nem bírom a rázkódást! Áááá! Mi lesz velem? Tiszta a kezed, vagy van nálad gumikesztyű?

- Megőrülök. Mit csináljak? Telefonáljak a kórházba? Úristen, a telefonom is a táskámban maradt.

- Az enyém itt van, de le van merülve. Áááá! Jaaajj! Csinálj valamit, Ferikém! Jajj! Készülj fel, hogy levezessed a szülést!

Meg mernék esküdni, úgy begazoltam, mint még soha a röpke életemben. Természetesen megálltam, ő pedig egyre hevesebben jajgatott. Gyorsan átgondoltam az olvasottakat. Hiába, mert a gyakorlat más. Arra gondoltam, megállítok valakit, hogy telefonáljon, de megkönyörült rajtam, csak azt sajnálta, hogy nem volt ott a fényképezőgép. Elkezdett nevetni.

- Majd adok én neked mindenből viccet csinálni. Elmesélem a barátnőimnek, hogy a hős apajelölt három hónapos terhességnél le akarta vezetni a szülést.

- Tudtam, hogy viccelsz.

- Elhiszem. Halálra röhögted magad.

- Ramóna, nem tudod, ezért mi vár rád otthon.

- Otthon vár? Hát nem velünk jön haza?

* * *

„Megmondom a titkát édesem a dalnak:
önmagát hallgatja, aki dalra hallgat.
Mindenik embernek a lelkében dal van,
és a saját lelkét hallja minden dalban.
És akinek szép lelkében az ének,
az hallja a mások énekét is szépnek.”
(Babits Mihály)

23. fejezet

Hihetetlenül rosszul alkalmazkodom minden változáshoz. Bogaras vagyok, ami nálam nem a korral jár. Eleve bogarasnak születtem. Az a pár hét, mikor még csak ismerkedtünk egymással, mintha más emlékeket hagyott volna bennem. Vártam a pénteket, mikor jöhetek hozzá. Nem éreztem idegennek a lakását. Most, hogy itt vagyunk, nem találom a helyemet. Ő a közös otthonunkhoz tartozik. Ez a közös otthon momentán nálam van. De hát a muszáj nagy úr. Intézkednünk kell. Két lakást fenntartani, főleg, ha az egyik családi ház, anyagilag elég megterhelő. Az én kis csillagom rámól a lakásában, közben énekelget.

- Órát tartasz, életem?
- Igen. A kis Fenyőt beíratam ének fakultációra.
- Örömmel tapasztalom, hogy az én énekesmadaram tud énekelni.
- Képzeld el, furulyázni is tudok!
- Abból szerencsére részesültem párszor, de énekelni még nem hallottalak.
- Röfi. Képzeld el, valahol van egy furulyám, majd most a rámolásnál előkerül.
- Szegény kislányom! Ugye remélhetem, hogy a vulkánok kialakulásáról nem akarsz előadást tartani neki?
- A vulkánokat kialakulásuk szerint két csoportba soroljuk: többségük a távolodó és közeledő kőzetlemezek határain (az aktív lemezhatárokon) alakul ki, kisebb részük az aktív peremszegélyektől távol, a köpenyoszlopok (köpenycsónák) fölötti „forró pontokon”, ahol a köpenyből származó magma tör a felszínre.
- Mamáám, hallod ezt? Angyalkám, akartam már tőled kérdezni: mi az a magma? Most ne mondd el, mert nem vagyok úgy öltözve!
- Leköteleznél, ha közölnéd, honnan szerzünk dobozokat a pakoláshoz!
- Aranyos vagy. Tőlem kérdezed, miközben te vagy itthon?
- Az lehet, de itt csak pár cipős dobozt találhatsz, amikben a cipőim tartózkodnak. Vannak még ilyen okos kérdéseim: mit kezdünk a személyes holmijaival?
- Csak nem azt mondd, hogy tíz évig őrizgetted?
- A kifejezés, hogy őrizgettem, túlzott. Bepakoltam mindet egy szekrénybe, de eszembe sem jutott, hogy a szekrény elé üljek, nehogy valaki hozzáférjen.
- Lettek volna férfi barátaid, ma már nem lenne rá gond.
- A barátokra vagy a ruhára?
- Hagyjuk!

- Te feldobtad a labdát, én pedig játszom vele. A baj nem a barátokkal volt, hanem a méretekkel.

- Utálatos vagy.

- Nem én kezdtem. Megfeledkezel róla, hogy nekem törvényes férjem volt, neked pedig alkalmi kurváid.

- Ne haragudj! Rosszul érintett, hogy ennyi évig őrizgetted a holmijait.

- Őrizgettem jó érzéssel, nemcsak a holmijait, hanem a közös emlékeinket is. Újat tudtál meg ezzel?

- Nézzél a szemembe!

- Nincs mit szégyellnem.

- Milyen érzés lesz, hogy sok évig tartogattad, most pedig kidobásra kerül?

- Vegyes. Sajnálni fogom, hogy értékeket pazarolunk, ugyanakkor nincs szükségem azokra az emlékekre. Új fejezetet nyitottam. Emlékszel, mit kértem tőled a hajón, és mivel indokoltam?

- Nem felejtettem el. Ilyen rövid ideig tartott az énekóra?

- Elvetted a kedvemet, ezt ő is érzi. Ha itt lenne köztünk, hozzám bújna, hogy megvédjen a gonosz apjától, aki bántja az anyukáját.

- Remélem, soha nem lesz rá szükség, hogy megvédjen tőlem. Utolsó erőmmel is megvédem mindenkitől az anyukáját.

Komoly féltékenységre soha nem ad okot. Magamat húzom fel, de nagyon jólesik a viszonyulása. Jólesik a tiszta tekintete. Nem tiltakozott az ölelés ellen. Úgy simult a karjaimba, mint mikor először léptem be ennek a lakásnak az ajtaján. Öleltem, ő pedig még a lábaival sem tartotta magát. Azóta nehezebb lett, de ez csak akkor jutott eszembe, mikor elengedtem.

- Ferikém, nem kell még indulnunk? Nem szeretném a főnököt megvárakoztatni, főleg úgy nem, hogy mi kérünk tőle.

- Hogy fogsz vele beszélni?

- Lehetek őszinte?

- Kitaláltam, te bestia. Úgy irányítod, hogy én lökjem az igét.

- Mert te olyan jól tudsz szövegelni.

- De az igazgatótok férfi, és feltételezem, jobban vágyna a te szövegedre.

- Nem kívánságműsor. A lányom sem válogathat. Azt eszik, amit kap. Mostanában sok halat.

- Valamint csokoládét, süteményeket, paradicsomot garmadával, tojásrántottát naponta és nem utolsó sorban spenótot. Mindent értek, csak a spenótot nem.

- Megkívántam, és finom volt tükörtojással.

- Nem te kívántad meg, hanem a kis Ramóna. Mindig elfelejtem megkérdezni: őt sem lehet majd becézni?

- Kifejezetten elvárom, hogy becézzed.

- Hívhatom Ramikának?

- Ramika, olyan nincs. Nézd meg az utónév könyvben! Ramóna: (becézett formák: szemem fénye, gyémántom, pici lányom.) De hívhatod őt is tündérműnek, mint engem.

- Abból keveredés lenne, mert egyszerre ketten jönnétek.
- Ez a keveredés, remélem, soha nem lesz terhedre.
- Édesem, elkészünk. Háromra beszéltük meg a randevút a főnököddel.
- Félek. Képes vagy megzsarolni a munkahelyemet?
- Számomra nem kérdés, de ha te nem látod jónak, akkor bemegyünk, és lepacsizunk vele, aztán hazajövünk.
- Az gyerekes dolog lenne, ha egyedül mennél, arra hivatkozva, hogy rosszul lettem?
- Nagy darab ember?
- Alacsony, köpcös.
- Hogy látod? Ha meg akar verni, visszaüssek, vagy jobb, ha bocsánatot kérek, és kihátrálok az irodájából?
- Jóságos, idősödő tanár bácsi.
- Engemet milyennek tartasz?
- Hozzá viszonyítva magasnak és köpctelennek. Mi lesz, ha nemet mond?
- Szerintem hasonló, mint ha te három hónappal ezelőtt nemet mondtál volna nekem. Most nem lennél áldott állapotban.
- Ne hülyítsél! Nem vagy ideges?
- Az előbb ideges voltam, mikor a volt férjed holmijai kerültek szoba, de azóta megnyugodtam.
- Kislányom, ugye, te az én szellemi adottságaimat öröklöd, mert ha nem, akkor anyukád a bolondok házába kerül.
- Anyukádnak jár a szája, mégis engem választott a felhozatalból. Ramika, itt a telefonod, és kezdjél nyögni!
- Tudod, ki a Ramika? A nénikéd, aki Honoluluban táncosnő és Hawaiiiban forintért árulja az ibolyát.
- Ez az édes tündér, a világ legszebb kismamája, az én Ramikám.
- Felpofozlak, Fenyő, ha Ramikázol. Tessék értelmesen válaszolni! Mi lesz, ha nem egyezik bele?
- Akkor mi lesz... akkor mi lesz... te kis buta, akkor beszélek a Pisztrángékkal. Úgy hívják a házaspárt?
- Kárász.
- A pisztráng nemesebb hal. Indulnom kell.
- Hívom.
- ...
- Szia! Fenyőné Gyöngyváry Ramóna vagyok.
- ...
- Sajnos én nem, mert az előbb elájultam, és nem merek elindulni.
- ...

- Nem, az már nem jó, mert vissza kell mennünk. A férjem bemegy hozzád.
 - ...
 - Nem normális.
 - ...
 - Az enyémbe?
 - ...
 - Jövő héten én is bemegyek.
 - ...
 - 14. Ez a legrosszabb időszak.
 - ...
 - Persze, megbeszéltük. Remélem meg tudtok egyezni. Ne haragudj, leteszem, mert nagyon szédülök. Puszilom Máriát, meg természetesen a tanári kart is üdvözlöm.
 - ...
 - Aranyos vagy. Azt hiszem, rám fér, hogy drukkoljak nekem. Szia!
 - Angyalka, elsápadtál. Nem vagy rosszul?
 - Hidd el, édes, semmi bajom, csak félttem a beszélgetéstől. Tudod, úgy érzem, most nem vagyunk becsületesek.
 - Becsületesek vagyunk. Az iskolától kérünk segítséget, viszont cserében adunk is. Az mennyivel lenne jobb, hogy itt áll üresen a szolgálati lakás, csak azért, mert neked törvényadta jogod van hozzá, ugyanakkor az iskolának szüksége lenne rá, hiszen van egy új házaspár, akik ezért albérletet fizetnek. Még az is lehet, hogy az iskola hozzájárul az albérlethez.
 - Vettek fel szerződéssel egy nyugdíjas biológianőrt.
 - Igazuk van, az élet nem állhat meg.
 - Jól van, menjél! Nagyon várlak.
 - Mivel vársz?
 - Szeretettel feltétlenül.
- Jobb is, hogy nem jött velem. Sokat kell neki idegeskednie. Nagyon nem lenne jó, ha baja történne. Különbözik pedig nem neki való az ilyen tárgyalás. Rendes fazon az igazgatójuk. Konyakkal meg kávéval kínált, de közöltem, szolidaritást vállaltam a terhes anyukával: ha ő nem ihat, én sem iszom. Maradt a kávé, de éreztem, ezzel a mondatommal sínre kerültem. Kárásznő benn volt az iskolában, hát őt is előkerítette. Sikerült mindent megbeszelnünk, legalábbis, ami az én reszortom volt. Valószínű, színpadiasnak hatott, de a tárgyalás végén, előtűnik hívtam fel a kiscsillagot, hogy indulok haza. Remélem, az igazgató jó rekeszbe tárolja ezt is, ha nem, akkor legfeljebb papucsnek tart. Nem baj, szívesen vállalom, hogy Ramóna számára papucs vagyok, de mások számára soha.
- Idilli légkör. Halkan nyitom a bejárati ajtót, az én drágám észre sem veszi. Ül a belső szobában egy fotelban. Kissé szétnyitott combokkal, simogatja a hasát, közben halk zongoramuzsika szól. Annyira el volt merülve, hogy csak akkor eszmélt, mikor megsimogattam a haját. Igaz, igyekeztem zajtalanul bemenni.
- Ramónám, szívem, ennyire régen volt reggel?

- Tartok attól, ezt a mondatodat nem tudom értelmezni.
 - Lehet, tévúton járok, de arra gondoltam, kénytelen vagy vágyaidat magad által csillapítani, bár ehhez fel kéne húzni a ruhádat.
 - Remélem, viccnek szántad.
 - Viccnek, édes, de nem hagyhattam ki. A legcsodálatosabb anyuka leszel. Ez a nyugtató Beethoven-muzsika, hozzá a hasikád simogatása.
 - Szeretnék az lenni. Ha mégsem sikerül, biztos, hogy nem leszek az oka, és ez nem csak erre a pár hónapra vonatkozik. Anya és feleség akarok életem hátralévő részében lenni. Minden más csak e két dolog után következhet. Mi volt?
 - Mi lett volna? Kirúgott.
 - Tudod, Ferikém, nálunk az a csodálatos, hogy ismerjük egymás minden rezdülését, és ezt biztos, hogy a hosszú virtuális kapcsolatnak köszönhetjük. Pontosan tudom, hogy nem rúgott ki. Az arcodról leolvasom, sikeres megbeszélésen vagy túl.
 - Hogy érzed magad?
 - Mi jól érezzük magunkat. Meséljél!
 - Elmondtam neki, végig betegállományban leszel, mert nem engedem, hogy kockáztassál, egyébként pedig úgy nézett ki, átjöhetsz hozzánk a gimnáziumba tanítani, de most az is lefűjva. Elmondtam, hogy állományban maradsz náluk, de dolgozni már nem fogsz. Elmondtam azt is, hogy itt ez a lakás, üresen áll, miközben nekünk havonta fizetni kell a fenntartását, ugyanakkor van az iskolában egy házaspár, akik albérletben laknak, valószínű, jóval drágábban. Elmondtam, hogy lemondasz a lakáshasználatról, azzal a feltétellel, ha akár a Kárászék, akár az iskola állja a költöztetésed költségeit. Természetesen segíték a pakolásban.
 - Ezt így előadtad?
 - Ne butáskodj! Te elmégy, de kapnak két másik embert, akiknek ha nem tudják megoldani a lakáskérdésüket, valószínű, ők is továbbállnak, mert albérletet fizetni nem olcsó mulatság, miközben ragaszkodnak a pesti lakásukhoz is.
 - Egyáltalán nem voltál zavarban?
 - Bocsánat, a lényegről megfeledkeztem. Itt mosod ki a nadrágomat vagy nálam? Sajnos, mit tagadjam, nagyon ideges voltam.
 - Ez lesz az első, amire megnevelem a lányunkat, mikor komoly dologból hülyeséget csinálsz, másszon a nyakadba, és harapdálja össze a füledet.
 - Te is megteheted! Igaz, a kollégádnak azt hazudtad, hogy rosszul vagy, miközben hazaérek a teljes nyugalomba.
 - Akarsz egy kis Unicumot?
 - A főnököd konyakkal kínált. Azt sem fogadtam el. Meg is indokoltam.
 - Ez az. Egyik mondatomban gondolatban rád uszítom a lányunkat, aztán mondasz valamit, és én legszívesebben sírva fakadnék, mert olyan jólesik, hogy ennyire szeretsz.
 - Vigyázz ezzel, mert ha mákos tésztát kínáltál volna, habozás nélkül elfogadom.
- Fürgén felpattant, és kiment a szobából, én pedig felhordtam a kocsiból a dobozokat, amiket útközben szereztem egy műszaki boltból. Megyek a konyhába, és mit látok? Az én szerelmem tésztát gyúr. Legalább harminc éve, hogy nem ettem frissen gyúrt tésztát. Valamikor az anyám készített. Tudom, ez manapság nem divat, nem pepecselnek ilyesmivel a házi-

asszonyok, és akkor itt ez a szőke tündér, aki nekem kedvembe akar járni. Hátulról átöleltem, puszilgattam a nyakát. Jobb volt így, nem láthatta a szemeimet. Meghatódtam. Nem szoktam sírni, mert az férfihez nem illik, de biztos kiolvasta volna a szemeimből, hogy elérzékenyültem. Szégyelltem magamat, mert nem feltételeztem, hogy tud tésztát gyúrni. Persze az első leégett sült hústól messze vagyunk, és többször bizonyította, megállja a helyét a konyhában is, miközben ő azt mondja, nem a legkedvesebb tartózkodási helye.

- Bogárkám, nem tudod magad menedzselni. Tudod, mennyire meglepődtem, hogy palacsintát is tudsz csinálni. Finom volt a múltkor az almás pite, de ezt nem feltételeztem rólad.

- Nem mondom, hogy először csinálom, de az biztos, hogy nem sokadszor. Ferikém, a szerelem sok mindenre ráviszi az embert. Hányszor súgtuk egymás fülébe: „mindent megtennék érted?” A legkomolyabban érzem, nincs olyan, amit kérnél tőlem, és ne próbáljam teljesíteni. Kútba csak azért nem ugranék, mert tudom, azzal nem teszek neked jót. Ha pedig mégis, akkor nem érdemelnéd meg, hogy beleugorjak. Szeretlek, és ezért az érzésért, hogy te is szeretsz, bármire képes lennék. Látod, megtanultam autót vezetni, pedig hidd el, ez jóval nagyobb áldozat, mint egy mákos tészta. Van liszt, van tojás és van mák is. Valószínű, ez az utolsó főztöm ebben a lakásban.

- Illatos virágszálam. Mit fog szólni a kislányunk, ha látja, hogy ölelgetem az anyukáját?

- Féltékeny lesz, ha őt nem ölelgeted.

- A saját gyermekemet? Ebbe belegondolni sem tudok. Ramónám, hiszem, soha nem fogunk elválni, de amit tudok, a gyerekünktől nem tudnál elszakítani. Vele kapcsolatban hiszek, vele kapcsolatban pedig tudom.

- Édes! Mi már nem vagyunk fiatalok. Legalább ezt tudjad, ha nekem csak hiszel!

- Te most dobolsz vagy tésztát vágsz?

- Tésztát vágok, de semmi kedvem hozzá. Inkább én is ölelnék.

- Csillagom, felhoztam egy csomó dobozt a kocsiból. Evés után elkezdődik a visszaszámlálás. Pakolunk.

* * *

„A szerelem a hiúság révén férkőzik a közelünkbe.
Hogyan is lehetne ellenállnunk, mikor széppé teszi azt, amink van, visszaadja,
amit elvesztettünk, sőt azzal is megajándékozik, ami eddig nem volt a miénk?”
(Alain Chamfort)

24. fejezet

A legnagyobb dobozt külön tettem, hogy abba tegye be a volt férje holmijait. Ki kéne gyógyulnom ebből a betegségből, hiszen okom nincsen rá. Rámolgatta széjjel a különböző méretű dobozokat, de látszott rajta, csak az időt húzza. Amikor kinyitotta az ominózus szekrényt, átmentem a másik szobába. Oda is vittem dobozokat, de aztán leültem egy fotelba. Az ajtó csukva volt, mert akadályozta volna a szekrény kinyitását, ezért a fülemre hagytam. Figyeltem a mozgását, ami egyre lassúbb lett, majd megszűnt. Nem tudtam, mivel teszek jól, ha átmegyek, és ezzel esetleg megzavarom a gondolatait, vagy maradok. Végül az aggodalom döntött, mivel semmi mozgást nem hallottam. Átmentem, és láttam, pár ruhadarab bekerült a nagy dobozba, ő pedig ült a heverőn, kezébe temetve az arcát, és sírt. Nagyon megijedtem.

- Miért sírsz, angyalkám?

Nem válaszolt.

- Válaszoljál szépen, bármi is legyen az oka, mert így kétségbe ejtesz!

- Nincs semmi, legyél nyugodt! Kisírom magamat, és minden rendben lesz.

- Az a baj, hogy magadra hagytalak?

- Az is baj, de minden más.

- Gyere ki a fürdőszobába, megmossuk az arcodat, megnyugszol, itt maradok veled, és elmondod a minden mást!

Nem úgy nézett ki, mint akinek eljutottak a tudatáig a szavaim, ezért átöleltem a derekát, és kényszerítettem, hogy jöjjön velem. A fürdőszobában sem hagyta abba. Én viszont képbe kerültem, mivel, ha máskor sírva fakad, mindig rámborul, most pedig nem. Lassanként sikerült megnyugodnia. Addig cirógattam, simogattam, míg végre abbahagyta, és megmosta az arcát. Fogtam a kezét, úgy mentünk vissza a szobába, és leültem magam mellé.

- Öntsed ki a szívedet, édesem!

- Nem tudok egy dolgot kiragadni. Fájt, hogy magamra hagytál. Hozzászoktam, mi mindig mindent együtt csinálunk, de legalábbis jelen vagyunk mindketten. Az jutott eszembe, hogy a gyereket szokták így büntetni, ha valami rosszat csinál. Parancsba foglalják a büntetését, aztán magára hagyják a végrehajtásban. Miért vagyok bűnös? Megfogadtuk: jóban-rosszban kitarunk egymás mellett. Tudom, ez neked rossz. Én sem vagyok boldog, bár egészen más indítékból. Ez az egyik. A másik, hogy rámolom a ruhákat, és kavarognak a fejemben az emlékek. Hidd el, nem bánám, ha ezek az emlékek rosszak lennének. Könnyebb lenne. A harmadik pedig, amiről eddig azt hittem, egyszerű lesz: itthagyni a volt otthonomat, a fiatalságomat, a küzdelmes életemet. Ez nem igaz, hogy küzdelmes. Éppen hogy nem volt küzdelmes, kivéve a halála után egy darabig. Tudom én, pontosan tudom, valószínű még jobban, mint te: egy csodálatos új otthon vár rám, és boldog is vagyok ezért. Kérlek, ne hogy most valami butaságot mondjal! Például olyat, hogy én választottam magamnak az új életet. Szó nincs megbánásról, csak az emlékeimtől kell elszakadnom. Ne haragudj!

- Igazad van. Azért vagyok buta, mert olyan dolog miatt érzékenykedek, ami számomra soha nem létezett, te pedig azért vagy buta, mert hagyod, hogy minden az én akaratom szerint történjen.

- Ez soha nem fog megváltozni, mert tudom, a te döntésed az érdekemet szolgálja.

- Fájdalmat okoztam neked, te mégis így nyilatkozol rólam?

- Nem ez volt a szándékom, hanem csak magadat akarod megkímélni.

- Együtt csinálunk mindent, rendben van? Illetve van egy jobb ötletem: ha úgy látod, hogy ezek között a holmik között nincs olyan, amit ténylegesen kukába akarnál dobni, akkor én elrámolom, te pedig a többit rendezzed! Így legalább neked sem fájnak annyira az emlékek.

- Ha nem hagysz magamra, és közben beszélgetünk, nem járatom az agyamat. Szeretnék túl lenni rajta. Szeretném magunk után bezárni az üres lakást, és átadni a kulcsokat az illetékesnek. Hidd el, soha nem fogok visszavágni!

- Eredetiben úgy gondoltam, fel kéne ajánlani a vöröskeresztnek, de látva ezeket a szép holmikát, megváltozott a véleményem. Ha beleegyezel - mert természetesen a döntés a te kezében van -, elvisszük, és el fogom őket adni apránként. Mit szólsz hozzá?

- Praktikus gondolkodás, hiszen minden pénzre szükségünk van. Egy dolgot viszont szeretném, ha figyelembe vennél: ne annyira apránként. Az a ház a mi kettőnk otthona lesz, és ilyen emlékeket nem akarok őrizgetni.

- Levonom a konklúziót: jól egymásra találtunk - két hülye. Te nem akarod megtartani az emlékeket, én pedig nem szeretném. Kis butám, ezzel megint ártottál. Nemsokára megmozdul, aztán majd megneveli az anyukáját, ha fölöslegesen itatja az egereket.

- Egyáltalán nem fölöslegesen. Tisztáztunk dolgokat, amiket én másképpen képtelen lettem volna.

- Egyem a kis szívedet, te szomorú szemű mákostészta-alkotóm.

- Nem bánám, ha megennéd, akkor soha többé nem érne fájdalom.

- Jókor mondod, mikor már két tányér tésztát benyaltam. Ott tartottunk, hogy van itt még selejteznivaló, avagy felgyűrhetem az ingujjat?

- Sok hónap telt el a halála után, mire rászántam magam a rámolásra. Akkor módszeresen átválogattam mindent, és az elhasznált holmikát kidobtam a kukába. A többi betettem ebbe a szekrénybe, a személyes irataival együtt. Úgy éreztem, időközönként kinyitom a nagy magányomban, és itt lesz velem. Gyakorlatilag soha nem nyitottam ki, csak szellőztetni.

- Hölgyem, doboz az ágyra vagy az asztalra - ne hajolgassál fölöslegesen, aztán módszeresen dolgozzunk!

Én, a nagy csomagolómaster, átnéztem a cuccokat. Próbáltam ésszerűen rámolni, ő pedig többször rám nézett az elején. Kis butám, biztos azt hitte, majd mindent bedobálok. Látszott az arcán, hogy percről percre nyugszik meg. Szükségem volt a könnyeire. Semmi rossz érzés nem maradt bennem.

- Szomjazom, életem. Úgy érzem, terhes vagyok. Fáj a derekam a hajlongástól.

- Főzzek teát? Mert különben csak vízzel szolgálhatok.

- A csókodra szomjazom. 44 perce, hogy utoljára öleltelek.

- 18 perce.

- Mi van, méred a két ölekezés közti intervallumot?

Nem reagált a szövegemre, viszont eloltotta a szomjamat.

- Sokat adtak az öltözködésre. Nem lehettek olcsók ezek a ruhák.

- Pontosan emlékszem, mikor vettük neki ezt a szürke öltönyt. Várható volt, hogy titkos szavazással őt választják meg a földrajzi társaság elnökének. Ragaszkodott hozzá, hogy a székfoglalóra vegyünk egy új öltönyt. Végül nem vettünk, hanem csináltattuk. Ez a legdrágább ruhája.

- Beszéljél, tündérkém, már nem bánt!

- Emlékszem, milyen zavarban volt, hogy neki 35 éves korában szemüvegre van szüksége. Itt vannak a szemüvegek. Itt van egy pár új bakancs, amit halála előtt vettünk. Tudod, sokat túráztunk. Ezt már egyszer sem vette fel. Volt két régi, azokat persze kidobtam.

- Képről látom, de a ruhái is arra utalnak, nem volt egy birkózó alkat.

- Nézd meg az esküvői képünket! Lényegében egyforma magasak vagyunk és a súlyunk is hasonló, de nem ez volt igazán a baj, hanem az, hogy gyenge fizikumú volt, miközben tényleg rengeteget mászkáltunk. Neki gyerekkorában nem volt más választása, mint továbbtanulni, mert a fizikai munka kikészítette volna.

- Valamit nem értek. Két biológiaszakos gyereket szeretne, és tudván tudják, hogy az egyik fél nem túl egészséges. Ha így van, miért nem cselekedtetek?

- A saját verziómat tudom csak elmondani: szerettem volna gyereket, de tudat alatt bennem volt: valószínű, nem én vagyok meddő. Képzeld el, Ferikém, magadat, hogy huszoneves korodban szembe kell nézned a ténnyel: nem vagy teljes értékű férfi! Nos, annyira nem akartam a gyereket, hogy ezért azt az embert lelkileg tönkretegyem, aki felkarolt, mikor végleg egyedül maradtam. Szerettem őt, és hálás voltam neki élete végéig. Ma már bizonytalan vagyok, mióta ismerem ezt a mindent elsöprő szerelmet. Valószínű, a hálát kevertem össze a szeretettel. Jól éreztem magamat, hiszen figyelmes volt mindig velem. Viszont, amit fél órával ezelőtt átéltem, ilyen emlékeim nem maradtak. Ezt a hiányt mellette soha nem éreztem. Emlékszel, milyen borzasztó volt az az egy hónap, mikor csak hétvégén találkoztunk? Vele sok ilyen időszak volt. Vártam a legközelebbi találkozást, de nem borultam ki idegileg. Szenvedélytelen életünk volt, de én ezt csak most tudom, melletted.

- Érdekes. Mellettem első perctől kezdve szenvedélyes vagy. Igaz, csak az intim együttlétben. Leragasztom a dobozt, és következhetnek ezek a fiókok!

- Most jut eszembe, hogy a papírokat soha nem válogattam széjjel. Az okleveleink ma is együtt vannak. Rengeteg fénykép... és íme, itt az ő fényképezőgépe, ami nélkül ki nem mozdult itthonról. Ebben a fiókban vannak az általunk készített természeti fotók. Tájképek, növények, bogarak... és egyáltalán: minden, ami a hivatásunkkal kapcsolatos, meg lett örökítve. Berakom ebbe a dobozba, de kérlek, te vidd le a szemétkébe, mert nekem nem lenne erőm hozzá!

- Ramóna, Ramóna! Ha nem lennél, ki kéne találni.

- Mi bajod van velem?

- Maradjunk annyiban, ezeket a fiókokat is én rámolom dobozba, és unalmas időben majd otthon átválogatod, mert azt viszont elvárom tőled, hogy intim képeket ne tartsál meg.

- Az esküvői képünket nem akarom megtartani. Annál intimebb nincsen. Bátran végignézheted, nem hinném, hogy bárhol látsz bennünket csókolózni. A mi életünk nem arról szólt. Szerettük egymást, de nem értettünk a romantikához. Mi az erdőbe soha nem szerelmeskedni mentünk, és még azt is mondhatom, hogy nem jártunk kézenfogva. Komolyabb emelkedőnél

persze fogta a kezemet. Arra törekedtünk, hogy nyugodt életünk legyen, és ez meg is volt. Nem voltak komoly veszekedések, de harsány nevetgélések sem.

- Végigviselkedtél az életeteket?

- Erre neveltek. Ha már belemerültem az emlékezésbe, elmondhatom, soha nem fordult olyan elő, hogy hiányos öltözékben leültünk volna az asztalhoz. Egyáltalán: a hiányos öltözék nem volt természetes egyikünknek sem. Lehet, nem lesz hízelgő a számodra, de ez alatt a kilenc hónap alatt téged többször hülyéztelek le, mint őt 18 év alatt.

- Szeretem, ha lehülyézel, hiszen az vagyok, és már te is az vagy.

- Ő vérig sértődött volna, ha egyszer lehülyézem. Milyen természetesen mesélek. Semmi nem fáj. Itt vagy velem, és már csak a lakástól búcsúzom. Elköltözőm, és soha többé nem akarok a környékre jönni.

- De majd a kis Ramóna kérdezgetni fog.

- Nem hiszem. Az biztos érdekelni fogja, milyen volt a gyerekkorom, de a többi nem. Ne felejtse el, ő hozzád kötődik. Neki a volt férjem senki.

- Ezt nagyon nem fogom bánni. Dolgozzunk, édes, mert holnap este vissza kell mennünk, a jövő héten pedig remélhetőleg költöztetünk téged az új házba. Na, az sem lesz piskóta, az én bútoraimtól megszabadulni.

- Nem fogod sajnálni?

- De, nagyon. Főleg, ha ránézek erre a szép szekrény sorodra, akkor igazán sajnálom a kopott szekrényeimet a lógó zárrakkal. Az egyedüli, amit megtartok, a franciaágyam. Úgy gondoltam, ideiglenesen az lesz a gyerekszoba bútora.

- Úristen, még az iskolába is be kell valamikor menni, hogy a szobámat átadjam.

- Sok holmid van ott is?

- Ha dugig pakoljuk a kocsit, talán el tudjuk egyszerre vinni.

- Ha már szóba került az iskola: valamire mondtad a főnöködnek, hogy „nem normális.” Remélem, mást tituláltál ilyen kedvesen.

- Mondtam, felvettek szerződéssel egy nyugdíjast. Úgy indított, hogy el akarta foglalni a szobámat. Persze nem adták oda a kulcsot neki.

- Ettől félek, hogy a kisleányból anyuka lesz, és nem elégszik meg a státuszával.

- Mostanában, hogy dolgozol, van időm gondolkodni. Természetesen vállalni fogok olyan munkát, ami a gyereknevelésben kevésbé akadályoz. Még nem tudom, mi lesz az, majd megbeszéljük. Ami biztos, soha többé nem akarok kisleány lenni. Jó volt, szép volt a munka, mint oktatási bizottság elnöke. Mégis, ha akarod, naponta elismétlem, amit már ma is mondtam: elsősorban anya és feleség szeretnék lenni - életem végéig.

- De én nagyon szeretem a mákos tésztát.

- Én pedig bele vagyok bolondulva a mákos tészta-temetőbe.

- Vigyázz! Látom a sötét jövődet. Nem lehet véletlen, hogy megkívántad múltkor a spenótot.

- Meg a tükörtojást. Azt se tessék elfelejteni!

- A tojás az anyuka vágya volt, nem a babáé.

- Jó, hogy mondod, édes. Nyolcat ütött már az óra.
- Azt mondod: térjünk most hát nyugovóra? Csak tudnám, miért a tojásról jutott eszedbe az idő múlása?
- Ne izgulj, nemsokára megtudod!

* * *

„Mit el nem értünk, külön tévelyegve,
talán egy kis fészek adja meg nekünk,
hol ajk az ajkon egymást átölelve,
nevetve-sírva boldogok leszünk.”
(Juhász Gyula)

25. fejezet

Fekszem egy ágyon, fejem alatt pár összetekert szőnyeg, készülök a halálomra. Ha erőt veszek magamon egy kis önvizsgálatra, megállapíthatom: boldog vagyok. Egy agonizáló, ámde boldog ember. Ez lennék én. Ja! És csúnya. Mint férfire éhező nő, betévednék egy ilyen szobának nevezett raktárba, ahol tréningnadrágban, meztelen felsőtesttel döglik egy alak, aki akár meg is lehetne elégedve az alkatával, hiszen jó kiállítású, izmos, vállas, sportos fickó, csak az a baj, hogy mindezt zsírpárna fedi. A haja azért nem lóg a szemébe, mert nem ér el odáig. A körülményekhez képest még tisztának is mondható, hiszen ledőlés előtt lecsutakolta nagyjából magát. Azt hiszem, a hölgy helyében azt mondanám, ha eddig tudtam várni, még kicsit várok egy szalonképebb alakra. A szemeimet azért tartom csukva, mert ha meghalok, nem szeretném, ha fennakadnának a szemhéjaim. Ezen felül képtelen lennék nyitva tartani. Nincs erőm hozzá. Kész röhej. A jó előbb pisilnem kellett. Nagyon határozottan. Bementem a toalettre (WC), és ott toporogtam. Éreztem, hogy kell, de nem találtam a kivezető csövet. Nem vagyok büszke rá 47 éves koromban, hogy problémát okozott a megtalálása. Tiszta ideg lettem. Azt hittem, más nadrágjában keresgélem. Bár most már ez is mindegy. Egy hullajelöltnek nem a legfontosabb, hogy tudjon pisilni. Lehet, hogy csak érzem, de valójában mégsem a sírgödör szélén vagyok? Ezt sem tudom, de egyet igen: ha valami csoda folytán jövődöbéli lányom, aki cirka 14 hetes, megtalálná a szabadságba vezető utat, és kibújna, még ő is bele tudna lökni abba az ominózus gödörbe. Súlyom van (még talán), de az erőm elszállt. „Fáradt lelkem égbe, testem földbe vágy.” Lélekben itt vagyok, de az eszemmel tudom, az utolsókat rúgnám, ha lenne erőm hozzá.

- Itt vagy, Ferikém?

- Drága, szép szerelmem, most már nyugodtan halok meg, hogy felkerestél a ravatalomnál. Izé... készül kiszállni belőlem a lelkem. Amit látsz, már csak a hüvelyem.

- A micsodád?

- Nem a micsodám. Most jut eszembe: hol voltál, mikor azt kerestem? Porhüvelyt akartam mondani, csak spóroltam a szavakkal.

- Szeretnék megpuszítani.

- Ne fenyegezz!

- Ez neked fenyegetés?

- Bocsánat, csak nosztalgiáztam. Eszembe jutott a régmúlt, mikor lefeküdtünk egymás mellé, valamelyikünk elkezdte a másikat puszigatni, aztán simizni, majd ráhangolódtunk egymás testére. Nos, a puszira még képes vagyok, ha nem kell a fejemet mozgatni, de másra gondolatban sem.

- Óh, én balga! Azt hittem eddig, a nőkre kell féltékenynek lennem, aztán kiderül, a szekrényekre. Ne izgulj, tudom, kifáradtál. Hogy közelítselek meg?

- Másszál át a dobozokon!

- Te hogy mentél oda be?

- Besurrantam a résnyi helyen, aztán lezuhantam a heverőre, de közben véletlenül a dobozok elzárták mögöttem az utat. Nincs más választásod: vagy mászol, vagy rámolysz előbb, ha meg akarsz ízélni.

- Rámolásról szó nem lehet. Keresek egy párnát, aztán jövök.

- Párnát?! Ramónám, örömdben a fenekedet verheted a padlóhoz, ha holnap találsz egyet. Nem akarok udvarolni neked, de esküszöm, meg vagy huzatva.

- Nem tudod, melyik dobozba csomagoltad őket?

- Konkretizáljuk: a te párnáidra vagy az enyémekekre gondolsz?

- Nem mindegy?

- Fején találtad a szöget, életem. Mindegy, mert egyiket sem tudom, de az élet azt igazolja, amit keresünk a kupacban, az mindig legalul van.

- Mikor lesz itt rend?

- Erre könnyebben tudok válaszolni. Majd ha a kis Ramóna érettségi környékén elhívja a barátait rendet csinálni, meg persze takarítani. Momentán az ábra: te általam áldott állapotban vagy, engem viszont a sors áldott meg. Jártányi erőm sincsen. Úgy néz ki, ismét özvegy maradsz.

- Hülye. Különbben ha már úgylis ez a sors vár rám, legalább én határozom meg özvegyiségem kezdetét.

Nem tudom, hogy történt, de tény, a következő pillanatban teljes 70 kilójával helyezkedett el testemen.

- Menjél beljebb vagy kijjebb, hogy melléd tudjak feküdni!

- Szálljál le rólam! Nélküled sem tudtam mozogni, veled pedig meg se próbálom.

- Még egyszer nem mászok át ezen a dobozhegyen.

Elemi erővel tört ki belőlem a röhögés.

- Ne mozgassad a hasadat, mert árt a babának!

- Nem tudom visszatartani. Röhögnöm kell és kész.

Erre ő is belekezdett. Ez az igazi szerelem, a tökéletes harmónia. Fél órája, hogy elmentek a segítő kezek, miután behurcoltuk a cuccokat az új otthonunkba. Ezek után mit csinálnak a fiatalok? Fekszenek egymáson, és röhögnek.

- Próbáljuk úgy, hogy ellentétes irányba mozogjon a hasunk, mert akkor elképzelhető, hogy a tiéd nyugalmi állapotban marad, és a kis Ramóna nem kap tengeri betegséget! Jaj! Ne térdelj oda, az fáj!

- Ne kényeskedj! Örülj neki, hogy megtaláltam, amit te az előbb sokáig kerestél.

- Vedd már el a térded!

- Te pedig menjél kijjebb!

- Nem tudok, és nem is akarok. Megengedem, hogy továbbra is rajtam feküdjél.

Viszonylag szituációhoz illően voltam öltözve, bár alul kellett volna ruha nélkül lennem, de fölül voltam, ő viszont abszolút ruhában. Igaz, nem annyira lényeges, mert ruha nélkül is csak röhögni tudtunk volna. Legalábbis én.

- Most mi lesz, Ferikém?
- Szeretném ha a derekad köré vonnád a karjaimat, úgy akarok meghalni.
- Nagyon kivagy?
- Mi az, hogy „nagyon ki vagy?” Azt még tudom, hogy ki vagyok. Én vagyok a fenyő, és olyan állapotban, mint amilyent újév után dobnak ki az ablakon. Annak tudatában halok meg, hogy a szerelmemnek van egy szép háza. Javaslom, még egyszer ne menjél férjhez, mert ilyen rövid időre, mint ez a házasságod tartott, semmi értelme nincsen!
- Bezzeg hülyéskedésre most is van energiád.
- Szépen dúsulsz. Nemrég simán tudtalak mozgatni, most meg kinyomod belőlem a szuszt.
- Jól van, itthagylak és visszamászok.
- Isten ments! Jé! Csak most látom, nem vagy kisminkelve.
- Gondoltam rá reggel, hogy kosztümöt veszek, és felcicomázom magamat ékszerekkel, aztán hurcolom a dobozokat.
- Nem fázol?
- Melegem van, de szívesen innék egy kávé.
- Pincér! Pincellér! Pincnök! Egy kávé és egy konyak rendel.
- Mit gondolsz, van esély rá, hogy valaki meghallotta, és hoz?
- Kb. annyi az esély, mint megtalálni a kávéfőzőt. Viszont jó hírem van: azt tutira tudom, hol a kávé.
- Hogy fogunk aludni?
- Mint a bunda. Ebben az egyben biztos vagyok.
- Szeretnél bunda lenni?
- Fiatal koromban sok ruhadarab szerettem volna lenni, melyek formás női testeket takartak, ez a hóbortom egy darabig kitartott. Mára már megkomolyodtam. Más fogalmazásban: meg lehetsz magaddal elégedve.
- A fontos, hogy te legyél. Nagyon nehéz vagyok? Tényleg megerőltető volt: reggel nálam bepakolni, mindent lehozni a második emeletről, aztán itt lepakolni a kocsiról. De ez nem elég, hanem rögtön menni a te lakásodba, és onnan is lehurcolni a bútort, áthozni ide.
- Kevesen voltunk öten, hiszen te meg Magdika - úgy is, mint Kárászné - a nehéz bútorokban nem tudtatok segíteni, viszont rohangászhattatok az egyéb csomagokkal. De hát mit tegyünk? Én meg akartam spórolni egy kis pénzt, hogy ne kelljen a költözésért fizetni, ez sikerült is, viszont alkalmazkodnunk kellett másokhoz. Most adott az iskola teherautót. Kárász Józsi sokkal rosszabbul járt. Igaz, kétszer akkora, mint én, miközben én sem vagyok kicsi, de nekik még innen haza kellett busszal utazni.
- Rendesek voltak, meg a diri is, hogy biztosította az autót. Jól jött ki, hogy holnap Pestről visznek az iskolának bútorokat, ezért nem tudta a Kárásznékat visszavinni.
- Túl vagyunk a nehezén. Apránként mindent elrámolunk, takarítunk, de nem sürget az idő. Milyen érzés immár két órája a saját otthonodban lenni? Mi van, kis butám, miért sírsz?
- Négy és fél hónap múlva 48 éves leszek, és most jutottam el odáig, hogy saját ingatlanom van. Pedig mindig dolgoztam.

- Jövőre beépítem az emeletet. Gondold meg, életem: 180 négyzetméter lakrészünk lesz, ami már most is 100.
- Régen sokat fantáziáztam, hogy egyszer a sajátomban fogok élni. Múltak az évek, velük együtt a fantáziám is szegényedett. A haláleset után pedig értelmetlen lett volna a fantázia. Mit nem adtam volna, ha egy saját fáskamrára van, amivel én rendelkezem? Csodálatos névnap ajándék.
- Viszont nem vettünk szobabiciklit.
- A közeljövőben mozoghatok anélkül is eleget.
- Csillagom, most itt megfogadod, hogy nem erőlteted túl magadat! Azért sem fogok haragudni, ha semmit nem csinálsz, csak a babának ne ártsál.
- Mindent előre megbeszélek veled. Hidd el, nekem legalább annyira fontos, hogy semmi bajunk ne történjen! Valamit szeretnék venni a Tündinek.
- Egyetértünk. Megbeszéljük, ha feltámadok.
- Ferikém, a feltámadás ma este bekövetkezik, de az ajándékvétel tűr még némi halasztást.
- És ha csalódást okozok?
- Belőled indultam ki, nem magamból.
- Találkoznánk a kopasszal, azt hiszem behúznám mindenemet, amiket megtalálnék.
- Az előbb úgy érezted, megvan. Ismét elveszett?
- Mindenesetre ne mozogj a térdeddal. Különben itt lapulok alattad, és ahelyett, hogy kiszállna belőlem a lélek, tér vissza az erőm. Ramónám, energiát sugározol belém?
- A nincsből nem adhatok, mert ha nem is annyira, mint te, de én is leamortizáltam magamat.
- Az jutott eszembe: az én házam, az én váram. Ha ez igaz, akkor máától kezdve elmondhatod: „Gyöngyvári, Gyöngyvár Ramóna.”
- Igaz. Gyöngyvár Ramóna vára a Gyöngy utcában.
- Istenem, milyen szép lesz, mikor sok év múlva ez a vár tele lesz Fenyővel.
- Csak akkor, ha fiunk születik. Hétfőn lehet, hogy kiderül a baba neme. Megyek vizsgálatra.
- Az még korai.
- Rendben, akkor szerdán megyek.
- Tündérkém, meséljél! Jó hülyének lenni?
- Ezen régebben én is gondolkodtam. Aztán találkoztunk, és láttam, majd kicsattansz az egészségtől. Van még ilyen jó kérdésed?
- Van. Mi lesz a vacsora?
- Marhavadas zsömlegombóccal megfelelne az úrnak?
- Nagyon.
- Nekem is. Akkor próbáljuk elképzelni!
- Nem marad más hátra, mint Ramónának legurulnak rólam, én pedig megyek alkotni. Közben lábbal csinállok egy kis utat. Hallottad ezt? Visszapofázott az egyik doboz.
- Ahogy hallom, poharak vannak benne.

- Édesem, itt a tavasz. Ez a doboz máris kinyílt. Hurrá! Van, mivel együnk, csak nincs mit. Íme az evőeszközeid.

- Rá kellett volna írni a dobozokra, hogy mik vannak benne.

- Még nincs késő, mindegyik tele van. Egyébként az egyikre ráírtam, hogy róka farkú fűrész.

- Az van egy dobozban?

- Szerszámok, de nem akartam mindet külön leírni.

- Gyere, fogd meg gyorsan!

- Édesem, előbb együnk valamit!

- Mindjárt a fejemre esik ez a doboz, gyere már ide!

Életben maradok. Egyáltalán nem éreztem remegést félelmemben a felszólítás hallatára. Inkább csalódásként éltem meg, hogy dobozról szólt az invitálás.

- Miért kopogtatod a dobozok oldalait?

- A dinnyéről is így állapítjuk meg, hogy érett-e.

- Istenem istenem! De sok bajom lesz még ezzel a két gyerekkel.

Bezzeg mikor egy csomó lényeges dolgot megtaláltam, nem fohászkodott. Sütötte a panírozott halrudacskákat. Tányérokat sajnos nélkülöznünk kellett, viszont voltak tálcák garmadával.

- Holnap keresel nekem pizzamát?

- Olyanokkal találkoztam sütés előtt valahol.

- A szennyestartóban én is, de nem szeretném felvenni.

- A fehér asztal alatt van, egy dobozban.

- Ma még ruhákat is kell keresni, mert... milyen nap lesz holnap?

- Péntek, de nem kell bemenned.

- Utálom a halat, főleg így magában.

- Egyél hozzá nápolyit!

- Melyik konyhaszekrényt fogjuk használni?

- Várjál, Ferikém, megvan!

Ezzel felpattant a székről, és berohant a szobába. Vártam egy kicsit, aztán ügettem utána. Persze, hogy már nem ott volt. Próbáltam követni a nyitott ajtókon keresztül, végül kikötöttem a gyerekszobánál, ami viszont csukva volt.

- Nem tudsz bejönni. Mindjárt elpakolok.

- Mit csinálsz?

- Ágyazok. Megtaláltam az ágyneműt.

- Mit raktál az ajtó elé?

- A mosógépet toltam oda, mert nem fértem el a sok doboztól az ágynál.

- Itt fogunk aludni?

- Van még ilyen okos kérdésed? Hol aludnánk máshol, ha itt lakunk?

- Azt kérdeztem, ebben a szobában? Ramóna! Hallod?

- Ferikém, fejemen van a paplan, és nem hallok semmit!
 - Húzd el azt a rohadt mosógépet az ajtótól, hogy bemehessek!
 - Várjál kicsit, mindjárt kész vagyok, és elhúzom a mosógépet az ajtó elől!
- Isteni jól elbeszélgettünk. Végre kinyílt az ajtó.
- Hogy nézel ki, életem?
 - Kócos vagyok?
 - Mondjuk inkább úgy, hogy egyedi frizurád van. Ráadásul, ahogy látom, még a derekad is szabaddá tetted.
 - Ez a jobbik eset. Akkora dobozba rámoltad az ágyneműket, hogy majdnem beleestem fejjel.
 - Az aktuálisat találtad meg, mint látom. Legalább megvannak a hálórucik is.
 - Én befejeztem az evést vagy nem?
 - Hogy érzed, angyalom?
 - Arról ne beszéljünk, mert nem szeretnék megbotránkoztatni.
 - Rendben, te egyél tovább, én meg sütöm a következő adagot.
 - Valaki csenget.
 - Gondolom, vacsoravendégek érkeztek.

* * *

„Aki halandó, csak halandót szerethet halhatatlanul.”
(József Attila)

26. fejezet

Lehet, hogy mégis van Isten? Egyetlen apróság kivételével hosszú hónapok óta csupa jó történik velem. Tulajdonképpen az apróság is felfogható az én szemszögemből jónak, hiszen büszke lehetek rá, hogy a feleségem nem csak nekem tetszik. Ebben a korban igencsak nem elhanyagolandó. Nekem a legszebb, de én elfogult vagyok vele, hiszen még csak fényképen láttam, és már akkor is így vélekedtem. Egy csodálatos teremtmény küllemileg és belső tulajdonságait tekintve egyaránt. Az elmúlt hetekben többször felvetődött bennem, nem vár gyereket, csak mindketten beképzeltjük. Kicsit meghízott, igaz, talán többet is eszik, bár ez utóbbiban nincs tapasztalatom, hiszen áldott állapota előtt személyesen nem ismertem. Első találkozásunk alkalmával az a rövid idő, amit a presszóban töltöttünk, felfogható kivételnek, ami erősíti a szabályt. Utána viszont elég hamar megáldottam. Legalábbis én logikailag úgy gondolom, ha egy nő gyereket vár, azaz áldott állapotba kerül, és ehhez az állapothoz egy férfi segíti hozzá, akkor az a férfi teszi áldottá, tehát ő áldja meg. Az biztos, hogy ez a cselekedetem cseppet sem volt megerőltető a számomra. Sokkal több volt benne az élvezet, mint a munka. Tapasztalatok és az okos emberek által leírtak alapján az első három hónapban reggelenként rosszullétet kellett volna észlelnie magán. Ő sem észlelt, én sem tapasztaltam ilyet. Egy alkalom volt kivétel, mikor Balatonon úgy ébredt: „menjünk haza!” Erre az apróságra utaltam fentebb. Nem jöttünk haza, inkább kiegyenlítettem a számlát. Tőlem telhetően egy határozott mozdulattal meggyőztem a szemet vető illetőt, hogy más hölgyeken legeltesse ezután. A csillagom büszke volt rám, én is büszke voltam magamra, de ez természetes. Tegnap vizsgálaton volt. Immár dokumentálva van, hogy egészségesen fejlődik a baba, bár a neme nem egyértelmű, viszont nem Down-kóros. Mivel ez kiderül az első három hónapban, és ő már túl van rajta, egy rizikófaktorral kevesebb. Ami pedig a nemi hovatartozását illeti, szerintünk kislány. Mindenesetre nem aggódunk miatta, hiszen előfordul, hogy felnőttkorban sem derül ki.

Hazahozott a munkahelyemről. Itthon előadta: éhes, de semmi fogára valót nem talál a készletünkben. Íme a kínáló alkalm. Egészséges baba fejlődik benne, ráadásul éhes, hát menjünk étterembe. De nem ám egy talponállóba, hanem kényelmes, fenéken ülőbe. Ehhez pedig kirittytettük magunkat, hogy külsőleg méltók legyünk a helyhez.

- Nagyságos asszonyom, megtisztelve érzem magam, hogy egy pillantásával megajándékozott. Ön olyan gyönyörű, hogy a világ legtehetségesebb festője sem tudna szebbet alkotni. Hódolatom jeléül, ha igényli, letérdelek lábai elé, bár féltő, hogy beszennyezem a nadrágomat. Helyette inkább számmal érinteném finom, bársonyos kacsóit.

- Köszönöm. Szeretem, amikor ilyen gyengéd vagy velem.

- Ez a lényemből fakad. Egyébként is, higgye el, az ön szépsége a legvadabb oroszlánból is doromboló cicát varázsolna. Felajánlhatom karomat?

- Örömmel veszem. Kérlek, vezess a kocsimhoz!

- Asszonyom, ha szabad kérnem, itt a másik oldalon foglaljon helyet! Vigyázzon, kissé sáros a karosszéria!

- Kezdem elhinni, az elmúlt egy órában újjászülettem, ezért nem igényled tőlem a jármű igazgatását.

- Egy előkelő dáma, egy várúrnő nem vezethet kocsit. Az alattvalója pedig feszítene mellette az anyósülésen? Nem, ilyen megalázó szerepet soha nem tudnék önnek szánni. Vigyázzon! Megfogom a szoknyáját, nehogy a beszállásnál letörölje a szennyeződést, aztán a lovak közé csapok.

- Imádlak, lovagom. Megengeded, hogy őszinte legyek?

- Kifejezetten elvárom, asszonyom. Öntse ki lelkét, vagy ahogy mi egyszerű alattvalók mondanók: „Mondja, ami a bögyében van!”

- Az alkalomhoz illően testileg és lelkileg is ünneplőbe öltöztettem magamat, de bársonyos basszusodon előadott hízelgő szavaid után szívesen változtatnék a megbeszél programon.

- Kíváncsivá tett.

- Maradjunk itthon! Hidd el, örömmel vetem le magamról mindazt, amit látsz rajtam.

- Nem kell sürgetni az időt. Ön még fiatal. Higgye el, egy kiadós táplálékfelvétel után még nagyobb kedve lesz, hogy toalettjétől megszabaduljon. Maradj békén!

- Lovagom, ezt a mondatot felém intézted?

- Soha nem tudnám bántó szavakkal illetni önt, méltóságos asszonyom. Tudom, tiszteletlenségnek venné, nekem pedig fájna a lelkem, hogy gondolatban beszennyeztem önt. Intő mondatomat a nyúlványom felé intéztem. Nem tagadom, pozitívan hatott rám az ön program-változtatási javaslata. A kis csibész pedig rakoncátlankodni kezdett.

- Szoktad verni?

- Ez az első alkalom, pedig életünk során sokszor rászolgált.

- Megengedsz nekem egy alkalomhoz illő kacajt?

- Hölgyem, zöld utat kapott. Engedje el, ha nem tudja visszatartani!

- Hihhi, valamint hahaha! Képtelen vagyok átlényegülni. Minden gondolatom a nyúlványod körül forog.

- Bevallom, számomra is nagy feladat elvonni róla a figyelmemet. Bátorkodom megjegyezni, az áldott állapotnak ebben a szakaszában a másodlagos nemi szervek megduzzadnak, és nem kívánják a férfi érintését.

- Ha ez igaz, akkor az áldott állapot ezen szakasza igencsak áldatlan. Ha már szóba került: mik azok a másodlagos nemi szervek?

- Amik a hölgyek testének elülső sík felületét változatossá teszik.

- Világos. Reggel öltözködés közben azokról tettél olyan említést, hogy szívesen tartanád, és ezáltal meg lehetne spórolni bizonyos összeget, hiszen nem kéne beruházni ilyen célt szolgáló textíliára.

- Takarékoságra neveltek a szüleim.

- Csak hát az a baj, hogy az elmélet és a gyakorlat nincsen szinkronban. A textília beruházása is folyamatosan napirenden van, miközben most délután is, mikor hazaértünk, besegítettél a tartásba.

- Igen-igen, emlékszem. Becsukódott magunk mögött a bejárati ajtó, érzékszerveim pedig önre fókuszáltak. Orromban éreztem parfümjé illatát, fülemmel hallottam csengő hangját, szememmel láttam elbűvölő alakját. Csoda, hogy kezeimnek nem tudtam parancsolni? Kérem, tekintse alkalmi megbotlásnak! Tiszteletlen, modortalan viselkedésemért ezúton bocsánatáért esedezem.

- Nem történt semmi olyan, ami ellenemre lett volna. Bevallom, jólesett. Ami pedig a megbotlást illeti, élve a fantáziát megmozgató fogalmazásoddal, remélem, végigszökdécseled közös életünket.

- Tudja, ezzel a reményt keltő mondatával milyen boldoggá tett?

- Öröm az örömben, hogy magasztos társalgásunk közben elszárguldottunk a restaurant előtt.

- Nem tudom eleget hangsúlyozni, az ön személyisége elbűvölő. Testi közelsége olyan hatással van rám, hogy képtelen vagyok önálló gondolatokat megfogalmazni. Minden idegszállammal önhöz kötődöm. Mágnesként vonz a pusztája jelenléte. Megfordulok, de kérem, figyelje az utat és szóljon, ha odaértünk!

- Ez két ember tökéletes harmóniája, mikor egységet képeznek. Te vezetsz, én nézem az utat. Koncentráljál arra a helyre! Oda kéne beállnod, a két kocsi közé, addig próbáld gondolataidat puliként elterelni rólam!

- Kis türelmét kérem, azonnal kisegítem!

Megkerültem a kocsit, kinyitottam az ajtót, ő nyújtotta a kezét, amit gyengéden megfogtam, és figyelve, nehogy a ruhája beszennyeződjön, kiszállt. Karomat gyengéden érintve kezével, mentünk be az objektumba.

- Megengedi, hogy lesegítsem a kabátját?

- Természetesen. Remélem, nem zavar a tény, hogy engedélyemmel nem tudsz élni. Momentán nincs rajtam kabát, hiszen igencsak forró ez a vénasszonyok nyara.

- Elnézését kérem! Pillanatnyilag megfledkeztem a ruházataról. Tudja, röntgen szemeim vannak. Engedje meg, hogy az asztalhoz kísérem!

- Boldogan.

- Milyen italt rendelhetek?

- Hideg, buborékmentes ásványvizet kérnék! Szenvedek a hőségtől.

- Rosszul vagy, csillagom?

- Nem vagyok rosszul, de ez nagyon jólesett, hogy kiestél a szerepedből. Imádlak, aggódó lovagom.

- Tudod, hogy jobban vigyázok rád, mint a szemem világára, pedig egy építésznek igencsak szüksége van a szemeire. Tényleg nincs semmi bajod?

- Hidd el, semmi!

- Próbáljunk eligazodni az étlapon. Még szerencse, hogy magyarul is írva van, de a rendelést nem magyarul adom elő. Drágám, ma kirúgunk a hámból ennek a szép csütörtöknek az emlékére. Teljes menüsört eszünk végig.

Nem hiszem, hogy egy avatott szem ne vette volna észre rajtunk, hogy a ruházatunk és gasztronómiai felkészültségünk nincsen szinkronban egymással. Mikor megérkezett a főúr, előadtam igényeinket:

- Starters: Breaded pancake stuffed with ham and cheese, valamint Breaded mushrooms stuffed.

Soups: Tarragon chicken soup with curdled sheep balls. Ez mindkettőnknek.

Továbbá: Szalajka-valley trout with almond.

Garnishes pickles: Rise and green peas.

Pickles: Pickled gherkins.

Nekem pedig: Breadcrumbs Praga style.

Garnishes pickles: French fries.

Pickles: Gherkins salad.

Desszert pedig legyen mindkettőnknek: Pancake filled with plum jam topped with.

A főúr ezek után távozott.

- Szerinted normálisak vagyunk mi, édes?

- Te kezdted. Úgy kiöltöztél, hogy kénytelen voltam másik öltönyt venni, nehogy kisebbségi komplexusom legyen a szerelmem társaságában.

- Tudod, mióta szemeztetek az esküvői kosztümömmel? Végre kínálkozott egy alkalom, hogy felvehettem, ennyi az egész.

- Ramónám, ha ebben akarnál aludni, én akkor is csak azt kifogásolnám, hogy ruhában fekszel mellettem.

- Legalább lesz miről mesélnünk a lányunknak, aki lehet, hogy fiú.

- A lényeg, hogy egészséges legyen. Örülök, hogy eddig minden simán ment. Ami pedig az én szellemi adottságaimat illeti, tegezve is csak azt mondhatom: elbűvölő vagy.

- Annak örülök, hogy még fel tudtam venni ezt a kosztümöt.

- Bizony. Egy hónap múlva már csak a karodra tudod venni.

- Fáj a szívem, ha arra gondolok, mennyibe fog kerülni ez a kiruccanásunk.

- Ne törődj vele! Éhes voltál, mást kívántál, mint ami otthon van, én pedig szárnyakat adok a vágyaidnak.

- De hát tele vagyunk adóssággal.

- Jaj, Ramónám drága, azért nem neked kell idegeskedned, hanem a banknak. Gondold végig, ameddig mi esszük az ő pénzét, addig nyugi van.

- Örülök neki, hogy a teremtmény mellettünk van. Jól jön az a pénzes magántanítvány nekem.

- A teremtményről jut eszembe: tavaly fenn jártam Pesten, és siettem, mint mindig. Nyomtam a gázt, mint állat. Sikerült a Blaha Lujza téren átrohannom a piroson. A szerv meg lemeszelt a Nagydíófa utcánál. Gondolom, leadták URH-n a drótot neki. Megállok, ő meg jön a süket szöveggel:

„- Nem félt ilyen forgalomban átrohanni tilosban?

- Biztos úr! Nem féltem, isten velem volt.”

Humoránál volt a fazon, mert közölte, ez esetben dupla büntít kell fizetnem.

- Dénes mit mondhatott a kislány anyukájának?

- Nem mondtam? Beszéltem vele telefonon. Úgy kezdődött, hogy az úrgazdag szülők felkeresték a gimnázium igazgatóját. Előadták, az egy szem kislányuk orvosira jelentkezik, de biztosra szeretnének menni. Dénesnek egyből beugrott a személyed, hogy itt egy felkészült biológiai tanár, akinek jól jön egy kis pénzmag a betegállományban. Közölte az anyukával, a Gyöngy utcában van egy tanárnő, aki nem dolgozik. Keressék fel, ő biztos jól felkészíti a kislányt. Ezek pedig rögtön arra gondoltak, hogy nyugdíjas vagy. Nekem is tetszett, ahogy beköltözésünk első estéjén becsengettek. Állt a luxus kocsival a túloldalon, a kapu előtt pedig anya és lánya. Elmosolyodtam, mikor keresték a nyugdíjas tanárnőt. Kaszáljál, édesem!

- Csodálkozom magamon, milyen változáson megyek keresztül melletted. Régen eszembe nem jutott volna, hogy megvágjak egy magántanítványt. Sőt! Még én éreztem kitüntetve magamat, hogy felkeresnek. Most pedig első gondolatom a piszkos anyagi volt.
- Dolgoznak a sejtjeim. Tudod, mi munka van ebben?
- Szegénykém! Mi lesz velem, ha elfogysz?
- Arra még várnod kell. Látod a pincért, miket hoz nekünk?

* * *

„A szerelemben nincsenek évek,
a szerelemben csak csókok vannak.
A szerelemben jaj a fösvénynek!
A szerelemben csak azok élnek,
kik szerelemből mindent odaadnak.”
(Gyóni Géza)

27. fejezet

Lehet telítődni a boldogsággal? De hülye kérdés. A jóhoz könnyű hozzászokni, de telítődni vele nem lehet. Nincs olyan nap, hogy pár percet ne szánnék gondolatban életem jelenlegi folyására. Ilyenkor késztetést érzek, hogy kikiabáljam a világba: „emberek, boldog vagyok!” Boldog vagyok és szentimentális. Gyengének érzem magam a sok jótól. Gyengének, miközben ő erős. Az ultrahang vizsgálattal megállapították, hogy egy új élet fejlődésnek indult a testében. Ebből a hétköznapiakban szinte semmit nem észlelünk. Én nem, de ő sem. Azt hiszem, lelkileg nagyon felkészült az anyaságra. Két hete lakunk a saját házunkban, de ezalatt úgyszólván rendet csinált. Na persze, dobozok vannak bőven megbontatlan állapotban, viszont tiszta a ház, és minden helyiség belakott. Mivel műsoron kívül lett egy magántanítványa, a legkisebb szobát berendezte dolgozószobának. Tegnap váratlanul bejött a munkahelyemre. Nagyon örültem neki, hogy immár magánakcióba is kezd. Persze tudom, elfogult vagyok, ezért ma reggel kifaggattam a munkahelyi környezetemet is, de úgy, hogy ne legyen gyanús. Nyilván, ha konkrétan kérdezek rá, mi a véleményük a feleségemről, mindenki jót mond. Úgy irányítottam a társalgást, hogy mintegy véletlenül terelődjön rá a szó. Bizony, kollégák és kolléganők egyaránt dicsérték. Illetve volt, aki engem dicsért az ízlésemért, és hogy végre észhez tértem, feladtam a függetlenségemet. Jól becsomagoltam, elvittem a postára. A feladó címét nem írtam be, így azután nem hozhatják vissza, mondván: a címzett ismeretlen. Tudják, hogy babát várunk. Félttem, valaki megfogalmazza, hogy ebben a korban nem túl szerencsés dolog. Matyi, a főnök, persze ebből is viccet csinált. Diszkrétan tudomásomra hozta: számára egyáltalán nem csoda, hogy egy ilyen ragyogó nő babát vár, de tudom-e, ki a boldog apajelölt.

- Megbocsáss, cimbora, belőled ezt nem nézem ki.

- Szerencséd, hogy a főnököm vagy, és mint ilyen magas rangú személyt, érdekem tisztelni. Ha nem így lenne, akkor azt mondanám, hogy menj a 3.14-csába!

- Jól van, komám, mit vered a nyálad? Áru! el, hány éve titkolod ezt a képességed előttünk?

- Matyikám, ne használj többes számot! Tény, te nem vagy az esetem, ezért nem tudhatsz róla.

Jó főnök ő, csak kicsit smucig. Az a névnapi banzáj mély nyomot hagyott bennünk. Ramóna édes, milánói makarónit csinál a konyhában, én pedig görnyedek a tervrajzok felett a „tantermében”. A munka hőjét nem rólam fogják megformázni, miközben kötelességtudó vagyok. Becslésem szerint jó öt évre eladósodtunk, de mindent elkövetek, hogy a határidőn ne fussunk túl. Csupán két rizikófaktor jöhet számításba: kidőlök a sorból, illetve neki adódik időközben egy extra kívánsága, ami nálam mindent megelőz. Most úgy érzem, ha azt kívánná, hozzam le a csillagokat az égből, legfeljebb kicsit vacillálnék, mert tériszonyom van, és különben is rövid a létra. Ha már terítékre került, mint program, a vacillálás: vajon rajzolni fárasztóbb vagy vacillálni? Tuti, hogy rajzolni. Például, ha most hátradőlnék egy kényelmes fotelban vacillálni, közben drukkolhatnék is, hogy jól sikerüljön neki a vacsora elkészítése. Tehát egyszerre két dolgot csinálhatnék.

- Édes! Párizsit vagy húst rántsak?
- Tessék? Ne haragudj Ramónám, nem értettem, mit kérdeztél!
- Bocsánat, hogy megzavartalak!
- Tartozom egy vallomással: amit látsz, csak álca. Valójában körülöttem forognak a gondolataim.
- Vigyázz, nehogy elszédüljenek a forgásban! Addig jó nekem, ameddig szeretsz.
- Tetőtől talpig szeretlek. Ha úgy érzem, hogy nem szeretlek, akkor meghaltam. Ez éppen olyan, mint időskorban a fájdalom. Ha az ember reggel arra ébred, hogy nem fáj semmije, akkor meghalt. Hogy vagytok?
- Éhesen, édesem.
- Könnyen éled meg az állapotodat, bevallom, hasonló feltételekkel én is szívesen vállalnám.
- Rendszerben, legközelebb én csinállok neked gyereket. Önző vagyok, Ferikém. Az érzés, amit soha nem adnék oda másnak, még neked sem. Fogynak a napok, lassan félidős leszek. Egyre biztosabb vagyok abban, hogy semmi komplikáció nem lesz. Azért gyorsan hozzáteszem, ehhez szükség van egy ilyen férjre is, aki lesi minden gondolatomat. Nem hiszem, hogy minden férj partner lenne abban, ha a felesége nem kívánja az otthoni készletet, elviszi kemény 10000 forintért vacsorázni a kedvesét.
- Azt gondolom, ha a felesége a kedvese, és van pénze rá, akkor elviszi. Nem vagyok különleges, csak szeretlek, és veled együtt várom a csodát. Csodaként fogom megélni az új élet születését, és ha ez bekövetkezik, örök életre hálás leszek annak a teremtnak, aki ehhez engem hozzásegített.
- Kölcsönös. Nélküled nem jöhetne létre. Azt bátorkodtam megkérdezni, ami nem jutott el a tudatodig, hogy párizsit vagy húst rántsak a makarónihoz?
- Te is úgy tanultad, hogy a rántás intenzív húzás?
- Pontosan. A húzás pedig vonás. Tehát kedvesem! Mit vonjak a makarónihoz?
- Várjál ezt alaposan átgondolom! A hús elkészítése lényegesen tovább tart, miközben elfogyasztása azonos ideig a párizsiéval. Párizsi esetén időt és energiát spórolsz meg, tehát lehúzza a következtetést, a párizsi mellett borítok.
- Köszönöm, én is így döntöttem volna, mert követelődzik a pocaklakó. Nincs itthon sajt, nem tudok reszelni a makarónira.
- Megcsinálod a párizsit, én addig elszaladok, és veszek trappistát.
- Ne menjél el, mert félek egyedül ebben a nagy házban!
- Tündérlé, egész nap egyedül vagy, de még soha nem mondtad, hogy félsz.
- Csak délután félek, mikor tudom, hogy itthon lehetsz velem. Napközben zárom a bejárati ajtót, de az emeleten a teraszt sem hagyom nyitva. Nem szeretném, hogy elvigyen az ördög, és te sírjál utánam.
- Igazad van. Nem lennék boldog, ha egyik nap várnálak, hogy jössz értem, aztán hiába, mert kiderülne, hogy érkezett egy váratlan lovagod, akivel összeszűrte a levelet.
- Brr! A hátam közepére sem kívánom az olyan koktélt.
- Ramónám, ő nem a hátad közepét kívánná.
- Hogy érted ezt az összeszűrést?

- Közös pisilés szűrőn keresztül.
- Na jó, ennyit a butaságról. Édes, táplálékfelvétel után szeretnék sziesztázni az öledben!
- A baba kívánsága vagy az anyukáé?
- Találd ki, lovagom!
- Nehéz feladat. Teszem azt, hogy a baba kívánsága: ez esetben a sziesztázás vízszintesen történik. Ha a te kívánságod, akkor akár függőlegesen is elképzelhető.
- Ráérünk még elfektetni. Kapsz egy puszit, aztán távozom.

Rossz hatással van rám a jelenléte. Méterben meghatározva, ha egy kilométeren belül van, kifejezetten rombolja a munkamorálomat. Még szerencse, hogy időben rájöttem. Így azután percek múlva követtem őt a konyhába. Éppen betette a serpenyőbe az első pár szelet panírozott párizsit. Erős kényszert éreztem, hogy magamhoz öleljem. Öleltem, közben nagy intenzitással cseréltem orromon keresztül a levegőt.

- Mit szimatolsz, édes?
 - Szeretném kitalálni a parfümöd márkáját.
 - Rajta van az olajos üvegen, olvassad le!
 - Úgy érzem, de mondd, ha nincs igazam, hogy keveredik bele egy kis makói illat. Szeretném hálámat kifejezésre juttatni egy kézcsókkal.
 - Imádom a gyengédségedet, de kivételesen mellőzném a kézcsókot. Tartok tőle, nem csak a makói parfümöt éreznéd meg rajta, hanem az erdei gomba bódító illatát is. Mit nevelsz?
 - Hajad magán viseli az illatok orgiáját. A sampon, a hajlakk a hagyma és az égő olaj kavalkádja egyéni fűszeres illatot kölcsönöz a frizurádnak.
 - Ki akarsz belőlem ábrándulni?
 - Ezen nem gondolkodtam, mert az éhség jobban leköti a figyelmemet. Táplálékfelvétel után térjünk vissza a kérdésedre! Javaslom az intenzív levegővételt! Kíváncsi lennék, a kis Ramóna mit észlelhet ebből?
 - Folyamatosan nagy levegőt veszek, mert különben megfulladnék, hiszen tudod, a hosszú élet titka, hogy nem szabad abbahagyni a lélegzést. Baromi melegem van.
 - Drágám, túl vagy öltözve.
 - Rendben. Ha nincs ellenvetésed, akkor megszabadulok fölösleges ruhaburkomtól.
 - Segítsek?
 - Elégedj meg a látvánnyal, mert nem szeretném leégetni a párizsit!
 - Azért azt nem bánom, hogy az első randevúra más illattal érkezted. Mondhatnók, némileg taszított volna.
 - Csak némileg?
 - Némileg, mert némileg fűtött az újdonság varázsa.
- Elkészült a kompozíció. Ültünk az asztalnál egymással szemben. Gondolataim ismét mosoly formában ültek ki az arcomra.
- Fogadjunk, kitalálom, most min nevelsz.

- Ebből nem lesz fogadás, mert egyre gondolunk. Én, ha nem is ünnepélyesen, de mégis csak fel vagyok öltözve, miközben rajtad egy ruhadarabon kívül más nincs.
- Zokni is van rajtam, de tény, anno ez az öltözet az étkezőasztalnál valóok lett volna.
- Engem más fából faragtak. Nekem is forognak az agytekervényeim, de nem a válásra gondolkodom.
- Azt mondd, jobb ha előrelátó vagyok, és merek még egy tényérral mindkettőnknek, tekintettel a bekalkulálható energiavesztésre?
- Nem vagyok biztos abban, hogy bekalkulálható a veszteség mértéke. Amit határozottan állítok, igencsak fincsi a kaja, tehát részemről az ellenkezés minimumát sem tapasztalhatod a repeta ellen.
- Ennek örülök. Addig dicséred az alkotásaimat, még a végén konyhatündér lesz belőlem.
- Legyél te csak kiváló pedagógus. Erről jut eszembe: hogy haladtok a kislánnyal?
- Alighanem, ha sérvet kapok, az nem miatta fog bekövetkezni. Beszélgetünk. Alkalmanként két értelmes ember társalgása zajlik, amiért még pénzt is kapok.
- Középiskolás koromban, mikor tervezgettem, hogy hol tanuljak tovább, bármi inkább eszembe jutott, mintsem a pedagóguspálya. Valamikor biztos szép volt, de nézve a mai fiatalokat, túl sok örömtök nem lehet a hivatásokban.
- Sajnos igazad van. Nekem eddig szerencsém volt, mert bár lehet, a tudás magvait hintve ritkán jutott termékeny talajra, de az intézeti gyerekeknek elsősorban a szülői szeretet hiányzik, amit igyekeztem pótolni. A baj nem áll meg az oktatásnál. A helyzet az oktatás után tovább romlik. A magyarok hatvan százaléka egy év alatt egyetlen könyvet sem olvas el, a 18-29 éves korosztály még életében egyszer sem járt könyvtárban, és nem azért, mert ezt az internet helyettesíti. Ugyanis azt sok mindenre használják a fiatalok, csak nem olvasásra. Ráadásul a könyvtárakban ma már olcsón lehet internet-eléréshez is jutni. Nemcsak az a baj, hogy kevesen olvasnak, hanem amit olvasnak, azt többségük nem érti. Egyes becslések szerint a funkcionális analfabéták, vagyis a hallott vagy olvasott szöveg megértésére képtelenek aránya akár a lakosság negyven százalékát is elérheti. Amit nem értenek, azzal szemben pedig ellenségesen, intoleránsan viselkednek. Ez pedig alacsony érzelmi intelligenciával és a változás, megújulás iránti ellenállással párosul.
- Az intézetben van internet, ami elérhető a gyerekek számára?
- Természetesen. Játsszanak rajta, és zenét hallgatnak. A biológia listámra fel vannak iratkozva jó sokan, de mint tapasztalhatod, eddig egyik gyerek sem szólt hozzá a témáimhoz.
- Viszont legalább szeretik Ramóna nénit.
- Ez az, amiért sajnálom őket. Eddig ők voltak a gyerekeim, és aranyosak, mert nincs olyan nap, hogy valamelyik ne érdeklődjön e-mailben, hogy mi van a kisbabával.
- Azért ez jó érzés lehet, hogy minden tanítványod drukkol.
- Judit barátnőm, a pletykás, mindenkinek elmondta.
- Az jutott eszembe, milyen csodálatos lesz, amikor itt ül kettőnk között majd az asztalnál.
- Ferikém, ha ez megvalósul, nem tudom, hogy fogom az érzelmeimet féken tartani. Most úgy érzem, ha ránézek, örömben azonnal sírva fakadok. Az én gyerekem az én kincsem.
- Angyalkám, gondolj arra is, hogy nem elég megszülni, fel is kell nevelni. Ehhez pedig egészséges életmódra van szükségünk, hogy legalább mi mindent elkövessünk az érdekében.

- Szeretnék még utoljára elmenni veled egy komolyabb túrára. Úgy érzem, most még képes vagyok rá.
 - Féltelek, hogy túlvállalod magad.
 - Édes, hidd el, semmi más nem fontos a számomra, csak a baba és te! Nem vagyok, és nem is leszek felelőtlen. Ha már nem bírom, azt is megmondom neked bátran, mert tudom, hogy megértesz.
 - Persze, hogy megértetek, de te néha makrancos vagy. Nem akartál autót vezetni.
 - Igazad van. Még nincs egy hónapja jogosítványom, de máris úgy érzem, hogy a lábaim helyett kerekek nőttek.
 - Tudod, milyen büszke vagyok rád? Van, hogy délután valamelyik kolléga előbb vesz észre, hogy befordulsz a parkolóba, és szól, hogy itt a feleségem. Természetesen nem attól vagyok elsősorban büszke, hogy kocsit vezetsz, mert azt mások is vezetnek, hanem a szoros kapcsolat, ami összeköt bennünket. Boldog voltam, amikor tegnap váratlanul bejöttél hozzám.
 - Én pedig attól félttem, hogy majd úgy ítéled, ellenőrizni akarlak.
 - Ettől soha ne féljél! Mi így fogjuk leélni az életünket, hogy egymás nélkül létezni nem tudunk.
 - Most távozom a fürdőszobába. Bár látszólag ez távolságot jelent, valójában azért történik, nehogy egyszer eszedbe jusson, hogy tudsz nélkülem létezni. Magyarul: szagtalanítom magamat.
 - De hát arról volt szó, hogy az ölembe... még nem tisztáztuk a pozitúrát.
 - Előbb megfelelkezniél te róla, mint én, bár ezt sem feltételezem. Lemosom magamról a makói parfüm illatát.
 - Nekem tetszik.
 - Elhiszem, jól is esett a tréfád, de más szerepem van a szobában, és megint más a konyhában, ha egyáltalán ide illik a „szerep” szó. Ha megtennéd, hogy addig rendet raksz a konyhában, azt jó néven venném!
- Mit tagadjam, tetszett, hogy így gondolkodik, nem akarja elhanyagolni magát, miután sínre került az élete. Ami nem esett jól, de persze hangot nem adtam neki, hogy mosogathattam.
- Megszáritod a hajamat?
 - Kis butám, képes voltál estére haját mosni?
 - Tudod, mikor egyedül éltem, akkor is kényes voltam a hajamra meg a körmeimre.
 - Tovább ne részletezzed magadat, mert tudom, mindenedre gondot fordítottál.
 - Egy pedagógusnak a megjelenésével is példát kell mutatnia.

* * *

„Ahol nincs te, ott nincs én se.”
(Ingmar Bergman)

28. fejezet

Fantasztikus, milyen gazdag emberek vannak. Kis túlzással egy palota tervrajzának elkészítésére kaptam megrendelést. Kétségtelen, én sem járok rosszul, de szívesen cserélnék a megrendelővel. A munkahelyemen kerestek fel, a feleségével együtt. Mérlegelés nélkül jelenthetem ki, feleséget nem cserélnék, még akkor sem, ha éppen ebben a pillanatban jutott el fülemig konyhánkból a munka zaja. Hitvesem intenzíven tevékenykedik. Valamilyen porcelán edény halálát lelte. Érdekelt, mire gondoljak ezután részvétellel, tehát kikiabáltam:

- Csillagom, melyik edény szenderült jobb sorsra?

- Ne haragudj! A te nagy leveses tálad.

Ettől a mondatától felment az agyvizem. Majd adok én neked tied meg enyémet! Magamhoz rendeltém önagyságát:

- Gyere ide!

Jött kétségbeesve.

- Ne haragudj! Kicsúszott a kezemből, amikor át akartam tenni egy másik polcra.

Széken ültem, és mivel kézközelben volt egy díszpárna, azt vettem az ölembe.

- Tessék ide ráhasalni!

Nem hasalt, viszont megölelt, és megpuszilt.

- Mit mondtam?! Idehasalsz, és megkapod a büntetésedet!

- De érzem, nagyon nem haragszol, mert párnát tettél az öledbe, hogy arra hasaljak.

- Ismételd meg, amit mondtál!

- Sajnos összetörtem azt a nagy levesestálat.

- Nem így mondtad.

- Azt mondtam: a te levesestálad.

- Pontosan. Nagyon haragszom rád. Kijelentem: soha többé nem szeretném ezt a megfogalmazást hallani, hogy az enyém vagy a tiéd. Megértetted?!

- Látom, tényleg haragszol.

- Nagyon haragszom. Amikor házasságot kötöttünk, fel sem vetődött bennem az a ronda gondolat, hogy közjegyző előtt lefektessük, kinek milyen külön vagyona van.

- Nekem semmilyen.

- Valóban. Úgy szedtelek össze a hajléktalan szállóról.

- Édes! Sem pénzem, sem lakásom nem volt, és nincs is.

- Rendben, akkor mindent megbeszéltünk. Dolgozom tovább.

- Szeretnélek megérteni, de jó lenne, ha te is értenél engem! Három hónapja, hogy feleségül vettél. Addig éltem az iskola által biztosított szolgálati lakásban, most pedig egy szép nagy házban, és autó van a fenekem alatt. Mindez nem az én érdemem, hanem a tiéd.

- Ami a szép, nagy házat illeti, van rajta egy csomó bankkölcsön, amit együtt fizetünk. Nem én, hanem mi. Csak megjegyzem, hogy kettőnk nevén van a ház.

- Mert te úgy akartad.

- Valóban. Továbbá azt is akarom, hogy ebben a közös házban még egyszer ne hangozzon el semmivel kapcsolatban, hogy tiéd vagy enyém. A gyerekünk is közös lesz. Soha nem fogod a számból hallani, hogy a te lányod. Azt sem szeretném soha hallani, hogy nekem momentán több a jövedelmem, mint neked. Lehet, hogy valamikor neked lesz több, de ha nem, akkor sem érdekel. Én veled nem üzletet kötöttem. Ne sírjál, nem érdekelnek a krokodilkönnyeid!

Nagyon is érdekelt. Akkor sem fogom engedni, hogy ilyeneket mondjon. Magamhoz öleltem.

- Ne sírjál, mert mindjárt veled sírok, és akkor mi lesz?

- Ne haragudjál!

- Ha most azonnal megfogadod, hogy kivered a fejedből ezt a butaságot. Mindenünk közös.

- De hogy lehet közös, ha nekem alig volt valamim?

- Úgy, hogy nem üzleti kapcsolat van köztünk, hanem házasság. Te mindenedet beleadtad, magaddal együtt, meg én is. Azt is megfogadtuk, hogy soha többé nem válunk el.

- Megértem, amit mondasz, de te is próbálj engem megérteni! Persze nem túl-szinten, mert abban igazad van. Hogy venné ki magát, hogy ebben a házban annyi jogot érezzek, mint te?

- Ramóna! Ne érezzél annyi jogot! Te itt megtúrt személy vagy. Addig froclizol, míg mondok valami cifrát.

- Tudod jól, én nem vagyok olyan határozott, mint te.

- Csak próbáld társaságban előadni, hogy nekem öröklakásom volt, neked meg szolgálati, és semmi megtakarított pénzed. Na akkor kitör a gyalázat, erre számítsál!

- Nem fogok ilyet mondani, de azért jó, hogy tisztáztuk.

- Feladtad a lakásodat te is ezért a házért. Ha holnap elválunk, akkor is téged illet a fele.

- Elválunk? Hidd el, nem lenne szükség osztzkodásra!

- Tudom, és fordítva is igaz. Nem vagyunk fiatalok, döntésünk gyors volt, de nem felületes. Húszéves korban más lenne a szituáció. Vedd tudomásul, még a volt férjed holmijai is közősek. Például holnap az ő hátizsákját fogom vinni, mert nekem nincs.

- Én vettem a saját fizetésemből neki névnapjára. Ne engedjél el! Öleljél szorosabban, és szeressél, mert úgy érzem, most nem szeretsz!

- Nem szeretlek, azért vettem az ölembe a párnát, hogy arra fektesselek.

- Mert a babának ártana, ha nem puhára fekszem.

- Pontosan. Őt félted, téged nem. Megszülöd, aztán sárkányeregetés lesz. A Mór megtette kötelességét, a Mór mehet. Te kis hülye. Töröld meg a szemeidet, mert csúnya vagy!

- Megijedtem, amikor kicsúszott a kezemből. Azt hittem, haragudni fogsz miatta.

- Rendben, akkor kivesszük a leveses tálat a vitrinből, abból a szép készletedből, és én azt vágom a földhöz.

- Neked se szabad ilyet mondani. Mondjad, hogy mi tálunk!
- Mit állunk, mit állunk?! Csak te állsz, én ülök. Jól van, te ronda, béküljünk ki!
- Ráhasalok a párnára, és fenekeljél el!
- Örülök neki, hogy ilyen előrelátó vagy. Ráhasalsz, felhúdom a ruhádat, kettőt rápaskolok a ruganyos fenekedre, aztán jöhet a programváltoztatás.
- Megszavazva.
- Hess, csúnya gondolatok! Mikor fogjuk megtudni a nemét?
- Egy hónapon belül biztos. Két-három hét, és megmozdul.
- Akkor is, ha rám üt? Nekem ugyanis külön kérvényt kell benyújtani, hogy mozduljak.
- Nekem pedig piros kiütések jönnek a karomra, amikor ilyen hülyeségeket mondasz. Egyáltalán nem vagy tohonya, és a füleid sem lapátok.
- Tohonya?! Talán lajhár.
- Az se vagy. Felénk tohonyának mondják a lajhár természetű embert.
- Felétek Pesten?
- Régen voltam pesti.
- Akkor nézzük csak, hogy szoktam magamat jellemezni: két nagy lapát fülem van.
- Tudom, és hozzáteszed, hogy vitorlának használok.
- Kurta lábam.
- Édes, a lábadtól soha nem maradtam volna terhes, márpedig elsőre sikerült.
- Rendben: nagy tappancsaim vannak.
- Ez igaz, de ebből csak hasznod származik, hiszen biztonságos talpakon állsz. Elképzelem, hogy telefonon így hódítottad a nőket. Előadtad magad, mint karikatúra.
- Pedig volt ilyen: egy kellemes hangú hölgynek nyomattam, hogy kurta lábam, ő meg azt mondta, hogy máshoz van szokva.
- Nem haragszol rám?
- Várjál! Meggondoltam. Nem.
- De kár. Ezek szerint nem igényeled, hogy kiengeszteljelek?
- Előrelátó vagyok. Gondolok a holnapra, amikor megyünk mászni.
- Na jó, megpróbálok még valamit összetörni.
- Törjél, ha számolsz a veréssel!
- Without pain there is no gain.
- Ha szabad kérdezni, éppen mit csináltál a konyhában?
- Felhívtam magamra a figyelmedet.
- Remek tanítvány vagy. Nem félsz, hogy két dudás egy csárdában nem fér meg?
- A dudák alatt hangszert értesz?
- Jaj, szívem virága, ne légy közönséges! Neked formás kis cicijeid vannak.

- Azért ugye a jövő héten mehetek vásárolni a fehérnemű szaküzletbe nagyobb melltartókat?
 - Mesélj, hányszor gondoltad végig eddigi életedben, hogy ilyen problémáid lesznek valaha?
 - Férjhez menetelem után úgy öt évig sokszor, aztán hessegettem.
 - Félteni fogod a fiúktól?
 - Ez attól függ. Nem igaz. Mindenképpen félteni fogom, akkor is, ha lány lesz.
 - Látom, alaposan átgondolod a jövőnket. Nem tudom, az azonos neműekhez való vonzódásnak mik az előfeltételei, de logikusan úgy tűnik, elég vérmes szülők vagyunk mi, hogy a mi egészséges génjeinket örökölje.
 - Én meg a vérmes.
 - Az előbb meg akartad ismételni a törést az ügy érdekében.
 - Mert meghülyítettél, de ezt az érzést csak jó fél éve ismerem. Sütöttem holnapra húst, viszünk 12 tojást.
 - Azt hogy csináljuk, mikor csak tízes tojástartónk van?
 - Tíz főtt tojás... és kettő a mi tojásaink.
 - Kezdem érteni. Mi tojásainkkal arra a kettőre céloztál, ami a kukink alatt vannak?
 - Azok is közösek. Viszünk narancsot, de lehántva róluk a külső termésfalat, hogy ne kelljen az erdőben pucolgatni.
 - Bundabugyit csomagoltál el? Mert nem szeretném, ha felfáznál.
 - Majd csomagolok, aztán valahol az utcán magamra húzom.
 - Édeske, ez vicc, de tényleg szeretném, ha rétegesen öltöznél. Október második felében járunk.
 - Féltesz? Akkor szeretsz is.
 - Nem vagyok boldog az ötletedtől, hogy túrázni akarsz. Majdnem minden nap sétálunk itt a hegyen, de neked ez nem elég.
 - Csak most az egyszer, aztán jó sokáig nem lesz ilyen kívánságom. Hova megyünk?
 - Messzire, de nem mondom meg előre. Vagy száz kilométerre innen. Óvatos vagyok. Ha rossz lesz, otthagylak, de ha előre megmondanám, elpletykálnád a barátnőidnek, aztán megkeresnének.
 - Tudom, a Balatonba is bele akartál fojtani.
 - Igen, de közben meggondoltam magamat.
 - Remélem, holnap a kiránduláson is számíthatok ilyen meglepetésre.
- Rátettem a tenyeremet a homlokára.
- Nem vagy lázas.
 - Ezek szerint nem számíthatok arra, hogy jön a hanc úr?
 - Holnap biztos, hogy nem.
 - Itthon sem?
 - Mesélj! Eddig hány olyan esténk volt, mikor nem jött?
 - Úgyse hinné el senki, hiszen magam sem hiszem, hogy eddig nem volt egy sem.

- Na látod, Szöszi. Ezek után egymásét veregetjük, vagy mindenki veri a saját vállát?
 - Mikor indulunk?
 - Miután a kismamába sikerül lelket vernem, kávézunk, táplálkozunk, kimosakszunk a még előttünk lévő éjszakából, csinosan felöltözünk, aztán a pacik közé vágunk.
 - Szedünk gombát?
 - Túrázni akarsz vagy gyűjtögetni?
 - A derekamat is mozgatni kell nem csak a lábaimat.
 - Akkor szedsz.
 - Te addig mit csinálsz?
 - Gyönyörködni fogok a szerelmemben, ahogy feszít rajta a mackó. A semmittevést úgy kell csoportosítani, hogy lázas igyekezetnek lássék, de munkává ne fajuljon.
 - Imádlak.
 - Én is téged, szépségem. Ennél több tevékenységre viszont momentán képtelen vagyok, pedig a jóelőbb már majdnem belelendültem, de a konyhai hangzavar elvonta a munkáról a figyelmemet. Megvetsz érte?
 - Egyáltalán nem. Mi lenne, ha visszatennéd a díszpárnát a helyére?
 - Jé! Tényleg. Igazad van. Itt maradt a neked szánt deres az ölemben. De ha már itt van, akkor...
 - Folytassad!
 - Úgyis tudod.
 - A heverőn tudnám, de a széken nem tudom.
- Átültem a heverőre, de visszatettem az ölemben a párnát, ő pedig elkapta, és lazán odébb penderítette, majd elfoglalta fejével a helyét. Simogattam a haját.
- Valahol azt olvastam, hogy el fog mattulni a színe.
 - Én is olvastam sok mindent már a terhességről, sőt, tanultam is, de úgy látszik, nálam minden másképpen történik.
 - Biztosan azért van, mert nagyon akartad, és mert sokáig reménykedtél. Végre most a természet kárpótol mindenért.
 - Kétségtelen, zavarba jönnek, ha faggatna a jótündér, milyen kívánságaim vannak. Fiatalabb szeretnék lenni, de semmi más vágyam nincs.
 - Nem érezném magamat biztonságban melletted.
 - Mit mondjak erre? Úgyis tudod.
 - Szeretnék túl lenni a holnapon. Félek, hogy megerőltetted magadat.
 - Te mit tapasztalsz, változtam negatív irányba?
 - Nem hinném. Az biztos, hogy egyre jobban hasonlít a gondolatvilágunk egymáshoz, és ez az átalakulási folyamat rajtad észlelhető csak. Csiszolódsz hozzám. Miért hunytad le a szemeidet?
 - Magamba néztem.

- Máris itt az első példa, mintha én mondtam volna, hogy nyitott szemmel az ember nem tud magába nézni. Egyébként tetszel magadnak?
- Igen, ez is változás bennem. Mindig is adtam magamra, hiszen tudod... a tanítványok. Ez annyiban fokozódott, kifejezetten törekszem arra, hogy tetsszem neked. Tetszeni akarok, ezért kérdezem időközönként, hogy milyen változást tapasztalsz rajtam a terhesség miatt.
- Baromi sok tapasztalatom van. Világéletemben nyüzsögtek körülöttem a terhes nők. Nem tudom, és nem is fogom tudni. A változás egy folyamat, ami mellettem történik. Nekem biztos, hogy nagy hassal is a legszebb leszel, miközben elmondhatom, nem szeretem nézegetni a terhes nőket. Te a gyerekem, a gyerekünk, anyja leszel, téged más szemmel nézlek.
- Ebben biztos lehetek, hogy nem fogsz az utolsó hónapokban más nőkre kacsingatni?
- Olyannyira nem, hogy a felvetéstől is borzongok. Azok a férfiak, akik így cselekednek, számomra nem emberek. Ne is beszéljünk róla többet, mert megint úgy jársz, mint a jóelőbb, amikor megtapasztaltad, hogy hat a gravitáció a tálra.
- Többet nem fogok úgy fogalmazni. Csak én vagyok a tiéd, más mindenünk közös.

* * *

„Legyen szíved, mely sosem válik kővé, legyen kedved, mely sosem
gyullad haragra, és legyen érintésed, mely sosem bántalmaz.”
(Charles Dickens)

29. fejezet

Milyen édesen alszik ebben a szexis hálóingében. Bizony-bizony, már fűteni kell. Napközben ugyan szép idő van, de az éjszakák hűvösek, elkel a hálóing. Hogy szokták mondani az olyan emberre, akinek ilyen jó alvókája van? Mindegy, nem érdekes, kipróbálni úgysem tudnám, hiszen momentán egyetlen ágyúval sem rendelkezem, aminek egyenes következménye, hogy ami nincs, azt nem is lehet elsütni. Ha lenne, akkor sem sütném el, mert szegénykém megijedne, és kirándulás helyett esetleg lebabázna. Kellőképpen kicsörömpöltem magamat a konyhában, mire elkészült a kávé. Ki is öntöttem, egy részét az asztalra, de nagyobb részét meg tudtam menteni, és mindkét csészébe jutott. Most itt állok az ágynál, és furcsán érzem magam. Mindkét kezem foglalt, így szóba sem jöhet a simogatás.

- Tutturúúúúú! Rututu rututu tutturúúú! Tuturúúúúú! Rututu rututu tutturúúú! Tuturúúúúú! Rututu rututu tutturúúú!

„Ramóna, te gyönyörű te tünemény.
Ramóna, te nap a szerelem egén.
Két mély kék szemedben, a vágy, a vér, a szerelem ég.
Ha pillája rebben, igézi csókok eledelét.
Ramóna, te zsugori szívű lidérc.
Ramóna, ki sohasem adsz, csak ígérsz.
Te vagy, ki szívem játszadozva tépi szét.
De mégis, de így is tiéd.
Ramóna, tündöklő csoda nő,
kinek a hírét mese viszi szét.
Ám, érte mindig száz csata dúl,
mivel hogy a fő, ő igazi nő.
Ramóna, te gyönyörű te tünemény.
Ramóna, te nap a szerelem egén.
Két mély kék szemedben, a vágy a vér a szerelem ég.
Ha pillája rebben, igézi csókok eledelét.
Ramóna, te zsugori szívű lidérc.
Ramóna, ki sohasem adsz, csak ígérsz.
Te vagy, ki szívem játszadozva tépi szét.
De mégis, de így is tiéd.”

- Szia, édes trubadúrom!

- Szia! De jó hasbeszélőkéd van. Mi lenne, ha kinyitnád a szádat?

- Hány óra van?

- Lényegtelen, hallhattad az ébresztő trombitaszót, de még az énekemet is. Majd megszédjük a galócát az erdőben, te megfőzöd, megesszük, aztán megyünk hanyóra. Itt a finom kávécska. Nem tudlak felültetni, mert nincs szabad végtagom.

- Aranyos vagy, én meg egy lusta alak.

- Ne azt fogjad, az az enyém! Mindenki fogja a magáét.
- Fúúúú, nagyon meleg. Köszönöm szépen.
- Máskor is, ha rászédhetsz. Tessék készülni, mert mire odaérünk, elhordják a hegyet!
- Nem lehetne... szóval ahogy szoktuk kezdeni a napot?
- Angyalkám, nekem ma a hegyet kell megmásznom, nem pazarolhatom az energiámat más mászásra.

Panaszom nem lehet, hiszen időben elkészültünk. Reggeli előtt meg kellett örökíteni magunkat, ahogy két gömböc gurul a konyhában. Jól beöltöztünk. A tréningruha valami hihetetlen mackós külsőt kölcsönzött. Hátizsákban benne minden, amire szükségünk lehet, de főleg citromízű, jó savanyú italok. Ezek után nekiálltunk reggelizni, de vontatottan ment, mert szalámi helyett inkább egymást néztük és mosolyogtunk. Cseppet sem tűntünk hétköznapiak. Étkezés után mindent lezártunk, elzártunk, még a csapot is, a papot pedig azért nem hagytuk hátra, mert nem is találkoztunk vele. A kocsiban pár kilométer megtétele után jöttek a gondok. Igazolványt az én boldogságom egy darabot nem tett el. Kénytelenek voltunk kockáztatni, hátha az olcsóbb. Nem fordultam vissza, mert az tuti anyagi kihatással járt volna. Végig azon nevtünk a 100 kilométeres úton, ha a hegyoldalban átsétálunk kirándulási szándékkal mindketten a túlvilágra, honnan fogják megtudni, ki az a két halott. Közben az is kiderült, nem hozott papírzsebkendőt, viszont hozott helyette noteszt meg tollat. Fogalma sincs, azokat miért, de jó, ha ott van. Annyiban maradtunk, ha nózijáratokat kell szabaddá tenni, ott a higi-kendő, abból viszont kereskedelmi mennyiség. Az időjárásra nem panaszkodhattunk, igaz, nem is lett volna értelme, ha egymásnak panaszkodunk.

Megérkeztünk túránk kiindulási pontjához. Elkészöntünk az autótól, én meg is simogattam, miközben szerelmem felsegítette a hátamra a zsákot.

- Életem, ez nehéz.
 - Ferikém, gondolj a csigára! Ő a házat cipeli.
 - Meg tudod nekem bocsátani, hogy ezen szellemes mondatod után gondolatban az anyukáddal kötöm le magamat?
- Megtettük a civilizációból még hátralévő 100 métert a műúton, aztán balra felnéztünk a zöld jelzésen. Vesszen, aminek vesznie kell! Kemény volt a hegyoldal bemutatkozása, mert mindjárt úgy indított, hogy egy nagyobb lépésnél az elől lévő térdem majdnem az orromat verte.
- Hú, de meredek.
 - Édes, én akartam, ébredés után.
 - Az emelkedőről tettem csak említést.

Megfogtam a kezét, mert emlékeztem, az elődöm is így szokta. Csúszott az út az avartól, de azért negyedóra alatt leküzdöttük az első akadályt.

- Ramónám, nem vagy éhes?
- Akarod, hogy az legyek?
- Nem bánnám, annyival is könnyebb lesz a terhem. Lihegve cipelem hátamon a zsákot, Ábrahám vitte így valaha Izsákot. Kérlek, vedd le!
- Ja, te már döntöttél is, hogy enni fogunk?
- Mint a huzat. Ha te nem vagy hajlandó, megtömlek.
- Ahhoz hideg van.

Megkönyörült, levette én meg nyújtózhattam egyet. Okos ötlet volt vennünk két horgász-széket a héten. Leültünk egymással szemben, köztünk meg a tárulkozó hátizsák.

- Ehetek egy csokit?

- Ne röhögtes, mert megfulladok! Ott van a kezedben a szalámis zsömle, de te a csokival szemezel?

- Addig leteszem a zsömlét, különben is, nem találom az uborkát.

- Mamááám!

Ameddig bontotta a csokit, megkerestem az uborkát. Közben azon gondolkodtam, magamat szégyelljem, vagy rá legyek büszke? Meg se kottyant neki ez a kaptató. Ki lenne alkalmasabb személy egy baba kihordására, mint egy ilyen stramm nő?

- Jé! Sajtot is hoztunk?

- Angyalkám, mindent összekeversz, aztán baj lesz.

- Ne izgulj, nem eszem sajtot! Megengeded, hogy körülnézzek itt a fák között?

- Pisilni kell?

- Nem kell, de nem véletlen, hogy csak annyi folyadékot iszom, amennyire feltétlenül szükségem van. Szeretem a természetet, de szennyezni, ha nem muszáj, nem akarom.

- Értem, miért akarsz körülnézni, de kérlek, még most dönts el, gyógynövény vagy gomba. A rafia szatyrodba mindkettőt nem tudod eltenni.

- Gombát szeretnék, de sokat, ha sikerül.

Ott maradtam, de figyeltem őt. Elég hamar visszajött.

- Nézd, milyen szép Morchella esculentát találtam!

- Tényleg szép, de milyen gomba, ha magyarul is tudod a nevét?

- Illatos kucsmagomba. Te is segíts keresni, csak előbb próbáld memorizálni! Süvege tojásdad, a lép sejtjeihez hasonlóan barázdált, színe fehéres-szürkésbarna. Felszíne nem különül el élesen a tönktől. A süveg és a tönk is belül üreges. Spórái fehérek vagy halványsárgák. Magassága elérheti a 20 cm-t is. Finom, fűszeres illatú gomba.

- Nagyon szeretem a gombát enni, de még soha nem jutott eszembe, hogy figyeljem az illatukat.

Magamhoz öleltem a lelkes gombaszakértőt és megpusziltam. Mivel ember nem járt a környéken, a cuccot otthagytuk, és ha nem is messzire, de eltávolodtunk mindketten, ellenkező irányba. Hamarosan én is elkönnyelhettem az első sikert. Sőt, mindjárt kettőt is. Vittem hozzá lelkesen.

- Nem szeretném megfőzni neked. Ez Helvella crispa. Mérgező, fodros papsapkgomba. Itt a kucsmagomba és ez a papsapkgomba. Süvege kevésbé kúpos, és nem is szabályos alakú, szélein hullámos, színe sárgásfehér, és magassága is kisebb, 10 cm-nél magasabbra ritkán nő meg.

- Nem baj, akkor is segítek neked. Azt hittem, arról ismerhetem fel a mérges gombát, hogy kalapját a földhöz veri mérgében.

Aki keres, talál, nekem is sikerült párat. Egyenként vittem a főnökasszonyhoz bemutatkozó látogatásra. Minden alkalommal puszi-val jutalmazta fáradozásomat. Mivel még igencsak messze volt a 938 méter magas csúcs, szedelőzködnünk kellett, de még én bekaptam pár

tojást, ő pedig sajtot evett. Rohadjon meg ez a dög hátizsák. Azt hittem, könnyebb lesz, ha fogyasztunk belőle, de nem úgy néz ki. Lankás, hosszú részen mentünk keresztül, ráadásul kevés fa kísérte utunkat, a nap pedig nem volt tekintettel ránk. Felfigyeltem a sok szép virágra. Annyira nem volt nehéz a hátizsák, hogy neki ne szerezzek egy kis örömet. Csokorba szedtem, de közben szelektáltam színek és illatok alapján. Úgy belemerültem, észre se vettem, hogy magamra hagyott. Amikor ismét találkoztunk, nála egy természetes, de számomra ismeretlen gomba, nálam meg egy kis csokor virág volt.

- Hogy legyek ünnepélyes? Virágot a virágnak. Fogadd tőlem ezt a szerény csokrot szeretetem jeléül!

- Nem kell ünnepélyesnek lenned. Fontos a külsőség, de nem a legfontosabb. Belül, itt a rét közepén állva, tudom, mindketten ugyanúgy érzünk. Ma már pontosan tudom, ez a fűszer hiányzott eddigi életemből.

- Én pedig nézlek, és ebben a nem túl előkelő öltözékben is gyönyörűnek látlak. Még a frizurádhoz is illik ez a rozsdabarna levél a fejed tetején.

Kár, hogy nem tudtam megörökíteni, csak az emlékeim között tárolhatom, ahogy két szabadidőruha összeölelkezik a réten. Egyiknek a hátán a zsákja, másiknak mindkét keze foglalt, de azért ölel. Nevettünk, miközben himbálódzott a fenekemen a gombás szatyor. A falevél pedig elszégyellte magát, és diszkréten távozott a hajáról.

- Ez mi ez a nagy ízé a kezében?

- Boletus edulis.

- Jé! Szóval ez ilyen?

- Hallottál már valaha róla?

- Még soha.

- Akkor min csodálkozol?

- Ezen a Boletus izén.

- Ízletes vargánya. A tinórufélék (Boletaceae) családjába tartozó faj. Népies nevén: úrigomba. Ez a gomba a legtermetesebb és legkiadósabb, ősszel szedhető étkezési gombák közé tartozik.

- Miért nem ezzel kezdted, hogy vargánya?

- Úgy jobban ismered?

- Várjál, hadd gondolkodjak! Azt hiszem, nem.

- Mérgező rokona a gyilkos galóca, amellyel könnyen össze is téveszthető. Sajnos itt csak ezt az egyet találtam.

- Ilyen a gyilkos galóca?

- Mondom, hogy ez vargánya. Remélem, a kucsmagombát megtanultad, most ezt is bemutatnom neked.

- Nem elég hegyet mászni, még tanulnom is kell? Aki sokat tanul, sokat tud. Aki sokat tud, sokat is felejt. Aki sokat felejt, keveset tud. Minek akkor tanulni?

- Hogy ne főzzél gyilkosgalóca-paprikást.

- Azért vettelek feleségül.

- Kisfiam, ne szemtelenkedj, hanem figyelj ide a tanár nénire! Szóval: kalapjának átmérője a 12-25 cm-t is eléri, zsírosan fénylő, gesztenyebarna, fehér peremű és húsos. Fiatalon halvány, később zöldessárga spóratermő rétege csöves szerkezetű, mely a kalapról könnyen lefejtethető. Tönkje akár 15 cm magasra is megnő, vörösesbarna, csíkos, felső részén finom, fehér hálózattal található. Húsának színe nyomásra nem változik.

- Nem kell soha többé húsos gesztenyebarna. Magával ragadt ez az elragadó szőke istennő. Szeretsz még?

- Azt hiszem, igen.

- Tanárnő!

- Fenyő fiam, miért jelentkezel?

- Tanárnő, szeretném megízélni... megtudni, milyen valójában a gyilkos galóca?

- Amanita phalloides (Gyilkos galóca). Kalapja leggyakrabban zöldes árnyalatú, míg lemezein és a tönkjén a fehér szín dominál. A gomba kalapja 4-15 cm átmérőjű, leggyakrabban sárgászöld, olaj- vagy barnászöld színű, de esetenként, főleg esős időszakban, lehet halványabb, szürkés is. Felszínén eltérő árnyalatú, elnyúlt foltok figyelhetők meg. Alakja eleinte tojásdad, félgömb alakú, széle fiatalon kissé begöngyölt. Kifejlődve ellaposodik, teljesen sík is lehet. Felszíne sima, széle nem bordázott. A kalap húsa fehér, közvetlenül a kalapbőr alatt sárgászöld. Tönkje 6-15 cm hosszú. Valamivel világosabb, mint a kalap, de ritkán mondható fehérnek, a gallér alatt halványsárgás, a tönk tövéénél kifejezetten sárga is lehet. Többé-kevésbé mindig felismerhető rajta a zöldes-sárgászöld, kígyóbőrszerű mintázat. A tönk felső részén lévő gallér fehéres színű, akár 3 cm széles is lehet. Hártyaszerűen lelóg, felső oldala enyhén bordázott. Alja gyakran sötétebb, néha a kalaphoz hasonló színű. Illata édeskés, mézre emlékeztető. Spórapora fehér, a spórák gömbölyűek. Mint magyar neve is sugallja, a gyilkos galóca súlyosan mérgező gomba: a halálos gombamérgezések nagy részét ez a faj okozza világszerte. Becslések szerint mintegy 30 gramm, azaz egy kifejtett kalap fele elegendő a gombából ahhoz, hogy egy felnőtt embert megöljön.

- Hihetetlen, hogy a kislányomnak milyen okos anyukája lesz.

- Tiéd ám, amit megeszel, de nem a kislányunk. Neked sem szabad így fogalmazni. Szomjas vagyok.

- De jó! Lepakolhatok?

- Kérek egy pohár olyan citrom kotyvalékot!

- Mi bajod van vele?

- Igazat adok neked, szomjúság ellen a savanyú citromital a legjobb, de engedd meg, hogy közben az én jó kis hideg rostos üdítőimre gondoljak!

- Próbáljak varázsolni?

- Inkább öntsél olyan lötytyöt!

- Csiribú, csiribá, szeretném, ha itt teremne legalább egy doboz hideg rostos üdítő, hogy az én kincsem szomját olthassa vele!

Jól számoltam reggel, hogy még szerezhetek vele meglepetést, amikor a cuccok közé rejtve, jégakkuk társaságában becsempésztem. Előhúztam. Édes kis virágom, meg tudtam volna enni, amilyen gyerekesen örült.

- Egy érzéki csók az ára.

- Csak?! Magamat is szívesen adnám.
- Az lehet, hogy van kivel, de nincs mivel és nincs is hol. Amúgy pedig, ha nagyon erőltetném magamat, talán lenne mivel, de mire a sok ruhától megszabadítanálak, biztos elfelejteném a célt. Tudod: kitakartam, betakartam, de mit akartam?
- Vérére vált bennem a hideg ital. Nincs nálam boldogabb a nagyvilágon.
- Gyümölcsöt nem akar kapni a kis Ramóna?
- Az is van?
- Drágám, míg te reggel aludtál, átnéztem a zsák tartalmát, amit este bekészítettél, és mondhatom, igencsak átrendeztem. Az igazolványokat én is elfelejtettem, de mindent hoztam, amit szemed-szád megkívánhat, narancsokat pedig te magad tettél el megpucolva.
- Felfedezte a titkaimat, mert módszeresen átvizsgálta a cuccot, aztán áhítattal ette a gyümölcsöt, miközben folytattuk utunkat felfelé. Elég komoly emelkedő volt. Némi pluszt az jelentett, hogy mintegy alagútban mentünk, mert a fák a fejünk felett összeértek. Minden lépésére figyeltem, és el nem engedtem volna a kezét a világért sem. Többször megálltunk pihenni. Embert próbáló szakasz volt, de a csúcsra értünk, ahol egy kilátó volt.
- Másszunk fel a tetejére!
- Nekem eleve tériszonyom van, de ha nem így lenne, te akkor sem mászhatnál fel. Ezt verd ki a fejedből, most és mindörökre! Egyáltalán nem életbiztosítás ez a vaslétra.
- Féltesz?
- Örülök, hogy újat tudtál meg. Régen biztos felmászhattál volna, de mellettem soha.
- Nem érdekel, mi volt régen. Tudd meg, már nincs is hozzá kedvem!
- Szép kilátás nyílt így is a fák között a környékre. Sok képet csináltunk a tájról meg egymásról is. Sikerült közös felvételeket készíteni. Leültünk megpihenni. Természetesen az evés és ivás, mint kísérőprogram, nem maradhatott el.
- Féltem, hogy durci-murci leszel.
- Meggondolatlan voltam, de örülök, hogy nem engedted.
- Hogy érzed magad?
- Köszönöm, nagyon jól, de ha megfogod a kezem, az még jobb lesz!
- Máskor is elmegyek veled túrázni, ha ilyen hóbertod támad.
- Attól féltem, hogy a tapasztalatok után azt mondod, menjek egyedül, vagy keressek társaságot magamnak.
- Érzed, hogy megborzongtam a gondolattól?
- És te tudod, hogy boldogság tölti el a szívemet?
- Gyere ide te brumi maci, szeretnék kicsit megölelgetni!
- Te vagy a brumi maci.
- Legfeljebb én is az vagyok. Nem baj, azért csini vagy a tréningruhában, csak sáros a nadrágod szára.
- Soha többé nem fogok így felöltözni, mert mindig cikizel.

- Szoknyában pedig nem mászhatsz hegyet. Nem baj, azért én így is szeretlek. Nem értem, kirándulni se járnak az emberek?

- Itt a hegyen azok a nők sem lennének szebbek.

- Jól van, átmentél butába, ezért elindulunk lefelé. Még annyit, hogy bár igaz, nem tetszik a szabadidős öltözködés, de én azt is tudom, milyen vagy a ruha alatt.

Lefelé nem volt megerőltető az út, viszont jobban oda kellett figyelni a lábunk alá. Saszemeivel meglátta, vagy inkább gyűjtőszendélyével ráérezte, hogy érdemes betérni oldalt a fák közé. Na, ha te ott, akkor én emitt - mondtam magamban, és a másik oldalra támadtam. Piszkosul böngésztem az altalajt, de eredmény semmi. Közben, mivel hallótávolságon belül voltunk, a kiscsillag folyamatosan cukkolt a sikereivel. Éppen mikor lefújta az akciót, mondván, hogy még több gomba is lenne, de megtelt a szutyi, na akkor segített meg engemet a teremtő, és elém varázsolta egy becsület-példányt. Vittem boldogan ki az útra. Rádásul biztos voltam benne, hogy ez fantasztikus gomba, és nem is lehet mérges, mert egy csiga tanyázott rajta. Naná, hogy csigával együtt vittem, bizonyítva vele az igazamat.

- Mit szólsz, anyukám?

- Édes, alaposan nézzed meg, memorizáljad, hogy ilyen soha, aztán dobjad el, és mielőtt hozzáérsz a többi gombához, töröld meg jól a kezedet higikendővel, ez ugyanis a gyilkos galóca.

- Az nem lehet, hogy tévedsz? Itt van rajta a csiga, ha mérges lenne, akkor a csiga megdöglene.

- A csiga nem fogékony a gombaméregre. *Cepaea hortensis* kerticsiga. 16-23 mm nagyságú, gömbded házú csiga. Háza felülete finoman vonalkázott. Színe nagyon változó. Világos vagy citromsárga, néha rózsaszín vagy sárgásbarna, egyszínű vagy sötétbarna övekkel tarkázott. A kifejtett csiga szájadékának kihajló pereme fehér.

- Szóval ez rádásul kerti csiga az erdőben? Fájó szívvel szabadulok meg a szerzeményemtől, miközben két gondolatom támadt: az egyik, hogy lenne azért jelöltem, akit szívesen vendégül látnék egy ilyen Fenyőné-féle ízletes gombapörköltre, a másik pedig, hogy élnek a csigák nemi életet? Arra gondolok, hogy misszionárius pózban egy természetes férfi is elég nehéz a hölgynek, hát ha még a hátán van a háza.

- A csigák kétneműek, ennek ellenére önmagukban nem tudnak szaporodni.

- De izgi lenne, ha én olyannal is rendelkeznék, mint a tied, sokat játszanék magammal.

- Akkor is, ha egyik végeden a férfi nemi szerve, másikon a női nemi szerve lenne?

- Összegömbölyödnék. Vegyél elő, légy kedves, egy higikendőt, hogy megtöröljem a mancsomat! De mégse. Jobb jutott eszembe: leszopogatom az ujjaimat, gondolom ilyen kis mennyiségben nem halálos a mérge, de legalább megtapasztalhatom a gyilkos galóca csodálatos ízét.

- Most én borzongtam meg.

- Szívem, ezek szerint én is fontos vagyok neked, nem csak te nekem?

- Itt a higikendő, te bolond!

Alapos kéztörlés után megsimogattam a haját.

- Fantasztikus vagy. Hihetetlen, amit ma előadtál.

- Ebben semmi csoda nincs. Sok-sok éve viszem a gyerekeket kirándulni, és közben persze szedünk gombát is meg bogarakat, gyógynövényeket is. Például arra nagyon vigyázni kell, hogy a gyilkos galócát ne tegyük az egészséges gombák közé, mert ki lehet dobni az egész

készletet. Az ember önmagával szemben is felelős, de ha húsz gyerek van rábízva, akkor pláne. Anno úgy tettem gombaszakértő vizsgát, hogy úgyszólván szóról szóra bevágtam az anyagot. Otthon, ha alkalmasint átnézzük a fotókat, amiket az exemmel csináltunk, látni fogod, ezrével vannak a gombafotók is. Ez nagyon nem gyerekjáték.

Még nem értünk le, de az étünk mind elfogyott. Két tábla csokoládé maradt, mint aranytartalék. Italunk persze volt, mert hegyi túrán az a legfontosabb. A kis ravasz egy síkos részen eljátszotta, hogy megcsúszott. Persze közben fogtam a kezét, de ahogy éreztem, hogy sebeségbe kerül a teste, elkaptam. Nevetett, ebből tudtam, hogy csak próbára tett engem. Hogy fájnak a lábaim, igazán akkor éreztem, mikor a műúton mentünk a kocsihoz. Jogositványunk nem volt, így azután kisorsoltuk, hogy melyikünk vezet. Butaság volt, mert ha nem én nyerek, akkor sem engedtem volna őt. Akárhogy is, azért látszott rajta, hogy az utóbbi hónapokban kemény túrákon nem vett részt.

- Eszembe jutott, amikor azon rágódtál, hogy megöregedtél vagy megfiatalodtál. Ramónám, te egy stramm nő vagy. Elképzelem, tíz év múlva, amikor hármásban tesszük meg ezt az utat, hogy fogok szégyenkezni.

- Ferikém, 16 kilométer túrázás hegyen, az nem gyerekjáték. Márpedig azontúl, hogy végig nyafogtál, abszolút nem tűntél fáradtnak.

- Mi lesz ezzel a sok gombával?

- Ezek tinórugomba alkatúak (Boletales) rendjébe és a tinórufélék (Boletaceae) családjába tartoznak. A tönkjük nagyon kemény, rostos, ezért általában nem fogyasztják. Én azonban megszáritom, és úgy fogom eltenni üvegekbe.

- Hogy szárítod meg?

- Radiátorok közelében, de előtte vékonyra felszeletelem, hogy minél előbb elveszítse nedvességének jelentős részét. Maximum 16 százalék nedvessége maradhat.

- Azt honnan tudod, hogy mikor éred el?

- Amikor már nem hajlik, hanem törik.

- Fantasztikus vagy. A kis Ramóna nem akarna csokit enni?

- A kis Ramóna mindig megenné, de sajnos elfogyott.

Megálltam, és hogy ne neki kelljen tornázni a hátsó üléshez, elővettem a hátizsákból mindkét táblát.

- Szóval ezt is eldugtad, mint a rostos üdítőt? Ha én ezt előbb tudom?!

- Akkor a fenekére csaptál volna, lehet, még délelőtt. Most mindkettőt megeheted.

- Ketten esszük meg, majd én etetlek. Hazáig talán kitart.

* * *

„Az ember olyan lény, akinek vágyai szerények és szerénytelenek.
Ha valakit szeret, akkor attól a tudattól is boldog, hogy az a világon van.
De szerénytelen, mert folyton látni kívánja, és soha nem telik be vele.”
(Ancsel Éva)

30. fejezet

Életem párja azt mondja, jó hatással volt rám az a hegymászó nap, amit lassan egy hónapja, hogy elkövettünk. Kétségtelen. Ő ugyan a mászásnak tulajdonítja a pozitív változást, de én tudom, a hazaérkezés volt lebilincselő számomra. A büszkeségem azóta is megmaradt. Bizony, nem gyerekjáték megjárni egy magas hegyet. A legrosszabb, hogy alig van rajta sík felület. Itt sem sok, de ez a hegy legalább nem magas. Szerelmi életünk intenzívebb lett, bár azt hittem, ez lehetetlen. Azóta a szakirodalom is igazolta, hogy a hölgyek szexuális vágya fokozódik a 18-dik hét körül. Mi pedig immár elértük a 20-dik hetet is. A baj, hogy leesett az első hó, miközben csak november közepén járunk. Megfogadtattam vele, hogy gyalog egy lépést sem tesz az utcán. Nem szeretném, ha boldogtalanná tenne egy perceléssel. Komoly dolog ám két emberért aggódni. Ja, ami a legfontosabb: a kis Ramóna folyamatos életjelet ad magáról mozgás formájában. Bennem ugyan felvetődött, hogy esetleg beszél is, de a kis csillagom azt mondta, buta vagyok, amivel semmi újat nem közölt, azért megengedte, hogy a hasára tegyem lapát fületem, és behallgatózzak. Igaza volt, nem beszélt, de ha beszélne, akkor sem hallatszana ki onnan. El is döntöttem, hogy időközönként ellenőrzést tartok. Elmentünk a doktor nénihez egy komoly ultrahang vizsgálatra. Én javasoltam, de csak azért, hogy tudjam, kislány vagy kisfiú cuccokat vásároljak karácsonyra. Ugyanis megbeszéltük, hogy - bár még nem aktuális, hiszen március 23. messze van, viszont egymásnak nem veszünk ajándékot - babaholmikot fogunk vásárolni, és azt tesszük alám, pontosabban a fenyő alá. Szóval elmentünk a vizsgálatra, gyermekünk pedig máris igazolta, milyen empátiával viseltetik irántunk, megmutatta magát. Valamit félreértettem, mert mikor a doktornő határozottan kijelentette: „kislány”, úgy reagáltam, akkor majd otthon próbálunk fiúnevet választani. Ma sem tudom, miért értettem úgy, hogy fiút mond. Persze, hogy láttam a fotót, valamint minden nap őt nézegetjük itthon, de bár elég hiányos az ismeretanyagom személyes tapasztalatokból, mégis a női nemi szerv lehunyt szemeim előtt másképpen jelenik meg. Félidőnél járunk. A kismama kemény hat kiló, húsz dekát hízott. Véleményem szerint, ha nem csal a mérleg, ennyivel lett nehezebb, mert én külsőleg ezt nem látom rajta. Maximum öt kiló, ami számomra reálisnak tűnik. Amúgy pedig hála istennek, majd kicsattan az egészségtől. Azért nem csattan ki, mert a bőre rugalmas, és alkalmazkodik a térfogatváltozáshoz.

- Ferikém, hogy állsz a munkáddal?

- Jaj csillagom, a frászt hozod rám, olyan hirtelen jöttél be, és szólaltál meg.

- Hol jár az eszed?

- Kalandozik. Eszembe jutott, te ugyan hangsúlyozod, hogy megváltoztam a kirándulás óta, de nem tudom, miben. Aztán elgondolkodtam, milyen jól viseled az állapotodat.

- A pozitív változásra a kirándulás kapcsán azért hivatkozok, hogy kedvet csináljak jövőre nézve hozzá. Annak pedig én örülök a legjobban, hogy semmi problémám. Emlékszel, mennyire féltam a terhességtől?

- Kis ravasz. Vacsora helyett mi lenne, ha téged ennélek meg?

- Nincs itthon kenyér.

- Sovány húshoz nem kell kenyér.
- Te sem még a szomszédba egy kis füllentésért. Én meg a sovány! Holnapra elkészülnek a rajzok?
- Természetesen. Csak most kis pihenőt tartok, kikapcsolódásként pedig nézegetem gyermekünk fotóját.
- Délelőttönként én is sokszor megnézem, mikor egyedül vagyok itthon. Mit nevensz?
- Nem merem elmondani, mert félek, hogy megbántalak vele.

Elkezdte simogatni a hajamat.

- Ferike bátor kisfiú, nem fél Ramóna nénitől.
- De igenis, félek. Tessék megpuszítani, akkor bátrabb leszek!
- Na jól van, kapsz egy puszit a nózidra, aztán hallgatlak!
- Az okos buksimra is adjál, és simizzed tovább a hajamat! Ezt nagyon szeretem. Jó érezni ezeket a párnákat.
- Én pedig szeretem simogatni a hullámos hajadat. Sokkal szebb, mint nyáron, mikor levágattad.
- Ramóna néni, dobogást hallok belőled.
- Szívem, az a szívem, de most már tessék elmondani!

Vettem egy nagy levegőt, és belekezdtem, mert ezt a poént nem akartam kihagyni.

- Nézzük együtt a képet! Fekete háttér, rajta szabálytalan alakzatban elhelyezkedő fehér és szürke foltok. Azt mondta a doktornő, ő a mi gyerekünk. Addig rendben van, hogy a tiéd, bár semmi rokon vonást nem fedezek fel benne veled kapcsolatban, ami nem lenne még baj. A baj az, hogy rám sem hasonlít. Esztétikumát tekintve talán a kopaszra hasonlít leginkább.
- Jaj, ne bizonytalanítsál el! Eddig az volt a véleményem, hogy te vagy az igazi férfi, most meg kiderül, hogy a kopasz, aki ránézéssel is tud gyereket csinálni.
- Ne tessék elbagatellizálni a dolgot! A sikeres alkotást nem mérik időben. Legalább öt perc volt, ameddig úgy társalogtatok, hogy nem voltam jelen, aztán pechetekre váratlanul megjelentem.
- Ez igaz. A stég is alkalmas erre a célra, bár a közönség zavaró lehet. Viszont, ha nem csal a memóriám, az én lányom alkotásába kemény, becsületes munka lett fektetve, nem öt perc.
- Tiéd drágám, amit megeszel, ő a miénk.
- Akkor is vállalod az apaságot, ha a kopaszra hasonlít?

Butáskodtunk, amit ráadásul én kezdtem egy olcsó poénért, és ez mégis rosszul esett.

- Bocsánatot kérek! Ízléstelen voltam, ne haragudjál!
- Nem haragszom, hiszen tudom, nem akartál megbántani. Annak pedig kifejezetten örülök, hogy a szavakra is féltékeny vagy.
- Ez nem féltékenység, ez betegség. Tegnap attól is ideges lettem, hogy a doktornő előtt levetkőztél.
- Ebben egyetértünk, de hidd el, nekem sokkal rosszabb. Megalázó.
- A helyes az lenne, ha vizsgálat előtt a doktornő is levetkőzne, akkor lennétek egyenlő felek.

- Igen, kedvesem, csak ez esetben nélkülöznünk kellett volna sziporkázó társaságodat.
- Ezt nem értem. Engemet nem zavart volna.
- Világos. Ezek szerint kaptam egy újabb magas labdát. Ferikém, nézem ezt a fotót. Igenis felfedezem rajta a te kontúrjaidat.
- Gyöngyváry, pizok vagy. Ezek a foltok rám hasonlítanak?
- Majd meglátod, hogy Judit barátnőm is ezt fogja mondani.
- Szeretném azt látni. Mindenesetre, ha úgy lesz, készüljél fel arra, hogy testi kapcsolatot létesíts a barátnőddel!
- Egészségedre! Mindenesetre javaslom, próbálj ismét elmerülni a tervrajz készítésben, és ne nézegessed a kopasz és az én gyerekem fotóját!
- Megfojtalak, ha nem hagyod abba.
- Te akarsz nemi kapcsolatba lépni a barátnőmmel.
- Nem azt mondtam, hanem azt, hogy testi kapcsolatba, ami ez esetben annyit jelent, végzek vele. Barátom! A kislányunk már mintegy 28 dekás.
- Helyesebben 280 grammos.
- Így is lehet mondani. Az anyukája pedig tegnap 71200 grammos volt, azaz levonva belőle a kis Ramónát, 70920 grammos. Állítólag 25 centi magas, amit persze a te magasságodból nem lehet levonni. Egyébként ezt magasságnak vagy hosszúságnak mondják?
- Hosszúságnak. Látod, ennek is nagyon örülök, hogy tökéletes köztünk a harmónia. Te is minden anyagot elolvasol, ami érinthet egy várandós anyát. Ahhoz, hogy kifícamodott a gondolatvilágod, hozzászóktam.
- Édesem, vessél meg érte, akkor sem tudom erről a fotóról megállapítani, hol van neki olyanja, mint amilyen a tiéd.
- Mondta a doktornő, hogy itt, nézd meg!
- Ramónám édes, nagyon romlik a memóriám, vagy régen volt reggel, de én másmilyenre emlékszem. Nem lehetséges, hogy a doktornő a sajátjára asszociált?
- Ezek szerint régen volt reggel, hogy immár másodszor foglalkozol a doktornővel nemi vonatkozásban.
- Remélem, magad sem hiszed el, amit mondasz.
- Szerencsémre csak a szád jár. Dolgozzál, mert ebből nem lesz énekes halott sem, ha fantáziálunk, én pedig megyek a hálósobába porszívózni.
- Megmondtam, hogy nem porszívózol. Holnap elvisszük a megrendelőnek bemutatásra a rajzokat, hazahozol, aztán elmegy terhestornára, én pedig porszívózni fogok.
- Az én férjem a legdrágább a világon.
- Csak emlékeztetlek rá, nem csak azt mondtam, hogy én fogok porszívózni ezután, hanem azt is, hogy mérsékelned kell a csokoládéevést.
- Tudom, gyümölcsöket kell ennem, de hát engem az se zavar. Nyugodj meg, négy és fél hónap múlva büszke lehetsz rá, milyen szép lányt szülsz neked.
- Nekünk, életem. Megszületik a törpe Fenyő (pinus mugo).
- Megint miért nevedsz?

- Mert a képről számomra kivehető a mugo, de akárhogy nézem, a pinust nem találom.
- Rossz helyen keresed. Mindenesetre okos, és már mondtam, hogy empatikus kislány, mert most is tudja, hogy ébren vagyok, azért mocorog, de éjjel ő is alszik.
- Megsimogathatom a hasadat?
- Természetesen, de kivételesen a demarkációs vonalakat vedd figyelembe, mert abból nem élünk meg, ha partvonalon kívülre téved a kezed!

* * *

„Lelkem falán gond sötétlik,
Árnyék a hófehér falon:
Oh, megöregszel te is egyszer,
Én édes, szőke angyalom.
A szőke haj ezüstbe szürkül,
Barázdás lesz a homlokod,
És csókos ajkad pírja elvész,
A szíved halkabban dobog.”
(Heltai Jenő)

31. fejezet

Ma András napra virradtak mindazok, akik az éjszakát alvással töltötték. Én kivétel voltam, mert egy határidős munkát kellett befejeznem, de elkészült, és a megrendelő olyannyira meg volt velem elégedve, hogy jutalom gyanánt szerzett két újabb megrendelőt. Szépséghiba csupán annyi, hogy a mai napon konstátálta az elégedettségét, miközben a páciensek már a tarsolyában voltak. Nem hittem volna, hogy ilyen jól jövedelmez az épülettervezés. Az árákkal persze tisztában voltam, de azzal nem, hogy ennyi munkám lesz, miközben nem is hirdetem magamat, bár igaz, Tündi besegít az önkormányzatnál a reklámozásba. Reggel a kismama beszállított a munkahelyemre. Addig ásítozhattam a kocsiban mellette, aztán értem jött a pénteki csonka munkanap végén, elvittük a rajzokat bemutatni a megrendelőnek, majd hazahozott, de már a házba nem volt ideje bejönni, mert rohant tornára. Lelkemre kötötte, pihenjek le, majd holnap ráérek porszívózni. Azért is megmutattam, nem vagyok két nyám között egy kötőjel. Átöltöttem aztán belecsaptam a lecsóba. Úgy döntöttem, csúszok-mászok a szobákban, mert ez kényelmesebb, mint hajolgatva dolgozni. A körülményekhez képest a legkényelmesebb döntés, ámde kivételesen rossz. Piszkosul dolgoztam, minden alá bekúszva, közben járattam az agyamat. Immár 22 hetes múlt az én kismamám. Életképes magzat növekszik a méhében, akinek már mindene kifejlődött. Élénk, de okos a „kis vacak”. Nappal igencsak foglalkoztatja az anyukáját, de éjjel ő is alszik. Alighanem Ramónám alvókáját örökli. Pici aggodalmam van, mert a kiscsillagnak mostanában nem tökéletes az emésztése. Állítólag ez természetes ebben az időszakban, de mivel eddig semmi gond nem volt, számomra aggasztó. Nagyon félttem őt. Egy hete, hogy változtatott étkezési szokásain. Sokszor eszik, de mindig keveset. Szerencsére kívánja a gyümölcsöt. November végén nem mondható olcsónak, de ez vásárláskor csak benne fogalmazódik meg, én pedig olyankor átmegyek karmesterbe, és leintem.

Ezekén járt az eszem munka közben, amikor arra eszméltem, valaki rázza a vállamat. Elengedtem a porszívó csövét, majd akcióba léptem testem épségének érdekében, de hamar visszavonulót fújtam. A nagy „Ő” állt mellettem, én pedig hevertem a lábainál.

- Mit tevékenykedsz, Ferikém, ilyen nagy elánnal?

- Várjál, kikapcsolom ezt a zümmögő francot, mert alig hallom csengő hangodat tőle.

- Hazaértem, és ideges lettem. Az én szerelmem nem várt a kapuban, ahogy szokott. A kocsit is kinn hagytam az utcán, úgy rohantam be a házba. Megnyugodtam, mikor meghallottam a porszívó hangját. Először azt hittem, hogy csapágyas lett, mert olyan furcsa mellézköngék vegyültek a bűgásba. Belépve ebbe a szobába, minden világos lett. Az én Ferikém fekszik a szőnyegen a masina mellett, hősiesen markolja a csövet, és versenyt horkol a porszívó hangjával.

- Nem igaz, nem aludtam.
- Nem nemigaz. Tudom, csak be akartál csapni, sikerült. Elém pedig azért nem jöttél, mert elnézted az órát.
- Te jöttél hamarabb haza.
- Bizony-bizony. Minden összeesküdött az én háztartási alkalmazottam ellen. Elmondhatnád, mit álmodtál!
- Ne haragudj! Észre sem vettem, hogy elaludtam. Körülöttetek jártak a gondolataim, de lehet, hogy álmomban.

Mosolyogva hajolt le hozzám, és megpuszilt.

- Imádom ezt az édes ajkat, ezt a lágy kis kezet, melynek érintése magában élvezet.
 - Jaj! Vigyázzál, mert ölelésednek az lesz a vége, hogy melléd szédülök.
 - Jól van, muszáj volt megszeretgetnem az én tündérkémet.
 - Köszönöm a bókokat. Kezet foghatunk, engem is kifárasztottak a tornán.
- Jó volt a szőnyegen heverni, de felálltam, nehogy elszédüljön a hajlástól.
- Holnap folytatom a munkát, mert most éhes vagyok. Van valami ehető itthon?
 - De hát a kocsiban elmeséltem, mit főztem, és te mondtad, hogy olyat még nem ettél.
 - Akkor ez meglepi lesz, mert arra sem emlékszem, hogy beszélgettünk.
 - Édes, biztos, hogy felébredtél?
 - Mióta ismerlek, ez a legaktuálisabb kérdés irányomba. Azóta álmodom. Nyitott szemekkel is álmodom. Sokszor arra gondolok, jó lenne ha megcsípnél, hátha nem vagyok ébren, csak egy gyönyörű álom az egész.
 - Addig vagyunk boldogok, ameddig mindketten álomnak érezzük. Ámbátor nekem az álmokról rossz tapasztalataim vannak. Az utóbbi években alig voltak szép álmaim. Sok olyan volt, amiből jó volt felébredni, mert a valóság elviselhetőbbnek tűnt. Erről nem szeretnék bővebben mesélni. Aztán megismertelek, és jöttek a szép álmok, amik ábrándok voltak, de borzasztó ébredéssel. Ezek voltak a beteljesületlen álmok. A balatoni zaklatott álmainról pedig szintén ne beszéljünk! Ébren akarok álmodni, és szeretném, ha soha nem érne véget.
 - Igazad van. Ma már tudom, ennél az istennőnél szebbet álmodni sem lehetne.
 - Szeretem, ha udvarolsz nekem, de bevallom, a szavaknál sokkal többet jelent a viszonyulásod. Szépeket mások is tudnak mondani, de meggyőződés nélkül. Te pedig tudom, hogy így is érzel.
 - Jelentem, felébredtem. Majd adok én annak, aki szépeket mond neked.
 - Jujjúúúj! Köszönöm, nem igényelem másoktól, de főleg nem a te lereagálásodat.
 - Azt mondtad, hogy te is elfáradtál. Miket csináltok terhestornán?
 - Légzőgyakorlatokat végzünk. Négyütemű belégzés, ötütemű kilégzés. Ülve olyasmit, hogy lábfej-lefeszítés, homorítás-domborítás, nyújtózkodás, fejkörzés. Ezeket persze nem csak ülve, hanem minden más testhelyzetben is, például hanyatt fekve. Háromnegyed óra intenzív mozgás után mindig pihentetőnek a szülésről beszélgetünk tudományos alapon. Fizikailag pihentető, de szellemileg nagyon fárasztó. Ma a vajúdás volt napirenden. Borzasztó a felkészítés egy új élet fogadására. Szó nem esik arról a boldogságról, annál több a fájdalomról, ami addig vár ránk. Nem beszélve a hosszú tiltólistáról. Ezt nem szabad, azt nem szabad. Élni

azért lehet, de csak úgy, ha folyamatosan látogatjuk az orvosi rendelőket. A kocsiban hazafelé nyelvemmel birizgáltam a fogaimat, nem lazul-e valamelyik, mert vitamin hiányában bizony jön az ínsorvadás. Közben teszteltem a látásomat, mert ebben az időszakban az is tompulhat. Ferikém, a jövő hetem azzal fog eltelni, hogy orvosokat látogatok. Amúgy semmi bajom, de hiába tudom magamról, ha nincs konkrét, mások által megállapított diagnózis róla.

- Félsz?

- Mitől kéne félnem? Biológiateanár vagyok, ebből adódóan elég tudásanyagot halmoztam fel magamban, de ha nem így lenne, akkor is itt a józan paraszti ész. Az anyám kórházban szült, de a nagymamám még otthon, a falujában. Jött a bábaasszony, aztán segítségére volt a szülő anyának. Az persze igaz, hogy ők nemhogy a drogokról, de nő létükre még a cigarettáról sem sokat tudtak. Egészségesen éltek, ahogy én is egész eddigi életemben, tanulás nélkül is. Elmosolyodtam, ahogy fejtágítás közben ültem törökülésben a laticelemen, a kis Ramóna meg időközönként jól hasba rúgott. Biztos vagyok benne, ösztönözni akart a távozásra. Mintha mondta volna: „anyu menjünk haza, mert unom a sok süket dumát!” Nincs mitől félnem. Anya akartam lenni serdülőkorom óta. Az egészségem érdekében mindent megtettem. Ráadásul van egy szerető férjem, aki megígérte, hogy mellettem lesz és fogja a kezemet.

- Azt is tedd hozzá, hogy büszke rád! Természetes, hogy melletted vagyok, de azért te is tudod, ez nem gyerekjáték. Első szülésnél a vajúdás 10-12 óráig is eltarthat, intenzív fájdalommal.

- Nem törvénytörő, de ha igen, akkor is vállalhatok ennyit a gyerekünk érdekében. Egyébként lusta. Az alvókáját tőlem örökli, de a mozgás-intenzitását igencsak tőled.

- Most mondtad, hogy rugdosott.

- Ez arra utal, hogy flegmatikus, mint az apja. Utálja a hülye szöveget. Képzeld el, nem mondtam, öltözködés előtt észrevettem, beindult a tejképződés. Ez persze még nem igazi tej, csak valami sárgás folyadék. Remélem, nem annak a jele, hogy idő előtt akarna kibújni.

- Ha gondolod, szívesen eltorlaszoló az útját!

- De mi lesz, ha úgy jársz, mint a porszívózással?

- A szőnyeg nem volt kényelmetlen, miközben neked nem konkurencia.

- Nincs okom panaszkodni, de sajnos az állandóságot nem tudod biztosítani.

- Nem rajtam múlik. Hidd el, Ramónám, lankadatlan azon leszek, hogy gyermekünk világra-jöttéig ne következzen be a lankadás.

- Te olyan jó vagy, miközben tudom, hogy gyermekünk érdekében minden áldozatot vállalsz. Mielőtt elolvadnék, zökkenjünk vissza a mába! Engem vár a konyha, hogy megterítsem az asztalt, majd étkezés után besöpörjem kompozícióm által kikényszerített dicshimnuszodat.

- Én pedig beállok a kocsival, aztán mit rámkentek a századok, lemosom a gyalázatot, és asztalhoz ülök, de csak akkor, ha te is eszel velem.

- Ha az úttorlasz számomra energiavesztéssel jár, ez esetben kénytelen vagyok kalóriapótlásra.

- Jól teszed. Remélem, úttorlasz alatt nem holmi homokzátonyra gondolsz, hanem egy úthengerre minimum.

- A szüléstől nem, de az úthengertől félek. Nézzed, hogy remeg a kezem!

Érzéki búcsút vettünk egymástól, hiszen nagy útra indultam, egészen a kapuig. Mintha nem is a saját kocsim lenne. Az ő illata és az ő holmijai az utastérben. Beálltam az udvarba, és mire megtisztázkodtam, tálalva volt a cseppet sem pénteki étel.

- Mit ünnepelünk, drágám?

- Azt, hogy volt kedvem főzni.

- Milyen névre hallgat ő?

- Csirkemell burokban, zöldborsós, sajtos rizskörettel.

- Nagyon finom, bár nem vagyok szárnyas-imádó, viszont annál jobban szeretem a gombát. Elmondanád a receptet?

- A bőrétől leválasztott és kicsontozott csirkemelleket megsóztam és fűszereztem, majd vajon megsütöttem. Kevés zsiradékot fonnyasztott vöröshagymán finomra vágott gombát pároltam, amit szintén jól megfűszereztem, és enyhén sóztam. A hússütő zsiradék egy részét serpenyőbe öntöttem, és ebben tejföllel felvert, reszelt szerecsendióval ízesített egy-egy tojásból lepényt sütöttem. A közepére tettem a húst, a gombát, és becsomagoltam a tojáslepénybe. Finomra vágott petrezselyemmel szórtam be. A köret pedig, ahogy mondtam, zöldborsós, sajtos rizs.

- Ezután jólesik egy kis finom bor helyett egy pohár hideg üdítő.

- Ihatsz bort is!

- Mához egy évre igen, de veled együtt. Nem fog fájni a szíved?

- Ha jól emlékszem, még az Unicumtól sem fájt, legfeljebb megártott.

- Az elődöm ruháira céloztam.

- Értettem. Eddig az utódodról beszélgettünk, vajon hogy jön ide az elődöd? Na mindegy, egyszer csak megvilágosodik számomra.

- Úgy emlékszem, elmondtam.

- Te tényleg nem bírod az éjszakázást. Nem mondtál semmit a ruhákról, de ha igen, akkor nagyon halkán tetted.

- Matyi egyik rokonának van használtruha üzlete. Tudod, ki az a Matyi?

- Remélem. A főnököd, aki kiváló vendéglátó hírében áll.

- Csak kóstolgatott bennünket azzal az egy süteménnyel. A lényeg, holnap elvisszük a ruhákat a rokonához, aki bizományiban átveszi tőlünk mindet.

- Örülök neki, ámbár mintha azt ígérted volna, hogy magadra vállalod, és engem kihagysz belőle. Nem akarok foglalkozni az emlékeimmel. Tíz évig elég volt.

- Lehet, hogy rám is ez a sors vár?

- Nem tudom, hogy van megírva a Nagykönyvben.

- Köszönöm, ezt megértem.

- Költözés előtt úgy gondoltam, minden hozzá fűződő emléket kidobok, azt mondtad, pénzt csinálsz a holmijaiból.

- Most is azt mondom, legfeljebb hozzátettem, hogy eljössz velem.

- Nem megyek. Nem fogom még egyszer átélni, amit kénytelen voltam a rámolásnál. Minden ruhadarab emlék számomra. Nem gondolod, hogy kegyetlenség jelenlétemben fitymálni őket egy kereskedőnek?

- Csúnya vagy, és félek tőled.
 - Félhatsz, mert nem laktam jól, és téged is felfallak.
 - Ezek szerint változott a program, és aktualitását veszítette az úttorlasz? Mondtam már, hogy finom volt a hami?
 - Örülök neki, még akkor is, ha érdekből dicséred.
 - Az nekem kemény munka.
 - Kapsz két hét szabadságot.
 - Majd húsz év múlva.
- Magamhoz öleltem, és megcsókoltam.
- Bocsánatot kérek, de tudod, kevés bennem az empátia. Nem tudom úgy átélni a dolgokat, ahogy te. Egyedül megyek holnap, de addig nem fogadsz csúnya bácsikat?
 - Majd akkor fogadok, ha itthon leszel. Nagyon álmos vagy?
 - Ne is mondd, csillagom! Tényleg elaludtam porszívózás közben?
 - Igen, én pedig azt hittem, valami bajod történt.
 - Te csúnya Gyöngyváry. Az előbb féltem tőled, most pedig legszívesebben összetörném a csontjaidat, pusztán szeretetből.
 - Megteheted, a tiéd vagyok!
 - Csak leszel, édesem, de előbb egy nagy fürdést rendezünk.
 - Megyek veled, mert még elalszol a fürdőkádban.
 - Ha jössz, akkor te leszel a fürdő K-m. Ne neved, mert ezen a legtöbb nő megsértődne!
 - Én is megsértődnék, ha másnak mondanád.
 - Olyan nem fordulhat elő. Nem véletlen, hogy az elődöm is hűséges volt hozzád. Tudod, drágám, te nemcsak testileg, de lelkileg is gyönyörű vagy. Sokszor jut eszembe, miért érdekelttem ki egy ilyen ajándékot az élettől?
 - Most biztos hallgatja, amiket beszélünk, mert nem mocorog.
 - Még az lehet, hogy elaludt a hangomtól.
 - Nem baj, majd felébresztjük.

* * *

„A boldogságot nem lehet ajándékba kapni.
Egyetlen titka: adni, mindig csak adni.
Jó szót, bátorítást, mosolyt, hitet,
És sok-sok önzetlen tiszta szeretetet!”
(Johann Wolfgang von Goethe)

32. fejezet

- Ezt neked kell megcsinálni, és punktum! Nem mondhatod, igazán tekintettel voltam eddig arra, hogy új házas vagy, és gyereket vártok.
- Matyikám, értsél meg! Nagyon jól tudod, a feleségem veszélyeztetett terhes, hiszen első gyerek, és már benne van a korban, nem hagyhatom itthon egyedül. Bármit vállalok, de ne küldjél vidékre több napra!
- Nem egyedül megy, Zsuzsi veled megy. Köztünk legyen mondva, rád fér egy kis kikapcsolódás. Zsuzsi biztos emlékeztetessé teszi számotokra ezt a vidéki kiruccanást.
- Örülök, hogy lehetőséget adtam neked a szórakozásra. Egyértelműen fogalmazok: nem megyek több napra vidékre a feleségem nélkül, ameddig áldott állapotban van. Szórakozásra, kikapcsolódásra pedig semmi szükségem nincs, még Zsuzsival sem. A feleségem megérdemli, hogy hűséges legyek hozzá, de ha nem érdemelné meg, akkor is terhes, márpedig aljasság egy terhes nőt megcsalni. Tisztában vagyok a helyzetemmel. Te vagy a főnök, jogod van meghatározni a munkámat, de ha ragaszkodsz a döntésedhez, akkor délután beadom írásban a felmondásomat. Bocsánat, valaki keres telefonon!
- Ne zavartassad magadat!
- Tessék, itt vagyok, csillagom!
- Rosszkor zavarlak? Úgy hallom, nagyon ideges vagy.
- Itt vagyok a főnök irodájában és beszélgetünk.
- Csak nehogy csattanója legyen a társalgásnak! Édes, az előbb becsengetett Angéla, és hozott egy gyászjelentőt. Tudod, Angéla a cserepartnerünk lánya.
- Meg se kérdezem, ki halt meg, mert nem az a lényeg, hanem az, mit hagyott. Csak nem sírsz?
- Az apukád halt meg, pénteken lesz a temetése. Id. Fenyő József. Temetése folyó év december 14-én 11 órakor a Vándorlaci Újtemetőben, római katolikus szertartás szerint. Még azt írják, hogy tragikus hirtelenséggel hunyt el, életének 69-dik évében.
- Ezért kell sírnod? Nem is ismerted őt.
- Édes, tudom, nincs jó kapcsolatot a szüleiddel, de ez akkor is komoly dolog.
- Kétségtelen, nagyon ritkán hal meg az ember. Valamivel gyakrabban házasodik, kivéve például engem, ami ugye erősíti a szabályt. Béke poraira, fater! Ramónám, mondtam, itt vagyok a főnök szobájában, és a jelenlétében kérlek, ne sírjál! Sajnos ennél komolyabb témánk van Matyival. Képzeld el, a jövő héten két teljes napra vidékre kéne mennem egy kolléganőmmel!
- Lemégy a temetésre?

- Jó, hogy így kérdezed, legalább a főnök is hallja a válaszat: sehova nem megyek nélküled. Sem vidéki kiküldetésre, sem az apám temetésére. Béke poraira. Megbeszéljük a főnökkel a teendőket, aztán a szobámból visszahívlak. Tessék megnyugodni, semmi sírás, mert árt a babának! Szia.

- Rendben, várom a hívásodat nagyon!

- Ott tartottunk, szó nem lehet arról, hogy megcsaljam a feleségemet egy dekoratív kurvával.

- Hát ez az barátom. Mindenki tudja, hogy többször gerincre vágta.

- Nem volt feleségem, de már van.

- Fogadd őszinte részvéteket apád haláláért!

- Köszönöm, de tapasztalhattad, nem lombozott le. Meglehetősen mostohán bántak velem a gazdag szüleim. Nem tartozik ide, de te barát is vagy, nem csak főnök, legalábbis eddig azt hittem. Az esküvőnkre sem jöttek el. Ramónát soha nem látták.

- Bolond vagy te, csak nem forogsz. Kíváncsi leszek, meddig tart ez a nagy szerelem. Bevallom neked cimbor, az ilyen fazonokat jobban kedvelem, mint a léha alakokat. Visszatérve a lényegre: mindenképpen neked kell lemenni, mert statikai téma. Zsuzsi segítségére lenne, ezért gondoltuk, hogy két nap elég. Menjél egyedül, és kapsz maximum három napot rá! Gondolom, viszed az asszonyt, de természetesen, csak a te szállásodat fizetjük és a kocsiköltséget.

- Rendicsek. Tehát felmondom a leckét: ha papíron egyedül megyek, akkor a cég három nap kiküldetést fizet, szállodai költséget, valamint a gépkocsit.

- Fölösleges volt megismételned. Nem szoktam altájit csinálni a számból. Elismerem, szimpatikus feleséged van, de ilyen cirkuszt csinálni egy kiküldetés miatt, ez már nem hűség, hanem hülyeség.

- Egyetlen napig nem engedem, hogy egyedül maradjon. Nem gyerekjáték ebben a korban első gyereket vállalni.

- Ez igaz, de kíváncsi leszek, ha megszületett a kis lurkó, milyen kibúvókat fogsz találni. Az nem lehetséges, hogy a gondoskodásod mellett egy jó adag féltékenység is meglapul?

- Annyiban igaz, hogy nem tudom egészségesen kezelni a kapcsolatunkat.

- Nem tagadom, szimpatikus ez a viszonyulás. Tehát, Zsuzsi marad, Fenyő pedig egyedül védi meg a becsületét.

- Matyikám, a becsület megvédésében Fenyőnének is szerepe lesz, legfeljebb nem dotáljátok.

- Ő is építész?

- Nem. Ő földrajz-biológiász tanár, de sokkal okosabb, mint én.

- Mindjárt gondoltam.

Visszamentem az irodámba, és hívtam őt:

- Remélem, nem sír az én angyalkám?!

- Nem sírok, de a közömbösséged idegen a számomra.

- Otthon megbeszéljük, mert most dolgoznom kell. Siessél délután, várlak!

- Mikor mentek vidékre?

- 17-én, hétfőn megyünk.

- Feltételezem, hogy egy csinos nő elkísér.
- Reménykedem benne. Elkísér, és a szállodában akkora hancúrt csapunk, hogy csak na. Feltételezem, lesz jacuzzi is.
- Utálatos vagy.
- Te pedig az én szépséges szép drága kincsem. Na jó, nem cukkollak, mert a kislányunk nem érdemli meg. Veled megyek vidékre, méghozzá Kecskemétre.
- Hogy kerülök én oda?
- Úgy édesem, hogy habtestedet elhelyezed a Renaultban, és odarepítesz mindkettőnket.
- Mindegy, nem értem, de nem is kell nekem ezt értenem. Kezedben a sorsom.

- Momentán elég baj az a számomra, hogy csak a sorsod. Áldjon meg az én istenem mindkettőtöket! Vigyázz magatokra, és helyi idő szerint 15 órakor várlak!

Tulajdonképpen igaza van a főnöknek. Alávetem a cég érdekeit a magánéletemnek. Momentán vigyáznom kell a kiscsillagra, de a baba születése után nem leszek ilyen merev. Nőkkel akkor sem vállalom kiküldetést, mert ő biztos féltékeny lenne, tekintettel a múltamra. Egyedül vagy férfiakkal elmegyek, ha muszáj. Most ebben a pár hónapban azonban szó nem lehet róla, hogy egy napra is egyedül hagyjam. Egyébként még az is lehet, hogy vállalkozó leszek főállásban, mert elég jól bejött ez a tervezés. Arról is beszéltünk, talán neki is jobb lenne magántanítványokat vállalni otthon, mint iskolában tanítani. A gyereknek szüksége van az anyukájára, és nehéz lenne egyeztetni az iskolai elfoglaltsággal az anya szerepét. Különbösen úgy láttam, hogy nőtem a főnök szemében. Cikiz, de csak a barátságunkra való tekintettel. Ennek örülök, bár, ha papucsna tartanak egyesek, akkor is vállalom. Neki csak én vagyok, és nekem is csak ő van. Elgondolkodtam, de igaz lelkemre, semmi részvétet nem érzek nevelőapám halála miatt. Sőt! Ha az édesanyámról érkezne a gyász hír, akkor sem befolyásolná a hangulatomat. Talán picit jobban, de ő sem érdemli meg, hogy anyaként tiszteljem.

Az igazság, hogy beletemetkeztem a munkámba, de sokszor elkalandoztak a gondolataim. Olyannyira, hogy három óra elmúlt, mikor megszólalt a mobilom, és az édeske közölte, tükön ül a parkolóban. Útközben vásároltunk, meg az önkormányzathoz is beugrottunk egy hivatalos papírért, aztán hazajöttünk.

- Szeretnék megérteni, de a délelőtti telefonbeszélgetésünk után jöttem rá, tulajdonképpen semmit nem tudok a családomról, miközben, lassan egy éve ismerjük egymást, és a házasságkötésünk óta is öt hónap telt el.

- Azt tudtad, hogy szerelemgyerek vagyok.

- Igen, tudtam, hogy nem ismered az édesapádat, és kilenc éves korodig az anyukád nevét viselted.

- Közben az anyám összejött ezzel a széltoló Fenyővel, és kegyetlenül belezúgott.

- Mit értesz az alatt, hogy széltoló?

- Azt édesem, hogy most már tényleg csak az ibolyát szagolja alulról, de életében Isten tudja, hány Ibolyát, Marikát esetleg Erzsit szagolt.

- Ezek szerint a nevelt fia ráütött.

- A nevelt fia soha nem akart ráütni. Kapta ő a pofonokat az anyámtól. Különbösen pedig, ha széltolónak tartasz, visszavonulok a gyerekszobába dolgozni, mert semmi értelme, hogy tépjem a számat.

Átölelte a nyakamat, puszilgatott és bocsánatot kért. Én pedig nem haragudtam rá igazán, mert tény, hogy az ő élete nyitott könyv előttem, miközben rólam meglehetősen kevés konkrét információja van. Bevallom, rosszul esne, ha úgy kéne járkálnom a városban, hogy nem tudnám, kivel mikor töltött egy görbe estét a feleségem. Neki én vagyok a második, sajnos, ő nekem nem. Felejteni szeretném, de nem tagadhatom meg a múltamat. Matyi jól emlékezett, hogy Zsuzsival is volt pár pásztorórám, amiről azóta sem beszélünk, hiszen férje van.

- Kis hízelgő macskám. Volt egy nem túl szép múltam, de hidd el, a jelenem és a jövőm rólad szól!

- Tudom, ezért nem szoktalak faggatni. Végül is meg kell értenem, hiszen független ember voltál, de az apukád nem volt az.

- Az apám egy karrierista volt. A legrosszabb állása a tsz-elnökség volt. Amikor Pesten éltünk, például a minisztériumban volt osztályvezető. Szóval dőlt hozzánk a pénz, amiről az anyám nem akart lemondani. Cserében elviselte, hogy a férje minden szoknyának aláéz. Igaz, gyakran kinyitotta a pofonzsákot, és a fatert aláterelte.

- Az ilyet kevés férfi tűri el.

- Anyám biztosította a családi tűzhelyt. Mondhatnám úgy: cselédje volt az apámnak. Fizikai értelemben félt az anyámtól. Kis girnyó alak a tenyeres-talpas asszonyosság mellett. Nem beszélve arról, hogy hamarosan megszületett ifjabb Fenyő Józsika. Nos, igazán ez a tény tette be nekem az ajtót. Ameddig udvarolt az anyámnak, jó dolgom volt, mindennel elhalmozott, még a nevére is vett. Igaz, anyámnak ez kitéte volt a házassághoz. Aztán én lettem az igazi mostohagyerek. Ráadásul úgy, hogy az anyámnak is. Józsinak minden, nekem pedig csak harcok árán. Azt tudod, hogy az öcsém New Yorkban él, és atomfizikus. Érdekes ez is. Azt rossznéven vették mindketten, amikor érettségi után beiratkoztam a Műegyetemre. Akkor még Pesten laktunk, aztán ők visszaköltöztek isten háta mögé, mert a fater tanácselnök lett a faluban. Én pedig vasakarattal jártam az egyetemre, és tőlem telhetően megkerestem a rávalót. Azt nem mondom, hogy teljesen, de nélkülük is elvégeztem volna az iskoláimat.

- Soha nem szeretted az apukádat?

- Soha. Amikor udvarolgatott az anyámnak, kifejezetten féltékeny voltam rá. Sőt! Megszületett az öcsém, és ez az érzés azután sem sokat tompult. Illetve... nevéssel ki, még az öcsémre is féltékeny voltam. Tudod, én az öntelt egoista, gyerekkoromban is úgy gondoltam, miattam kel fel a nap. Hogy jön az a kis vakarcs ahhoz, hogy az én anyámat anyunak hívja? Aztán az évek alatt az anyám meggyőződött arról, hogy sokkal több joga van hozzá, mint nekem. Elvégeztem az egyetemet, és akkor már pontosan tudtam, hogy nincs senkim. Eldöntöttem, a magam lábára állok, azon úgysem áll senki más, csak én, ahogy a fejem után is csak én megyek.

- Látod, Ferikém, ez nem igaz. Még nem járok a lábadon, de a te fejed után megyek én is.

Hálával simogattam a haját. Igen, ő feltétel nélkül testileg és lelkileg nekem adta magát. Picit félek, mi lesz, ha a kis Ramóna világra jön. Tudom, mindketten rajongásig szeretni fogjuk őt, de vajon mennyi marad az én Ramónám szeretetéből irántam? Hülyeség, hiszen joggal kérdezhetné ezt ő is. A kis jövevény a kettőnk gyereke lesz, és soha nem fogom elengedni a kezét.

- Az öcséddel milyen volt a kapcsolatod?

- Nemigen lehetett ránk fogni, hogy testvérek vagyunk. Kétségtelen, nagyon tehetséges gyerek volt. Kiskorában úgy szedtem el a pénzét, hogy mivel neki nagy címletekben volt, nekem kicsiben, de sok, hát rászedtem, hogy én adom a sokat, ő pedig adja cserébe a keveset.

- Te gonosz.
- Az voltam, de megérdemelte. Viszont sajnos nem tartott sokáig a kánaán, mert mint mondtam, tehetségesnek született, és hamar rájött a turpisságaimra. Ráadásul örökölte az apja törtető természetét. Pesten lakást vettek neki, és autót toltak a feneke alá, de ez kevés volt, és elment Amerikába. Állítólag ott is sikerült neki felküzdeni magát a felső tízezer közé. Biztos én is hibás vagyok abban, hogy teljesen elidegenedtünk egymástól a szüleimmel. Jól ismersz, és tudod, amikor az alkalmazkodóképességet osztogatták, alighanem beteg voltam, ezért nem álltam sorba.
- Az öcsédnek van családja?
- Több is. Minden családba besegít a maga módján. Felesége soha nem volt.
- Azon gondolkodom, ezek ismeretében anyukád biztos nem örülne a születendő unokájának, elvgre nem a hön szeretet fiacskája az apuka.
- Nem tudom, hiszen sok éve nem tartunk kapcsolatot. Látod, a gyászjelentés is a régi lakásunkra lett adresszálva.
- Nem írtad meg nekik, hogy házat vettél.
- De eljöhetek volna az esküvőnkre.
- Honnan tudod, hogy megkapták a meghívót? Én azt javasolnám, menjél el a temetésre! Anyukáddal elbeszélgettek, elmondod, hogy milyen boldogok vagyunk, és talán még nem késő felébredni egymás iránt a szeretetet.
- Na persze. Aztán az anyám esetleg tenne egy megjegyzést a korodra, én pedig kapásból szájon törölném.
- Képes lennél az anyukádra kezet emelni?
- Ramónám, mindenkire, aki rólad rosszat mer mondani. Eldöntöttük, ebben a korban vállaljuk a gyereket, örülünk neki, tehát senkitől nem tűröm el a bírálatot. A hátunk mögött pofázhatnak, ahogy akarnak, de ne szerezzek róla tudomást!
- Jó lenne, ha a kis Ramónának lehetne nagymamája. Mi lenne, ha lemennék veled, és személyesen győzném meg az anyukádat?
- Kis buta. Egyáltalán nem biztos, hogy ellened van. Engem, mint fiát tagadott meg.
- De most elérhető közelségben nincs a másik fia, ráadásul meghalt a férje is. Gondolom, nagyon egyedül van.
- Én is egyedül voltam majdnem 30 évig.
- Gondoltál arra, milyen fájdalma van most, és úgy temeti el a férjét, hogy egyik gyereke sem lesz mellette?
- Nem gondoltam rá. Még az is lehet, hogy Józsi hazarepül.
- Na az végképp szép lenne, hogy a tengerentúlról hazajön, a másik fia pedig száz kilométerről nem képes.
- Van az a száz kétszázötven is.
- Nem érdekel, hogy mennyi. Az édesanyád. Továbbá az is tény, a nevelőapád hozzájárult ahhoz, hogy belőled ember legyen, miközben vehetjük úgy, hogy idegen voltál a számára.
- Az anyám gyereke voltam, és ő szerette az anyámat.

- Most is a gyereke vagy. A vér nem válik vízzé. Te vagy a fiatalabb, és te vagy az okosabb is. Kérlek, nagyon kérlek, a kedvemért, értem tedd meg ezt az egy lépést! Menjünk el együtt a temetésre, és ha csalódunk, legalább a lelkiismeretünk nyugodt lesz.
- Emlékszel? Régen azt mondtad, rám bízod magad, mert minden úgy fog történni, ahogy én akarom, és tudod, az jó lesz neked is.
- Igen, de akkor is úgy reagáltál, hogy látszólag van a te kezében a döntés, mert közben rájössz, hogy az én akaratom teljesül.
- Egyem az édes szívedet, csillagom. Gondolkodom rajta, még van két nap. Most viszont kérek sok-sok puszit!
- Ne haragudj, megszólalt az előszobában a telefonom. Mindjárt jövök, és kiutalom a puszikat.

* * *

„Neheztelni annyi, mintha mérget vennénk be,
és arra várnánk, hogy a másik haljon meg.”
(Malachy McCourt)

33. fejezet

- Ki keresi az én tündérkémet?
- Ismeretlen szám, de mindjárt vallatóra fogom. Tessék!
- Bocsánat, férfi hangra számítottam! Én tulajdonképpen Fenyő Ferencet keresem. A volt lakásáról elköltözött, és ezt a számot adták meg nekem.
- Jó a szám, a felesége vagyok, mindjárt adom őt. Édes, téged keres egy női hang!
- Ez érdekes, hogy a te telefonodon. Tessék, Fenyő!
- Itt pedig Fenyőné. Szia, fiam! Ne haragudjatok, hogy Ramóna telefonját hívtam, ezt adták meg nekem a volt lakásodon!
- Szia! Semmi baj, csak meglepődtem.
- Régen beszéltünk már.
- Hát bizony van annak vagy tíz éve.
- Megkaptad a gyászjelentőt?
- Igen, az előbb olvastam. Részvétel!
- Köszönöm.
- Mi történt vele, hogy tragikus hirtelenséggel halt meg?
- Egy autó halálra gázolta, de ő volt a hibás, mert ittasan az úttesten gyalogolt. Eljössz a temetésére?
- Nincsen szándékomban. Miután semmit nem reagáltatok az esküvői meghívómra, úgy gondolom, nem tartozom a családhoz.
- Még azt is megtiltotta, hogy táviratot küldjek, pedig akartam. Megértem, amit mondasz, de csak részigazság. Nekem éppen olyan gyerekem vagy, mint Józsi. Azt viszont nem tagadhatom, hogy apáddal szemben jogos a kijelentésed.
- Erről van szó, és mivel ő halt meg, nem kívánom elkísérni utolsó útjára.
- Neki már mindegy, nekem viszont nem.
- Ezt eddig elég jól leplezted. A kérdésedet is egyes számban tetted fel. Nem gondolod, hogy sértő? Feleségem van, és nélküle sehova nem megyek.
- Bocsánatot kérek! Természetesen nem úgy gondoltam, hogy egyedül gyere. Szeretném Ramónát megismerni. Biztos vagyok benne, nagyon értékes ember, ha miatta feladtad a függetlenségedet. Semmi okom rá, hogy megbántsam, hiszen nem ismerem. Viszont vedd figyelembe, az anyád nem végzett egyetemem! Én egy tanulatlan nő vagyok, de a gyerekeim diplomások, és ebben némi érdmemem nekem is van.
- Ez igaz, meg persze az is, hogy nem én akartam a világra jönni, hanem te akartad.

- Legalábbis nem bántam, hogy így történt, miközben igencsak ujjal mutogattak a megesett leányanyára a faluban. Mindezt persze te nem tudod. Aztán férjhez mentem sok év múlva, azóta meg azért mutogattak rám, hogy egy strici volt a férjem.
- Miért nem váltál el? Mindjárt megadom a választ is: mert jól jött a strici pénze.
- Gyenge voltam, vagy inkább gyarló. Nem ugrálhattam a négy polgárimmal. Ha az élet feltálalta a lehetőséget, hát éltem vele, és nem maradtam mások cselédje. Ettől persze még végigszenvedtem az életemet, de nem nélkülöztem. Mindenem megvolt, csak a szeretet hiányzott. Tudom, rossz anya voltam, mert alávettem magamat az apád akaratának, de ennek vége. Fiam, nagyon egyedül vagyok, szeretném ha eljönnének mindketten a temetésre, és tisztáznánk a dolgainkat!
- Ramóna 24 hetes terhes.
- Örülök neki, és remélem nem tagadjátok meg tőlem, hogy nagymama lehessek.
- Tudod, késői gyerek. Tőlünk telhetően mindent meg fogunk adni neki. Nem lesz szüksége egy olyan nagymamára, aki egyszer csak szublimálódik az életéből.
- Kilenc éves korodig egyedül neveltelek. Nem hiszem, hogy olyan rossz gyerekkorod volt.
- Ez igaz. Aztán egy férfi kedvéért megfeledkeztél arról, hogy anya vagy.
- Soha nem feledkeztem meg róla. Az apád pénzéből éltünk, és mivel te nem az ő gyereke voltál, úgy éreztem, nem követelőzhetek az érdekedben, hiszen én is eltartott voltam. Te ezért vetsz meg, az öcséd pedig maga sem tudja, hogy miért. Pedig neki tényleg mindent megadtunk, de ő nagyravágyó volt.
- Hazajön az apja temetésére?
- Beszéltem vele, reménytelen eset. Ő megtagadja, nemcsak a szüleit, de a hazáját is. Nem tudom, miért, azt érzem, te nem leszel hozzám ilyen kegyetlen. Ha előlről kezdhetném az életemet, soha nem mennék férjhez, és tudom, büszke lehetnék rád.
- Ha előlről kezdenéd, én sem jönnék a világra.
- Ez nem igaz. Az előbb mondtam, nem terveztem, hogy terhes maradok, de ha megtörtént, örültem neki, még akkor is, ha a környezetem megvetett érte. Soha nem dobtalak volna el magamtól. Elfogadom, hogy rossz anyád voltam, mégis, most arra kérlek, ássuk el a csatabárdot! Apád meghalt, és csak te, illetve ti maradtatok nekem a feleségeddel és a születendő unokámmal.
- Mint mondtam, nem szeretném, ha a gyerekemnek csalódást okoznál.
- Úgy gondolod, hogy az elmúlt negyven év nem volt elég tanulópenz nekem? Annyit szenvedtem, mint egy rühes kutya. Apád egyik kurvától a másikhoz ment, ráadásul időközönként még a pohár fenekére is nézett.
- A fiadat nem kellett volna eldobnod. Igaz, a másikat nem dobtad el.
- Szeretném jóvátenni. Apád meghalt, és hiszem, a sorsom ezáltal jobbra fordul. Gyertek el, megismerem Ramónát, és hidd el nekem, nem lesz panaszod rám! Eljöttek, és megbeszélünk mindent. Ha utána is úgy ítéled, nem érdemli meg az anyád, hogy nagymama legyen, akkor belenyugszom a döntésedbe. Neked, fiam, bevallhatom, megkönnyebbültem apád halálával, de az igaz, hogy rossz egyedül. Szeretném, ha nem hagynátok magamra.
- Nem tudom, meg kell gondolnunk ezt az új szituációt.

- Pénteken temetjük. Ramónának nagyon kedves hangja van, szeretnék vele beszélni pár szót. Add át neki a telefont, majd vele szót értek! A nők jobban megértik egymást.
- Ez valószínű, valamint az is, hogy neki nem kellett átélni azt, amit nekem. Szia.
- Szia, és még egyszer kérlek, ne haragudj rám!
- Igen! Itt vagyok. Feri mondta, hogy vegyem át a telefont.
- Tegeződhetünk?
- Természetesen.
- Szia! Margit vagyok, a Feri anyukája. Legalábbis a hivatalos okmányok szerint az anyukája.
- Ez butaság. Nem tudom beleélni magamat a történetetekbe, de azt kijelentem, boldog lennék, ha élne az anyukám. Akármilyen is lenne, de az én anyám.
- Meghalt?
- Igen, mindketten meghaltak a szüleim, a nővéremmel együtt, amikor még pici gyerek voltam, de erről most nem szeretnék beszélni.
- Ne haragudj! Szépen kérlek, beszéld rá a fiamat, hogy jöjjetek el a temetésre! Nem a temetés a lényeg, hanem én szeretném felújítani a kapcsolatomat veletek. Mondja Feri, hogy babát vártok. Engedd meg, hogy bebizonyítsam, lehet, rossz anya voltam, de jó nagymama leszek!
- Rajtam nem múlik a lemenetel. Szeretném megismerni a férjem anyukáját.
- Ezek szerint számíthatok rá, hogy lejöttök?
- Ő a világ legdrágább férje, aki lesi minden gondolatomat. Eddig mindent meg tudtunk beszélni, hiszem, most is így lesz, és akkor lemegyünk.
- Köszönöm neked, és kérlek, ne haragudjál, hogy az esküvőkre nem mentünk el! Egyedül nem mertem, mert félttem a botránytól, a férjem pedig tiltakozott ellene, de még azt is megtiltotta, hogy táviratot küldjek. Gondolatban ott voltam, és végigsírtam a napot.
- Fájt, nagyon fájt mindkettőnknek, hiszen egyikünknek sincs olyan rokonunk, akivel kapcsolatot tartanánk, így azután csak a barátaink voltak jelen, meg a tanítványaim.
- Mikorra várjátok a babát?
- Március végére.
- Hogy viseled a terhességet?
- Nagyon jól. Féltünk tőle, hiszen túl vagyok az ideális szülőkoron.
- Gondolom, nem első gyereked. Látod, ez borzasztó, mennyire nem tudok rólad semmit, és ez nem csak az én számlámra írható.
- Első gyerekem. Egyidősek vagyunk. Kétségtelen, nem egy meghívó által kellett volna megtudnod a döntésünket, de hát Feri a te nevelésed. Nem könnyen befolyásolható.
- Én sajnos az voltam az apja által. Tudom, gyerekkorában is makacs volt, de arany szívű. A férjem pedig teljesen elidegenedett tőle. Számára csak a közös gyerekünk volt, aztán tőle kapta a nagy pofont.
- Miért?
- Elvégezte az egyetemet, az apja lakást vett neki meg autót, de ő eladta mindkettőt, és kiment Amerikába. Azóta ott él, és bár néha ad magáról életjelet, viszont haza egyszer sem látogatott. Azt mondja mindig, nem hiányoznak a szülei, de a szemét magyarok sem.

- Borzasztó rossz lehet egy anyának, ha a gyerekei elfordulnak tőle. Remélem, a mi kislányunk soha nem tagadja meg a szüleit. Ne sírjál! Hiszem, hogy Ferivel a kapcsolatotok jóra fordul. Szükségeitek van egymásra.

- A kislányok azok jobb érzésűek. Tudod, Ramónám, azt megértem, hogy Feri eltávolodott tőlünk, de a másik fiamnak erre semmi oka nem volt, mégis megtette.

- Lemegyünk, és mindent megbeszélünk. Legfeljebb ha Feri makrancoskodik, akkor leszel az én anyukám.

- De aranyos vagy. Várlak benneteket szeretettel pénteken, de még jobb lenne, ha csütörtökön lejönnétek. Hely bőven van a házban.

- Legfeljebb csütörtök este lehet róla szó, mert Feri dolgozik, még hozzá nagyon keményen. Vettünk egy házat, és tele vagyunk adóssággal. Engem nem enged tanítani, mondván, hogy késői gyerek, nehogy valami komplikáció legyen. Egy magántanítványom van csupán.

- Örülök, hogy ő jó szülő lesz. Mielőtt elköszönök, kérdezném: mindent szabad enned?

- Csak az édességekről vagyok letiltva a főnököm által. Tudod, a fiad a főnököm. Arra kérlek, ne készüljél a fogadásunkra, mert nem enni megyünk!

- Az lenne igazán szép dolog, ha nem készülnék. Tudod, errefelé nagyon vendégszerető emberek élnek. Örülök, hogy ilyen jól vagytok egymással. Minden szavatokból ez derül ki. Szia, Ramónám, és nagyon várlak benneteket! Gondolom, egy telefont megengedtek a döntés eredményéről felém.

- Itt áll a fiad mellettem, és az arcáról mást olvasok le, mint mikor a gyászjelentőt olvasta. Szia!

Képben voltam, hiszen ki volt hangosítva a telefonja.

- Csak nőikkel ne kezdjen az ember.

- Mit mondasz, édes? Éhes vagy?

- Azért annyira ne vessd el a sulykot, Ramónám! Nem a hasamon keresztül fogtál meg.

- Igaz, de az is igaz, hogy csak centiket tévedtem. „Csak nőikkel ne kezdjen az ember.” Ezen már túl vagy, legfeljebb visszacsinálhatod.

- Soha. Azt akarom, hogy az anyám sírjon a kettőnk boldogságát látva.

- Gonosz vagy. Az anyukád egyedül van, és mindig is egyedül volt. Ma már biztos tudja, hogy a pénz nem minden. Nagy árat fizetett ő ezért. Netán úgy gondolod, hogy csak sajnál-tatja magát?

- Nem gondolom úgy, mert kisgyerekként tényleg mindent megadott nekem. Aztán jött egy fix farok az életébe, és fejre állt minden. Azt hiszem, szolgának - lázadó szolgának - született. Cselédje volt az apámnak, de bizony eljárt a keze, amikor valami a tudomására jutott.

- Gyakran verekedtek?

- Verekedésről nem tudok, mert az öreg soha nem ütött vissza. Olyankor behúzta a behúzan-dókat. Tudta, hogy anyámnak igaza van.

- Akkor egy provokatív kérdés következik: ha a jelenlétedben megüti az anyádat, te mit csinálsz?

- Gyöngyváry, tudd meg, hogy nem szeretlek!

- Nem baj, én annál jobban téged. Borítékoltam volna, hogy a serdülőkorban lévő srác az anyja védelmére kel. Ebből az is következik, hogy szeretted az anyukádat.
- Persze, hogy szerettem. Soha nem voltam barátkozó típus, nekem gyerekkoromban az anyám volt a barátom. Nem véletlen, hogy ilyen törést hagyott maga után.
- Elfogadom. A döntés a kezében van. Ha nem akarod, nem megyünk. Feltételezem, anyagiilag soha nem fog ránk szorulni, egyébként pedig mások is élnek magányosan. Legfeljebb végigsírja életének hátralévő részét, hogy elvesztette mindkét gyermekét.
- Csak legalább ne ilyen arckifejezéssel mondanád. Anyámnak előadod magad, hogy majd megpróbálsz rábeszélni, miközben folyamatosan lebeszélsz. Átlátok rajtad, te bestia. Bevallom, az utolsó löket a döntésemhez az volt, mikor úgy nyilatkoztál neki, hogy legfeljebb majd a te anyukád lesz.
- Hiszem, hogy nem fogunk benne csalódni, de ha nem így történne, akkor sem tudnám megbocsátani magunknak, hogy eltaszítottuk. Tudom, legalább annyira lesz az én anyukám is, mint a tiéd.
- Vigyázz, mert veszedelmesek a nagymamák. Tudod, nekik már nincs kötelességük, tehát az unoka csak jót kap tőlük.
- Megérdemli az unoka, hiszen nem tiltakozott telefonálás közben.
- Ez jó hír, hiszen egyre élénkebb. Akár meg is születhetne. Érezheted a Braxton Hicks contractio-t.
- Ferikém, úgy mondd, mintha szakember lennél. Akkor közlöm veled, hogy régen érzem, hiszen a méh időközönkénti megkeményedéséről van szó, ami cseppet sem fájdalmas.
- Jól van, de akkor is utánaolvasok. Tudom is, hogy már 32 centi hosszú és 570 grammos.
- Képzeld el, ha ilyen picike, és megszületne! Elméletileg életben maradhatna, de a tüdeje még fejletlen hozzá. Mit nevezsz?
- Azt javasolják az orvosok, hogy az anyuka ilyenkor feltétlenül lépjen kapcsolatba babájával. Sokat meséljen neki, és sokat ringassa. Azon nevettem, hogy éppen most fixáltál le egy jó kis programot a ringatáshoz. Majd megtudod, milyenek a zalai utak.
- Emlékszel, már pár hetes korában is énekeltem neki. Ami pedig a ringatást illeti, napközben sokat ringatom. Kár, hogy nincs hintaszékünk.
- Oké! Összekapjuk magunkat, és elmegyünk egy hintaszék szaküzletbe.
- Istenem, de bolond vagy!
- Lehet, de holnap veszek egyet. Valamint veszünk egy csomó spenótot meg halat. Nem szeretném, hogy vashiányod legyen.
- Ne izgulj, majd csavart szopogatok!
- Boszorkány vagy te, egy szöszi boszorkány.
- Szeretsz még?
- Gondoskodsz róla. Nesze neked, biológiai tanár, majd nézegetheted a háziállatokat. Bár most nem tudom, de régen voltak állataik anyáméknak.
- A legnagyobb bajom, hogy mit vegyek fel.
- Kismamának elnézik, ha nem lesz feketében.
- Úgy izgulok.

- Jaj drágám, miért nem ezzel kezdted.
- Ez másféle izgalom. Szeretném, ha kölcsönösen szimpatizálnánk egymással.
- Nekem szimpatikus vagy.
- Az anyukádra gondoltam.
- Az előbb én is a tiédre. Megyek a szobába dolgozni, mert látom, táplálékfelvétel ebből nemigen lesz.

* * *

„Ha az egész órát úgy betöltöd,
hogyan benne érték, hatvan percnél van,
minden kincsével bírod ezt a földet,
s ami még több, ember vagy fiam.”
(Kipling)

34. fejezet

- Rosszul érzed magad, virágszálam? Mióta elindultunk, egyre csendesebb vagy.
 - Nem vagyok rosszul, de félek, hogy anyukádnak nem leszek szimpatikus.
 - Én pedig attól félek, hogy szimpatikus leszel, és bár az anyámat nem úgy ismerem, de ki tudja, lehet, hogy mivel özvegy maradt, rád fanyalodik.
 - Hülye.
 - Mit mondtál? Mindjárt megállok és kidoblak, aztán jöhetsz gyalog.
 - Úgy megijedtem, hogy egy forint sem maradt a zsebemben. Kidob a szerelmem, de még előtte simogatja a hajamat. Jólesik, bár momentán nem bánnám, ha ezen a kanyargós úton inkább két kézzel fognád a kormányt! Szép ez a táj. Még soha nem jártam erre. Csodálatos a sok fenyő az út mellett.
 - Öt perc, és a bekötőúthoz érünk. Egyébként nagyon szép koszorút vettél.
 - Félttem, hogy drágának fogod tartani.
 - Nem gondoltam rá, mert utoljára költök a faterra. Különben is, inkább én vegyek neki drágán koszorút, mint ő nekem. Lenyitom az ablakot. Figyeld meg, milyen más erre a levegő!
 - Szép esténk van.
 - Hívd fel az öreglányt, mondd meg neki, terítheti az asztalt, mert éhesek vagyunk!
- Bolond az én édesem. Bizalmat szavaz mindenkinek. Meglepődtem, hogy anyukának szólítja a muttert, miközben csak kétszer beszéltek telefonon, tehát nem is ismerik egymást.
- Na, itt búcsúzzál el a civilizációtól, mert fordulok a bekötő útra, ami Vándorlakra vezet. Ott a világ vége! Érzed ezt a finom trágaszságot?
 - Nem baj. Inkább ilyet érzek, mint a benzingőzt.
 - Akkor drágám, járjál ökrös szekérrel, ne autóval!
 - Úgy hallottam a hangján, ő is izgatott.
 - A te hangodon is lehet hallani, mikor felizgulsz. Most fog találkozni a világ leggyönyörűbb teremtésével. Ilyen szépség nemhogy nem született még a földre, de festő sem tud szebbet alkotni.
 - Majd megmondja neked, milyen öreg nőt vettél feleségül.
 - Akkor szívem dugd be a füleidet, mert olyat fogsz hallani, amelyet tőlem eddig soha! Különben pedig nem csak én mondom rád, hogy szép vagy. Természetesen az ötven évesek korosztályában vagy szép.
 - Imádom, ahogy tudsz udvarolni. Mi lenne, ha hálám jeléül kicsavarnám a sebességváltódat?

- Nagyon fájna, te pedig sírnál. Tulajdonképpen hány éves vagy?

- A testrészeim különböző korúak.

- Jaj! Ne részletezzed, mert érkezésünk van! Nini! Ahogy látom, nemigen várt bennünket, mert itt áll a kapu előtt a kocsija. Jól kezdődik.

Lekapcsoltam a világítást, leállítottam a motort, de mire kiszálltunk, anyám nyitotta a kaput. Ezek szerint nem volt igazam, mert várt bennünket. Összепuszilkodtunk, de sajnos arra nem találtam ürügyet, hogy a kismamával is csőrözzünk egyet. A házban fenséges illatok fogadtak. Az anyám főztje, amit még nem sikerült elfelejtenem. Valamit nem értettem. Kocsi az utcán, ő szépen felöltözve, ami azt igazolná, hogy nemrég jött haza, miközben az illatok másra utalnak. Barna a haja, nem látni, hogy őszülne. Úgy tűnik, még nem kezdte ki az idő vasfoga. Jól tartja magát. Semmiképpen sem egy falusi néni benyomását kelti.

- Látom, nemrég érkeztél te is haza, mert a kocsid még az utcán áll.

Nem válaszolt, elkezdett sírni. Ramónám pedig megölelte, és bár nem tudta sírásának az okát, mégis vigasztalta.

- Igen, fiam. Bár papíron az én kocsim, de valójában a gazdáját várja haza. Apád volt vele dolgozni, aztán hazajött, a kocsit a kapu előtt hagyta, majd elment az utolsó útjára. Én nem tudok vezetni, ezért áll az utcán.

- Ne haragudj, nem tudtam!

- Honnan is kéne tudnod? Te elfelejtetted az anyádat, engem pedig a sorsom kényszerített arra, hogy ne tudjak rólad. Nem kell elhinned, de mióta felcsillant a remény, hogy találkozunk, azóta várlak benneteket. Ramónám, neked köszönöm, hogy megadtad az utolsó lehetőséget egy anyának, hogy még egyszer láthassa a fiát!

- Remélem, nem az utolsó, hanem egy új élet kezdete.

- Az új életet magadban hordozod. Látszik rajtad, hogy boldog vagy. Azt tudom, a fiam mikor született. Ha egyidősek vagytok, elmondhatom, letagadhatnál sok évet a korodból.

- Köszönöm.

Sajnáltam, hogy járt a szám. Emlékeimben más anyát őriztem. Egy ideig azt hittem, szerepet játszik, mert szabályosan körülugrálta a menyét, ami nekem nagyon jólesett. Ramónán láttam, a találkozásnál szívébe zárta. Később beálltam az udvarra az autónkkal, valamint a fater kocsiját is bevitettem a garázsba. Egy kétéves Opel Corsa. Mikor visszamentem a házba, ültek és beszélgettek, mintha sok éve ismernék egymást. Akkor éreztem, hogy szeretném az anyámat átölelni, és kérni, hogy felejtsek el a múltat.

- Feri, csináltam töltött káposztát, mert tudom, hogy régen szeretted.

- Ma is szeretem, ugye csillagom?

- Ramónám, a te ízlésedet nem ismerem, de rántottam pontyot, csináltam sertéspörköltet, vagy ehetsz fasírtot is, ha szereted!

- Anyuka, nem kellett volna ennyivel készülnöd. A kettőnk ízlése csak annyiban különbözik, hogy Feri nem szereti a halat.

- Ne higgyél a menyednek, mert másban is különbözünk: én őt szeretem, ő pedig azt mondja, engem!

- Ha nem mondtad volna, akkor is látnám. Sugárzik belőletek az egymás iránti szeretet. Tartson örökké, akkor az unokám boldogságban fog felnevelkedni.

Alaposan bevacsoráztunk. Örültem, hogy az alkohol nem került terítékre. Az én iskolázatlan anyám ezek szerint megtagadta önmagát. Tudta, hogy egy kismamának nem szabad alkoholt fogyasztania. Éjszakára nem csak külön szobát, de külön emeletet kaptunk. Az emeletráépítés mostanában történhetett, mert én még erről nem tudtam. A szülői házban 48 éves koromban lettem felnőtt. Nem csoda, hogy a kis mormotám reggel nem ébredt fel, mikor lementem a földszintre, hogy anyámmal konzultáljak egy kis kávéról.

- Szia! Miért keltetek fel ilyen korán?

- Szia anyu, de a többes szám indokolatlan, mert Ramóna még alszik. Azért jöttem le, hogy megpróbáljak valami serkentőt kunyizni tőled.

- Kávéra gondolsz?

- Igen. Tudod, a leggyakrabban én ébresztem őt, ritkábban ő engem.

- Mindjárt főzök. Én nemigen iszom, apád szokta kávéval kezdeni a napot. Jó érzés látni a boldogságokat, csak így is maradjon.

- A minap te mondtad a telefonban, nem lehet akárki, akiért feladtam a függetlenségemet. Bizony nem. Ő az életem igazi értelme, és három hónap múlva megszületik a makettje.

- Hogy beszélsz a születendő lányodról?

- Lehet, hogy szögletes vagyok, de én tudom csak igazán, mit érzek itt benn. Abban reménykedek, hogy az anyukája tulajdonságait örökli.

- Nem mertem előtte megkérdezni: neki is első házassága?

- A második. Tíz évvel ezelőtt halt meg a volt férje szintén elütötték, mint a fatert, csak ő józan volt. Nyugodtan kérdezzél tőle. Azt szeretném, ha nem a háta mögött tárgyalnánk ki a személyét!

- Igazad van. Még valami: Ramónának nincs jogosítványa?

- De van. Tulajdonképpen ő jár a kocsival. Naponta visz be a munkahelyemre, és jön délután értem. Nem engedem, hogy gyalog közlekedjen.

- Remek. Mit szólnál, ha neki adnám az Opelt?

- Nem akarom. Tudom, te nem veszed hasznát, viszont ha eladod, jól jön neked is az ára.

- Tejszínhabot kértek a kávéra?

- Kivételesen inkább cukor és minden nélkül kérem, mert akkor jobban hat. Neki viszont tehetsz bele, és persze sok cukorral!

- Vidd fel, és pihenjetelek még. Ráértek. A kocsit pedig vele fogom megbeszélni.

- Érdekes lenne, ha az én szerény feleségem kapna a lehetőségen. Ilyet ne várjál tőle. Tudod, ez nem olyan, mint hogy anyát és fiát összehozza.

- Akkor téged kérlek, hogy egyezzel bele, és vigyétek! Nekem nem kell, a pénzre nincs szükségem, Józsi pedig máris rám küldött egy ügyvédet, aki képviselni fogja őt a hagyatéki tárgyaláson. Felhívott az ügyvéd, hétfőn jön megbeszélésre hozzám. Nem akarom, hogy lássa az autót, ami papíron az enyém, tehát közöm csak nekem van hozzá.

- Mit mondjak erre? Köszönjük. Apránként kifizetjük neked. Abban igazad van, hogy Dunára nem kell a vizet hordani. Feltételezem, enélkül a kocsi nélkül sem csóró az öcskös.

- Még annyit hozzáteszek, az ügyvédet kioktatta, miszerint az apátoknak ő lenne az egyedüli örököse.

- Ilyen szemét lett? Bocsánat, de ha kigondoltam, hát kimondom. Egyébként, hidd el, bennem eddig a percig fel nem vetődött semmiféle örökség. Legyen boldog vele. De ha már ilyen komoly dologról van szó, ránk számíthatsz, nem fogom hagyni, hogy téged kisemmizzen. Közölheted vele, hogy ott leszek a hagyatéki tárgyaláson, és nem a saját érdekemben, hanem azért, mert még képes elperelni a házadat is. Ne sírjál! Volt, ami volt, de az anyám vagy, megvédelek, ha szükség van rá. Nini! Furcsa zörgést hallok. Mintha egy angyal ereszkedne le közénk a csigalépcsőn.

- Szervusztok, jó reggelt kívánok! Anyuka, miért sírsz?

- Ne aggódj, Ramónám, ezek az öröm könnyei, miközben más szempontból bánatosnak kéne lennem. Igyátok meg a kávé, mert kihűl!

- Édes! Kérlek, legalább te mondd el! Remélem, semmi bántót nem mondtál az anyukádnak!

- Éppen hogy olyat mondott, amit anyának a legjobb hallani. Azt mondta, megvéd mindenkitől engem.

- Még nem értem, de úgy gondolom, természetes, ha a gyerek megvédi az anyját.

- Tündérlátás, képzeld el, mivel fogadott az anyósod! Neked akarja adni a kocsiját. Én pedig tiltakoztam. Mondtam, hogy nem érdemled meg.

- Te... Te... ezt mondtad. Abban biztos vagyok, hogy tiltakoztál, igazad is van, de hogy olyat mondtál volna rám? Muta az orrod!

Odahajoltam hozzá... és ha már odahajoltam, akkor meg is öleltem, és persze pusztit is kapott, de hiába, mert visszaadta. A kocsit még egy darabig csócsáltuk, de végül abban maradtunk, hogy elvisszük, aztán majd a többit megbeszéljük. Mi úgy gondoljuk, apránként kifizetjük, anyám pedig tiltakozik ellene.

A temetésen sokan voltak, de én csak kevés embert ismertem közülük. Anyám mindenkinek bemutatott bennünket. Látszott rajta, hogy büszke az előkerült családjára. Ebédre hivatalos volt pár ismerős. Ramóna is ringbe szállt. Ketten szolgálták ki a vendégeket az anyósával. Szerencsére hamar szétszéledtek, így Ramóna még tudott segíteni a rendrakásban is. Majdnem kifelejtettem, hogy egy üzletem is akadt. Néhai apám egyik barátja építkezni akar. Anyám mindjárt beajánlotta megkerült fiacskáját, mint tervező mérnököt.

- Anyuka, a minap telefonban még azt mondtad, megkönnyebbülés a számodra, de a temetésen nagyon sírtál.

- Tudod, Ramónám, akárhogy is, de majdnem 40 évet éltünk le együtt. Most pedig magam maradtam. Itt a nagy ház, van 50 hold földünk, amin persze igaz, nem mi dolgoztunk, de van, és vagy eladom, vagy fizetem a munkásokat. Józsit pedig már reggel mondtam, hogy követeződik. Szerinte ebben a házban minden az apjéé, én csak úgy vagyok, gondolja ő.

- Mondtam reggel, amit mondtam. Nem hagyunk magadra. Majd többször eljössz hozzánk, ott leszel velünk. Ramónának is jó lesz. Ki tudja, lehet, hogy olyan eleven unokád lesz, akivel ketten sem fogtok bírni.

- Azt mondtad, fiam, hogy Ramónára fog hasonlítani, akkor pedig szelíd, aranyos kislány lesz.

- Még csak ez kellett. Nem elég, hogy minden gondolatom e körül a szőke körül forog, még az anyósja is adja alá a lovat.

- Lovat nem, legfeljebb autót, de látom, hogy megérdemli. Tudod, ha neked nem kell az öreg anyád, majd az ő anyukája leszek. Elfogadsz, Ramónám?

- Természetesen, de Ferit meg téged is arra szeretnék kérni, ne rágódjatok a múlton! Igenis úgy látom, nem fog lemondani az anyukájáról, még az én érdekében sem. Továbbra is maradok árva gyerek, de boldog árva.

Ezek után kénytelenek voltunk elfogyasztani egy könnyű uzsonnát, mert anyám kilátásba helyezte a tömést, ha ellenkezünk. Félttem, mert nagy út állt előttünk, és a kis csillag még ilyen hosszú úton nem vezetett. Ráadásul külön autóval indultunk. Érzékeny búcsút vettünk egymástól, Ramónám pedig partizánakcióba fogott, merthogy karácsonyra meghívta immár szeretett anyósát hozzánk, velem meg se beszélte a tervét. Anyám pedig boldogan fogadta el a meghívást. Természetesen én mentem az Opellal, hiszen nem tudhattuk, nincs-e valami hibája. Hátról figyeltem a csajt, nehogy meglógjon tőlem. Ki tudja, mit forgat a fejében? Még képes, és megbújik a zalai dombok között, aztán sírhatok utána.

* * *

„Talán semmi sincs szebb a világon, mint találni egy embert,
akinek lelkébe nyugodtan letehetjük szívünk titkait, akiben megbízunk,
akinek kedves arca elűzi lelkünk bánatát, akinek egyszerű jelenléte elég,
hogyan vidámság és nagyon boldogok legyünk.”
(Hemingway)

35. fejezet

- Uram isten, hát te mit cipelsz, édes?!
- Az édest akár el is hagyhatod! Elég, ha Istennek szólítasz. Mutakozzál be a néninek! Tudod, ő a főnök a háznál, csak nem hiszi el! Ezt, drágám, az erdőben úgy hívják, hogy fenyőfa, de nálunk máától kezdve két hétig karácsonyfa lesz a neve, aztán te adsz neki egy új nevet, miszerint: „Ferikém, dobd már ki ezt a rohadt kórót, mert hullik, mint a nyavalya!
- Te beszélsz így, én soha.
- Na ja, drágám. Régen nem beszéltél így, de azóta beíratlak egy életiskolába. A kurva anyád! Ez a szemét megszúrta a fületem.
- Jaj, mutassad! Bibis lett az én Istenem fülecskéje? Mindjárt megpusztilom. Azt mondd, hogy csúnyán beszélek?
- Ezt határozottan nem állítanám, de emlékezzél például a tegnap estére! Mikor is tükörtojást sütött nekem a csillagom, és lefröcskölte magát forró zsírral. Akkor hangzott el a picike szájából egy felszólítás, amire én ugrottam. Rohantam ki a konyhába, közben gomboltam a nadrágomat, hogy azzal se kelljen időt vesztegetnem, aztán ott ért a csalódás, hogy nincs kit.
- Képes lettél volna az én jelenlétemben mást?
- Várjál! Abban nem vagyok biztos, mert úgy emlékszem, még nem volt mivel.
- Sajnos tudom, arra is képes volnál.
- Akkor most komolyabban: férfitársaim előtt is szégyen nélkül merném kijelenteni: soha. Az én drága kis szöszimet nem tudnám megcsalni. Momentán az a helyzet, hogy még irányodba is inaktív vagyok, úgy kidöglöttem a cipeléstől.
- Honnan hozod ezt a nagy fát?
- A kaputól, mert addig elhozták teherautóval. Tudod ez olasz, potyolinó. Vatikáni valutával fizettem érte. Tündérekem, gondolkodtál már azon, miért állítunk fenyőt karácsonykor?
- Mert valaki kitalálta, aztán a többiek utánozzák.
- Ez igaz, de miért fenyőt talált ki?
- Fogalmam sincs.
- Te kis buta. A jegenye túl magas, ráadásul télen nincs is levele, a Fenyő pedig csak állítva érzi jól magát, különben olyan snassz.
- Azt éppen nem mondanám, hogy snassz, de tény, nekem is jobban tetszik ha áll (neki).
- Mit nem forgat a fejében ez a fehérnép? Megyek, kiteszem a fát a teraszra, aztán leülök a terülj-terülj asztalkámhoz.

Még hogy nem konyhatündér? Hónapokkal ezelőtt én is így gondoltam, de mióta a háztartás-vezetés a fő foglalkozása, igencsak komoly változáson ment keresztül. Én meg szedem magamra a kilókat. Lassan ott tartunk, hogy a barátaink kérdezhetik, melyikünk a terhes. Jól belakmároztam, aztán bevonultam a dolgozószobának kinevezett gyerekszobába rajzolni. Egyszer csak hallok ám, az én szerelmem a másik szobában kacarászik. Először arra gondoltam, valaki alányúlt, miközben csiklandós a szentem, és azért vidámkodik, mert nincs ellenére a dolog. Mentem nyomban, hogy beszálljak a partiba, de egyedül volt.

- Tudod, Ferikém, anyuka - mikor lenn voltunk a temetésen - adott egy csomó dolgot, amik még a te gyerekkorodból maradtak nála. Nézd, milyen aranyos vagy ezen a képen! Ülsz a háromkerekű bicikliden, és kilóg a nyelved.

- Azért lóg, mert elfáradtam a hajtásban.

- Az lehet, de a lábaid a földön vannak, nem a pedálon.

- Ezen nevetnél annyira, hogy már azt hittem, hogy... pedig dehogy?

- Nézegetem az ellenőrzőidet. „Tisztelt Szülő! Ferike olvasásórán az előtte ülő kislányt vonalzójával náspángolta, miközben azt hajtogatta: üssed-üssed botocskám.”

- Úgy emlékszem, tetszett a csaj, ki akartam vele kezdeni. Akkor még azt hittem, a vonalzó erre a célra a legmegfelelőbb.

- Azóta sajnos rájöttél, hogy nem.

- Mi az, hogy sajnos? Három hónap múlva megszületik a csodálatos lányunk. Ehhez a vonalzó kevés lett volna.

- Nézzél ide! „Megkérem a kedves szülőt, gondoskodjon gyermeke táplálásáról, mert mindig megeszi valamelyik osztálytársa tízóraitját.”

- Ez így volt. Ráadásul ha nem akarta ideadni, képes voltam harcolni érte.

- Ez tetszett a legjobban: „Kedves anyuka! Ferenc nevű gyermekének osztályfőnöki intőt adtam azon ok miatt, mert folyamatosan ő maga írja alá az ellenőrzőjét a következő szöveggel: Fenyő apuka. Tudomásom szerint a gyereknek nincs apja.”

- Ja! Akkor ötödikesek voltunk, és a fater meg a mutter egymással voltak elfoglalva. Még nem voltam a nevén, de tudtam, ő lesz az apukám. Azt hiszem, innen datálódik az öreg ellen-szenve. Meg is vert érte, hogy a nevében firkálgatok. Tudod, gyakoroltam a kézírását előtte. Szerintem ezzel gyorsítottam a házasságkötésüket is. Malacpofa pedig pikkelt rám valamiért.

- Ki az a Malacpofa?

- Ő volt az ofő, egy hülye farok. Az igazság, Margit anyu nagyon bejött nála, de az anyám rühellte az ábrázata miatt. Ráadásul a Malacpofa utálta az öregemet, mert azt hitte, a fater az oka annak, hogy a mutter hanyagolja őt.

- Az nem lehet, hogy a Malacpofa az apukád?

- Miért? Úgy nézek ki?

- Bolond vagy, de azért az érdekes, hogy nem ismered az apukádat.

- Anyám ismeri.

- Bevallom neked édes, hogy a temetésen figyeltem az arcokat, hátha felfedezek valakiben valami hasonlóságot veled.

- Feltételezem, nem jutottál eredményre.

- Lapozzunk inkább!
 - Szöszi, nehogy azt mondd, hogy valamelyik sírásó gyereke vagyok!
 - Mondtam, lapozzunk, mert nem akarom a témát folytatni! Megérted a pénzedet, Fenyő. Erről jut eszembe, ki fogja azt a nagy fát feldíszíteni?
 - Jaj, szívem, azért tettem ki a teraszra, mert onnan viszi el a Jézuska, és feldíszítve fogja visszahozni.
 - Nem igaz.
 - Te buta kislány, Mikulás előtt azt mondtad, hogy nincs Mikulás, aztán mégiscsak jött hozzád.
 - Meg is sirattam. Persze, sokszor kaptam csokiféléket Mikuláskor, de nem úgy, ahogy a gyerekek. Lehet, mikor még a szüleim éltek, akkor ők is a csizmámba rakták a csomagot, de arra nem emlékszem. Azóta pedig kimaradt az életemből ez a játékoság.
 - Angyalkám, gyerekesedünk. Felkészülünk az utód fogadására. Majd meglátod, milyen lesz, amikor négykézláb járkálok a házban, hátamon két Ramónával!
 - Számíthatsz rá, hogy akkor el fogok hízni, mert megeszem a lányunkat meg az apukáját is. Nincs ilyen, én csak álmodom. Minden veled töltött percnél örülök. Csupa boldogság az életem, mióta megismertelek.
 - Angyalkám, nem hallod?
 - Nem hallok semmit, hiába hegyezem.
 - Engemet szólít a kötelesség. A ma estét még munkával töltöm, mert tudod, holnap Aranyvasárnap, és jön az anyósod, valamint arról volt szó, hogy még egy nagy bevásárlást is csapunk. Szeretném, ha képletesen a fa alá tehetnék mindent, amire egy újszülöttnél szüksége lehet.
 - Megvesszük a kocsit is?
 - Azt hiszem, összekötlek az anyámmal. Tegnap telefonon ő is ezt kérdezte, mikor egyeztettem vele a holnapi programot. Igen, megvesszük a kocsit, meg a kiságyat is. De te mindezt jobban tudod, miket kell venni, ráadásul találkoztam a kisokosoddal a konyhaszekrény fiókjában.
 - Baj, hogy időben mindent összeírtam?
 - Az nem baj, csak látom a sötét jövőmet. Két nővel elmenni vásárolni, na, az kész öngyilkosság.
 - Anyuka is eljön velünk?
 - A kérdés nem az anyuka, hanem a Ferike. Mi lenne, ha ketten mennének?
 - Rendben, te addig megsütöd a bejgliket!
 - Isten veled, életem!
 - Puszt-nyusz!
- Naná, hogy valami számítást elrontottam, mert máshol jár az eszem. Nem jó, hogy elmegyünk holnap vásárolni. Elég nagy már a baba, állítólag 35 centi körül van, és a súlya eléri a 600 grammot. Hiába leplezi, azt látom, meggondolja a mozdulatait. Bizony, a szív és a tüdő mintegy ötven százalékkal van jobban megterhelve. Nem érdekel a munka, egye meg a fene! Most gyorsan lebeszélem a holnapi vásárlásról.

- Hol vagy, édesem? Ramóna! Ez nem igaz, felszívódott a csaj. Ramóna! Ramika! Júúújj, ennek rossz vége lesz, mert hallom valahol mocorog. A Ramikára beindult, mint ágyúszóra a csataló. Közben észrevettem, nyitva a pinceajtó. Elbújtam gyorsan az ajtó mögé. Jézusom! Jön a veszedelem. Ne bántsál, véletlenül ejtettem ki a számon, hogy Ramika! Anyukám! Mamáám! Védjed meg egyszülött fiadat!

- Még hazudsz is? Leharapom a füledet. Mi az, hogy egyszülött fiadat, mikor van egy öcséd is?

- Szeretlek, kis cicám. Úgy féltem, azt hittem, elraboltak. Tudod, a terhes nők kapósak, mert a rabló megspórolja a munkát, amit a gyermek alkotásába kéne feccölni. Mit csináltál a pinyóban?

- Emlékszem rá, téled hoztunk díszeket, meg tőlem is, de az istenért nem találom azokat a dobozokat.

- Ramóna! Most komoly leszek. Megtiltom, hogy emelgedd a nehéz dobozokat, és a hajlongást is. Ne csinálj hülyeséget!

- Nem várhatok rád mindennel. Elég, hogy helyettem is neked kell pénzt keresned. Júúújj, ne légy ilyen mérges!

- Figyelj ide! Tehetségemhez mérten mindent megteszek, hogy egészséges kislányunk szülessen. Ezért nem engedlek dolgozni sem. Nem azért, hogy itthon kimerülj magad. Benne vagy a huszonhatodik hétben. Elvárom, hogy komolyan vegyed! Éppen ezért hagytam abba a munkát is, mert eszembe jutott, ebben az állapotban nem kéne egész délután az üzleteket járnod.

- Szépen kérlek, azt ne tiltsd meg nekem! Ha elfáradok, úgyis szólok, és hazajövünk. Megértelek, és ígérem máától kezdve nem fogok semmit emelgetni!

- Holnap megyek veletek vásárolni. Mit nevelsz, te boszorkány?

- Jó üzletet csináltam. Megérte egy kis dobozemelgetésért, hogy eljössz velünk. Tudom, hogy féltesz, de hidd el, nem csinállok olyasmit, ami ártana a babának. Nekem legalább olyan fontos, hogy semmi komplikáció ne legyen. A terhes tornán is hajlongunk. Igaz, a legtöbb csaj nyavalyog, miközben mind fiatalabb, mint én. Na persze, vége a tornának, aztán alig várják, hogy rágyújthassanak.

- Büszke vagyok az én stramm feleségemre. A konvex polinom ekvivalens transzformációjának diszkrimináns abszcisszáját a periodikus hiperbola ordinentális bázisvektorának skaláris koordinátaival definiálhatjuk?

- Szerintem igen. Miért is ne?

- Képzeld el, valami számítást elrontottam, mert felidegesítettem magamat, hogy holnap vásárolni akarsz menni.

- Az szép lenne, hogy engem óvsz mindentől, aztán te mégy tönkre. Tudod, neked én vagyok a fontos, de nekem te. Egy üzenőfüzetben olvastam. Behívta az osztályfőnök az anyukádat, tisztázandó a rokonságokat. Ez mit jelent, emlékszel rá?

- De ciki! Az úgy volt, édesem, hogy néha nem szerettem iskolába menni, és tudvalevő, a szülő adhat egy napról igazolást. Mondjuk én nem a szüleimtől vittem, hanem egy barátom apukája szokta ezeket a napokat igazolni. A lényeg, hogy egy hónapon belül véletlenül kétszer maradtam távol az iskolától azzal az ürüggyel, hogy a nagypapám meghalt, és őt temettük. Na ebből lett a balhé, mert a második temetés után az öfő kérdezte, hány nagyfaterom van, és én mondtam, még egy van. Erre hívták be a szüleimet. Szerencsére az anyu ment be az

iskolába. Szóval nem lettem megdicsérve, nem csak azért, mert hazudtam, hanem anyu azt is rossz néven vette, hogy eltemettem az apukáját gondolatban.

- Van pólyás képed is.

- Megállj, mutter, csak gyere holnap, nem kapsz enni, hogy szórakoztatod a menyedet az én viselt dolgaimmal. Már most mondom, olyan nem fordult elő, hogy csajokat vittem volna haza.

- Tudom, mondtad a múlt héten, mikor lenn voltunk, hogy úgy én voltam az első. Jólesik, miközben azt is tudom, érettségi körül Pestre költöztetek, aztán te gyakorlatilag már nem is mentél vissza Vándorlakra. Láttad, hogy anyuka megkönnyezte a koszorúkat?

- Persze, hogy láttam. Végig őt figyeltem, hogy viszonyul az én kincsemhez. Le a kalapot előtte!

- Azt hiszem, jól vizsgáztunk mindketten, mert kölcsönös a rokonszenv.

- Megértem, hogy sajnálja a fatert. Akárhogy is, de biztos támasz volt mögötte.

- Ugye, mellette leszünk, és nem engedjük, hogy az öcséd kitoljon vele?

- Igen, csak ennek van egy szépséghibája, esetleg lehet majd olyan következtetésre jutni, hogy magamért harcolok.

- Ezt úgy tudod kivédeni, ha látja az anyukád, hogy neked nem kell semmi. Szerintem ez is gyönyörű, hogy egyből nekünk adta az autót. Hidd el, nem fogja elfogadni tőlünk az árát. Én tudom, hogy szeret téged az anyukád.

- Én is tudom... már. Ez a gazember, le akarná tagadni, hogy törvényesen közös apánk van. Az anyakönyvi kivonatomban is az ő neve szerepel, hiszen nem arról van szó, hogy utólag felvehettem a nevét, hanem törvényesen nyilatkozott, hogy az ő gyereke vagyok. Más kérdés, mi tudjuk, hogy nem igaz, de egész biztos, ebbe nem fognak belekötni. Azt szeretném, ha minél több maradna az anyámnak, és mivel szerencsére jó egészségnek örvend, majd javasoljuk neki, élje fel, amije van. Nekünk nem kell, de a Józsi se tartsa a markát.

- Nem lesz könnyű dolga az ügyvédnek, ha meg akarja dolgozni a fizetségét. Tudom, orosz-lánként fogod védeni anyukát.

- Szerintem nem lesz ez nagy meccs.

- Úgy örülök, hogy kibékültetek.

- Én is, csak nehogy zuhanjunk. Láthattad, az anyámat még nem kezdte ki az idő vasfoga. Látszik rajta, mindig a saját ura volt. Ráadásul gondolom, bőven van mit aprítania a tejbe. Félek, nehogy behálózzák.

- Lesz a Ferikének egy újabb apukája?

- Esetleg előkerül a vér szerinti. Anyám ugyanis tudja, ki az apám, de soha nem árulta el, még azt sem, hogy él vagy meghalt.

- Te hiszel a női megérzésben?

- Ki vele, te boszorkány! Mit láttál, és főleg mit érzel?

- Ha megesküszöl, hogy az anyukádnak nem szólsz róla!

- Ez csúnya volt. Elég lett volna, ha azt mondod, hogy kettőnk titka.

- Tudom, hogy nem árulsz el. Nos... Én úgy érzem, láttalak, milyen leszel húsz év múlva. Kicsi az esély, hogy tévednék, mert még a hanghordozásokat is hasonlít. A megérzésem azt mondta, hogy a pap az apukád. Nem figyeltél oda, de sokszor kereste a tekinteted.
- Katolikus pap lenne az apám, én meg istentagadó?
- Szerintem hetven körül van a pap, ahogy az anyukád is. Úgy gondolom, egyetemista korában döntötte el, hogy felesküszik, és akkor szakítottak az anyukáddal. Ezért nem volt szabad beszélnie róla, hiszen ha kiderül, hogy ő az apád, akkor ugrott a hivatása.
- Ledöbbsentem. Az tény, én ezt a papot soha nem láttam. Jézusom!
- Na jól van, nehogy nekiálljál imádkozni!
- Olyan velem nem fordulhat elő. Örülök, hogy látom, pótanyukádnak tekinted a muttert.
- A nagynéném volt az utolsó anyukám, immár 30 éve. Csodálkozol, hogy vágyom az ilyen szeretetre is? Tudod, minden karácsonyt az iskolában töltöttem, mióta egyedül vagyok, és most család lesz körülöttem. Olyan boldog vagyok, hogy azt elmondani nem tudom. Itt ficáncol bennem a babánk, itt a szerető férjem, és még nagymama is lesz velünk. Szerintem ez lesz a legboldogabb karácsonyom.

* * *

„Mennél elvakultabb a szenvedély, annál időt állóbb.
És akkor a legszívósabb, amikor legkevesebb benne az értelem.”
(Victor Hugo)

36. fejezet

- Nem alszol még, édeském?
- Nem tudok aludni. Zaklatott vagyok.
- Milyen finoman fejezi ki magát az én szerelmem. Nagyon megzaklattalak? Kifáradtam én is, te nem?
- Ne hízelegj, hogy én vagyok a te istened, közben az áruházban legeltetted a szemedet az eladó csajon.
- Igen, de az nem közben volt, hanem valóban az áruházban. Tudom, kiről beszélsz. Azért legeltettem, mert nagyon hasonlított rád.
- Jó, hogy megnyugtattál.
- Nekem is jó volt. Ugye milyen csodálatos érzés, hogy mindkettőnknek ugyanaz jó, ami a másiknak?
- Részben, mert speciel a konkurenciáról szívesen lemondanék.
- Mondjál le! Úgy kell nekik. Most mondtad, hogy zaklatott vagy általam.
- Nem úgy, hanem amúgy. Illetve úgy fáradt, amúgy meg fáj a szívem. Hasonlított rám, azt mondd? Eleve barna haja volt.
- Mondta, hogy eleve?
- Nem érdeklődtem utána, engem nem hozott izgalomba.
- Engem sem, hiszen láthattad, ő nem terhes.
- Átmegyek a másik szobába aludni.
- Ne nevetessél, kis cicám! Elképzelem, ahogy a hálóingedben átlibegsz, aztán anyám fülébe súgod: Anyuka, melléd bújhatok?
- Ja, erről megfeledeztem.... hárman vagyunk.
- Jobb, ha megszokod, mert három hónap, és általánossá válik a létszám. Különben úgysem engednék át. Elképzelni nem tudnám az éjszakáimat nélküled.
- Persze, mert nem lenne, akit zaklassál.
- Ramónám! Ha olyan árat kéne fizetnem érted, azt is gondolkodás nélkül vállalnám, azért, hogy életem végéig mellettem tudhassalak.
- De mégis nézegeted a nőket.
- A fene egye meg, legalább mondhatnám magamról, hogy még mindig érdekelnek, de nem. Az égiek megajándékoztak egy angyallal, aki leszállt a földre hozzám, és társamul szegődött. Azóta se barát, se barátnő nincs az életemben. Te mindenkit pótolsz. Azt nem tudom, hogy érdemeltem ki egy ilyen csodálatos kincset, és nem is merek belegondolni, mert félek, rájövök, hogy nem érdemellek meg. Ha pedig érdemtelenül lettél az enyém, akkor el is veszíthet-

lek. Őszinte leszek, aztán majd eldöntöd, hogy hiteles vagyok e a számodra! Mindenképpen meg akartam venni neked azt a szép táskát, de nem a mintapéldányt. Tudod, az általában nyerő szokott lenni, ha a férfi körüludvarolja az eladót az ügy érdekében. Ezért voltam vele kedvesebb, hogy hozzon ki a raktárból egy dugi példányt.

- Nem csapsz be?

- Jaj, drágám! Az neked fájna, és én tudatosan soha nem szeretnék fájdalmat okozni, másrészt pedig nem vagy kertkapu.

- Az vagyok, aminek te hiszel, és azt tudom, hogy nagyon féltelek.

- De azt is tudod, hogy két fél telek egy egész. A rabod lettem, szépségem. Örökre rabul ejtettél. Hidd el, csodálkozom magamon.

- Ferikém! Amikor csodálkozol, olyankor magadon kívül vagy?

- Azt hiszem, igen, hiszen elképzelve a pozitúrát, másképpen nem is lehet.

- Melyiket szereted jobban? Rajtam vagy magadon csodálkozni?

- Nem tudom. Remélem, soha nem is fogom megtudni, ugyanis egyszerre két dologra képtelen vagyok koncentrálni. Ez a varázslatos kismama minden figyelmemet leköti olyankor.

- De egyszer a kismamából nagymama lesz.

- Életem, ha most is teljes koncentrációt igényelsz, mi lesz akkor, ha nagymama leszel?

- Gondolom, időközönként morfondírozni fog magában a Feri bácsi: Kitakartam, betakartam, de mit akartam?

- Hát ez az, te pedig még mindig ragyogó nagymama leszel. Mit mozgatod a kezeidet?

- Koncentrálok. Számolom az ujjaimon, hány nap különbség van köztünk korban.

- Lényegtelen, hogy egykorúak vagyunk, mert én hamarabb fogok megöregedni.

- Borzasztó ez a szélvihar, ahogy veri az ablakot.

- Beengedjem?

- Kit akarsz beengedni?

- Nem takarlak ki, mert megfáznál, bár nagyon meleg van itt a szobában. A Jézuskát akarom beengedni. Biztos most viszi el a fát a teraszcseréje, hogy feldíszítse.

- Imádom, ahogy ölelsz. Hihetek neked?

- Miért, szerinted ha nem én, ki ölel most?

- Tudom, hogy te, csak azt nem tudom, gondolatban merre jársz.

- A gyógyszertárban állok sorban, hasonló korú aggastyánokkal, de ne izgulj, nem csak reumakenőcsöt írtam ki, fiatalító tablettát is hozok haza.

- Bolond.

- Csúnya vagy. Muszáj bevallanom, hogy hazudtam, mert a szél veri az ablakot.

- Az nem érdekes, a másik témában hihetek neked?

- Nem tudom, mire gondolsz, mert annyi mindenről témáztunk.

- Mi történt velem? Nem ismerem magamra.

- Mert még soha nem voltál kismama.

- Az is igaz, meg az is, hogy soha nem voltam féltékeny, a te szavaiddal élve, soha nem vágytam úgy a zaklatásra, mint mióta téged ismerlek.
- Bocsánat, ne add a számba, amit te mondtál!
- Aludjunk, mert nehéz nap vár rám holnap. Félek, nem leszel büszke a konyhatündéredre.
- Tulajdonképpen hogy képzeled, életem? Én olvasgatok a fotelban ülve, anyám karba tett kézzel nézi a televíziót, te pedig robotolsz? Hát akkor elárulom neked, a sütemények elkészítését az anyósod kikövetelte magának. A férjed pedig végig ott lesz melletted, mint kukta.
- Hárman ügködünk egyszerre?
- Ez újdonság? Az első sikeres randevúnk óta így van. Nehogy azt higgyed, hogy ami a kismamának élvezet, az éppen olyan örömet jelent a magzatának is.
- Márpedig úgy gondolom.
- Rendben, ha a kis Ramóna megszületik, és nem fog neheztelni rám, akkor igazad van, de ez mit sem változtat a tényen, hogy „hárman ügködünk egyszerre”. Ha már a fél éjszakát végigbeszélgetjük, elég komoly esély van rá, hogy mire felébredsz, anyám nagyjából végez a saját munkájával.
- Hagyod, hogy dolgozzon nálunk?
- Ha gyom, ha nem gyom, lebeszélni sem tudnám, pedig megpróbáltam.
- Hány mondatot szántál rá? Nem szabad visszaélnünk a jóságával. Elmentünk, mondván, hogy aranyvasárnap van, és a babának előre megvásárolunk mindent, aztán jószerivel semmit nem tudtunk venni, mert mindig ő fizetett.
- Nem igaz, mert a ruhákat mi vettük.
- De szemtelen vagy. Igen, mi vettük a ruhákat, ő pedig a gyerekszoba bútort meg a babakocsit.
- Azért, mert hozzászokott, hogy parancsoljon. Világéletében azt tette. Ha a fater felül akarta bírálni, akkor képes volt meglegyinteni. Akartam fizetni, de mindenhol leintett.
- Az én édes kis nyuszika férjem. Hadd pusziljam meg ezt az okos homlokodat!
- Igenis, tudd meg! Behúztam fülemet, farkamat. Kérek a homlokomra még egy puszit!
- Utyuli-putyuli.
- Jól van na, ne cikizzél, Gyöngyváry! Majd visszavesszük neki.
- Biztos örülni fog a babakocsinak.
- Ja kérlek: szuvenír nyihaha nyekukucska protkó. Megkapod a jóéjt puszit, aztán Ramóna baba alszik.
- Ahogy érzem, Ramóna baba már régen alszik, csak az anyukája nem tud aludni.
- Tudom. Azért nem, mert zaklatva volt.

Másnap, azaz Szenteste reggelén (hajnalán), éreztem, hogy csatasorba kell állnom, mert anyám aktivizálja magát, csak nem számol azzal, hogy nem otthon van, tehát semmit nem tud, mit, hol talál meg. Kis csillagom ugyanabban a pozitúrában aludt, ahogy este, vagy már inkább éjjel, megkapta a jóéjt puszit. Megsimogattam a haját, vagy inkább csak érintettem a tenyeremmel, aztán óvatosan felkeltem mellőle. Gyors szerelésigazítás, majd irány a konyha. Kapóra érkeztem, csak tudnám, mi az a kapó. Alig léptem át a küszöböt, anyám elkezdte feltenni a kérdéseit. Minden kérdő mondata úgy kezdődött: „Fiam...” A fiam pedig hozta a

mákdarálót, és ha már hozta, és mák is volt, hát megdarálta, ahogy a diót is, de vittem a lisztet, meg az élesztőt, meg a citromot és egyéb megeket is. Aranyos volt, és ezt az anyámról nem tudtam elképzelni addig. Legalább két órája ügyködtünk a konyhában ketten, mikor megjelent a háziasszony. Megtapsoltuk, anya és fia, az érkezését. Ha ő azt mondta a minap, hogy élete legboldogabb karácsonya, ugyanezt én is elmondhatom.

- Elmegyek halért.

Elvette a szerelem az eszemet, hogy ilyen meggondolatlan felajánlást tettem. Sajnos beleegyeztek. Egyikük lelkemre kötötte, csak pontyot, a másikuk hozzátette, hogy kizárólag élő. A pontyra számítottam, na de hogy élő, arra nem. Életem első élő halvására. Ráadásul a csarnokban úgy tűnt, hogy goromba az eladó, mert miután kiválasztottam egy természetes jószágot, ő megkérdezte, hogy fejbe vágjon-e. Jó, persze, leesett a tantusz elég hamar, hogy a hallal szeretett volna elbánni, de akkor is. Közöltem megszeppenve, az anyukám lelkemre kötötte, csak élő halat vihetek. Erre meg a hátam mögött kezdtek el röhögni. Mindegy. Nylon szatyiban a hal, és irány az autó. Ez a marha meg össze-vissza fickándozott. Piszkosul zörgött a szatyor, ráadásul letettem az anyósülés elé, aminek az lett a vége, hogy addig rúgkapált, míg komoly veszélybe kerültem vezetés közben. Totál marhaság, mert hazaszenvedtem az élő döggel, otthon meg nekem kellett kivégezni, de még a pucolást is rám bízta a vendég. Mondván: „Fiam, te olyan ügyes vagy.” Az igaz, büszke voltam magamra. Konyhakész állapotra alakítottam át egy nemrég még ficáncoló élőlényt. Keveselltem azt az egy puszi jutalmat, amit kaptam érte, ráadásul úgy, hogy a kismama egyik kezében vágódeszka, másikban kés, felém tartva a hegyét, miközben csőrözzünk. Délután hiába vártuk, hogy a Jézuska hozza a feldíszített fát, valószínű nem ért rá. A borzasztó, hogy el se vitte, mert úgy volt a teraszon, ahogy én kitettem.

- Szívem! feldíszítem a fát, de arra kérek, csak akkor gyertek be ebbe a szobába, ha halljátok hogy rázom.

- Biztos, hogy fogjuk hallani? Nem lehetne...

- Most nem.

Végül elkészültem ezzel a teendőmmel is, bár az igazsághoz tartozik, hogy néha emlegettem a jóakarómat, aki ingyen adta a fát, de miért ilyen nagyot. A hölgyek meg - mint kiderült - elkészültek a konyhai teendőikkel, és lazán zsugáztak a gyerekszobában, miközben várták, hogy rázzam a csengőt. Eljött annak az ideje is. Csak azt nem értettem, miután elénekeltük a mennyből az angyalt, miért könnyeztek mindketten. Megajándékoztuk egymást. Anyámtól egy albumot kaptam, amiben régi fényképeink voltak, régi, gyerekkori rajzaim, amiket neki rajzoltam, elég sután, és még levelek is, amikor táborban voltam, és írtam az élményeimről. Naná, hogy miután én átlapoztam, a szépségem magához szelídítette. Tudtam, a következő hetekben záporozni fognak a kérdések. Egyébként mindenki mindenkitől kapott valamit. A gyerekszobában pedig ott vannak az új bútorok, amiket ünnepek után szándékoztunk elrendezni, miközben mindketten tudjuk, gyerek oda évek múlva kerül. Egyikünk sem tudja elképzelni, hogy a születendő lányunk ne mellettünk aludjon. Nem túlzás, elmondhatom én is, hogy a legboldogabb karácsony estém volt, és a második legboldogabb napom. Természetesen az első, amikor először találkoztunk a nagy Ő-vel.

Az is bolond, aki december 28-ra tűz ki hagyatéki tárgyalást. De hát a szabály, az szabály. Természetesen, ahogy megígértem, jelen voltam/voltunk mindketten, és nemcsak azért, mert előtte való napon vittük haza a muttert. Meglepődött az ügyvéd úr, mikor lekezelt vele az idősebb Fenyő gyerek. Meglepetéséből nem tudott felocsúdni. Végül is, mivel anyámnak nincs saját jövedelme, így nem firtatták, hogy maradt-e pénz az elhunyt után. A háznak a felét pedig ketten örököltük, természetesen Özvegy Fenyő Józsefné a haszonélvező. Anyám

szerette volna, hogy melegében intézzük el, az egész ház legyen kettőnk nevén az öcskössel, de erről hallani nem akartam. Doktor uram pedig alighanem ezen a napon a hideg vízre valót sem kereste meg, elvégre is kísérletet sem tett arra, hogy próbálja megcáfolni, miszerint én nem vagyok törvényes örökös. Józsí, ha akar, hazautazhat az óhazába, és elvihet pár bútordarabot, amikhez kétségtelen, hogy joga van. Ezen azután az ebédnél jól nevettünk mindhárman. Ebédünknek megadta anyám a módját, hiszen előző este értünk haza, tehát nemigen volt felkészülve a vendégfogadásra. Étteremben ünnepeltünk, ráadásul bekeményítettem, én fizettem a számlát. Aznap nem engedte anyám, hogy hazautazzunk, ráadásul délután szakadt a hó is. Egy óra alatt vastag hóréteg borította be egész Vándorlakot. Másnap azért hazaindultunk, mert biztonságot jelent, ha bármi probléma adódik a tündérkémmel, kéznél van a nőgyógyásza. Nem tudom, nem biztos, hogy életem legrosszabb napja volt december 29., de hogy nagyon rossz volt, az biztos. Elindultunk, enyhén szólva nem ideális útviszonyok között, és Ramónám egyszer csak elsápadt, mondta, hogy kiverte a víz. Kénytelen voltam megállni. Segítettem kiszállni neki, az utolsó pillanatban. Sajnos hánynia kellett. Nagyon megijedtem, mert azon túl, hogy a telefonjaink kéznél voltak, sehol egy árva lélek, mintha nem élnének a környéken. Akartam, hogy hátrahajtom az ülést, és fekdődjön le, illetve fekhét végig az egész úton, de nem egyezett bele. Ült mellettem, és csak azt kérte, hogy fogjam a kezét. Anyám közben felhívott érdeklődni, de kénytelen voltam hazudni neki. Útban vagyunk, már lassan hazaérünk, miközben még éppen csak elhagytuk a megyét. Lassan, nagyon lassan visszatért az arcába az egészséges színe. Csak akkor nyugodtam meg, mikor narancsot kért, és közvetlen utána csokoládét is. Ez az én Ramónám, már életben marad, gondoltam akkor, de nem mondtam ki. Megártott neki az izgalom. Napokig idegeskedett, hogy fog lezajlani a hagyatéki tárgyalás. Ha sima ügy lett volna, akkor is hivatalos ügyintézés, és az én szerelmem a gondolatától is nyugtalan lesz. Sajnos útközben jött ki rajta, ehhez az útviszonyok még rátettek egy lapáttal. Végre hazaértünk. Azóta sincs semmi baja. Bizony, a kislányunk már egy kiló. Állítólag ebben a korban a szemét is nyitogatja. Azt nem tudom, mit lát ott a sötétben, ráadásul mikor felvettem az anyukájának, hogy szeretném megtapasztalni, azt mondta, bolond vagyok. Igen, ez tény - az ő bolondja.

* * *

„Úgy élj a jelenben, hogy megbánás nélkül gondolhass a múltra!”
(Ady Endre)

37. fejezet

- Képzeld el, megéreztem, hogy te vagy, pedig nem is a mobilon hívtál!
- Ferikém! Hívtalak én téged a mobilon. Majdnem frászt kaptam, amikor mögöttem megszólalt.
- Ezek szerint otthon hagytam, a szívemmel együtt?
- A szíved mindig ott van, ahol én vagyok, az enyém pedig benned dobog.
- Hű, az anyját! Valami gubanc történt a csereberében. Egyenlőtlen üzletet kötöttem veled. Úgy emlékszem én is, hogy valamikor szívet cseréltünk, de vele egyidőben elvetted az eszemet is.
- Te pedig az enyémet.
- Tudod, régen, mikor még a saját eszemmel gondolkodtam, soha nem felejtettem otthon a telefonomat.
- Így jártál, lovagom. Gyors sikernek ez az eredménye. Napok alatt belédestem, elvetted azt a kevés eszemet is, ami addig volt. Most kénytelen vagy abból a kevésből gazdálkodni.
- Imádlak, kis énekes pacsirtám. Ott egye meg a fene a telefonomat! Fő az, hogy enyém a szíved. Hazafelé pedig beugrok a patikába, megkérem a patikust, hogy keverjen olyan csoda kenceficét...
- Szorulásod van, Ferikém? Javaslom, ne ott fogyasszad el az üzletben, mert hátha gyorsabban hat a kelleténél!
- Szerelmi serkentőszerre gondoltam, te buta.
- Olyanról gondoskodtam. Főztem finom zellerkrém levest.
- Ezek szerint ez a poén rosszul sült el. Maradjunk annyiban, hogy sok finomságot fogok venni neked, és ha csinos a gyógyszerésznő, esetleg rá is üzletet kötök, nehogy kárba vesszen a munkád.
- A zellerkrém leves nekem kell, de nem baj, ha te is eszel belőle. Tudod, jód és magnézium tartalmú vitamintablettákat is vegyél!
- Tudom, tudom, a kis pocaklakó elszívja az anyukája elől az ásványi anyagokat.
- Ha nem a lányom, akkor a férjem zsigerel ki.
- Ez nagyon panaszosan hangzott.
- Fáradt vagyok, azért nem hallottad az örömet a hangomból, miközben elképzelni se tudnám, hogy ne így legyen. Sietek haza a tornáról, de kérlek, ne várjál meg az evéssel! A tápláló leveske után finom milánói makaróni vár fogyasztásra. Rántottam husit is, csak az a baj, hogy most meleg, de mire hazaérsz, kihűl. Muzsikál a telefonod.
- Vedd fel, fogjad szigorúan vallatóra a hívófelet, és ha csaj, közöljed vele, nincsen momentán szabad vegyértékem!
- Drágám, ha olyan csaj, akkor bízzad rám, hogy küldöm a fenébe!

- Dumcsizzál, én pedig még egyszer nekirugaszkodom a munkának, aztán nyargalok haza, hogy időben megegyem a zellerkrém levesedet, mire a szerelmem hazaér, felturbózza legyek.
- Jó, édes. Ne lankasszon a tudat, ha pár percet kések. Puszi, mert erőszakos ez az akárki.
- Szia, életem bearanyozója, és okos légy!
- Tessék!
- Helló! A Fenyő Ferit keresem.
- Pillanatnyilag nincs telefonközelben, de ha tudok segíteni, állok rendelkezésére, a felesége vagyok.
- Yes! Te vagy a sógorasszony?
- Az majd kiderül a vallatásnál, ha megtudom, kihez van szerencsém.
- Fenyő József, New Yorkból egyenesen.
- Ááá! Ezek szerint te vagy a férjem öccse?
- Valószínűsíthető, hogy mindketten Margit mamából bújtunk ki, tehát van némi rokonság köztünk. Az alkotónk pedig minden híreszteléssel ellentétben különbözött.
- Nem rossz névjegy. Számomra szokatlanul nyilatkozol a szüleidről, de legalább tudom, hogy kell viszonyulnom az ilyen jóérzésű rokonhoz. Éppen ezért, ha nem haragszol, egy javaslattal élnék: Próbáld két óra múlva ismét keresni a testvéredet!
- Igen tisztelt és nagyra becsült sógorasszony! Anyám jóvoltából volt szerencsém megtudni, hogy te egy földreszállott angyal vagy. Csupán az a szépséghiba, hogy mindezt ő állítja rólad, aki egy zabigyereket hozott a világra, aztán az apámra rátestálta.
- Nem tartottam gyertyát, tehát, nem vagyok képbén. Amit viszont tudok bemutatkozásod után, az a zabigyerek sokkal intelligensebb, mint te. Ha figyelembe vesszük a gének öröklését, akkor nem lehetett akárki az alkotója, hogy a te szavaiddal éljek, már csak azért is, hogy megértse, amit mondok. Jó véleménynel vagy az anyukátokról.
- Az ember nem választhatja meg az anyját. Nem vagyok róla jó véleménynel, mert évtizedekig élösködött az apámon, méghozzá úgy, hogy az árokban összeszedett első szülöttjét is rátukmálta. Ami pedig a férjed intelligenciáját illeti: nem hiszem, hogy az az ember, aki a nemi szervével gondolkodik, intelligensebb lenne, mint én.
- Nos, azt hiszem, itt berekesztjük a társalgást, mert ehhez a hangvételhez nem tudok lealacsonyodni.
- Kedves Renáta! Ismerve a féltestvérem múltját, te már elérted az alacsonyodás minimumát.
- Ramóna.
- Nem érdekes. Nem a neved a fontos. Közöljed a farokkal, hogy nem hívom ismét, de számítsen rá, hogy beperelem! Kezemben egy hiteles születési anyakönyvi kivonat, amiben az újszülöttnak ismeretlen az apja, és az anyja nevét kapta.
- Látod, valamit én is hozzá tudok tenni érdemben, mert bár nincs momentán a kezemben, de itt van a szekrényben egy szintén hiteles anyakönyvi kivonat, ahol Fenyő Ferenc az újszülött és Fenyő József az édesapa. Na, majd eldönti a bíróság, hogy melyik hiteles.
- Ami nálatok van, az hamisítvány. Pontosan tudom, az anyánk addig mesterkedett, míg a fater beadta a derekát, és nevére vette a szerelemgyereket. Viszont azzal, hogy nevet adott a gyerekeknek, még nem következik, hogy törvényes örökösevé is tette.

- Nem vagyok jogász, de ha neked lenne igazad, akkor az ügyvéded nem lapult volna a hagyatéki tárgyaláson. Mindegy, te tudod, mennyi pénzed van kidobásra szánva. Én elköszönök tőled, mert fontosabb elfoglaltságom akadt, mintsem folytatni ezt az értelmetlen szájtepést.

Munkaidő után beültem a kocsiba, hogy megyek gyógyszerárba, aztán haza, de nem kell sietnem, mert Ramónám tornán van. Elindítottam a motort. Abban a pillanatban rossz érzésem támadt. Gyógyszerár, mint olyan, kiesett az emlékezetemből, és rohantam haza. Láttam, a szobánkban ég a villany. Sajnos jó sejtésem volt. Angyalkám ült a fotelban és sírt.

- Mi történt veled?! Rosszul vagy, édesem?

- Szia Ferikém! Ne ijedjél meg, bár rosszul érzem magamat, de nem a baba miatt. Képzeld el, felhívott az a szemét öcséd. Ne haragudj, de kiborultam, azért nem tudok szebben nyilatkozni róla!

Átöleltem a kis csillagot, és magamtól kitaláltam, mi történt, ha a Józsi felhívta.

- Fogadjunk, hogy nem nyugodott bele a döntésbe, és perelni akar.

- Az a kevesebb, de téged erkölcstelen zabigyereknek titulált.

- Ma már hiszem, nem kell bizonyítanom neked, mennyire vagyok hűséges. Ami pedig a másik jelzöt illeti, nem én vagyok az első olyan gyerek, aki házasságon kívül született.

- Ha nem kéne anyukát megvédeni, azt mondanám, hagyd a fenébe az örökséget!

- Nem érdekel az örökség, ez a potyaleső képes lenne az anyámat földönfutóvá tenni. Édes, ha idegeskedsz és baja lesz a gyereknek, esküszöm, hogy megölöm azt a szemét alakot.

- Anyukának még sok borsot fog az orra alá törni.

- Amerikából nehéz lesz, de ha próbálkozik, majd úgy intézzük, hogy ő prüszköljön tőle.

- Büszke vagyok rád. Két hónapja még nem számoltál azzal, hogy anyukád van, most pedig szikráznak a szemeid a szenvedélytől, ahogy véded.

- Védem, mert megérdemli, és különben is, neked legalább annyira anyukád, mint nekem. Ti nagyon egymásra találtatok. Lehet, hogy jobban szereted őt, mint engem.

- De neked főzök zellerkrém levest.

- Neki hiába főznél.

- Nem mentem el tornára, mert ideges lettem, és félttem volna vezetni.

- Én pedig nem voltam gyógyszerárban, mert megéreztem, hogy szüksége van a szerelmemnek rám, addig míg nincs jelen az anyósa.

- Bolond. Férj nélkül anyósom sem lenne. Szellőztessük ki a fejünket, ha már így alakult, és sétáljunk le a gyógyszerárba!

- Ha előbb ehettek, akkor megszavazva.

- Természetes. Én pedig gondoltam valamit. Ha már úgyis itthon vagyok, akkor neked frissen rántok ki húst, és ami készen van, azt majd megeszem.

Nem mondhatnám, hogy nagyon lelassult a mozgása, mert mondat közben szaladt ki a fürdőszobába. Fűtyültem rá, mi a véleménye rólam az öcsémnek. Ha unatkozik, és sok pénze van a hazárdírozásra, lelke rajta. Egyébként is: a szerelmem felismerte az apámat. Még nem tudom, hogy sikerül vallatóra fogni az öreglányt, de nem adom fel. Az biztos, hogy érzelmileg nagyon közel kerültünk egymáshoz, de nem biztos, hogy annyira megbízik bennem, hogy vallomást tegyen. Anyám ismét van, és nincs kizárva, hogy apám is lesz. A kis cserfeském,

miután megsütötte a húst, leült, és szóval tartott, ameddig módszeresen étkeztem. Aztán sürgetett az idő, hogy elinduljunk.

- Csak ezt nem szeretem a terhességben, hogy nem öltözhetek nőiesen. Aranyos vagy, hogy fogod séta közben a kezemet, de olyan jó lenne, ha nem egy dömpert vezetnél kézen fogva.

- Pufogj csak, kis motor! Dömper szabadidőruhában, és ebben a szép télikabátban ráadásul? Ennyire rossz lenne az ízlésem? Nos! Ha még egyszer kiejted a szádon ezt a butaságot, esküszöm, hogy az út szélén foglak generálozni. Kétségtelen, nem divatozol, de ha rád nézek, mindig kettesben látlak. Tündérmém, elképzelem, ahogy sétálunk lefelé a hegyről és mindketten fogjuk egy csöppségnek a kezét, aki a mi szerelmünk gyümölcse. Nekem most ezért vagy szép, mert látom benned a lányunkat, akit mindketten nagyon akartunk. Te 25 évig vártál erre a csodálatos érzésre, hogy anya lehessél, én pedig mióta megismertelek. Ráadásul te meg is szenvedsz érte, miközben nekem ebből is az öröm jutott.

- Hogy tudsz udvarolni még az utcán is?! Magamban persze én is így gondolom, de az más, mint mikor tőled hallom. Elárulom, már nem foglalkozom a korommal sem.

- Nagy vagy, életem. Központi fűtéses házban nem foglalkozol a korommal? Azért ez már valami.

- Az éveim számára nem gondolok. Nem mérlegelem, hogy illik, vagy nem illik az én koromban gyereket szülni. Nem tudom, mi vár rám, lehet, hogy az életemmel fizetek érte, de egészséges kislányt akarok neked a világra hozni. Ha belehalok, tudom, akkor is szeretni fogod, talán helyettem is.

- Megdumáltál, Gyöngyváry. Ha szabad választani, inkább térjünk vissza a dömperre! Vagy tudod mit? Jobb lesz, ha hallgatsz, mert hideg van, és kihűl a gyomrod. Valamit megfogadtam, azt be is tartom. Nélküled nincs élet a számomra, még akkor sem, ha egy makettet hagysz magad helyett. Stramm nő vagy, hiszek abban, hogy problémamentes lesz a szülés, ahogy immár 32 hetes terhes vagy, és semmi gond nincs. Ha mégis bekövetkezne, amire nem számítunk, esküszöm, mindketten követni fogunk téged.

- Képes lennél rá?

- A születendő gyerek a kettőnk szerelméből születik, és ezt neki éreznie kell, ameddig csak élünk. Majd ha felnőtt lesz, akkor maga dönthet a sorsa felett, de ha az anyukája az életével kell, hogy fizessen a születéséért, akkor mindketten fizetünk, vele együtt. Nekem nem lehet nélküled életem, a lányunkat pedig nem hagyom idegenekre. Tudod jól, első perctől kezdve büszke vagyok rád, olyan hőiesen veszed az akadályokat.

- De hát nincs is akadály. Holnap megyek laborvizsgálatra, meg ultrahangra.

- Remélem, az ultrahang se mutat ki rendellenességet. Csak azt nem értem, állítólag ilyenkor fejjel lefelé helyezkedik el. Nem szédül, mikor te sétálgatsz?

- Nem biztos, hogy minden úgy van, ahogy azt az orvosok leírták. Én is olvastam, hogy ilyenkor már lát a baba. De hát mit lát a sötétben?

- Nem mindig van teljes sötétség a számára, csak olyankor, ha megszeretgetem az anyukáját.

- Mi van? Dolgozik a zellerkrémleves?

- Ramónám, ha igaz, hogy a terhesség utolsó két hónapjában a baba úgy helyezkedik el, hogy fejjel a szülőcsatorna felé, és ha az adott két hónapban az anyám sokat járkált velem, akkor megvan, mitől lettem ilyen horpadt agyú. Tudod, hogy már két kiló?

- Szerintem van tíz is.

- Ha fáradt vagy, menjünk haza, és lejövök kocsival a gyógyszertárba.
- Nem szabad ellustulni, miközben nem tagadom, hogy kényelmesen ülve a fotelban, lábaim a heverőn, közben olvasgatva kétségtelenül jobban érezném magamat.
- De már nincs hátra két hónap, és tudom, senkivel a világon nem cserélnél utána. Mi volt ebben olyan érdekes, hogy kacajra fakasztottalak?
- Semmi, semmi. Csak elképzelttem, hogy két szoptatás között feladok egy apróhirdetést, miszerint újszülött kislányomat elcserélném egy gyerekre.
- Tudod, mihez lenne most kedvem?
- Tudom, de ki ne mondd!
- Röfi. Legszívesebben levinném a sapit a buksidról, és megsimogatnám ezt az okos kis fejcskédet. Tudod, boldog vagyok, hogy sikerült hozzám idomulnod.
- Ezt mivel érdemeltem ki, hogy hülyének titulálsz?
- Kösz! Az én számból ez a kislány-gyerek csere poénosabb lett volna.
- Tudod, sok helyen a lány nem igazi gyerek.
- Csakhogy ő nem egyszerűen lány, hanem a mi lányunk.
- Gondoltál már arra, hogy tíz nap múlva lesz egy éve, hogy megismerkedtünk?
- Édesem, ha hiszed, ha nem, tegnap jutott eszembe, de akkor még 11 nap volt hátra. El is szontyorodtam, mert következtek a vág্যakozásban átélt hónapok, még végre elérkezett a június 27.
- Hihetetlen, hogy rögtön terhes maradtam.
- Semmi csoda nem volt benne, hiszen rátaláltál az igazi férfire.
- Nem tagadhatom, hiszen itt a bizonyíték bennem. Csak hát álmodni sem mertem volna róla. Eldöntöttem, egyedül élem le életem hátralévő éveit, csak a tanítványaim maradnak vigasztalóként.
- Nem akarok azzal az időszakoddal foglalkozni. Tudod, ha csúnya gondolataid vannak, azt megérzi a baba is.

Megvásároltam a fél gyógyszertárat. Hazafelé ismét kedélyesen társalogtunk, de látszott rajta, hogy a hegy aljánál nem volt boldog a rá váró feladattól. Felajánlottam, hogy a karjaimban viszem fel, de nem bántam, hogy nem élt a lehetőséggel. Ha a baba 11 hónapra születne, Ramónám elérné az én testsúlyomat. Mert, bár egészségesen táplálkozik, de a csokiról csak két napig tud lemondani, miközben nem szabadna ennie. Egyszerűen fantasztikus, hogy eszi a gyümölcsöt, közben a csokoládét, majd leöblíti az egészet tejjel, és semmi baja tőle.

* * *

„Talán nincs is olyan, hogy jó barát meg rossz barát - talán csak barátok vannak, olyanok, akik az ember mellett állnak, ha megsérül, és akik segítenek, hogy ne legyen olyan magányos. Talán értük mindig érdemes aggódni, reménykedni, őértük érdemes élni. Talán még meghalni is, ha úgy kell lennie. Nincsenek jó barátok. Nincsenek rossz barátok. Csak olyan emberek, akik házat építenek a szívedben.”
(Stephen King)

38. fejezet

- Ferikém! Szeretném veled megbeszélni a holnapot, valamint ha kíváncsi vagy rá, akkor a ma délelőtről is beszámolnék.
- Ramónám édes, ahogy hallom, az nem most lesz, mert mintha valaki veled óhajtana kommunikálni. Brummog a telefonod.
- Beszéljél te vele, én addig valamit megnézek a konyhában!
- Tessék parancsolni! Itt Fenyőné Gyöngyváry Ramóna üzenetrögzítője beszél. A fütytöm után mondja el üzenetét! Köszönöm.
- Szia, Ramóna! Judit vagyok.
- Kézcsókom, kedves Juditka! Én Fenyő Ferenc vagyok, Ramóna testőre.
- Jó napot kívánok! Azt hittem, üzenetrögzítőre kell beszélnem. Hogy van a barátnőm? Sokat gondolunk rá a tanári karban, hogy most ebben a csúszós időben milyen rossz lehet neki, hiszen már igencsak az utolsó hónapokban van.
- Nem engedem gyalog közlekedni. Még a toalettre is autóval kell mennie, mert ha nem, leharapom a fülét.
- Maga ilyen vérengzős?
- Nem mondhatnám, de neki kis aranyos, ennivaló fülei vannak.
- Örülök, hogy egyenesbe került a barátnőm élete.
- Legfeljebb görbe úton jutott el az egyenes életig. Várjon picit, most jött be a szobába, és rángatja a pulóveromat, hogy kivel társalgok az ő füléről. Eláruljam neki?
- Az igazság, hogy elbizonytalanodtam. Talán jobb is, ha nem vele beszélem meg. Mondja Feri...! Bocsánat, nem haragszik, ha Ferinek hívom?
- Megszoktam az elmúlt 48 év alatt. Csak arra kérem, mondja gyorsan a közlendőit, mert úgy néz ki, két Ramónával is harcolnom kell közben. Most súgja a másik fülembe, ha nem árulom el, ki van a vonal másik végén, kihasználja a testsúlyát, és egyszerűen rámdől.
- Sokat hízott?
- Juditka! Nekünk olyan nagy kislányunk fog születni, hogy mindjárt óvodába íratjuk. Jaj, ne haragudjon, nem tudom meghallgatni a válaszát, mert kivette a kezemből a telefont.
- Szia, barátnőm!
- Szia, Ramóna! De jó hallani a hangodat!
- Nekem is a tiédet.

- Ezek szerint problémamentesen viseled a terhességet?
- Inkább úgy fogalmaznék, hogy örömmel. Csodálatos érzés, bár ezt te régen tudod.
- Nem semmi, amit vállaltatok ebben a korban.
- Vállaltam volna előbb is, de most sikerült.
- Jó hallani a hangodon, hogy egyenesbe jött az életed.
- Azt hiszem, megérdemeltem. De inkább magadról, magatokról meséljél!
- Túl vagyunk a féléven. Mielőtt elfelejteném, mindenki puszil, és a kis csitrik külön a lelkemre kötötték, hogy adjam át Ramóna néninek a puszijaikat.
- Ezek szerint elpletykáltad, hogy fel fogsz hívni?
- Akkor a lényegre térek, bár jobb lett volna a férjeddal megbeszélnem.
- Visszaadjam neki a telefont?
- Ne butáskodjál! Holnap lesz a születésnapod, és tudod, hogy minden évben meg szoktuk tartani. Ramóna születésnapja intézeti esemény. Tudod, azzal az ürüggyel, hogy Géza-napot tartunk, miközben egy szál Géza sincs a tantestületben.
- Nem érdelem meg, mert hűtlen lettem hozzátok.
- Viszont huszonöt évig gyakorlatilag te voltál a tanári kar lelke. Nem felejtjük ám el, hogy minden bánatunkkal, örömünkkel mehettünk hozzád.
- Judit! Én most úgy érzem, mintha temetnél. Várjál még kicsit! Előbb szülessen meg a kis Ramóna, aztán ha muszáj, hát akár meg is halhatok.
- Bolond vagy.
- Ne bántsál te is, mert helyi megtorlásban részesültem a kijelentésemért.
- Meg is érdemelted. A férjed hangjából kicseng, hogy te vagy a mindene. Na jó, nem kertelek. Mit szólnátok hozzá, ha szombaton meglátogatnánk benneteket ezen nevezetes ünnep alkalmából?
- Gyertek! Jön az egész tanári kar?
- Egyenlőre ketten terveztük a Katival, de ha szabad kezet adsz, megszervezem, hogy mindannyian menjünk. Bérelünk egy buszt, és neked csak annyi a feladatod, hogy vendégül lássál ötven embert.
- Nehogy azt higgyed, hogy megijedek, miközben azt nem mondhatom, hogy dúskálnánk az anyagi javakban. Tudod, vettünk egy házat, aztán Ferikém meg nyögi az adósságot, mert engem nem enged dolgozni, bár van két magántanítványom.
- Ramóna, nem tudnál nekem is egy ilyen férjet szerezni?
- Valamikor azt mondtátok, milyen szerencsés vagyok, egyszer dugom ki az orromat a barlangomból, aztán máris egy férfi ágyában találtam magamat.
- Egyébként az érdekes volt. Persze tudtam, hogy van egy virtuális kapcsolatom hónapok óta, de mégis meglepett, hogy az első éjjel sem a szállodában aludtál.
- Tessék követni a példámat!
- Azt mondd, vállaljak be egy harmadik gyereket?
- Azt nem mondom, de hát nekem sem volt tervbe véve.

- Ahhoz képest elég gyorsan összejött. Tehát zöld utat kapunk? Természetesen csak ketten megyünk, mert tudom, a fiatal házasoknak egy egész tanári kart fogadni anyagi csődöt jelentene.

- Köszönöm, hogy fiatal házasoknak tartasz bennünket. Egyébként van benne igazság, bár holnap 48 leszek.

- Na jó, elköszönök, akkor a többit majd inkább élő szóban. Nagyon kíváncsi vagyok rád, hogy néz ki a barátnőm, mint kismama.

- Pocsékul. Elhíztam. Olyan vagyok, mint egy ház, de legalább az egészségemmel nincs gondom.

- Mondd csak: nem ikreket vársz véletlenül?

- Nem. Egy aranyos kis Ramónát, de gyakorlatilag egész nap eszem meg főzök, más dolgom sincs. Ilyen jó életem az anyukám hasában sem volt. Ferikém lesi minden gondolatomat, ha már egyet nyögök, ugrik, mi bajom van.

- Örülök neki. Elköszönök. Szia, és szombaton repülünk hozzátok. Majd a kocsiból telefonálok, mert fogalmam nincs, hol laktok.

- Juditkám, csak gyertek. Szia, puszi.

- Nincs Juditka. Neki ígérted a puszt, de én vasalom be rajtad.

- Még mindig kell?

- A pisilődre céloztál most?

- A puszimról volt szó.

- Ja! Természetesen kell, de mivel több funkciós a szám, ha teszem azt, táplálékot veszek magamhoz, az esetben tudom nélkülözni a csőrözést.

- Erről van szó. Ezt akartam veled megbeszélni, hogy holnapra mit készítek.

- Talán előbb meséljél, mit intéztél délelőtt!

- A doktornő meg van velem elégedve.

- Aranyos. Mondtad neki, hogy nekem meg ő szimpi?

- Na, akkor most felfüggesztjük a társalgást, két ok miatt is.

- Kis butám, csak időközönként kóstolgatlak, hogy mennyire vagyok fontos a számodra, miközben már lassan bemondják a megafonon: „Fenyő úr! Tessék vigyázni, mert baba érkezik!” Mi van, ha olyankor akar kibújni, amikor...

- Kérdezd meg a doktornőtől, ő jobban tudja! Mindjárt jövök.

Édes kis törpevízművem. Naponta százszor megy be a toalettre, amit mi magunk között csak póriasan WC-nek hívunk. Állítólag óránként ebben a stádiumban természetes a pisilés, de ő ebben is maximalista, mert legfeljebb éjjel tartja be a terminust.

- Ott tartottunk, hogy mit készítek holnap különlegességet?

- Ramónám, a te születésnapod lesz holnap, gondolom, nem neked kéne készíteni az ünnepi kaját.

- Rendben, akkor csináljad te!

- Én nem tudom csinálni, mert megrendeltem az ötven szál virágot, azért kell elmennem.

- Ötvenet?
- Ne kicsinyeskedj, szívem. Tudom, hogy 51 éves leszel, de én kerek számú virágot rendelttem, már csak azért is, mert tudom, hogy páratlan számot illik adni az imádott hölgynek.
- Vegyél még hozzá hármat!
- Kis butám, hát hiú vagy a korodra?
- Főleg a jelenlegi állapotomban.
- Szegény kis állapotosom. Egy hónap múlva ilyenkor már szoptatod a kis Ramónát.
- Vagy esetleg valaki más, akinek sok teje van.
- De hát neked is lesz tejed, hiszen már most is van lényegében valamennyi.
- De ha meghalok, nem szoptathatom.
- Mi történt édesem, miért akarsz megint meghalni?
- Dehogyan akarok, csak mostanában, hogy közeleg vészesen a szülés ideje, megint foglalkoztat a gondolat. Beláthatod, nem alaptalanul.
- Szívem, statikailag kitűnő állapotban vagy, biológiai vonatkozásban pedig te vagy a szakember.
- Úgy is remek állapotban vagyok, de lássad be, gyanúsán simán megy minden. Ekkora szerencsénk nem lehet.
- Jól van, életem. Akkor maradjunk annyiban, hogy holnap étterembe megyünk, szombatra pedig összehozunk ketten valami finomat, hogy a barátnőid ne mond hassák, hogy smucig ez a Fenyő. Jópofa fiú, de smucig.
- Kedvedre udvarolhatsz nekik.
- Kedvedre fogok előttük neked udvarolni. Majd meglátod. Csodálkozni fogsz rajta. Ott tartottunk, hogy a doktornő meg van veled elégedve. Na és...?
- Képzeld el, az ultrahang szerint több, mint három kiló már a kis Ramóna. Ráadásul, amit nem tudtam, pedig kellett volna, hogy naponta 5-6 decit pisil.
- Hol fog kibújni akkora baba? Nem véletlen, hogy Juditnak azt mondtam, egyenesen óvodába fogjuk járni. Még egy teljes hónap, aztán miénk a világ.
- Hazajöttem az orvostól, és elkezdtem sírni. Ne ijedj meg, örömömben sírtam. Ekkora szerencsém nem lehet, hogy minden simán menjen. 35 hetes terhes vagyok, és azon túl, hogy nagyon megcsúnyultam, semmi bajom nincsen.
- A világ legszebb kismamája vagy, hidd el, ezt én így is érzem, nem csak mondom. Minden veled töltött napot ajándékként élek meg. Egy hónap múlva még ez az ajándék meg is lesz fejelve. Elképzelni nem tudom, milyen érzés lesz magamhoz ölelnem a kislányomat.
- Tiéd, Ferikém, amit megeszel.
- Tudom, te kis buta, hogy a miénk.
- Emlékszel, mikor azon vesztünk össze, hogy kié a tál, amit összetörtem?
- Igazad van, akkor én förmedtem rád, hogy nem az én tálam, hanem a miénk. Azóta az is kiderült, hogy az anyukánk is közös.
- De ugye azért nem vagyunk testvérek?

- Már mindegy. Június 27-én kellett volna ezen elgondolkodnunk, de mindkettőnknek máson járt az esze.
- Emlékszem. Akkor még nekem a tiéden, neked pedig az enyémen, amit gyorsan betettünk a közösbe.
- Ez volt az alaptőke a közös életünkhöz.
- Ne ijesztgessél, mert az árthat a babának. Azt hittem, csúnyát mondasz.
- Ramónám, kicsi szívem, lesz az még neked nagyon is szép.
- Összepakoltam a szükséges holmikat, ha váratlanul be kell, hogy vigyél a szülészetre, ne kelljen neked keresgélned.
- Csillagom, remélem ez nem fog bekövetkezni. Annyit azért tudok, hogy a nyolc hónapra történt szülés a legveszélyesebb.
- Megígérted, hogy ott leszel velem.
- Kicsi szívem, ezt nem szeretném még egyszer hallani. Számomra a legtermészetesebb, hogy fogom majd a kezedet.
- Türelmetlen vagyok. Ez az utolsó hónap lesz a legborzasztóbb a számomra. Nem jól fogalmazok, mert a többi egyáltalán nem volt az. Ha fiatal lennék, azt mondanám, egy futball-csapatra való gyereket szeretnék szülni.
- Csak nem mellettem. Kettőhöz hozzájárulnék, de a harmadikhoz partnert kéne szerezned magadnak. Én ugyanis nagyon nem szeretném, hogy a szerelmem tönkremenjen a sok szülésben.
- Ahogy végignézek magamon, ez máris bekövetkezett.
- Ebben az időszakban a kismamáknak gyengül az idegrendszerük. Nekem nem tetszik, hogy a várakozás nem maradéktalan örömet jelent a számodra.
- Lehetek őszinte hozzád, Ferikém?
- Nem szeretném ezután a bevezetés után.
- Hidd el, csak azért mondom, hogy te cáfoljál! Tudnod kell, hiszen tudod is, hogy az életemet is képes vagyok feláldozni az egészséges kislányunkért, mert tudom, te legalább boldog leszel vele.
- Ezzel azt akarod mondani, hogy nem zavar a külsőd?
- Pontosan. De azért szeretem, ha udvarolsz nekem.
- Valamit meg kell néznem a számítógépen. Ugye van ott egy jogtár?
- Igen, van.
- Szeretnél 48 éves lenni?
- Értelek. Tessék... itt vagyok... végezzél velem!
- De finoman fejezi ki magát a nagyságos asszony.

Bár nem tudom, hogy szoktak embert ölni, feltételezem, nem úgy, ahogy én csináltam. Ráadásul valószínűsíthető, az áldozat sem szokott mosolyogni.

* * *

„Azért mert szerettek, jöttem a világra.
S lettem új fény, csillag, szülők boldogsága.
Szeressetek engem igaz szeretettel!
A kincsetek vagyok, pici kincs, de Ember!”

39. fejezet

- Gyere ide, kis cammogóm! Üljl le, majd én elmosogatok!
 - Köszönöm szépen, jólesik, ha megkímélsz tőle. Nyűgös vagyok. Nincs kedvem, erőm ácsorogni a mosogató előtt, de nem esik jól a gőz sem.
 - Természetesen elmosogatok, de speciel arra nem lenne szükség, hogy gőzölgő vízben mosogassál. Ramónám édes, ha elhagyod magad, legalább jegyezzed meg, hogy hol, ne kelljen sokáig keresselek! Hahó! Itt tetszik lenni?
 - Csak lehunytam a szemeimet.
 - Inkább fekdülj le drágám, ma nagyon nyűgös voltál.
 - Ahhoz sincs kedvem. Egyáltalán, semmihez nincsen. Szeretnék túl lenni az egészen.
 - Holnap új hét kezdődik, és valószínű, azt a hetet hármásban fogjuk befejezni.
 - Esetleg kettesben, de ugye a kislányunknak elmondod majd, mindketten nagyon akartuk, hogy ő a világra jöjjön?
 - Együtt fogjuk sokszor, nagyon sokszor mondani neki.
 - Kivéve ha...
 - Igen, kivéve, ha az anyukáját megfojtom, mert butaságokat beszél. Édesem, le a kalapot előtted, ahogy elviselted ezt a kilenc hónapot. Szépen kérlek, butaságokat ne beszéljél be magadnak, hiszen tudod, ha magad sem hiszel benne, akkor csökkennek az esélyek.
 - Tulajdonképpen hiszem, nem lesz semmi komplikáció. Végül is mi történhet még rosszabb egy kicsavart mosogató ronggyal?
 - Jól van, kis mosogatórongyom. Tessék megdicsérni, milyen gyorsan végeztem. Készülődhetünk a lefekvéshez. Ramóna becammog a fürdőszobába, az ő Ferikéje pedig addig megágyazza neki a puha ágyikóját.
 - Külön akarsz aludni?
 - Nem is tudnék. Csak jobban esik számomra ez a megfogalmazás, hogy én fekszem a te ágyadba.
- Úgy tűnt, egész éjjel jól aludt. Mikor hajnalban felébredtem, megsimogattam a hasát. Éreztem, a kis jövevény megfeszítette magát. Simogattam, és hogy Ramóna fel ne ébredjen, suttogva beszéltem hozzá:
- Legyél jó kisbaba, egy-két nap, és kijöhetsz anyuci hasijából. Nyugi, drága kincsünk, hagyd anyukád pihenni!
- Lehet, hogy ezzel a simogatással rosszat tettem, mert felébredt a főnökasszony, méghozzá nem a szokott módon, hanem egy mélyet sóhajtott, és kereste a kezemet. Hamar rátalált a hasán. Erősen megszorította.

- Csillagom, gond van?
 - Jaj, Ferikém, rettenetesen feszül a hasam. A kis Ramóna nagyon nyugtalan.
 - Éreztem, nyugtatgattam őt, biztosan szűk már neki odabent. Felhívjam a doktornőt?
 - Ne, azt mondta, addig nincs mit tenni, amíg rendszeres fájások nincsenek.
 - Biztos vagy te abban, hogy fogod tudni, melyik fájás jelenti a vajúrást?
 - Azt mondták a tornán a csajok, akik már a második-harmadik babájukat várják, az a fájás összetéveszthetetlen más fájással. Erős és ismétlődő. Állítólag akkor kell bemenni a kórházba, amikor tíz percenként jelentkezik. Most olyan érzés van bennem, mint amikor valaki nagyon jóllakik, és erősen feszül az egész belső része. Ma kell mennem utoljára ellenőrzésre, majd megmondja a doktornő, okunk van-e nyugtalankodni.
 - Az okot lehet, hogy közli, de én máris nyugtalan vagyok. 2009. március 23. hétfő. Szívem, erre a napra vagy tulajdonképpen kiírva. Mivel kilenc hónapig minden tökéletesen működött az én drágámnál, nem lehetséges, hogy csörgőre lett benned állítva egy óra, és máris jelez?
 - Nem tudom. Mindenesetre, ha még aludni akarsz, akkor nyomjad le a gombot, ne csörögjön!
 - Azon ritka alkalom, amikor ez elmarad. Szerinted öltözzek, és menjek be dolgozni, vagy lazán pizsamában telefonáljak Matyinak, azzal az ürüggyel, hogy szülni fogunk, beláthatja egyszerre két helyen nem lehetek jelen?
 - Lazán, Ferikém, azt mondtad? Nem úgy nézel ki, mint aki nagyon laza lenne.
 - Ne cikizzél! A te feladatod a szülés, az enyém pedig a járulékos dolgok. Próbálok minden egyéb terhet levenni a válladról. Még nem tudom, hogy fogok nyögni a szülőszobában, de hidd el, az átélés tökéletes lesz!
 - Ne nevetess, mert mondom, hogy fáj a hasam! Minden össze van pakolva, amint egy-értelmű lesz, hogy szülési fájásaim vannak, azonnal hívlak.
 - De nem ám, mert összekészülünk, és beviszlek a kórházba. Addig is próbálok hívogatni: Cicc, cicc, cicc! Esküszöm, hogy nekem is fáj a hasam.
 - Jó, hogy azt nem mondom: pi, pi, pi, pi, pi, piiii!
 - Nem értek hozzá, még sohasem szültem.
- Kicsit még mókáztam vele, aztán indítottuk a napot.
- Csillagom, elkészítem a reggelit, te pedig vonulj ki innen a konyhából, hívjad fel a doktornőt!
 - Aranyos vagy, köszönöm szépen.
 - Te is aranyos vagy, azt pedig én köszönöm neked.
- Azt mondta, ő semmi szín alatt nem akar enni. Beleegyeztem, mert tudom, ha nekem kéne szülni mennem, én sem lennék éhes.
- Beszéltem Judittal.
 - Hurrá drágám! Azt kértem, a doktornőt hívjad fel, mi ilyenkor a teendő, te meg a barátnődet hívod helyette.
 - A doktornőt hívják Juditnak.
 - Eddig úgy tudtam, hogy Iván.
 - Az a családneve.

- Jaaa! Na és mit mondott?

- Nyugodj meg, nincs semmi gond. Azt mondta a doktornő, azért feszülök annyira, mert a kislányod helyezkedik a kijövetelhez. Úgy gondolja, egy napot késni fog.

- Azt mondta, késni fog? Elbizonytalanodtam. Tulajdonképpen ki az apja? Én híres vagyok a pontosságomról, de ugyanez mondható el rólad is.

- Fogjuk a Szentlélekre vagy a nyuszira!

Megszólalt a mobilom. Láttam, a főnököm hív.

- Ramónám édes, beszélj Matyival! Mondd meg neki, szülni vagyok, nem tudok bemenni.

- Jó, majd bemutatkozom, mint bejárónő.

- Már mindegy, eldumáltad a dolgot.

- Menjél be - én megnyugodtam -, és inkább siessél haza, mert az biztonságosabb, ha mellettem vagy. A főnököd biztos megérti. Én pedig pihengetek a nagy izgalom után.

- Jól van, elrohanok. Még délelőtt hazajövök.

- De előbb edd meg a reggelidet!

- Nem vagyok éhes. Különben is szolidáris leszek veled, úgy döntöttem.

- Az egyik tojásodat megehetem?

- Megeheted mindkettőt. Idd meg a teát is!

Siettem be a munkahelyemre. Ott derült ki, a főnök otthonról hívott. Nekem akarta bejelenteni, hogy fáj a feje, és ma nem jön dolgozni. Jó vicc, neki fáj, én meg azt se tudom, az enyém hol áll. Mindenesetre összekapkodtam mindent, mondván, otthon is tudom csinálni, amit benn illett volna. Kb. három óra múlva otthon voltam.

- Jaj, de jó, hogy jössz. Épp hívni akartalak, képzelj el, már háromszor jelentkezett az erős, görcsös fájás. Jajjjajj, megint...

- Hány percesek?

- Eddig tizenöt volt, de ez most tizenkettő.

- Gyere, ülj be a kocsiba!

Egyik karommal belekaroltam, másik kezemben a bőrönddel, mentünk a kocsinhoz. Ramóna közben felhívta a doktornőt, aki éppen nem volt benn a kórházban, de azonnal indult. Öt perccel érkeztünk előbb, mint ő.

- Mégis meggondolta magát a kisasszony?

- Nagyon úgy tűnik. Hjajjj... jajj, ez már nagyon fáj.

- Mélyen lélegezni, úgy, ahogy a terhes tornán tanulták. A légzésre figyeljen, ne a fájásra! Hány perces?

- Majdnem tíz.

- Akkor jöjjön velem, a mádámka előkészíti a kis jövevény érkezésére! Beöntést kap. Az apuka addig üljön le a folyosón!

Nagyon rosszul esett, hogy oda nem mehettem vele. Borzalmasan sajnáltam, látszott rajta, hogy szenved. Meddig kell bent lennie? Miért nem jön ki a mádámka? Mit olvastam erről? Teljes bennem a pánik, fogalmam sincs, mi történik pontosan ilyenkor. Végre nyílt az ajtó, megjelent Ramóna falfehéren, remegve. Oda siettem hozzá:

- Mi a baj, életem? Nagyon rosszul vagy?

- Nagyon. Hányingerem van, teljesen legyengültem.

Kijött a doktornő is.

- Anyuka, ahogy megbeszéltük, szedje össze magát, mert a tolófájásoknál sok erőre lesz szüksége. Sétáljanak, amíg három percesek nem lesznek a fájások! Az első után kopogjanak be!

- Természetesen.

Mikor magunkra maradtunk, megfogtam a kezét.

- Tudod, Ferikém, a parancsokat könnyen osztogatják, csak tudja az ember túlélni. Hahhh, ... ez örület! Nem bírom!

- Lélegezz mélyen, egyetlenem! Ez nem parancs, csak gondolom, azzal könnyítesz magadon, kicsi hősnőm.

- Nem tudom. Lehet, most egyszerre kell megszenvednem azért, amitől kilenc hónapig meg lettem kímélve. Istenem-istenem, drága kislányom, ügyes legyél, legyünk túl gyorsan ezen a borzalmon!

Beszélgetni próbáltam vele, de nem nagy eredménnyel, nem tudtam lekötni a figyelmét. Hol ültünk, hol sétáltunk. Két óra telt el így el, de a fájások nem akartak sűrűsödni. Négy és fél, öt percenként jelentkeztek. Az én drágám egyre elkeseredettebb lett, egyre gyengébb. Másfél óra után felvettem neki, jobb lenne talán, ha császárral vennék el tőle, de élénken tiltakozott. Ő megfogadta, a kis Ramónának természetesen kell világra jönnie. Nagyon rossz volt néznie a szenvedését, de a döntést rá akartam bízni. Az utolsó fájásnál felsikított, görcsösen rángatózott a karomban. Akkor döntöttem, amint elmúlt a fájás, felálltunk és bekopogtam, a doktornő nyitott ajtót.

- Épp magukhoz indultam. Sokallottam a két órás ötperces fájásokat.

- Sajnos nincs változás, de a kis drágámat annyira megviselik a fájások, szeretném, ha császárral vennék el a kislányunkat. Félek, hogy ebből baj lesz, ha sokáig húzzuk.

- Rendben, a műtő elő van készítve, beszélek a kollégákkal, azonnal jövök - rohant el.

Szegény kicsi angyalkám ismét felsikított. Már hiába lélegzett, nem akart múlni a fájás. A szívem majd meghasadt a szenvedését látva. Zokogott, kiverte a víz, úgy hánykolódott a karomban. Végre megjelent három orvos, hordágyra tették, és betolták a műtőbe. Én - mint egy örült - rohangáltam le-föl a folyosón. Minden zajra összerezzenem. Többször megálltam a műtő előtt, füleltem, de onnan egy pissenés nem sok, annyi nem szűrődött ki. Mi történhetett? Biztosan elaltatták szegénykémet. Több, mint egy óráig voltam teljes bizonytalanságban. Úgy éreztem, megőrülök. A végén már azt sem tudtam, merjek-e odamenni, ha nyílik az ajtó, ne merjek? Fel nem tudtam fogni, mi tarthat ilyen sokáig. Biztosan komplikáció van, mert csak kijönne valaki. Végre nyílt az ajtó, a magasabb orvos jött ki, és elrohant. Ettől még idegesebb lettem. Egyszerűen nem fogtam fel, hogy lehetnek ilyen embertelenek, miért nem mondanak valamit. Még a biztos rossz is jobb talán, mint ez az őrjítő bizonytalanság. Melyikükkel lehet baj? Ó, csak Ramónának ne! Rohangáltam, a kezemet tördeltem, de nem történt semmi. Újabb ajtócsapódás, és megjelent a folyosó végén az orvos. Elé mentem:

- Doktor úr, csak annyit mondjon meg, mi a baj, melyikükkel van probléma?

- Maga a Fenyő apuka?

- Igen, az én feleségem van bent a műtőben.

- Ne nyugtalankodjon, mindketten egészségesek, csak a felesége sok vért veszített, azt kell pótolnunk, de higgye el, veszélyben ő sincs. Még pár perc, és áttoljuk őt az intenzívra. Ott tölti az éjszakát, de reggel a kettes kórteremben keresse!

- Nem maradhatok itt éjszakára?

- Nézze, maradhat, de a feleségéhez nem mehet be. Higgye el, semmi baja, csak pár órát megfigyelés alatt tartjuk.

- Mi van a kislánnyal?

- Ő egy tündéri, virgonc baba. Nézze, most hozza ki a nővérke!

Megfordultam. - Bocsánat - motyogtam, és rohantam a nővérkéhez. Meghatottan néztem a kicsi Ramónát, aki nem is volt olyan kicsi... alig fért bele a pólyába.

- Tessék apuka, vegye a karjába a kislányát - nyújtotta a nővérke.

Meghatottan vettem át tőle. Néztem a kis drágát. Fél kis öklét cuppogva szopta, közben a maga nyelvén közölt velem valamit. Szerintem éhes szegényke, de hát én ezen nem tudok segíteni. A kis homlokát puszilgattam. Jó volt magamhoz ölelni őt. Nyílt az ajtó, és a hordágyon kitolták az én drágaságomat. Odaléptem, egyik kezemmel megfogtam a kezét.

- Hogy érzed magad, életem?

- Már jól, nagyon jól. Ferikém, hogy tetszik a kislányunk?

- Gyönyörű, mint az anyukája. Drága anygalkám, tényleg jól vagy?

- Hidd el, jól. Amint felsírt a kislányunk, minden csodálatosan jó lett. Megszűntek a fájások, már nincs bennem szorongás. Az rosszul esik, hogy éjszaka nem lehetsz mellettem, de kaptam nyugtatókat, biztosan aludni fogok.

- Köszönjön el apuka, a feleségének még pihennie kell - szólt a betegápoló.

- Legyen nagyon jó éjszakád, életem, mindenem! Reggel, amint beengednek, itt vagyok. Állítólag akkor már a kettes kórteremben leszel.

Hozzá hajoltam, megcsókoltam. Láttam, lecsukódnak a szemei. A kis Ramóna is nagy szemekkel nézte az anyukáját. Megfeszítette magát, és sírásra görbült a szájacskája.

- Amint látom, a kislányától is el kell köszönnie, elviszem teáztatni.

Őt is megpusziltam, megsimogattam a kis arcát, és rámosolyogtam. Édesen kapálózott. Hazamentem, de nem volt nyugtom az üres házban. Elgondolkodtam. Ha itt van mellettem, telítve van a nagy ház szeretettel, most pedig nélküle minden sivár. Nem tudtam lefeküdni, de hát ez természetes. Elhittem magammal, ha átvirrasztom az éjszakát, azzal neki segítek valamit. Talán könnyebben viseli a megpróbáltatásokat.

* * *